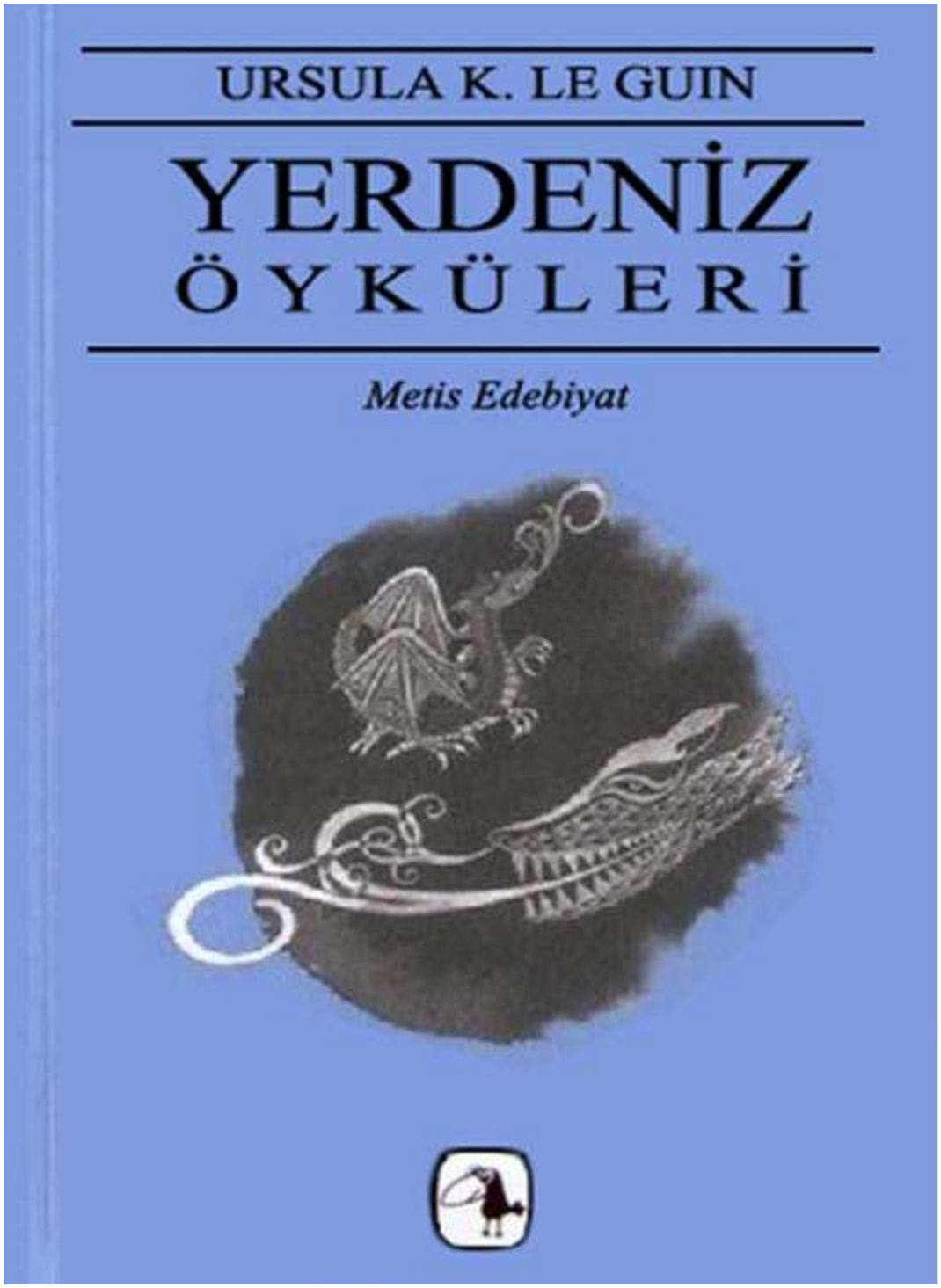

YERDENİZ ÖYKÜLERİ - URSULA K. LE GUIN

Metis Edebiyat

Yerdeniz VI

Ursula Le Guinin kılavuzluğunda,Yerdeniz Takımadalarında yeni bir geziye çıkıyoruz.

Yerdeniz dizisinin son kitabı olan Tehanu'dan on iki yıl sonra yayımlanan bu beş Öykü, takımadaların dön Üryanında dolaştırıyor bizi; Roke'iaki Büyücülük Okulu'nun kurulmasından başlayıp, Geddin gidişinden sonra Okulda gerçekleşen değişimlere kadar geniş bir zaman yelpazesinde, Yerdeniz in erkekleri, kadınları ve ejderhalarına dair, isimlere ve büyülere dair yepyeni masallar okuyoruz bu kitapta,..

Metis Edebiyat ISBN 975-342-327 6

METİS YAYINLARI,
İPEK SOKAK NO. 3,
80060 BEYOĞLU, İ5TANBUL

Ursula K. Le Guin

YERDENİZ ÖYKÜLERİ

Ursula Kroeber Le Guin, 1926'da Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi ise yazar Theodora Krocber'dir. Redcliff ve Columbia üniversitelerinde edebiyat eğitimi gördü. Tarihçi Charles Le Guin ile evlendi. 1950'li yıllarda fantastik öyküler ve romanlar yazmaya başladı, ancak bunlar uzun süre yayımlanmadı. 1962'de ilk bilimkurgu öyküsü yayımlandı, Mülksüzler'in yayımlandığı 1974 yılına kadar altı bilimkurgu romanı yazdı. Bu tarihten sonra zaman zaman bilimkurgu öyküleri yazmakla birlikte romanlarında daha ziyade yarı gerçekçi, yarı fantastik temalar işledi. En önemli bilimkurgu romanları arasında

Müllküzler (1974; Metis, 1990), Rocannon'un Dünyası (1966, Metis, 1995), Balıkçıl Gözü (1978, Metis, 1995), Karanlığın Sol Eli (1969, Ayrıntı, 1993), Hayaller Şehri (1967, İmge, 1994), Dünyaya Orman Denir (1972, Metis, 1996), Planet of Exile (Sürgün Gezegeni, 1966) ve Bağışlanmanın Dört Yolu (1997, Metis, 2001) sayılabilir.

Önemli fantastik romanları ise

Başlama Yeri(1980, İletişim, 1995) ve "Yerdeniz" adı altında toplanan Yerdeniz Büyücüsü, Atuan Mezarları ve Uzak Sahil'dir (1968,1971 ve 1972; Metis 1994, 1995 ve 1995). Yazar yıllar sonra yazdığı Tehanu'yu (1990; Metis 1996) "Yerdeniz" dizisinin son kitabı olarak yayımlamıştır. Yazarın denemelerinden oluşan Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar adlı seçki, 1999 yılında Metis Seçkileri dizisinde yer almıştır,

Ursula Le Guin, ABD'nin Oregon eyaletinde, Portland kentinde yasamaktadır.

Metis Yayınları İpek Sokak 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ

"Sanırım Yerdeniz Büyücüsü'niin en çocuksu yanı konusu: Büyümek. Büyümek, benim yıllarımı alan bir süreç oldu; bu süreci otuz bir yaşımda tamamladım - ne kadar tamamlanabilirse - o yüzden de çok önemsiyorum. Çoğu genç de önemser. Ne de olsa esas işleri budur: Büyümek."

- Le Guin

ATUAN MEZARLARI

"Atuan Mezarlarının konusu tek kelimeyle söylemek gerekirse cinselliktir. Kitapta bir sürü imge var, tabii ki yazarken bunları bilinçli bir şekilde çözümlemedim; bu simgelerin hepsi cinsel simgeler olarak okunabilir. Daha açık söylemek gerekirse kitabı bir kadının büyümesi olarak okuyabilirsiniz. Temalar, doğum, yeniden doğum, yıkım ve özgürlük."

- Le Guin

EN UZAK SAHİL

"En Uzak Sahil ölüm hakkında. Onun diğerlerinden daha zayıf kurgulu, daha tutarsız ve eksik olması da bu yüzden. İlk iki kitap yaşadığım ve atlattığım şeyler hakkındaydı. En Uzak Sahil de konu edilen şeyi ise yaşayıp atlanmazsınız. Bu bana genç okurlar için çok uygun bir konu gibi gelmişti, çünkü çocuk yalnızca ölümün varolduğunu değil -çocuklar ölümün yoğun bir biçimde farkındadırlar-kendisinin de ölümlü olduğunu, öleceğini anladığı anda, çocukluk biter ve yeni hayat başlar. Bu da büyümedir, ama daha geniş bir bağlamda."

- Le Guin

TEHANU

"Yerdeniz Üçlemesi'nin son kitabı En Uzak Sahil, düşlemeyi bırakmadığım bir düş gibiydi. Ve düşlemekten uzun süre vazgeçmedim. Tehanu böyle ortaya çıktı: Ged'in kendi hayatının nasıl sona ermesi gerektiği konusunda yanıldığını ve bana Yerdeniz'in gerçekten son kitabında kılavuzluk edecek kişinin Te-nar olduğunu keşfetmek çok hoş bir sürpriz oldu. Üçleme'ye eklediğim bu yeni sona 'Olsun da Geç Olsun' adını da koyabilirdim."

- Le Guin

YERDENİZ ÖYKÜLERİ

Ursula K. Le Guin

Özgün Adı: Tales from Earthsea

© Ursula K. Le Guin, 2001

© Metis Yayınları, 2001

Virginia Kidd Literary Agency, Inc. ve Prava i Prevodi aracılığıyla.

İlk Basım: Ağustos 2001

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay

Dizgi ve Baskı öncesi

Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.

Kapak ve İç Baskı: YayLacık Matbaacılık Ltd.

Cilt: Sistem Mücellithanesi

URSULA K. LE GUIN

YERDENİZ ÖYKÜLERİ

İngilizce'den Çeviren: ÇİĞDEM ERKAL İPEK

İçindekiler

YERDENİZ ÖYKÜLERİ - URSULA K. LE GUIN

1 -BULUCU

I- KARANLIK ÇAĞDA

II- SUSAMURU

III- DENiZ KIRLANGICI

IV. MEDRA

2 -KARAGÜL İLE PIRLANTA

3 -YERİN KEMİKLERİ

4 -BATAKLIK YAYLA

5 -EJDERBÖCEĞİ

I- İRİA

II- FİLDİŞİ

III. AZVER

IV- İRİALI

1 -BULUCU

I- KARANLIK ÇAĞDA

UZUN yıllar önce Hard rünleriyle yazılmış olan Karanlığın Kitabının ilk sayfası şöyledir:

"Elfarran ile Morred ebediyete intikal ettikten ve Solea Adası denizin dibine battıktan sonra çocuk Serriadh tahta çıkıncaya kadar onun yerine Arifler Divanı hüküm sürmüştü. Serriadh'ın saltanatı parlak ama kısa olmuştu. Enlad'da onu izleyen kralların sayısı yedi idi ve onların zamanında ülkelerinde huzur ve zenginlik artmıştı. Derken, ejderhalar Batı topraklarını talan etmeye gelmişler ve büyücüler beyhude yere onlarla savaşmaya gitmişlerdi. Kral Akambar sarayını, Enlad'daki Berila'dan, Havnor Şehrine taşımıştı; buradan filosunu Kargad Ülkesi'nden gelen istilacılara karşı yola çıkartmış ve onları Doğu'ya geri sürmüştü.

Ama onlar yağmacı gemilerini ta iç Denize kadar yollamaya devam ediyorlardı. Kralların sonuncusu, büyük bir bedel karşılığı hem ejderhalarla, hem de Karglarla barış yapan Maharion idi, Rün Halkası kırıldıktan, büyük ejderha ile ErrethAkbe öldükten ve Yürekli Maharion bir ihanet sonucu öldürüldükten sonra sanki Adalar Diyarı'nda bir daha iyi bir şey olmadı.

Maharion'un tahtında hak talep edenler çok olmuştu ama kimse tahtta fazla kalamıyordu; üstelik tahtta hak iddia edenlerin kavgaları her tür bağlılığı parçalamıştı. Artık ne bir ulus kalmıştı, ne de adalet; sadece zenginlerin iradesi vardı. Soylu ailelerden gelen adamlar, tüccarlar, korsanlar; asker ve büyücü çalıştırabilecek herkes kendisine hükümdar diyor, topraklann ve şehirlerin kendi mülkiyetinde olduğunu iddia ediyordu. Yerel diktatörler fethettikleri yerlerdeki insanları kendilerine köle yapıyordu ama para karşılığı çalıştırdıkları ve topraklarını ellerinden alan rakip diktatörlerden, limanlarını talan eden korsanlardan, geçim kaynaklarından mahrum bırakıldıkları için ortalığı talan edip soyan serkeş, sefil adamların oluşturdukları çeteler ve güruhlardan korudukları adamları da köleden pek farklı değildi.

Anlattığı çağın sonlarında yazılmış olan Karanlığın Kitabı çelişkili tarihi Öykülerin, eksik biyografilerin ve bozulmuş efsanelerin bir derlemesidir. Ancak karanlık yıllara dayanan bu kayıtların tek toplamıdır gene de. Tarihi gerçeklerden ziyade övülmeye düşkün olan yerel diktatörler, fakir ve güçsüz insanlara iktidarın ne olduğunu öğretebilecek kitapları yakmışlardı.

Fakat bu diktatörler ellerine bir büyücünün irfan kitapları geçince onlara dikkatli davranıyor, bir zarar görmemek için kitapları kilit altında tutuyor ya da istediklerini yaptırmak için yanlarında çalıştırdıkları büyücüye veriyorlardı. Büyücüler veya çırakları bu kitaplardaki büyülerin, kelime listelerinin kenarlarına ve son sayfalarına bir salgını, kıtlığı, talanı, ustaların değişimini veya bu tür olaylarda yapılması gereken büyüleri ve bunların işe yarayıp yaramadıklarını kaydedebiliyordu. Bu tür tesadüfi kayıtlar, orada burada yakalanabilecek belirgin bir ânı ortaya çıkartabiliyordu; gerçi o anlar arasında kalan zaman kapkaranlıktı. Tıpkı, yağmurlu bir gece vakti denizde uzaktaki ışıl ışıl bir geminin bir görünüp bir kaybolması gibi.

Ayrıca küçük adaların, Havnor'un sessiz yaylalarının o yılların Öykülerini nakleden şarkıları, eski nağmeleri ve türküleri vardı.

Körfezin üzerinde bembeyaz yükselen Büyük Havnor Limanı dünyanın kalbindeki şehirdir; en yüksek kuledeki ErrethAkbe'nin kılıcı ise günün ilk ve son ışığını yakalar. Yerdeniz'in bütün ticaretinin, toplumsal ilişkilerinin, ilminin ve zanaatinin, yani istiflenemeyen zenginliğin geçtiği yer işte bu şehirdir. Kral da, iyileşmenin bir belirtisi olarak Halka'nın tamamlanmasından sonra buraya yerleşmiştir. Ve yine bu şehirde, son günlerde, değişimin bir belirtisi olarak kadınlar ve erkekler ejderhalarla konuşmaktadır.

Yalnız, Havnor aynı zamanda Büyük Ada'dır, geniş, zengin bir topraktır ve limandan içeriye doğru kurulmuş köylerde, Onn Dağı'nın yamaçlarındaki çiftlik arazilerinde hiçbir zaman fazla bir değişim olmaz. Oralarda, söylenmeye layık bir şarkı tekrar tekrar söylenir. Oralarda yaşlı adamlar Morred'den, onu gençliklerinde, bir kahraman oldukları zamanlardan tanıyorlarmış gibi söz ederler. Akşamlan ineklerini eve getirmek için evden çıkan kızlar El'in Kadınlarının Öyküsünü anlatırlar; oysa bu öykü o sessiz, güneşli yollar ve kırlar, ev kadınlarının mutfaklarında bir yandan çalışırken bir yandan sohbet ettikleri ocak başlan hariç, dünyanın her yerinde, hatta Roke'ta bile unutulmuştur, Krallar zamanında büyücüler önceleri Enlad sarayında, sonraları Havnor sarayında toplanarak krala akıl verir; fikir alışverişinde bulunur, üzerinde anlaştıkları amaçlarına ulaşmak için sanatlarını kullanırlardı.

Fakat karanlık yıllarda büyücüler maharetlerini en yüksek parayı verene sattılar; yarattıkları kötülüğü umursamadan, ya da umursamamaktan da kötü nedenlerle, güçlerini düellolarda, büyücülük mücadelelerinde birbirlerine karşı kullandılar. Salgınlar, kıtlıklar, pınarların kuruması, yağmursuz geçen yazlar, yazı olmayan yıllar, yeni doğan hastalıklı, anormal kuzular ve buzağılar, adalardaki insanların hastalıklı ve anormal doğan bebekleri — bütün bunlar, genellikle de haklı olarak, büyücülerin ve cadıların yaptıklarına bağlanmıştı.

O yüzden güçlü bir diktatörün koruması altında değilseniz büyüyle uğraşmak tehlikeli olmaya başlamıştı; o takdirde bile, kendinizden daha güçlü bir büyücüyle karşılaştığınızda yok olma ihtimaliniz vardı. S ıradan insanlar arasında tedbiri elden bırakırsanız, sizi çektikleri bütün kötülüklerin müsebbibi olarak gördüklerinden ve günahkâr bir varlık olarak kabul ettiklerinden ellerinden gelirse sizi öldürürlerdi. O yıllarda, insanların büyük çoğunluğunun inancına göre bütün büyüler kara büyüydü.

İşte o zamanlarda köy büyüsünün ve hepsinden de öte kadınların cadılıklarının adı kötüye çıkmıştı ve bugüne kadar da o kötü nam onlara yapışıp kalmıştır. Cadılar kendilerine ait olduğuna inandıkları bu sanatı icra etmelerini çok pahalıya ödemişlerdi. Hamile hayvanların ve kadınların bakımı, doğum, şarkıların ve ayinlerin öğretilmesi, tarla ve bahçelerin bereketi ve düzeni, evlerle mobilyalarının inşası ve bakımı, maden cevheri ve madenlerin çıkartılması her zaman için kadınların vazifesi olmuştu. Bu meselelerin iyi sonuçlanmasını garantilemek için yapılan büyü ve tılsımlara ait büyük ve zengin bir irfan, cadılar arasında paylaşılıyordu. Ama bir doğum sırasında veya tarlada bir şey ters giderse, bu cadının hatası sayılıyordu. Üstelik birbirleriyle savaşan, sonrasının ne olacağını pek düşünmeden hemen bir sonuç alabilmek için düşüncesizce zehir ve lanet kullanan büyücüler nedeniyle de işler, rast değil ters

gidiyordu genellikle. Büyücüler kuraklığa, fırtınaya, her yanda bitki hastalıklarına, yangınlara ve salgınlara neden oluyorlar ve bunun için de köy cadıları cezalandırılıyordu. Cadıcık neden şifa tılsımının yaranın kangren olmasına sebep olduğunu, dünyaya getirdiği çocuğun neden zekâ özürlü çıktığım, kutsamasından sonra neden tarladaki tohumların yandığını ya da ağaçtaki elmanın bozulduğunu anlayamıyordu. Fakat bütün bu uğursuzluklar için birilerinin suçlanması gerekiyordu: Uzaklardaki diktatörlerin şato veya kalelerinde silahlı adamlarla, savunma büyüleriyle korunmayan, köyde veya kasabada ortalıkta görünen cadılar ile sihirbazlar oldu suçlananlar. Sihirbazlarla cadılar zehirli kuyularda boğulmuş, kurumuş tarlalarda yakılmış, Ölü toprağı yeniden zenginleştirmek için diri diri gömülmüşlerdi.

Böylelikle irfanlarının uygulanması ve öğretilmesi tehlikeli olmaya başladı. Bu işi göze alanlar genellikle dışlanmış, sakat, aklını yitirmiş, ailesi olmayan, yani kaybedecek pek az şeyi olan yaşlı adamlar ve kadınlardı. Güvenilen ve saygı duyulan arif adamlar ve arif kadınlar yerlerini ortalığı karıştıran, numaralar yapan yetersiz köy sihirbazlarına; şehvet, kıskançlık ve kin için iksirleri olan acuze cadılar gibi alelade şahıslara bırakmışlardı. Çocuklardaki büyü hüneri de korkulacak, saklanması gereken bir şey olmuştu.

Bu, o zamanların bir öyküsüdür. Bir kısmı Karanlığın Kitabı'ndan alınmıştır; bir kısmı Havnor'dan, Onn'daki yayla çiftlikleriyle Faliern'in ormanlık arazilerinden. Öyküler bölük pörçük parçalardan bir araya getirilip yarısı kulaktan dolma, yarısı da tahmini bilgilerle yazılan bir yamalı bohça bile olsa, yine de yeterince doğru bir öykü ortaya çıkabilir. Bu, Roke'un Kuruluşunun öyküsüdür; eğer Roke'un Ustaları böyle olmadığını söylerlerse o zaman nasıl olduğunu bize onlar anlatsınlar. Çünkü Roke'un ilk kez Bilgeler Adası olduğu zamanın üzerini bir bulut kaplamıştır, bu bulutu oraya koyanınsa bilgeler olması ihtimali hiç de az değildir.

II- SUSAMURU

Bir susamuru vardı bizim pınarda girerdi her çeşit ölümlü kılığa, Büyü ve tılsım yapardı her cinsinden anlardı bütün insan ve yeşilbaşların dilinden.

Böyle akarsular uzağa, uzağa,

Böyle akarsular uzağa.

Susamuru, Büyük Havnor Limanı'ndaki tersanelerde çalışan bir gemi yapımcısının oğluydu. Kırlara ait ismini ona annesi vermişti; annesi, Onn Dağı'nın kuzeybatı tarafındaki Yolsonu köyünde, bir çiftlikte yetişmiş bir kadındı. Birçoğu gibi, şehre iş aramak için gelmişti. Sıkıntılı günlerde nezih bir işte çalışan, nezih insanlar olarak gemi yapımcısı ile ailesi başlarına bir bela

gelir korkusuyla dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yani, oğullarında bir büyücülük yeteneği olduğu kesinleşince babası döverek bunu çocuktan çıkarmaya çalışmıştı.

Bir bulutu, yağmur yağdırdığı için dövmek gibi bir şey bu, dedi Susamuru'nun annesi.

Dikkat et de çocuğun içine kötülük sokmayasın, dedi teyzesi.

Dikkat et de, bir büyüyle elindeki kemeri sana döndürmesin! dedi amcası.

Ama çocuk babasına karşı hiç büyücülük numarası yapmadı. Dayaklara sessizce katlanarak, hünerini gizlemeyi öğrendi.

Ona pek bir kıymeti yokmuş gibi geliyordu. Onun için karanlık bir odada gümüşsü bir ışık yapmak, ya da kaybolmuş bir iğneyi düşünerek bulmak, ya da elini tahta üzerinde gezdirip konuşarak eğrilmiş bir ek yerini düzeltmek o kadar kolaydı ki, neden bu kadar yaygara yaptıklarını anlayamıyordu. Ama babası bu kestirmeleri yüzünden ona çok hiddetleniyordu; hatta bir keresinde yaptığı işle konuştuğu için ağzına vurarak, marangoz işlerini sessizce aletlerle yapmasını sağlamıştı. Annesi açıklamaya çalışmıştı. "Bu çok büyük bir mücevher bulmak gibi bir şey," demişti, "biz koca bir pırlanta bulsak, saklamayıp da ne yaparız? Onu senden satın alabilecek güçteki herkes, seni öldürebilecek güce de sahiptir. O yüzden saklı tutmak gerek.

Kendini büyük insanlardan ve onların mahir adamlarından sakın!"

Mahir adamlar diyorlardı büyücülere o günlerde.

Gücün bahşettiği hünerlerden biri de gücü tanımaktır; çok büyük bir ustalıkla gizlenmemişse, büyücüler büyücüleri hemen bilir. Oğlanın ise, on iki yaşında bile gelecek vaat eden bir allame sayıldığı gemi yapımcılığı dışında hiçbir ustalığı yoktu. Tam o sıralarda, doğumu esnasında annesine yardımcı olmuş olan ebe gelerek ailesine, "Bırakın işten sonra akşamları bana gelsin. Sarkılan öğrenip isim gününe hazırlanması gerek," dedi.

Bunda tuhaf bir şey yoktu çünkü Susamuru'nun ablasına da aynı şeyi yapmıştı; o yüzden annesiyle babası akşamlan onu kadına yolladı. Fakat kadın Susamuru'na Yaradılış şarkılarından fazlasını öğretti. Hem onun, hem de kendisi gibi hiçbir ünleri olmayan, bazılarının ise şüpheli bir ünü bulunan bazı erkekler ve kadınların belli bir dereceye kadar büyücülük hüneri vardı; bunlar gizli gizli ellerindeki irfanı ve hünerlerini paylaşıyorlardı. "Eğitilmemiş bir yetenek, kılavuzsuz bir gemiye benzer," dediler Susamuru'na ve bildikleri her şeyi ona öğrettiler. Pek fazla bir şey bilmiyorlardı, öğrettiklerinin içinde büyük sanatlara başlangıç sayılabilecek şeyler vardı; ailesini kandırdığı için kendisini kötü hissetse de bu bilgiye ve zavallı öğretmenlerinin iyilikleriyle övgülerine karşı koyamıyordu Susamuru. "Eğer kötülük için kullanmazsan, bir zararı olmaz,' dediler ona; Susamuru da bu konuda söz vermekte hiç zorlanmadı.

Şehrin batı surlarının dışında akan Serrenen ırmağında ebe, Susamuru'na gerçek ismini verdi; Havnor'dan uzaktaki adalarda bu ismiyle hatırlanır.

Bu insanlar arasında, kendi aralarında Dönüşümcü dedikleri yaşlı bir adam vardı. Dönüşümcü Susamuru'na birkaç gözbağı büyüsü göstermişti; oğlan on beş yaşlarına gelince de

yaşlı adam onu Serrenen kıyısındaki kırlara götürerek bildiği tek gerçek dönüşüm büyüsünü gösterdi. "İlk Önce şu çalıyı görünüşte bir ağaca çevirdiğini görelim bakalım," dedi ve Susamuru hemencecik yaptı bunu. Gözbağı oğlana o kadar kolay gelmişti ki yaşlı adam telaşlandı. Susamuru biraz daha bir şeyler öğretmesi için ona yalvarıp yakarmak zorunda kalmış ve sonunda eğer Dönüşümcünün büyük büyüsünü öğrenirse onu ister kendi, ister bir başkasınınki olsun, bir yaşam kurtarmak dışında hiçbir nedenle kullanmayacağına dair gerçek ve gizli ismi üzerine yemin etmişti. O zaman yaşlı adam büyüyü ona öğretti. Ama hep gizlemek zorunda olduğu için bunun pek bir işe yaramadığını düşünmüştü Susamuru.

En azından tersanede babası ve amcasıyla çalışırken öğrendiklerini kullanabiliyordu; iyi bir usta olmaya başlamıştı, babası bile bunu kabul ediyordu.

O sıralarda, hem şehrin, hem de Havnor'un doğusuyla batısının diktatörü kendisine iç Deniz'in Kralı diyen Losen adında bir deniz korsanıydı. O zengin ülkeyi haraca kesen Losen, bu parayı diğer ülkeleri talan edip esir toplamaları için yolladığı askerlerini ve filosunu zenginleştirmek için kullanıyordu, Susamuru'nun amcasının da söylediği gibi gemi yapımcılarını işsiz bırakmıyordu. İş arayan adamların dilencilikten başka bir iş bulamadıkları ve Maharion saraylarında sıçanların cirit attığı bir zamanda işleri olduğu için minnettarlık duyuyorlardı. Alınlarının akıyla çalıştıklarını söylüyordu Susamuru'nun babası; yaptıklarının ne amaçla kullanıldığı onları ilgilendirmezdi.

Fakat Susamuru'nun diğer eğitimi onu bu konularda huysuzlaştırmış, vicdanını hassaslaştırmıştı. O sırada inşa etmekte oldukları kadırga Losen'in kürek mahkûmları tarafından savaşa götürülecek ve bir gemi dolusu yeni esirle geri dönecekti. Bu güzel geminin öyle kötü bir amaca alet edilmesini düşünmek onu yıpratıyordu. "Neden eskisi gibi balıkçı tekneleri yapmıyoruz?" dedi babasına. "Çünkü balıkçılar bize para ödeyemez," diye cevapladı babası.

Losen kadar çok ödeyemez. Ama hayatta kalırız, diye tartışmaya çalıştı Susamuru.

Kralın buyruklarını geri çevirebileceğimi mi zannediyorsun? Yaptığımız bu kadırgalarda kürek mahkûmlarıyla birlikte kürek çekmeye yollandığımı mı görmek istiyorsun? Kafanı kullan oğul!

Böylece Susamuru kararlı bir kafa ve kızgın bir kalple onlarla çalışmaya devam etti. Bir kapana kısılmışlardı. Eğer kapandan kurtulmaya yaramayacaksa doğuştan bir güce sahip olmanın kıymeti ne? diye düşünüyordu.

Bir usta olarak vicdanı yapmakta olduğu geminin marangozluk işlerinde bir hata yapmasına izin vermiyordu; ama bir büyücü olarak vicdanı gemiye bir tılsımcık yapabileceğini, geminin omurgasına veya direklerine bir lanet dokuyabileceğim söylüyordu. Herhalde bu, gizli sanatını iyilik için kullanmak sayılırdı. Evet, zarar vermek içindi ama sadece zararlılara zarar vermek için. Öğretmenlerine bundan söz etmedi. Eğer yanlış bir şey yapıyorsa bu onların suçu değildi ve bu konuda bir şey bilmeyeceklerdi.

Uzun süre düşündü, nasıl yapması gerektiğini çözdü ve büyüyü büyük bir titizlikle hazırladı. Bu bulma büyüsünün tam zıddıydı: Kaybetme büyüsü, diye isim takmıştı kendi kendisine.

Gemi yüzecekti, gayet güzel idare edilecek ve dümen kıracaktı ama dümen tam olarak doğru yöne dönmeyecekti.

İyi bir emeğin ve iyi bir geminin kötüye kullanılmasını protesto etmenin en iyi şekliydi bu. Kendisiyle gurur duyuyordu. Gemi denize indirildiğinde (her şey yolunda görünüyordu, çünkü kusuru açık denize açılıncaya kadar belli olmayacaktı) yaptığını yaşlı adamlardan, ebelerden, ölülerle konuşabilen kamburdan ve şeylerin isimlerini bilen kör kızdan oluşan öğretmenlerinden gizleyemedi, Yaptığı numarayı anlattı; kör kız güldü ama yaşlılar, "Dikkat et, ihtiyatlı davran. Gizli kal," dediler.

Losen'in hizmetinde, kendi deyimiyle cadılığın kokusunu iyi aldığı için kendisine Tazı diyen bir adam vardı. Görevi Losen'in yiyeceklerini, içeceklerini, giysilerini, kadınları yani düşman büyücülerin ona karşı kullanabileceği her şeyi koklamaktı; savaş gemilerini incelemek de onun işiydi. Gemiler büyülere ve nazara karşı zayıf, tehlikeli unsurlara açık şeylerdir. Tazı güverteye ayak basar basmaz bir şeyin kokusunu almıştı.

Hayret, dedi, "bu da kim?" Dümene giderek elini üstüne koydu. "Bu, çok zekice," dedi. "Ama kim bu? Yeni gelen biri sanırım." Takdirle kokladı.

Çok zekice, dedi.

Hava karardıktan sonra Gemi Yapımcıları Caddesi'ndeki eve geldiler.

Tekmeleyerek kapıyı açtılar ve silahlı, zırhlı adamlar arasında duran Tazı, "O. Diğerlerini bırakın," dedi. Susamuru'na ise alçak, dostane bir sesle şöyle dedi: "Kıpırdama." Genç adamda büyük bir güç sezmişti, onu biraz ürkütmeye yetecek kadar. Fakat Susamuru'nun kendisini kurtarmak veya bu güruhu durdurmak amacıyla büyü kullanmayı düşünemeyecek kadar fazlaydı kederi, eğitimi ise çok azdı. Kendisini onların üzerine atıp, sonunda başına yediği bir darbeyle bayılıncaya kadar bir hayvan gibi boğuştu. Bir daha mahir adam yetiştirmesinler diye bir ders vermek amacıyla Susamuru'nun babasının çenesi kırıp, annesiyle teyzesini bayıltıncaya kadar dövdüler. Sonra da Susamuru'nu alıp gittiler.

Daracık sokakta bir kapı bile açılmamıştı. Kimse gürültünün ne olduğunu anlamak için dışarı bakmadı. Komşuların bir kısmının gelip ellerinden geldiğince Susamuru'nun ailesini avutması için adamların gitmesinden sonra epey bir vaktin geçmesi gerekmişti. "Ah bu bir lanet, bu büyücülük bir lanet!" dediler.

Tazı, tılsımı yapanı emniyetli bir yere aldıklarını söyledi; Losen ise, "Kimin hizmetindeymiş?" diye sordu.

Bizim tersanemizde çalışıyormuş yüce efendimiz. Losen, kendisine krallara yaraşır sıfatlarla hitap edilmesinden hoşlanıyordu.

Onu gemiye tılsım yapması için kim tutmuş ahmak?

Görünüşe göre bu onun kendi fikriymiş haşmetmeap.

Neden? Bundan çıkarı ne olacakmış?

Tazı omuzlarını silkti, Losen'e, insanların kendi menfaatlerini gözetmeksizin ondan nefret ettiklerini söylememeyi tercih ediyordu.

Mahir olduğunu söyledin. Onu kullanabilir misin?

Denerim yüce efendimiz.

Ya ıslah et onu, ya da göm, dedi Losen ve daha önemli işlere döndü.

Susamuru'nun sıradan öğretmenleri ona gururu öğretmişlerdi. Korku veya tamahkârlık nedeniyle büyünün kötülük için kullanmasına göz yuman, Losen gibi adamlar için çalışan büyücülere karşı derin bir hürmetsizlik duymasını sağlamışlardı. Onun aklında, başka hiçbir şey, sanatlarına bu şekilde ihanet etmekten daha alçakça olamazdı. O yüzden, Tazı'yı küçük görememesi onu huzursuz etmişti.

Losen'in el koyduğu eski saraylardan birinin deposuna yerleştirilmişti.

Hiç penceresi yoktu; kapısı demir parmaklıklı, damarları ters meşeden yapılmıştı, üstelik kapıya çok daha deneyimli bir büyücüyü bile hapis tutabilecek bir büyü yapılmıştı. Losen'in emri altında çok hünerli ve güçlü adamlar vardı.

Tazı, kendisini bunlardan biri olarak addetmiyordu. 'Benim sadece burnum var," derdi. Her gün, Susamuru'nun aldığı darbeden kurtulup kurtulmadığını, çıkık omzunun iyileşip iyileşmediğini görmek ve onunla konuşmak için yanına gidiyordu. Susamuru'nun görebildiği kadarıyla iyi niyetli ve dürüst bir adamdı. "Eğer bizim için çalışmazsan seni öldürürler," dedi. "Losen senin gibi tipleri başıboş bırakamaz. Sana vereceği işi kabul etsen iyi olun"

Yapamam.

Susamuru bunu ahlaki bir bildiri gibi değil, talihsiz bir gerçek olarak söylemişti. Tazı ona takdirle baktı. Korsan kralla yaşadığı için kurumlanmalardan ve tehditlerden, kurumlananlardan ve tehdit edenlerden bıkmıştı.

En çok hangi konuda güçlüsün?

Susamuru cevap vermekte gönülsüzdü.

Tazı'yı sevmek zorunda olabilirdi ama bu ona güvenmesini gerektirmiyordu.

"Şekil değiştirme," diye geveledi en sonunda.

Biçim dönüştürme mi?

"Hayır. Sadece numaralar. Bir yaprağı altına çevirme. Görünüşte.

O günlerde büyü sanatları ve çeşitleri için belirli isimler kullanmıyorlardı; bu sanatlar arasındaki bağlar da pek belirgin değildi.

Daha sonraları Roke'un bilge adamlarının da söyleyeceği gibi, bildikleri şeyde bir ilim yoktu. Ama Tazı, tutsağının kabiliyetini gizlediğini gayet iyi biliyordu.

Kendi görünüşünü, görünüşte bile olsa değiştiremiyor musun?

Susamuru omuzlarım silkti.

Onun için yalan söylemek zordu. Bu konuda fazla bir deneyimi olmadığı için yalan söylemeyi kendisine yakıştıramıyordu. Tazı daha fazlasını biliyordu. Büyünün kendisinin doğru olmayana karşı durduğunu biliyordu.

El çabukluğu, hokkabazlık ve ölülerle kurulan sözde ilişkiler büyünün sahtesidir, camın pırlantaya, pirincin altına dönüştürülmesi gibi. Bunlar sahtekârlıktır ve yalanlar bu toprakta gelişirler. Ama büyü sanatı, kötülük için kullanılsa bile, gerçekle ilgilidir; büyünün çalıştığı sözler de gerçek sözlerdir. O yüzden gerçek büyücüler, sanatları hakkında yalan söylemekte zorlanır. Çünkü için için, söylenmiş yalanlarının dünyayı değiştirebileceğini bilirler.

Tazı onun adına üzülüyordu. "Biliyor musun seni Gelluk sorguya çekseydi sadece biriki sözcükle her şeyi ağzından almakla kalmaz, aklım da beraberinde alırdı. Solukyüz soru sorduktan sonra arkasında bıraktıklarını gördüm. Dinle bak, rüzgârla çalışabilir misin?"

Su samuru tereddüt ettikten sonra, "Evet," dedi.

Bir heyben var mı?

İklimeiler, içinde rüzgârları sakladıklarını iddia ettikleri deri bir heybe taşırlar, uygun bir rüzgârı serbest bırakmak veya tam tersini yakalamak için bu heybenin ağzını açarlardı. Belki bu sadece bir gösterişti ama her iklimcinin bir heybesi vardı; ister büyük uzun bir çuval olsun, ister küçük bir kese.

Evde, dedi Susamuru. Bu yalan değildi. Evde bir kesesi vardıİnce alet edevatı ile tesviye aletini bunun içinde bulundururdu. Rüzgâr konusunda da tam manasıyla yalan söylüyor sayılmazdı, Birkaç kere teknenin yelkenlerine biraz büyü rüzgârı getirmeyi becermişti; gerçi gemi iklimcilerinin yapması gerektiği şekilde, futmalarla nasıl savaşılacağı veya bunların nasıl denetleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu delikte öldürülmektense boğulmayı tercih ederdi.

Ama bu hünerini Kral'ın hizmetinde kullanmak istemezsin, öyle mi? Yerdeniz'de bir Kral yok," dedi genç adam, müsamahasızca ve dürüstçe.

O zaman benim efendimin hizmetinde diyelim, diye düzeltti Tazı, sabırla.

Öyle, dedi Susamuru ama tereddüt etti. Bu adama bir açıklama yapmak zorunda hissetmişti kendisini. "Yani aslında yapmam değil yapamam, O kadırganın tahtaları arasına tapa yapacaktım, gemi omurgasının yakınlarında bir yere tapayla neyi kastettiğimi anlamışsındır. Açık denizde çalışmaya başlayınca, keresteler de çalışmaya başlar." Tazı başıyla onayladı. "Ama yapamadım. Ben bir gemi yapımcısıyım. Batması için bir gemi yapamam. Üzerinde insanlar varken. Ellerim buna izin vermez. O yüzden yapabileceğim şeyi yaptım. Onun kendi yolunda gitmesini sağladım.

Onun yolunda değil."

Tazı gülümsedi. "Henüz senin yapmış olduğunu da bozamadılar," dedi. "Yaşlı Solukyüz dün geminin içinde homurdanıp söylenerek emekleyip duruyordu. Dümenin değiştirilmesini emretti," Kuzey'den gelmiş Gelluk adında soluk benizli bir adam olan ve Havnor'da çok korkulan, Losen'in başbüyücüsünü kastediyordu.

Bu bir işe yaramaz.

O büyüyü bozabilir misin?

Susamuru'nun yorgun, yıpranmış genç yüzünde bir gönül rahatlığı pırıltısı belirdi. "Hayır" dedi. "Kimsenin yapabileceğini de zannetmiyorum."

'Çok fena. Bunu pazarlık etmek için kullanabilirdin."

Susamuru bir şey söylemedi.

Tabii bir burun yararlı bir şeydir, satılabilir bir şey, diye devam etti Tazı. "Kendime bir rakip aradığımdan değil. Ama bir bulucu her zaman iş bulabilir, dedikleri gibi... Hiç madene gittin mi?"

Bir büyücünün tahmini, bildiği şeyin ne olduğunu bilmese bile, bilgiye yakın bir şeydir. Susamuru'nun kabiliyetinin ilk belirtisi, daha üç yaşındayken kaybolan bir şey varsa, bu ister düşürülmüş bir iğne olsun, ister başka bir yere bırakılmış bir alet, ismini anlamaya başlar başlamaz, doğrudan ona gitmesiydi. Küçük bir oğlanken de en büyük zevki tek başına kırlara çıkıp patikalarda veya tepelerde dolanmak, çıplak ayağının tabanıyla ve tüm bedeniyle yer altındaki suların, maden cevherlerinin damarlarını ve düğümlerini, kaya çeşitlerinin ve toprağın dizilimlerini ve katmanlarını hissetmekti. Sanki büyük bir binada yürüyor, geçitlerini, odalarını, havadar mağaralara giden inişleri, duvarlarda dallanmış gümüşün pırıltısını görüyordu; yoluna devam ederken de bedeni sanki toprağın bedeni oluyor, toprağın atardamarlarını, organlarını, kaslarını kendi bedenininkiler gibi biliyordu. Çocukken bu güç ona büyük bir zevk veriyordu. Bunu kullanmanın yolunu hiç düşünmemişti. Bu bir sır olmuştu.

Tazı'nın sorusuna cevap vermedi.

Altımızda ne var? Tazı, kaba kayağantaşlarla döşenmiş yeri işaret etti.

Susamuru bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kil, çakıl var, onun altındaki kaya içinde lâl taşı barındırıyor. Şehrin bu bölümünün altında olduğu gibi o kayadan vat Adlarını bilmiyorum."

"Öğrenebilirsin"

Nasıl gemi yapılır, gemiler nasıl yüzdürülür onu biliyorum ben.

"Gemilerden uzakta, bütün o dövüşten, yağmalardan uzakta daha iyi olursun.

Kral, dağın öbür yanındaki Samory madenlerini çalıştırıyor. Orada ayağının altında olmazsın. Hayatta kalmak için, onun adına çalışmak zorundasın. Senin oraya yollanmanı sağlayacağım. Eğer gidersen."

Kısa bir sessizlikten sonra Susamuru, "Teşekkür ederim," diyerek, Tazı'ya kısa, soru yüklü, tartan bir bakış attı.

Tazı onu almıştı, ailesi bayılıncaya kadar dövülürken durup seyretmişti ve dayağa engel olmamıştı. Yine de bir arkadaş gibi konuşuyordu. Neden? diyordu Susamuru 'mm yüzü. Tazı buna cevap verdi, "Mahir adamlar birbirlerine sıkı sıkı sarılmalı," dedi. "Hiçbir sanata sahip olmayan, servetten başka bir şeyleri olmayanlar onlar, bizi birbirimize düşürüyor; kendi çıkarları için, bizim karakaşımıza, kara gözümüze değil. Biz gücümüzü onlara satıyoruz. Neden böyle yapıyoruz? Eğer hep birlikte kendi yolumuzda ilerlesek, belki daha iyisini yaparız."

Tazı genç adamı Samory'ye gönderirken niyeti iyiydi ama Susamurunun iradesinin vasfını anlayamamıştı, Susamuru kendi de anlayamamıştı. Aslında hep kendi eğilimine göre hareket ettiğini göremeyecek kadar çok alışmıştı başkalarına uymaya ve yapacağı herhangi bir şeyin ölümüne neden olabileceğine inanamayacak kadar da gençti.

Onu hücreden çıkarttıkları anda yaşlı Dönüşümcü'nün kendini dönüştürme büyüsünü kullanarak kaçmayı planlamıştı. Hayatının tehlikede olduğu kesindi, büyüyü kullanmasında bir sakınca olmazdı herhalde? Ama bir türlü kendisini neye dönüştüreceğine karar veremiyordu Bir kuş mu olsundu, duman mı, en güvenlisi hangisiydi ki? Ama büyücülerin numaralarına alışkın olan Losen'in adamları yiyeceğine ilaç koydular. Bir yulaf çuvalı gibi onu bir katır arabasına attılar. Yolculuk sırasında kendine gelme emareleri gösterdiği zaman içlerinden biri başına vurarak onun dinlenmesini istediğini açıkça belli etmişti.

Zehirden hasta ve zayıf düşmüş bir halde, başı çatlayacak gibi ağrıyarak kendine geldiğinde, duvarları ve pencereleri tuğlayla örülmüş bir odada buldu kendisini. Kapıda parmaklık, görünürde kilit de yoktu. Ama ayağa kalkmak istediğinde, bedenini saran, o hareket ettikçe gerilen, esnek ama sıkı büyü bağları hissetti. Ayağa kalkabilse bile kapıya doğru bir adım dahi atamıyordu. Bu, sanki kasları kendisine ait değilmiş gibi korkunç bir nişti. Yine oturarak kıpırdamadan durmaya çalıştı. Göğsünün etrafındaki büyü bağlan derin nefes almasını engelliyordu; aklı da boğuluyor gibiydi, sanki bütün düşünceleri onlar için çok dar bir alana sıkıştırılmış gibi.

Uzun bir süre sonra kapı açıldı ve içeri birkaç adam girdi. Ağzını tıkayıp, kollarını arkasına bağlarlarken, o bir şey yapamadı. "Artık tılsımlar örüp, büyüler söyleyemezsin genç adam," dedi kırışık yüzlü, iri yarı bir adam, "ama başını bal gibi de sallayabilirsin, değil mi? Seni buraya maden bulasın diye yolladılar, iyi bir bulucuysan iyi beslenir, rahat uyursun. Başını, zincifre bulunca sallayacaksın. Kral'ın büyücüsü, onun hâlâ buralarda, bu eski madenin bir yerlerinde bulunduğunu söylüyor.

Onu istiyor. O yüzden bulsak bizim için fena olmaz. Şimdi seni dışarı çıkartıp yürüteceğim. Hani sanki ben su bulmaya çıkıyorum da, sen de benim çomağımsın gibi, anladın mı? Sen başı çekeceksin, O tarafa veya bu tarafa gitmek istiyorsan ona göre başını eğ. Şimdi, anlaşmamız bu, tamam mı? Sen dürüstçe oynarsan, ben de dürüst olurum." Susamuru'nun başıyla onaylaması için bekledi ama Susamuru hareketsiz duruyordu, "Surat asma," dedi adam. "Eğer bu işi beğenmezsen, her zaman fırında iş bulunur."

Diğerlerinin Yalak dedikleri adam onu, gözlerini kamaştıran sıcak, parlak bir sabaha çıkartmıştı. Hücresinden çıkınca büyü bağlarının gevşeyerek döküldüğünü hissetti ama binaların etrafına örülmüş başka büyüler vardı, özellikle de yüksek taş kulenin etrafındaki büyüler havayı yapışkan iteleme ve direnç hatlarıyla dolduruyordu. Bunları itmeye çalıştığında yüzüne ve karnına öyle sancılar saplanıyordu ki dehşetle üzerinde yara bulmaya çalışıyordu; ama hiç yara olmuyordu. Ağzı tıkanmış ve bağlanmış bir halde, büyü yapacak sesi ve elleri olmaksızın bu büyülere karşı bir şey yapamazdı. Yalak, örülmüş deri sicimlerden bir şeridin ucunu onun boynuna bağlamıştı, diğer ucunu da onun peşinden giderken elinde tutuyordu. Su samuru'nun birkaç büyüye dalmasını engellemedi; ondan sonra Susamuru bu büyülerden hep

sakındı. Büyülerin nerelerde olduğu yeterince açıktı: Tozlu patikalar onlardan sakınırcasına dönüyordu.

Bir köpek gibi tasma takılan oğlan, hastalık ve hiddetten titreyerek asık bir yüzle yürümeye devam etti. Etrafına bakınınca, geniş kapısı yanma yığılmış odunlarıyla, bir çukur yakınındaki paslı çarkları ve makineleriyle, devasa çakıl ve kil yığınlarıyla taş kuleyi gördü. Ağrıyan başını çevirmek başını döndürüyordu.

Eğer maden bulucusuysan bulsan iyi olur, dedi Yalak, yanına gelip yüzüne bakarak. "Eğer değilsen, buluyormuş gibi yapmaya devam et. Bu yolla, toprak üzerinde biraz fazla kalırsın."

Taş kuleden bir adam çıktı. Ayaklarını sürüyerek garip bir biçimde aceleyle, önüne bakarak yürüyüp yanlarından geçti. Çenesi parlıyordu ve göğsü dudaklarından sızan salyayla ıslanmıştı.

Burası fırın kulesi, dedi Yalak. 'içinden metalini almak için zincifreyi pişirdikleri yer. Fırıncılar biriki yıl içinde ölürler. Nereye gidiyoruz maden bulucu?"

Biraz bekledikten sonra Susamuru soluk, gri taş kuleden uzakları işaret etti. Uzun, ağaçsız bir vadiden ilerlediler, ot bitmiş çöp yığınları ve maden artıklarının yanından geçtiler.

Bütün bu yerlerin altı, uzun zamandır çalıştırılıyor, dedi Yalak.

Susamuru ise ayağının altında garip toprağı fark etmeye başlamıştı: Boş hava bacaları, kara toprak içindeki kara hava dolu odalar, dikey bir labirent, içleri kıpırtısız sularla dolu derinden de derin çukurlar. "Hiçbir zaman fazla gümüş yoktu, su metali ise çoktan bitti. Dinle genç adam, zincifre nedir, bir fikrin var mı?"

Susamuru başını olumsuz anlamda salladı.

Sana biraz göstereyim. Gelluk onun peşinde. Su metalinin cevheri. Su metali bütün diğer metalleri yer, altını bile, anlarsın ya. O yüzden ona Kral diyor. Eğer ona Kral'ını bulursan, sana iyi davranır. Sık sık buraya gelir. Gel, sana göstereceğim. Köpekler kokuyu almadan iz süremez.

Yalak onu madene, metalin kaya üzerinde bıraktığı izleri, bu cevherin içinde bulunabileceği cins toprağı göstermeye indirdi. Uzun bir hattın ucunda birkaç madenci çalışıyordu.

Erkeklerden daha ufak tefek oldukları ve dar yerlerde daha rahat hareket edebildikleri, ya da toprağa daha ait oldukları için, ya da daha büyük bir ihtimalle âdet olduğu için Yerdeniz'de madenlerde her zaman kadınları çalıştırırlardı. Bu madenciler hür kadınlardı; fırın kulesindeki işçiler gibi köle değillerdi. Yalak, Gelluk'un kendisini madencilerin ustabaşı yaptığını söyledi, ama o hiç madende çalışmıyordu; madenciler, bir erkeğin eline kürek almasının veya direk dikmesinin çok kötü şans getireceğine içten inandıkları için bunu yasaklamışlardı. "Bu da işime geliyor," dedi Yalak.

Alnına bir mum bağlanmış diken diken saçlı, parlak gözlü bir kadın, kovadaki az miktarda zincifreyi, kızıl kahve bir pıhtıyı ve kırıntıları göstermek için kazmasmı bıraktı. Madencilerin çalıştığı toprağın yüzünden gölgeler geçti. Yaşlı keresteler gıcırdadı, aşağıya doğru tozlar elendi.

Havada, karanlık içinden bir serinlik yayıldı, birikintiler ve düzlükler o kadar alçak ve dardı ki eğilip büzüşerek geçmek zorundaydılar. Tavan yer yer çökmüştü. Merdivenler yarı yarıya çürümüştü. Maden dehşet verici bir yerdi; yine de Susamuru burada korunduğu hissine kapılmıştı. Neredeyse yakan güne geri çıktığına pişman olmuştu.

Yalak onu fırın kulesine değil de barakalara geri götürdü. Kilitli bir odadan insanın eline ağır gelen küçük, yumuşak, sıkı dokunmuş bir kese çıkarttı. Susamuru'na içinde yatan, tozlu parlaklıktaki minik birikintiyi göstermek için keseyi açtı. Keseyi kapat tığında içindeki metal hareket ediyor, esniyor, kurtulmaya çalışan bir hayvan gibi torbayı zorluyordu.

İşte Kral, dedi Yalak, hürmet veya nefret sayılabilecek bir tonda.

Bir sihirbaz olmasa da Yalak, Tazı'dan çok daha çetin bir adamdı. Yine de Tazı gibi o da zalim değil kabaydı. Kendisine itaat edilmesini istiyordu ama başka bir şey beklemiyordu, Susamuru, bütün hayatı boyunca Havnor'da kölelerle köle sahiplerini görmüştü; şanslı olduğunun farkındaydı. En azından gündüzleri, Yalak sahiplik ederken.

Yemeklerini sadece hücresinde ağzını açtıkları zaman yiyebiliyordu. Ekmek soğandı ona verdikleri; ekmeğin üzerinde de ekşimiş bir parça yağ olurdu.

Her gece ne kadar aç olursa olsun, üzerindeki büyü bağlarıyla oturduğunda yemeğini zorla yutabiliyordu. Yemeğin tadı ağzma metal ve kül gibi geliyordu. Geceler uzun ve korkunçtu çünkü büyüler onu sıkıştırıyor, karabasan gibi üzerine biniyor, durmadan nefessiz bırakarak, dehşet içerisinde uyandırıyordu; üstelik hiç düşünemiyordu. Zifir zindandı oda, çünkü orada tılsımışığını bir türlü yakamıyordu. Ellerinin arkasına bağlanacağı, ağzının tıkanacağı, boynuna tasma takılacağı anlamına gelse de, gün ona kelimelere sığmayacak kadar hoş geliyordu.

Yalak onu sabah erkenden yürüyüşe götürüyordu ve genellikle akşamüstü geç vakte kadar dolanıyorlardı. Yalak sessiz ve sabırlıydı. Susamuru'nun cevherin izine rastlayıp rastlamadığını hiç sormuyordu; maden cevherini arıyor mu, yoksa arıyor gibi mi yapıyor diye de sormuyordu. Su samuru bu soruya cevap veremezdi. Bu amaçsız gezintiler sırasında yeraltının bilgisi, tıpkı eskiden olduğu gibi içine doluyordu; kendisini bu bilgiye karşı kapatmaya çalışıyordu. "Kötünün emrinde çalışmayacağım!" diyordu kendi kendisine. Sonra yaz havası ve ışığı onu yumuşatıyor; çıplak ayak tabanları altındaki kuru otlan hissediyordu; otların köklerinin altında bir akarsuyun kara toprak arasından süzüldüğünü, mika tabakalarıyla kat kat olmuş geniş bir kaya çıkıntısından sızdığını; bu kaya çıkmasının altında bir mağaranın bulunduğunu ve mağaranın duvarlarında ince, kızıl, parçalanmış zincifre yatakları olduğunu biliyordu... Hiç belli etmedi. Aklında oluşmaya başlamış olan, ayağının altındaki toprağın haritasının bir işe yarayabileceğini düşünmeye başlamıştı; bir de nasıl yapılabileceğini bir çözseydi.

Ama on gün kadar sonra Yalak, "Gelluk Usta buraya geliyor," dedi. "Eğer ona bir maden cevheri çıkmazsa, başka bir maden arayıcı bulması muhtemeldir. Susamuru bir mil daha, düşünceler içinde yürüdü; sonra bir daire çizip dönerek Yalak'ı eskiden çalışılan yerin sonundan çok uzak olmayan yerdeki bir tepeciğe götürdü. Burada başıyla işaret ederek ayağını yere vurdu.

Hücre odasına geri dönüp de Yalak tasmasını çözüp ağzını açtığında, "Orada biraz cevher var. O eski tüneli, belki bir yirmi ayak kadar dümdüz devam ettirerek oraya varabilirsiniz" dedi.

Güzel bir parça mı?

Susamuru başını hayır anlamında salladı.

Ancak devam etmeye yetecek kadar ha? Susamuru bir şey söylemedi.
Benim için mahzuru yok, dedi Yalak.

İki gün sonra, eski madeni açıp maden cevherine doğru kazmaya başladıklarında büyücü geldi. Yalak, Susamuru'nu barakalardaki odada değil de dışarıda güneş altında oturtup bırakmıştı. Susamuru ona minnettardı. Elleri bağlı ve ağzı tıkalıyken tam anlamıyla rahat olamıyordu ama rüzgâr ile güneş kudretli nimetlerdi. Ayrıca derin nefes alabiliyor, geceleri hücrede gördüğü yegâne rüya olan, ağzını ve burnunu tıkayan toprak rüyalarını görmeden uyuklayabiliyordu.

Barakaların gölgesinde yerde otururken yan yarıya uykuya dalmıştı, fırın kulesine istif edilen kütüklerin kokusu, planya ipeksi meşe üzerinde kayarken yayılan taze odunun hoş kokusunun, evindeki tersanelerin hatırasını canlandırıyordu. Bir ses veya bir hareket onu uyandırdı.

Bakışlarını kaldırınca önünde duran, tepesine dikilmiş yükselen büyücüyü gördü.

Gelluk şaşaalı kıyafetler giymişti, o günlerde çoğu büyücü nün yaptığı gibi. Lorbanery ipeğinden, üzerine altın ve siyahla rün ve semboller işlenmiş uzun, kızıl bir cüppe giymiş, başına da kendisini bir adamın olabileceğinden uzun gösteren geniş kenarlı, sivri uçlu bir şapka takmıştı. Susamuru'nun onu tanıması için kıyafetini görmeye ihtiyacı yoktu. Gecelerini lanetleyen ve bağlarını ören eli, o gücün ekşi tadını ve boğan kavrayışını tanıyordu. "Galiba küçük bulucumu buldum," dedi Gelluk. Sesi derin ve yumuşaktı, tıpkı bir viyolün sesi gibi. "İşini başarmış biri gibi güneşte uyurken. Demek ki onları Al Ana'yı bulmaları için kazmaya yolladın, öyle mi? Buraya gelmeden önce Al Ana'yı biliyor muydun? Kral'ın sarayının mensuplarından mısın? Dur bakalım, artık iplere, düğümlere gerek yok." Durduğu yerden, parmağını şıklatarak Susamuru'nun bileklerini çözdü; ağzını tıkayan mendil de çözülüverdi.

Bunu kendi kendine nasıl yapabileceğini sana öğretirim, dedi büyücü gülümseyerek, Susamuru'nun ağrıyan bileklerini ovup oynatmasını ve saatlerdir dişlerine yapıştırılmış dudaklarını çalıştırmasını seyrederken.

Tazı bana senin gelecek vaat eden ve uygun bir yol göstericiyle ilerleme kaydedebilecek bir genç olduğunu söyledi. Eğer Kral'ın Sarayını ziyaret etmek istersen seni oraya götürebilirim. Ama belki de benim hangi Kraldan söz ettiğimi bilmiyorsundur, ha?

Gerçekten de Susamuru büyücünün korsandan mı, yoksa cıvadan mı söz ettiğinden emin değildi ama bir tahminde bulunmayı göze alarak taş kuleye doğru keskin bir bakış attı.

Büyücünün gözleri kısıldı, tebessümü yayıldı.

Adını biliyor musun?

Su metali, dedi Susamuru.

'Adi insanlar öyle diyor; ya da cıva diyorlar, ya da ağır su. Ama ona hizmet edenler ona Kral, Mutlak Kral, Ayın Vücudu diyor." iyilik dolu, meraklı bakışları Susamuru'ndan kuleye yönelip yeniden oğlana döndü. Yüzü geniş ve uzundu, Susamuru'nun o güne kadar gördüğü bütün yüzlerden beyazdı; mavimsi gözleri vardı. Çenesinde ve yanaklarında orada burada beyaz ve siyah kıllar kıvrılmıştı. Sakin ve samimi tebessümü birkaçı eksik küçük dişlerini gözler önüne seriyordu. "Gerçekten görmesini öğrenenler onu olduğu gibi, tüm maddelerin efendisi olarak görebilir. Gücün kökü ondadır. Ona, sarayının gizliliği içinde ne diyoruz biliyor musun?"

Uzun şapkalı, uzun adam aniden Susamuru'nun yanına, oldukça yakınına, toprağın üzerine oturuverdi. Nefesi toprak toprak kokuyordu. Açık renk gözleri doğrudan Susamuru'nun gözlerine bakıyordu. "Bilmek ister misin?

İstediğin her şeyi bilebilirsin. Senden sır saklamama gerek yok. Senin de benden," dedi ve güldü, tehdit edercesine değil, keyifle. Yeniden Su Samuru'na baktı; iri, ak yüzü pürüzsüz ve düşünceliydi. "Güçlerin var, evet, her çeşidinden ufak tefek özellikler ve numaralar.

Akıllı bir oğlansın. Ama çok da akıllı değilsin; bu güzel. Bazıları gibi, öğrenecek kadar akıllı değilsin... Eğer istersen ben sana öğretirim. Öğrenmekten hoşlanıyor musun? Bilgiyi seviyor musun? Taştan sarayındaki parlaklığı içinde yalnızken Kral'a ne isim takarız bilmek ister misin? Gerçek ismi Turresûr. O ismi biliyor musun? Bu Mutlak Kral'ın lisanında bir söz. Kendi ismi, kendi lisanında. Bizim basit dilimizde biz ona Ersuyu diyoruz."

Yeniden gülümseyerek Susamuru'nun omzunu okşadı. "Çünkü o tohumdur, meyva vericidir. Kudretin ve hakikatin tohumudur, kaynağıdır. Göreceksin.

Göreceksin. Gel benimle! Gel benimle! Gel gidip Kral'ın kullan arasında uçuşunu, kendisini kullarından devşirişini görelim!" Kolayca ve aniden ayağa kalkarak Susamuru'nun elini tuttu ve onu hayrette bırakan bir güçle çekip ayağa kaldırdı. Heyecan içinde gülüyordu.

Susamuru kendisini sonsuz, sıkıntılı, sersemlemiş yarı uykulu yarı uyanık bir halden hayat dolu bir dünyaya dönmüş gibi hissetti. Büyücünün temasıyla büyü bağlarının dehşetini değil de bir enerji ve ümit ihsanı hissetmişti. Kendi kendine bu adama güvenmemesi gerektiğini söylüyordu ama ona güvenmeyi, ondan bir şeyler öğrenmeyi çok arzuluyordu. Gelluk güçlüydü, buyurucuydu, garipti ama onu serbest bırakmıştı. Haftalardır ilk kez Susamuru serbest ellerle ve üzerinde büyü olmadan yürüyordu.

Bu taraftan, bu taraftan, diye mırıldandı Gelluk. "Sana hiç bir zarar gelmeyecek." Üç ayak kalınlıktaki duvarlar arasındaki dar bir geçit olan fırın kulesinin kapısına gelmişlerdi. Büyücü Susamuru'nun koluna girdi çünkü genç adam tereddüt etmişti.

Yalak ona, kulede çalışanları hasta edip öldürenin ısıtılan maden cevherinden çıkan metal buharı olduğunu söylemişti. Susamuru buraya hiç girmemiş, Yalak'ın da girdiğini görmemişti. Susamuru buraya, kaçmaya çalışan bir köleye batacak, onu delirtecek, ona dolanacak hapis tılsımlarıyla çevrelendiğini bilecek kadar yaklaşmıştı. Artık bu tılsımları, kendilerini yaratan büyücüye yol veren örümcek ağlarının telleri, karanlık bir sisin ipleri gibi hissediyordu.

'Derin derin nefes al, nefes al," dedi Gelluk gülerek; Susamuru da kuleye girerlerken nefesini tutmamaya çalıştı.

Fırın çukuru devasa kubbeli bölümün ortasındaydı. Alevler önünde kara çomaklara benzeyen suretler aceleyle maden cevherlerini, koca körüklerle gürüldeyerek yanık tutulan kütüklerin üzerine durmadan kuruyordu; bu arada diğerleri yeni kütükler getirip körüklerin kollarında çalışıyordu.

Kubbenin en yüksek noktasından, duman ve buhar arasından kuleye doğru helezon şeklinde hücreler yükseliyordu. Yalak ona, cıva buğularının buralara takılıp yoğunlaştığını, sonunda en üstteki kubbeden taştan bir oluk veya kâseye saf metal akıncaya kadar cıvanın yeniden ısıtılıp yeniden yoğunlaştınldığını anlatmıştı; günde sadece bir veya iki damla çıkar, demişti, o sıralar fırınladıkları düşük kaliteli cevherlerden.

Korkma, dedi Gelluk; devasa körüğün kesik kesik soluğunu ve ateşin sürekli gürlemesini bastıran sesi güçlü ve melodikti. "Gel, gel de bak havaya nasıl uçuyor, kendisini paklıyor, kullarını paklıyor!" Susamuru'nu fırın çukurunun kenarına götürdü. Gözleri alevlerin göz kamaştıran ışığıyla parlıyordu. "Kral için çalışan kötü ruhlar temizleniyor," dedi, dudakları Susanvurunun kulaklarının dibindeydi. "Onların salyaları aktıkça, içlerindeki maden cürufu ve lekeleri de akıp gidiyor.

Hastalıklar ve illetler irinlenip yaralarından serbest kalıyor. Sonunda tertemiz yanarak uçabiliyorlar, Kral'ın Sarayı'na doğru uçabiliyorlar.

Gel haydi gel, karanlık gecenin ayı doğurduğu kuleye çıkalım!"

Susamuru onun ardından önceleri geniş olan ama gittikçe daralan ve sıkı sıklaşan, dönen merdivenlere tırmandı, isin yanmış cevherlerden çıplak köleler tarafından kazınıp çıkartıldığı ve yeniden yanması için fırınlara küreklendiği tasfiye odalarına açılan kor gibi kızıl fırınları bulunan buğu hücrelerinin yanından geçti, En tepedeki odaya vardılar. Gelluk hava bacasının kenarına çömelmiş olan köleye, "Bana Kral'ı göster!" dedi.

Elleriyle kollarında açık yaralar bulunan kısa boylu, zayıf, saçsız köle yoğunlaştırma bacasının kenarındaki taş kâsenin kapağını açtı. Gelluk bir çocuk gibi sabırsızca içine baktı. "Çok minik," diye mırıldandı. "Çok genç. Küçük Prens, bebek Hükümdar, Lord Turres. Dünyanın tohumu! Ruh cevheri!"

Cüppesinin göğüs kısmından simlerle işlenmiş ince deriden bir kese çıkarttı. Keseye bağlı boynuzdan narin bir kaşıkla kâsedeki cıvayı alarak bunu keseye*yerleştirdikten sonra sırımı yeniden düğümledi.

Köle, hareketsizce yanlarında duruyordu. Fırın kulesinin sıcağı ve buharı içinde çalışan herkes çıplaktı veya sadece apış aralarından geçen bir bez parçasıyla örtünüp sandalet giymişlerdi. Susamuru, boyundan bir çocuk olduğunu tahmin ettiği köleye bir kez daha bakınca minik göğüslerini gördü. Bir kadındı bu. Keldi. Bir deri bir kemik kalmış kol ve bacaklarındaki eklem yerleri şişmiş yumrular halindeydi. Sadece gözlerini hareket ettirerek bir kez Susamuru'na baktı. Ateşe tükürdü, yara bere içindeki ağzını eliyle sildi ve yine kıpırdamadan durmaya devam etti, "Doğrusu bu minik hizmetkâr," dedi Gelluk kıza yumuşak sesiyle.

Artıklarını ateşe ver; onlar da canlı gümüş, ayın ışığı halini alacaktır. Ne harika şeydir şu, diye devam etti Susamuru'nu uzaklaştırıp döner merdivenden aşağıya doğru götürürken, Men

basit şeyden en soylu şeyin çıkması, değil mi? Bu sanatın en büyük ilkesidir! Aşağılık Al Ana'dan Mutlak Kral'ın doğması. Ölmekte olan bir kölenin tükürüğünden gümüş Güç Tohumu'nun meydana gelmesi."

Dönerek inen, kötü kokulu taş merdiven boyunca konuşmaya devam etti; Su samuru ise anlamaya çalışıyordu çünkü iktidar sahibi bu adam ona gücün ne olduğunu anlatıyordu.

Ama yeniden gün ışığına çıktıklarında aklı karanlıkta dönmeye devam ediyordu; birkaç adım attıktan sonra iki büklüm olarak toprak üzerine kustu.

Gelluk onu meraklı, müşfik bir ifadeyle izledi; Susamuru çekingen bir edayla nefes nefese ayağa kalktığında büyücü kibarca, "Kral'dan korkuyor musun?" diye sordu.

Susamuru başını evet anlamında salladı.

Eğer onun gücünü paylaşırsan sana zarar vermez. Güçten korkmak, güce karşı savaşmak çok tehlikelidir. Gücü sevmek ve onu paylaşmak krala yakışır bir yoldur. Bak. Ne yaptığımı seyret. Gelluk birkaç damla cıvayı koymuş olduğu keseyi kaldırdı. Gözlerini Susamuru'nun gözlerinden ayırmadan keseyi açtı, dudaklarına götürdü ve içindekileri içti. Yutmadan önce dilinin üzerinde toplanan gümüş damlalarını Susamuru'na göstermek için tebessüm ederek ağzını açtı.

"Artık Kral benim bedenimde, evimin soylu misafiri. Benim salyalarımı akıtmayacak, beni kusturmayacak, bedenimde yaralar açmayacak; hayır, çünkü ben ondan korkmuyorum, tam tersine onu davet ediyorum, böylelikle benim damarlanma giriyor Bana hiç zarar gelmiyor Kanım gümüş akıyor. Diğer insanların bilmediği şeyler görüyorum. Kral'ın sırlarına ortak oluyorum.

Benden ayrıldığında da pislikte, iğrençliğin kendisinde gizlenecek; rezil bir yerde benim gelmemi, onu kaldırıp beni temizlediği gibi temizlememi bekleyecek; böylece her seferinde ikimiz birlikte daha da saflaşacağız."

Büyücü Susamuru'nun koluna girdi ve onunla birlikte yürümeye başladı.

Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Mehtabı sıçanım ben. Benim gibi kimse yoktur. Üstelik üstelik Kral benim tohumuma giriyor. Benim ersuyumda. Ben Turres'sim, o da ben... " dedi.

Susamuru karışmış akimin arasından, artık madenin girişine doğru gittiklerini belli belirsiz fark etmişti. Yeraltına indiler. Madenin geçitleri, büyücünün sözleri gibi karanlık bir labirentti. Susamuru anlamaya çalışarak, tökezleyerek ilerledi. Kuledeki köleyi, ona bakan kadını gördü. Kadının gözlerini gördü.

Gelluk'un önlerinden yolladığı soluk tılsımışığı dışında ışıksız ilerliyorlardı. Büyücünün her adımını ezbere bildiği anlaşılan, uzun zamandır ayak basılmamış yüzeylerden ilerlediler; belki de büyücü yolunu bilmiyordu da amaçsızca dolanıyordu. Konuşuyor, bazen Susamuru'na yol göstermek veya onu uyarmak için dönüyor, sonra konuşarak yoluna devam ediyordu.

Madencilerin eski tüneli uzattıkları yere vardılar. Orada büyücü, sivri gölgeler arasındaki mum alevinde Yalakla konuştu. Tünelin sonundaki toprağı elledi, eline bir topak toprak aldı,

avcunun içinde yuvarladı, yoğurdu, yokladı, tattı. Bu süre zarfında sessizdi; Susamuru hâlâ anlamaya çalışarak, gözlerini ayırmadan onu seyretti.

Yalak onlarla birlikte barakalara geri döndü. Gelluk, yumuşak sesiyle Susamuru'na iyi geceler diledi. Yalak her zamanki gibi onu tuğla duvarlı odaya kapatıp, bir somun ekmek, soğan ve bir maşrapa su verdi.

Susamuru her zamanki gibi büyü bağlarının rahatsızlık veren zulmü altında bir yere sindi. Büyük bir susuzlukla su içti. Soğanın keskin toprak tadı iyi gelmişti, hepsini yedi.

Tuğlayla Örülmüş pencerenin sıvaları arasındaki çatlaklardan odaya sızan loş ışıklar solarken, daha önceki geceler gibi boş bir ıstıraba çökeceği yerde uyanık kaldı ve uyanıklığı gittikçe arttı. Gellukla birlikteyken aklında oluşan o telaşlı kargaşa yavaşça yatıştı. Kargaşa içinden bazen madende gördüğü suret yükseliyor, yaklaşıyor, belirginleşiyordu; suret gölgeli de olsa belirgindi: Kulenin yüksek kemerindeki köle; boş göğüslü, irinli gözlü, zehirlenmiş ağzından sızan tükürükleri tükürdükten sonra ağzını silerek durup ölmeyi bekleyen o kadın. Ona bakmıştı.

Onu çok belirgin görüyordu, kulede gördüğünden daha belirgin bir şekilde.

Hayatında kimseyi görmediği kadar belirgin görüyordu kadını, ince kollarını, dirsek ve bileklerindeki şişmiş eklemleri, boynunu, çocuksu ensesini gördü. Sanki kız yanında, odadaydı. Sanki onun içindeydi, sanki oydu. Kız ona baktı. O, kızın kendisine baktığını gördü. Kendisini kızın gözlerinden gördü.

Oğlan kendisini bağlayan büyülerin çizgilerini gördü, karanlığın ağır bağlarını, etrafındaki çizgilerin karışmış labirentini gördü. Bu düğümden çıkmanın bir yolu vardı eğer şöyle dönerse, sonra da şöyle ve şöyle ve çizgileri eliyle şöyle aralarsa; işte böylece serbest kaldı, Artık kızı göremiyordu. Odada tek başınaydı, serbest kalmış ayakta duruyordu.

Günlerdir, haftalardır düşünemediği bütün düşünceler, bir fikirler ve hisler fırtınası, bir öfke nöbeti, acıma, gurur; hepsi kafasında koşuşturuyordu.

ilk başta güç ve öcün hiddetli hayallerine boğuldu: Köleleri serbest bırakacaktı, Gelluk'u büyüyle bağlayacak, o arıtan ateşe atacaktı, onu bağlayacak, kör edecek, ölünceye kadar o en üst kemerdeki cıva buğusunu solusun diye bırakacaktı.,. Ama düşünceleri yerine oturup daha berrak bir şekilde koşuşturmaya başladıklarında büyük bir hüneri ve gücü olan bir büyücüyü, bu büyücü deli bile olsa yenemeyeceğini anladı. Bir umudu varsa bu da onun deliliğinden istifade etmek, büyücünün kendi kendisini yenmesini sağlamaktı.

Düşündü. Gellukla olduğu süre zarfında ondan bir şeyler öğrenmeye, büyücünün ona anlattıklarını anlamaya çalışmıştı. Yine de artık Gelluk'un fikirlerinin, büyük bir hevesle öğrettiği o şeylerin onun gücüyle veya herhangi bir gerçek güçle ilgisi olmadığından emindi. Maden çıkartmak ve madeni arıtmak gerçekten de kendi sırlan ve ustalıkları olan büyük bir marifetti ama görünüşe göre Gelluk'un bu sanatlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Mutlak Kral ve Al Ana hakkındaki bütün anlattıkları laftan ibaretti. Üstelik doğru da değildi söyledikleri. Ama Susamuru bunları nasıl biliyordu?

Bütün o sular seller gibi konuşması sırasında Gelluk'un Kadim Dil'den büyücülerin büyülerini yaptıkları lisandan söylediği tek söz turres idi.

Bunun ersuyu anlamına geldiğini söylemişti, Susamuru kendi büyücülük kabiliyetiyle bunun gerçek söz olduğunu fark etmişti. Gelluk bunun aynı zamanda cıva anlamına geldiğini de söylemişti ve Susamuru onun yanıldığını biliyordu.

Alçakgönüllü öğretmenleri Yaradılış Lisanı'ndan bildikleri bütün sözleri öğretmişlerdi ona. Bunların arasında ne ersuyunun, ne de cıvanın ismi vardı. Ama dudakları aralandı ve dili hareket etti "Ayenur," dedi.

Sesi, taş kuledeki kölenin sesiydi. Cıva'nın gerçek adım bilen ve onun ağzından konuşan, o kadındı, Sonra bir süre bedeni de aklı da hiç kıpırdamadan, ilk kez olarak gücünün nerede yattığını anlamaya başlayarak durdu.

Kilitli odada karanlıkta durdu ve serbest kalabileceğini anladı çünkü zaten serbestti içini bir övünç fırtınası kapladı.

Bir süre sonra, bilerek[A] büyü bağlarının kapanına girdi, eski yerine gitti, ot şiltesinin üzerine oturdu ve düşünmeye devam etti. Onu tutsak tutan büyü hâlâ oradaydı ama artık üzerinde bir gücü yoktu. Sanki yere belirgin çizgiler çizilmiş gibi bu kapana girip çıkabiliyordu. Bu hürriyet için duyduğu minnettarlık içinde kalbi gibi düzenli atıyordu.

Ne yapması gerektiğini ve nasıl yapması gerektiğini düşündü. Kızı kendi mi çağırmıştı, yoksa o kendi iradesiyle mi gelmişti emin olamıyordu; kızın Kadim Dil'deki sözü ona veya onun ağzıyla nasıl söylemiş olabileceğini bilemiyordu. Ne yaptığını veya kızın ne yaptığını bilmiyordu ve büyü yaparsa Gelluk'u uyandıracağından neredeyse emindi. Sonunda gözünü karartarak ama korkuyla çünkü bu tür büyüler ona büyücülük öğretenler arasında sadece birer söylentiden ibaretti taş kuledeki kızı çağırdı.

Kızı aklına getirdi, onu görmüş olduğu gibi gördü yine, orada, o odada; kıza seslendi, kız geldi.

Kızın hayaleti yine tam büyünün örümcek ağının telleri dışında durup ona baktı; onu gördü, çünkü odayı yumuşak, mavimtırak, kaynaksız bir ışık doldurmuştu. Yaralı, derisi sıyrılmış dudakları titredi ama konuşmadı.

Konuştuğunda, gerçek ismini kıza söyledi: "Ben Medra'yım."

"Ben Anieb", diye fısıldadı kız.

Nasıl kurtulabiliriz?

Onun adı.

"Bilsem bile... Onun yanındayken konuşamam." Eğer senin yanında olursam, ben adını söyleyebilirim. Seni çağıramam. "Ama ben gelebilirim," dedi kız.

Kız etrafına bakındı, o ise bakışlarını kaldırdıİkisi de Gelluk'un bir şeyler hissettiğini, uyandığını biliyordu. Susamuru bağların sıkışıp gerildiğini hissetti ve o eski gölge düştü üstüne.

"Geleceğim Medra," dedi kız, ince elini bir yumruk halinde uzattı, sonra sanki bir şey sunarmış gibi avucu yukarı gelecek şekilde açtı elini."

Sonra gitti, Işık da kızla birlikte gitti. Karanlıkta tek başına kalmıştı. Büyülerin soğuk pençesi onu boğazından yakalayarak boğar gibi olmuş, ellerini bağlamış, ciğerlerine baskı yapmaya başlamıştı. Nefes almaya çalışarak büzüştü. Düşünemiyor, hatırlayamıyordu. "Benimle kal," dedi; kiminle konuştuğunu bile bilmiyordu. Korkuyordu ve neden korktuğunu bilmiyordu.

Büyücü, güç, büyü... Her yer zifiri karanlıktı. Ama bedellinde, aklında değil bedeninde artık adını koyamadığı bir bilgi, yeraltında mağaralardan oluşan labirentte ellerinde tuttuğu minik fener misali bir kesinlik yanıyordu. Gözlerini ışığın tohumundan ayırmadı.

Bunalmaktan kaynaklanan o boğucu ve kötü rüyalar çöktü üzerine ama onu ele geçiremediler. Derin derin nefes aldı. Sonunda uyudu. Yağmurla örtülmüş uzun dağ yamaçlarını ve yağmurun arasından parlayan ışığı gördü rüyasında.

Adaların kıyılanndan geçen bulutların ve denizin bitiminde pus ile güneş ışığı içinde duran yüksek yeşil bir tepenin rüyasını gördü.

Kendisine Gelluk diyen büyücü ile kendisine Kral Losen diyen korsan yıllarca birlikte çalışmışlardı; ikisi de birbirini destekleyip gücünü artırarak, her biri diğerini kendisinin hizmetkârı zannederek.

Gelluk, kendisi olmasa Losen'in o aptalca krallığının hemen çökeceğinden ve bir düşman büyücünün yarım yamalak büyüsüyle kralını silip atacağından emindi. Fakat Losen'in, kendisinin efendisiymiş gibi davranmasına izin veriyordu. İsteklerinin sağlanmasına alışmış, bol bol boş zaman bulanT ihtiyaçları ve deneyleri için sonsuz bir köle kaynağının elinin altında olmasına alışmış büyücü için korsan, bir kolaylıktı. Losen'in kendisine, seferlerine, yağmalarına yaptığı koruma büyülerini, kölelerin çalıştıkları ve hazinelerin bulunduğu yerlere yaptığı muhafaza tılsımlarını korumak kolaydı. Bu büyüleri yapmak ayrı bir meseleydi, uzun ve zorlu bir işti. Ama artık hepsi yerli yerindeydi ve Havnor üzerinde bunları bozabilecek bir büyücü de yoktu.

Gelluk korkabileceği bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Yolundan, az sayıda da olsa dikkat etmesini gerektirecek güçte büyücü geçmişti ama kendisine denk maharet ve güçte hiçbir büyücü tanımamıştı.

Son zamanlarda Losen'in yağmacıları tarafından Way adasından getirilmiş bir irfan kitabının sırlarına gitgide dalan Gelluk, daha önce öğrendiği veya kendi kendisine bulduğu sanatların birçoğuna karşı kayıtsızlaşmıştı.

Kitap ona, bütün bunların çok daha büyük bir ustalığın gölgesi veya iması olduğunu ispatlamıştı. Nasıl tek gerçek unsur bütün maddeleri denetleyebiliyorsa, tek gerçek bilgi de tüm diğerlerini içeriyordu. Bu maharete gitgide yaklaştıkça büyücülerin becerilerinin, Losen'in unvanı ve hükümranlığı kadar kaba ve yanlış olduğunu anlamıştı. Gerçek unsura sahip olunca, tek gerçek kral da o olacaktı. İnsanlar arasında yaratılış ve yok oluş sözlerini konuşabilen tek kişi. Ejderhaları kapışma köpek yapacaktı.

Genç maden arayıcısında bir güç görmüştü; kullanabileceği eğitilmemiş, yontulmamış bir güç. Elindekinden çok daha fazla miktarda cıvaya, o yüzden de bir bulucuya ihtiyacı vardı. Bulmak

temel bir maharetti. Gelluk bu konuda hiç çalışmamıştı ama delikanlıda böyle bir vergi olduğunu görebiliyordu. Oğlanı gerçekten denetimi altına aldığından emin olabilmek için gerçek ismini öğrense fena olmayacaktıİyi olduğu konuda oğlana eğitim verirken geçecek zamanı düşünerek içini çekti. Üstelik ondan sonra da, daha cevherin topraktan kazılıp çıkarılması ve metalin arıtılması gerekecekti. Her zamanki gibi Gelluk'un aklı engellerden ve gecikmelerden atlayıp geçerek sonundaki harika sırlara varmıştı.

Way'den gelen, nereye gitse büyüyle mühürlenmiş bir kutuda yanında taşıdığı irfan kitabında gerçek arıtma ateşiyle ilgili bölümler vardı.

Bunları uzun zamandır inceleyen Gelluk saf metalden yeterince elde edince, bir sonraki safhanın bu saf madeni daha da arıtıp, Ayın Vücudu haline sokmak olduğunu biliyordu. Kitabın rumuzlu lisanının saf cıvayı daha da arıtmak için ateşin sadece tahtadan değil, insan cesetlerinden oluşturulması gerektiği anlamına geldiğini anlamıştı. O gece barakalarındaki odada bu sözleri bir kez daha okuyup düşünürken, bundan muhtemel başka bir anlam daha çıkarttı. Bu irfanın kelimelerinde hep başka bir anlam daha oluyordu. Belki de kitap sadece basit tenlerin değil de daha aşağılık ruhların kurban edilmesini kastediyordu. Kuledeki koca ateş ölü bedenleri değil de canlılarını yakmalıydı. Canlı ve bilinçli.

Fenalıktan doğan saflık: Istıraptan doğan mutluluk. Bütün bunlar, büyük ilkenin bir parçasıydı; bir kez görünce insana son derece açık görünen bir gerçek. Haklı olduğundan emindi, en sonunda tekniği anlamıştı. Ama acele etmemesi gerekiyordu, sabırlı olmalıydı, emin olmalıydı. Başka bir pasaja dönerek ikisini mukayese etti ve gece geç vakitlere kadar kitap üzerinde düşündü. Bir aralık, bir şey akimi başka yöne çekti, farkındalığının eteklerinde bir yerde bir saldın olmuştu; oğlan bir numara falan deniyordu. Gelluk sabırla tek bir söz söyledi ve Mutlak Kral'ın diyarının mucizelerine geri döndü. Tutsağının rüyalarının kendisinden kaçmış olduğunu fark etmemişti bile, Ertesi gün Yalak'a oğlanı kendisine yollamasını söyledi. Onu görmek için, ona karşı iyi olmak için, ona bir şeyler öğretmek için, bir gün önce yaptığı gibi oğlanı biraz okşamak için can atıyordu. Onunla birlikte güneşin altına oturdu. Gelluk çocukları ve hayvanları severdi. Bütün güzel şeyleri severdi. Etrafta genç bir canlının olması ne güzeldi. Susamuru'nun anlaşılmaz korkusu çok hoştu, tıpkı anlaşılmayan gücü gibi. Zayıflıkları, hilekârlıkları, çirkin, hastalıklı bedenleriyle köleler insana bıkkınlık veriyordu. Tabii ki Susamuru da onun kölesiydi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Onlar hoca ve çırak olabilirlerdi. Ama çıraklar vefasız olur diye düşündü Gelluk, aklına haddinden fazla zeki çırağı Erken gelince; onu daha sıkı denetim altında tutmayı unutmamalıydı. Baba oğul, evet, Susamuruyla böyle olabilirdi. Çocuğun kendisine Baba demesini sağlayacaktı. Onun gerçek ismini bulmaya niyetlendiğini hatırladı. Bunu yapmanın çeşitli yollan vardı ama en basiti, oğlan zaten onun denetiminde olduğuna göre, kendisine sormaktı. "Adın ne?" diye sordu, Susamuru'nu dikkatle izleyerek.

Çocuğun aklında hafif bir mücadele oldu ama ağzı açıldı ve dili hareket etti: "Medra."

"Çok güzel, çok güzel Medra," dedi büyücü. "Bana Baba diyebilirsin."

Al Ana'yı bulman gerek, dedi. Yine barakaların dışında yan yana oturuyorlardı. Güz güneşi ılıktı. Büyücü konik şapkasını çıkartmış, gür beyaz saçlarını yüzüne salmıştı. "Onlara

kazmaları için o ufak yolu bulduğunu biliyorum ama orada birkaç damladan fazla yok. O kadar az bir miktar için, o kadar ateşe ya değer, ya değmez. Eğer bana yardım edeceksen ve eğer ben sana bir şeyler öğreteceksem, biraz daha fazla gayret etmen gerekir. Sanırım nasıl yapılacağını biliyorsun." Susamuru'na gülümsedi.

Öyle değil mi?

Susamuru başıyla onayladı.

Büyücünün üzerinde vasıtasız ve mutlak bir güç kazanmasını sağlayacak olan ismini söylemeye Gelluk'un onu bu kadar rahatlıkla zorlamasının şokunu hâlâ yaşıyor, bu onu sarsmaya devam ediyordu. Artık Gelluk'a hiçbir şekilde karşı koyma ümidi kalmamıştı. O gece tam bir umutsuzluk içindeydi. Ama derken aklına Anieb geldi: Kendiliğinden geldi, kızın kendi vasıtasıyla. O kızı çağıramazdı, hatta kızı düşünemezdi ve Gelluk'un yanındayken bunu yapmaya cüret de edemezdi. Ama o geldi ve aklında hazır bulundu.

Büyücünün konuşması ve etraf mı karanlıkla ören sürekli ve yarı bilinçli denetim tılsımları arasından kızı fark etmek zordu.

Ama Susamuru bunu yapabildiğinde artık bu, sanki kız onunla birlikteymiş gibi değil de, kız oymuş veya o kızmış gibi oluyordu. Kızın gözleriyle görüyordu. Kızın sesi aklında, Gelluk'un sesinden ve büyülerinden daha güçlü ve daha net duyuruyordu kendini. Kızın gözlerinden görebiliyor, aklıyla düşünebiliyordu. Onun bedeni ve ruhuna tamamen hâkim olduğunu düşünen büyücünün, Susamuru'nu kendi iradesine bağlayan tılsımlar konusunda dikkatsiz olduğunu fark etmeye başladı. Bağ, bir irtibattır. O veya içindeki Anieb Gelluk'un tılsımlarının bağlantılarını izleyerek Gelluk'un aklına geri gidebilirlerdi.

Tüm bunlardan bihaber olan Gelluk, kendi büyüleyici sesinin nihayetsiz tılsımı peşinde, konuşmaya devam ediyordu, "Gerçek rahmi, saf ay tohumunu barındıran Yer'in dölyatağını bulmalısın.

Ay'ın, Yer'in babası olduğunu biliyor muydun? Evet, evet; onunla yattı, babaların hakkı olduğu üzere. Onun adi çamurunu gerçek tohumla diriltti.

Ama o, Kral'ı doğurmuyor. Yer anarım korkusu güçlü, adiliği direngen. Onu zaptetmiş, derinlerde gizliyor, kendi efendisini doğurmaya korkuyor işte o yüzden, onu doğurması için canlı canlı yakılması gerek,"

Yüzü heyecan yüklü Gelluk susup bir süre düşünerek, bir şey söylemedi.

Susamuru onun aklındaki görüntülere bir göz attı: Alev içinde kocaman ateşler, eller ve ayaklarla yanan çomaklar, yeşil ağaçların yangında attıkları çığlıklar gibi çığlık atan cayır cayır yığınlar.

Evet, dedi, derin sesi yumuşak ve hülyalıydı; "canlı canlı yanmalı. O zaman, sadece o zaman o çıkacak, tüm parlaklığıyla! Ah, artık zamanı geldi de geçiyor. Kral'ı doğurtmalıyız. Büyük maden damarını bulmalıyız. Burada; bundan hiç şüphem yok: 'Ana'nın rahmi Samory'nin altında' "

Yine bir duraklama. Sonra birdenbire doğrudan, büyücünün kendisini onun aklı içinde yakalayacağını düşünerek dehşetle donan Susamuruna baktı.

Gelluk o yan keskin, yan kör bakışıyla ona bakıp gülümsedi. "Küçük Medra!" dedi, sanki onun orada olduğunu yeni görüyormuş gibi, sonra Susamuru'nun omzunu sıvazladı. "Senin gizlenmiş olanı bulma vergin olduğunu biliyorum. Bu oldukça büyük bir vergidir, gerektiği gibi eğitilebildiği takdirde. Hiç korkma oğlum. Hizmetkârlarımı, onlarla oynayıp oyalayarak neden sadece küçük bir damara götürdüğünü biliyorum. Ama artık ben geldiğime göre bana hizmet edeceksin ve hiçbir şeyden de korkmana gerek kalmadı. Ayrıca benden bir şey gizlemeye çalışmanın da bir faydası yok, öyle değil mi? Uslu çocuklar babalarını severler ve ona itaat ederler, babalar da onları hak ettikleri biçimde ödüllendirir." Pek sevdiği biçimde iyice oğlana sokularak kibarca ve kendinden emin bir tonda, "Eminim ana damarı bulabilirsin' dedi.

Nerede olduğunu biliyorum, dedi Anieb.

Su samuru konuşamıyordu ama kız onun içinden konuşuyordu. Oğlanın sesi tok ve güçsüzdü.

Çok az insan, o zorlamadıkça Gelluk'la konuşabilirdi. Yaklaşan herkesi denetim altına alan, zayıflatan ve susturan tılsımlar onda o kadar alışkanlık haline gelmişti ki bunları hiç düşünmüyordu bile. Dinlenilmeye alışmıştı, dinlemeye değil, Gücünün doruğunda düşüncelerine öyle dalmıştı ki bunların dışında bir şey düşünemiyordu. Susamuru'nu planlarının bir parçası, kendisinin bir uzantısı olarak görmek dışında, çocuğun farkında değildi. "Evet, evet, bileceksin," dedi ve yine gülümsedi.

Fakat Susamımı hem fiziksel hem de denetleyici hudutsuz bir güç olarak Gelluk'un şiddetle farkındaydı; ona öyle gelmişti ki Anieb'in konuşması Gelluk'un gücünün o kadarını üzerinden kaldırmış, ona durabilecek, ayağını basabilecek kadar bir yer açmıştı. Gelluk o kadar yakınındayken, korkunç derecede yanındayken bile konuşmayı becerebilmişti.

Sizi oraya götüreceğim, dedi gerginlikle, zorla.

Gelluk, bir şey söyleyebileceklerse bile, insanların ağızlarına onun tarafından konmuş sözleri söylemelerine alışkındı. Bunlar onun istediği sözlerdi ama bunları duymayı beklemiyordu. Genç adamın kolunu tuttu, yüzünü yüzüne iyice yaklaştırarak onun sinmesini hissetti.

Ne kadar da akıllısın, dedi. "O ilk bulduğundan daha zengin bir yer mi buldun? Kazmaya ve işlemeye değer..."

Bu, büyük bir damar, dedi genç adam.

Yavaş, gergin sözler büyük bir yük taşıyordu.

Ana damar mı? Gelluk doğrudan ona bakıyordu, yüzleri arasında bir karış bile yoktu. Adamın mavi gözlerinin ışığı cıva gibi yumuşak ve deliydi.

Rahim mi?

Sadece Efendi oraya girebilir, Ne Efendisi? Evin Efendisi. Kral.

Bu konuşma Susamuru için, yine, minik bir fenerle engin bir karanlıkta ilerlemek gibiydi. Anieb'in anlayışıydı o fener. Her adım, atması gereken bir sonraki adımı ortaya çıkartıyordu

ama hiçbir zaman içinde bulunduğu yeri göremiyordu. Bir sonra neyin geleceğini bilmiyor, gördüğü şeyi anlayamıyordu. Ama onu görüyordu ve kelime kelime ilerliyordu.

O Ev'i nereden biliyorsun?

Gördüm.

Nerede? Buraya yakın mı? Susamuru başıyla onayladı.
Yerin içinde mi?

Gördüğü şeyleri anlat ona, diye fısıldadı Anieb Susamuru' nun aklına ve o da konuştu: "Parlak bir çatı üzerinde, karanlık içinden bir su akıyor. O çatının altında Kralın Evi var. Çatı yerden çok yüksek, yüksek sütunlar üzerinde. Zemin kırmızı. Bütün sütunlar kırmızı. Üzerlerinde parlak rünler var."

Gelluk nefesini tuttu. Kısa bir süre sonra, "Rünleri okuyabiliyor musun?" dedi.

Okuyamıyorum. Susamuru'nun sesi ifadesizdi. "Ben oraya gidemem. Oraya, Kral'dan başka kimse bedenen giremez. Ne yazdığını sadece o okuyabilir."

Gelluk'un soluk yüzü daha da soldu; çenesi biraz titredi. Aniden ayağa kalktı, her zaman yaptığı gibi. "Beni oraya götür," dedi kendine hâkim olmaya çalışarak ama Susamuru'nun ayağa kalkıp yürümesi için onu o kadar şiddetle zorlamıştı ki genç adam sendeleyerek ayağa kalkıp neredeyse düşecekmiş gibi tökezleyerek birkaç adım gitti. Sonra adımlarının hızlanmasına neden olan bu zorlayıcı, tutkulu isteğe karşı koymamaya çalışarak, ileri doğru tutuk ve garip bir şekilde yürüdü.

Gelluk hemen arkasından onu ittiriyor, sık sık da koluna giriyordu. "Bu taraftan" dedi birkaç kez. "Evet, evet! Yol bu taraftan." Yine de Susamuru'nu izliyordu. Teması ve büyüleri Susamuru'nu itiyor, ona acele ettiriyordu ama Susamuru'nun gitmeyi seçtiği yöne doğru.

Fırın kulesini geçtiler, eski ve yeni maden kuyularını geçtiler; Susamuru'nun ilk geldiği gün Yalak'ın onu götürdüğü uzun vadiye gittiler.

Artık sonbaharın son günleriydi. Daha Önce yemyeşil olan fundalarla çalılıklar o gün boz ve kuruydu; rüzgâr çalılıklarda kalan son yapraklan da hışırdatıyordu. Sollarında, küçük, sığ bir ırmak söğüt çalıları arasından akıyordu. Ilık bir güneş ile uzun gölgeler tepe yamaçları üzerine yol yol iz bırakmıştı.

Susamuru Gelluk'tan kurtulabileceği bir anın yaklaştığını biliyordu: Bir gece önceden beri bundan emindi. Aynı zamanda, eğer büyücüyü kendi kurduğu hayallerle hareket ettirip kalkanını düşürürse ve Susamuru onun adını öğrenebilirse, Gelluk'u yenebileceğini, gücünü elinden alabileceğini biliyordu.

Büyücünün tılsımları hâlâ akıllarını birbirine bağlıyordu. Susamuru büyük bir cüretle Gelluk'un asıl ismini arayarak, aklına girdi. Ama ne nereye bakacağını, ne de nasıl bakacağını biliyordu. Kendi sanatını bilmeyen bir bulucu; Gelluk'un düşünceleri arasında açık seçik görebildiği tek şey anlamsız sözlerle dolu bir irfan kitabının sayfaları ve onun daha önce tarif ettiği manzaraydı: Al sütunlarında gümüş rünlerin dans ettiği engin, kırmızı duvarlı bir saray. Ama Susamuru ne kitabı, ne de rünleri okuyabiliyordu. Okumayı hiç öğrenmemişti ki.

Bu süre zarfında Gelluk ile birlikte kuleden, varlığı bazen zayıflayan, solan ve Susamuru'nun çağırmaya cüret edemediği Anieb'den uzaklaşıyorlardı.

Artık Önlerinde, sadece birkaç adım ötede ayaklarının altında, yeraltında, iki üç ayak aşağıda kara suyun süzüldüğü ve yumuşak topraktan sızıp mika tabakasının üzerine aktığı yer vardı. Bunun altında boş mağara ve zincifre damarı bulunuyordu.

Gelluk tamamen kendi hayalindeki görüntünün esiri olmuştu ama Susamuru'yla akılları bağlantılı olduğu için Susamuru'nun gördüklerini de görüyordu.

Susamuru'nun kolunu yakalayarak durdu. Eli şevkten titriyordu.

Susamuru önlerinde yükselen yamacı işaret etti. "Kral*in Evi orada," dedi.

O zaman Gelluk'un dikkati tamamen ondan ayrılarak yamaca ve yamacın içinde gördüğü hayale kilitlendi, O zaman Susamuru Anieb'i çağırdı. Kız hemen hem aklına, hem de varlığına geldi; orada onunla birlikteydi, Gelluk kıpırdamadan duruyordu ama titreyen elleri pençe gibi kasılmış, uzun bedeni iz sürmek isteyen ama bir türlü kokuyu alamayan bir tazı gibi titriyor ve seğiriyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. İşte otları, çalılarıyla son güneşin altında uzanan yamaç oradaydı ama hiç giriş yoktu.

Otlar çakıllı bir topraktan yetişiyordu; izsiz yolsuz bir toprakta.

Susamuru kelimeleri düşünmese bile Anieb onun sesiyle, aynı zayıf ve donuk sesle konuştu: "Sadece Efendi kapıyı açabilir. Anahtar sadece Kral'da var."

"Anahtar" dedi Gelluk.

Susamuru kendisini aradan çekerek hareketsiz duruyordu, tıpkı Anieb'in kuledeki odada durmuş olduğu gibi.

Anahtar,"" diye tekrarladı Gelluk, telaşla."

Anahtar Kral'ın ismidir.

Bu önünü görmeden kendini boşluğa bırakmaktı. Hangisi söylemişti bunu?

Gelluk hâlâ ne yapacağını bilemeden gergin bir halde titreyerek duruyordu. "Turres," dedi bir süre sonra, neredeyse bir fısıltı halinde.

Rüzgâr kuru otları süpürdü.

Gözleri alevlenen büyücü aniden ileri atıldı, haykırdı: "Kral'ın adına açıl! Ben Tınaral!" Elleri seri, güçlü bir hareketle, sanki ağır perdeleri aralarmış gibi hareket etti.

Önündeki yamaç titredi, kıvrandı ve açıldı. Bir yarık açıldı, derinleşti.

İçinden su kaynayarak büyücünün ayakları altına yayıldı.

Bakakalarak geri çekildi büyücü, elinin bir hareketiyle, rüzgârda savrulan çeşme suyu gibi akarsuyu püskürtüp attı. Yerdeki yarık derinleşerek mikadan kayayı ortaya çıkarttı. Keskin bir yırtılma çatırtısıyla parlak taş ayrıldı. Altında karanlık vardı, Büyücü ileri bir adım attı. "Geliyorum," dedi neşeli, sevecen sesiyle ve hiç korkmadan yerdeki açık yaraya doğru ilerledi; elleriyle başında beyaz bir ışık oynaşıyordu. Fakat mağaranın kırık çatısının kenarına gelirken

bir meyil veya bir merdiven göremeyince tereddüt etti ve tam o sırada Anieb Susamuru'nun sesiyle haykırdı, "Tinaral, düş!"

Çılgınlar gibi sendeleyen büyücü döndü, deliğin ufalanmakta olan kenarından ayağı kaydı ve karanlığa düştü; kızıl cüppesi yukarı doğru şişmişti, tılsımışığı ise yanında kayan bir yıldızı andırıyordu.

Kapan! diye haykırdı Susamuru dizleri üzerine çökerek; ellerini toprağa koymuştu, çıplak dudakları büyük yarıktaydı. "Kapan Ana! İyileş, bütün ol!" Yalvardı, yakardı, Yaratma lisanının konuşuncaya kadar bilmediği kelimeleriyle konuştu, "Ana, bütünleş!" dedi; kırık yer homurdandı, yarığın dudakları birbirine yaklaşıp hareket ederek kendisini iyileştirdi.

Kızıl bir çizgi kalmıştı; toprak, çakıl ve köklenmiş otlar arasında bir yara.

Rüzgâr bodur meşe çalılarının üzerindeki yapraklar arasında hışırdadı.

Güneş tepeyi aşmıştı, bulutlar ise alçak, gri bir kütle olarak iniyordu.

Susamuru oraya, tepenin yamacının eteğine çömeldi; tek başına.

Bulutlar karardı. Yağmur küçük vadiyi geçip toprağın ve otların üzerine düştü. Bulutların üzerinde güneş, gökyüzünün parlak evinin batı merdivenlerinden iniyordu.

Sonunda Susamuru doğruldu. Islanmıştı, üşüyordu, aklını kaçıracak gibiydi. Neden buradaydı?

Bir şey kaybetmişti ve bulması gerekiyordu. Ne kaybettiğini bilmiyordu ama kaybettiği şey ateşli kulede, taş merdivenlerin duman ve buğu arasından tırmandığı yerdeydi. Oraya gitmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı; ayaklarını sürüyerek, topallayarak, kararsızca vadiden geri inmeye başladı.

Saklanmak veya kendisini korumak aklına gelmiyordu. Şansına, etrafta hiç muhafız yoktu; zaten birkaç muhafız vardı, onlar da büyücünün sihirleri hapishaneyi kapalı tuttuğu iç in tetikte değildi. Sihirler bozulmuştu ama kuledeki insanlar bunu bilmiyor, ümitsizliğin daha büyük tılsımı altında çalışmaya devam ediyorlardı, Susamuru fırın çukuruyla acele acele hareket eden kölelerinin kubbeli bölümünü geçip en üstteki odaya varıncaya kadar yavaşça dönen, kararan, pis kokulu merdivenleri tırmandı.

Oradaydı; onu iyileştirecek olan hasta, hazineye sahip olan fakir kadın, kendisi olan o yabancı.

Kapı eşiğinde sessizce durdu. Eritme kabının yanında, taş zeminde oturuyordu kız; zayıf bedeni taşlar gibi grileşmiş ve kararmıştı. Çenesi ve göğüsleri ağzından akan tükürüklerle pırıldıyordu. Oğlanın aklına kırılmış topraktan fışkıran su kaynağı geldi.

Medra, dedi kız. Ağzı anlaşılır şekilde konuşamıyordu. Oğlan diz çökerek kızın ellerini tutup yüzüne baktı.

Anieb, diye fısıldadı, "benimle gel."

Eve gitmek istiyorum, dedi kız.

Kızın kalkmasına yardım etti. Kendilerini korumak veya gizlemek için hiçbir büyü yapmadı. Bütün enerjisini harcamıştı. Kızın içinde, onu oğlanla birlikte vadideki o garip yolculuğa adım adım götürüp büyücüyü ismini söylemesi için kandıracak kadar büyük bir irfan olmasına rağmen, bildiği bir sanat veya büyü yoktu; hiç gücü de kalmamıştı.

Hâlâ kimse onlara bakmıyordu bile, sanki üzerlerinde bir koruma tılsımı varmış gibi. Barakaların yanından geçtiler ve madenlerden uzaklaştılar.

Seyrek ağaçlı ormanlar içinden, Onn Dağı'nı Samory ovalarından saklayan dağ eteklerine doğru yürüdüler, Anieb, o kadar zaman aç kalmış ve çökmüş birinden beklenmeyecek kadar rahat ayak uyduruyor, yağmurun soğuğunda neredeyse çırılçıplak yürüyordu.

Kızın bütün iradesi yürüyerek ilerlemeye odaklanmıştı; aklında başka bir şey yoktu, ne oğlan, ne de başka bir şey. Ama orada bedenen Susamuru'nun yanındaydı ve oğlan onun varlığını en az onu çağırdığı zamanlardaki canlılığı ve garipliğiyle hissediyordu. Yağmur kızın çıplak başı ve bedeninden aşağıya süzülüyordu. Oğlan, gömleğini giydirmek için kızı durdurdu. Gömleğinden utanmıştı, şu son haftalar hiç üzerinden çıkarmadığı için kirliydi çünkü. Kız, oğlanın gömleği başından geçirmesine izin verdikten hemen sonra yürümeye devam etti. Hızlı gidemiyordu ama sonunda gece yağmur bulutlan altında erken çöküp de ayaklarını atacak yeri görememeye başlayıncaya kadar, gözlerini izledikleri soluk araba izlerinden ayırmadan durmadan ilerledi.

Işığı yap, dedi. Sesi acıklı bir iniltiydi. "Işığı yapamıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi oğlan ama tılsımışığını yanlarına çağırmaya çalıştı; bir süre sonra da önlerindeki yer hafifçe parıldadı.

Korunaklı bir yer bulup dinlenelim, dedi, "Ben duramam," dedi kız ve yeniden yürümeye başladı.

Bütün gece yürüyemezsin.

Eğer yatarsam bir daha kalkamam. Dağ'ı görmek istiyorum.

Kızın ince sesi, tepelerin üzerini ve ağaçların arasını süpüren yağmurun farklı farklı sesleriyle örtülüyordu.

Yağmurun gümüş çizgileri arasından fırlayan tılsımışığının soluk gümüşsü ışığıyla sadece önlerindeki yolu görerek karanlık içinde ilerlemeye devam ettiler. Kız tökezlediğinde oğlan onu kolundan yakaladı. Ondan sonra hem teselli, hem de birazcık ısınmak için yan yana, birbirlerine sokularak yollarına devam ettiler. Daha yavaş yürüdüler, gittikçe yavaşladılar ama hep yürümeye devam ettiler. Kara gökten dökülen yağmurdan ve araba yolunun üzerindeki çamur ile ıslak otlan öpen sırılsıklam ayaklarının çıkardığı hafif sesten başka ses yoktu.

Bak, dedi kız durarak. "Medra bak."

Oğlan neredeyse uyuyarak yürüyordu, Tılsımışığının solgunluğu, daha soluk, daha engin bir berraklık içinde iyice solmuştu. Gök ile yer, hepsi aynı grilikteydi ama önlerinde ve tepelerinde, çok yüksekte, hareket eden bulutların da üzerinde dağın yüksek sırtları kıpkızıl parlıyordu.

İşte, dedi Anieb. Dağı işaret ederek gülümsedi. Önce yol arkadaşına, sonra da yavaşça yere baktı. Dizleri üzerine çöktü. Oğlan da kızla birlikte diz çöktü, kıza destek olmaya çalıştı ama kız onun kollarından kaydı. En azından kızın başım yoldaki çamurdan korumaya çalıştı. Kızın kolları ve yüzü seğirdi, dişleri birbirine çarptı. Oğlan onu ısıtmaya çalışarak sıkı sıkı sarıldı.

Etin, diye fısıldadı. 'Kadınları. Onları sor. Köyde, Ben dağı gördüm."

Bakışlarını kaldırarak yeniden oturmaya çalıştı ama titremek, sarsılmak onu mahvetmişti. Nefessiz kalmaya başladı. Artık dağın doruğundan ve doğu göğünde parlamaya başlayan kızıl ışıkta, kızın ağzındaki köpük ve tükürüğün kıpkızıl aktığını gördü. Kız bazen oğlana sarılıyordu ama bir daha konuşmadı. Kızıl ışık solup dağın önünden geçen bulutların doğmakta olan güneşi saklamasıyla grileştikçe, o ölümüyle boğuştu, nefes almak için boğuştu. Son zahmetli nefesini başka bir nefes izlemediğinde artık gün doğmuştu ve yağmur yağıyordu.

Adı Medra olan genç adam kollarında ölü kızla çamurda oturmuş ağlıyordu.

Farien Ormanı'ndan yüklediği meşe odunuyla katırının yanında yürüyen bir arabacı gelerek her ikisini de Ormankıyısı'na götürdü. Genç adamı, kızın ölüsünü bırakması için bir türlü ikna edememişti. Ne kadar zayıf ve halsiz olursa olsun yükünü bir türlü arabanın yükünün üzerine bırakmıyordu; arabaya kızı kucağında tutarak tırmanmış ve Ormankıyısı'na varıncaya kadar bütün yol boyunca da bırakmamıştı. Bütün söylediği, "Hayatımı kurtardın" idi; arabacı da soru filan sormamıştı.

O benim hayatımı kurtardı ama ben onu kurtaramadım, dedi hiddetle dağ köyündeki adamlara ve kadınlara. Hâlâ kızı kucağından indirmiyor, yağmurdan sırılsıklam olmuş, sertleşmiş be deni sanki birilerine karşı savunuyormuşçasına sıkıca tutuyordu. Zamanla kadınlardan birinin Anieb'in annesi olduğunu ve kızı annesinin kucağına vermesi gerektiğini anlamasını sağladılar. Sonunda Öyle yaptı; kadının arkadaşına yeterince nazik davranıp davranmadığını, onu koruyup korumadığını anlamak için dikkatle bakmıştı. Sonra uysal bir halde başka bir kadını izledi. Kadının verdiği kuru giysileri giydi, kadının verdiği az miktardaki yiyeceği yedi verdiği ot şiltede yattı, yorgunluk içinde hıçkırdı ve uyudu.

Bir iki gün içinde Yalak'ın adamlarından birileri gelip ulu büyücü Gelluk ile genç bulucuyu görüp görmediklerini veya onlar hakkında bir şeyler duyup duymadıklarını sordular her ikisinin de iz bırakmadan yok olduğunu söylediler, sanki yer yarılmıştı da içine girmişlerdi. Ormankıyısı'nda hiç kimse Çayır'ın elma ambarında gizlenen yabancı hakkında tek bir söz bile etmedi. Onu sakladılar. Belki de ora halkının köylerine artık Ormankıyısı değil de Samurbarınağı demesinin nedeni budur.

Uzun ve zorlu bir sınavdan geçmiş, çok büyük bir güce karşı şansım denemişti. Bedensel gücü kısa bir süre sonra geri geldi, çünkü gençti, ama aklı kendisini bulmakta yavaştı. Bir şey kaybetmişti, bir şeyi sonsuza kadar kaybetmişti, bulduğu anda kaybetmişti.

Hatıralarını araştırdı, gölgeler araşma baktı, tekrar tekrar hayallerini yokladı: Havnor'daki evindeki saldırı; taş hücre ile Tazı; Gelluk ile oturmaları; köleler, ateş, kulenin tepesindeki odaya duman ile buğu arasından tırmanan döner merdiven. Hepsini yeniden keşfetmesi gerekti, yeniden geçmesi, araması. Tekrar tekrar o kule odasında oturdu ve kıza baktı; kız da

ona. Tekrar tekrar küçük vadiden, kuru otlardan, büyücünün hummalı hayallerinden geçti kız ile birlikte.

Tekrar tekrar büyücünün düşüşünü seyretti, toprağın kapanışını gördü. Dağın kızıl zirvesini şafakta gördü. Kollarında tutarken Anieb öldü, kızın harap yüzü onun koluna yaslanmıştı. Kıza kim olduğunu sordu, ne yaptığını, nasıl yaptığını sordu ama kız ona cevap veremedi.

Kızın annesi Ay o ile annesinin kız kardeşi Çayır irfan sahibi kadınlardı.

Ilık yağlarla masaj yaparak, şifalı otlarla ve dualarla ellerinden geldiğince Susamuru'nu iyileştirmeye çalıştılar. Onunla konuştular ve o konuştuğunda dinlediler. Her ikisinin de oğlanın büyük güce sahip olduğu konusunda kuşkusu yoktu. O bunu inkâr etti. "Kızınız olmasaydı ben hiçbir şey yapamazdım," dedi.

Ne yaptı? diye sordu Ayo yavaşça.

Oğlan elinden geldiğince anlattı. "Yabancıydık. Yine de bana ismini verdi," dedi. "Ben de ona kendi ismimi verdim." Duraksayarak, uzun aralıklarla konuşuyordu. "Büyücünün etkisinde kalarak onunla yürüyen bendim ama o da benim yanımdaydı ve hürdü, Böylece birlikte büyücünün gücünü kendisine karşı çevirebildik ki kendi kendini yok etsin." Uzun bir süre düşündükten sonra, "Bana gücünü verdi," dedi.

Onda çok büyük bir vergi olduğunu biliyorduk, dedi Ayo ve bir süre sessizleşti. "Ona nasıl öğretebileceğimizi bilmiyorduk. Dağda artık öğretmen kalmadı. Kral Losen'in büyücüleri, sihirbazlarla cadıları yok etti. Başvurabileceğimiz kimse yok,"

Bir zamanlar dağın yükseklerine çıkmıştım, dedi Çayır, "bir bahar kar tutmasına tutuldum ve yolumu kaybettim. Oraya geldi. Yanıma geldi ama bedeniyle değil, sonra beni yeniden yolun olduğu yere götürdü. O zamanlar sadece on iki yaşındaydı."

Bazen ölülerle yürürdü, dedi Ayo çok alçak sesle. "Ormanda, Faliern'e doğru inerek. Büyükannemin bana anlattığı kadim güçleri biliyordu, toprağın güçlerini. Oralarda onların güçlü olduğunu söylemişti."

Ama aynı zamanda diğerleri gibi bir kız çocuğuydu, dedi Çayır yüzünü gizleyerek. "İyi bir kız" diye fısıldadı.

Bir süre sonra Ayo, "Gençlerin bir kısmıyla Finve inmişti. Oradaki çobanlardan yapağı almak için. Geçen bahar bir yıl oldu. O sözünü ettikleri büyücü oraya gelerek büyüler yapmış. Köle almış," dedi. Sonra hepsi sessizleştiler.

Ay o ile Çayır birbirlerine çok benziyorlardı; Susamuru onlarda Anieb'in neye benzeyeceğini görüyordu: Yuvarlak yüzlü, parlak gözlü, birçok insanın olduğu gibi düz değil kıvırcık, gür siyah saçlı, kısa boylu, ince, kıpır kıpır bir kadın. Havnor'un batısındaki insanların çoğunun saçı öyleydi.

Ama Anieb, fırın kulesindeki bütün köleler gibi keldi.

Kızın günlük adı Zambak'tı, pınarların mavi süseni. Annesiyle teyzesi ondan Zambak diye söz ediyorlardı.

Her ne isem, her ne yapabilirsem, yeterli değil, dedi oğlan.

Hiçbir zaman yetmez, dedi Çayır. "Kim tek başına bir şey yapabilir ki?"

Kadın önce başparmağını kaldırdı; sonra diğerlerini de açtıktan sonra yeniden elini yumruk yaptı; yavaşça bileğini döndürerek, avuç içi yukarı gelecek şekilde, sanki bir şey sunuyormuşçasına elini açtı. Oğlan Anieb'in de o hareketi yaptığını görmüştü. Dikkatli bakınca bunun bir büyü değil de bir işaret olduğunu düşündü. Ay o da onu izliyordu.

Bu bir sırdır, dedi kadın.

Sırrın ne olduğunu bilebilir miyim? diye sordu oğlan bir süre sonra.

Zaten biliyorsun. Onu Zambak'a vermiştin. Zambak da sana verdi. Güven.

Güven, dedi genç adam. "Evet. Ama... Ama onlara karşı mı? Gelluk gitti.

Belki de artık Losen devrilir. Bir şey değişecek mi? Köleler hürleşecek mi? Dilenciler yiyecek bir lokma bulacak mı? Adalet yerine gelecek mi?

Galiba bizde, insanlıkta bir kötülük var. Güven bunu inkâr ediyor. Bunun üzerinden atlıyor. Bu derin uçurumdan atlıyor. Ama uçurum orada. Ve yaptığımız her şey sonunda kötülüğe hizmet ediyor çünkü biz kötüyüz.

Açgözlülük ve zulüm. Dünyaya bakıyorum, buradaki ormanlara ve dağa, gökyüzüne, her şey yerli yerinde, olması gerektiği gibi. Ama biz öyle değilizİnsanlar değil. Biz hatalıyız. Yanlış yapıyoruz. Hiç yanlış yapan hayvan yok. Nasıl yapsınlar? Ama biz yapabiliriz ve yapıyoruz. Ve hiç durmuyoruz."

Onu dinlediler; ne hemfikirdiler ne de itiraz ettiler, ama oğlanın umutsuzluğunu kabul ettiler Oğlanın sözleri onların kulak açmış sessizliklerine erişerek orada günlerce dinlendikten sonra değişmiş olarak oğlana geri geldi, Biz, birbirimiz olmadan hiçbir şey yapamayız, dedi oğlan. "Ama bir araya gelip birbirlerini güçlendirenler açgözlü olanlar, zalim olanlar Ve onlara katılmayanlar ise, tek başlarına ayrı ayrı duruyor." Onu ilk gördüğü haliyle, kule odasında tek başına durmuş ölmekte olan bir kadın olarak Anieb'in hayali hep onunlaydı. "Gerçek güç yabana gidiyor. Her büyücü kendi sanatını diğerlerine karşı kullanıp açgözlü insanlara hizmet ediyor. O şekilde kullanılan bir sanattan nasıl iyilik beklenir? Boşa harcanıyor. Ya kötüye kullanılıyor, ya da çar çur oluyor. Tıpkı kölelerin hayatları gibi. Kimse tek başına hür olamaz. Bir büyücü bile. Hepsi hapishane hücrelerinde büyülerini yapıp, hiçbir şey kazanmıyor. Hiçbir şey değişmiyor. Gücü iyiye kullanmanın bir yolu yok."

Ayo elini kapatıp, avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı; bir el hareketinin, bir işaretinin kısacık süren bir görüntüsü.

Bir adam, Firn'den bir odun kömürü yakıcısı dağı tırmanıp Ormankıyısı'na geldi. "Karım Nesty irfan sahibi kadınlara bir haber yolladı," dedi; köylüler onu Ayo'nun evine götürdüler. Adam kapı eşiğinde dururken hızla bir hareket yaptı: Açık bir avuca dönüşen bir yumruk. "Nesty size, kargaların erken uçtuğunu ve tazının susamurunun peşinde olduğunu söylememi söyledi," dedi.

Ateşin yanında oturmuş ceviz içlerini ayıklayan Susamuru kıpırdamadan durdu. Çayır adama teşekkür ederek, bir bardak su ve bir avuç ceviz içi ikram etmek için onu içeri aldı. Ayo ile birlikte, adamın karısı hakkında sohbet ettiler Adam gittiğinde kadın Susamuru'na döndü.

Tazı Losen'in emrinde, dedi oğlan. "Bugün gideyim."

Çayır kız kardeşine baktı, "O halde seninle biraz konuşmamızın zamanı geldi," dedi kadın, ocak başında oğlanın karşısına oturarak. Ayo masanın yanında, sessizce duruyordu. Ocakta canlı bir ateş yanıyordu. Soğuk, nemli zamanlardı; burada, dağlarda bol olan bir şey varsa o da ateş için odundu.

"Bu yörelerde, belki daha da ilerde, senin de söylediğin gibi, hiç kimsenin tek başına irfan sahibi olamayacağını düşünen insanlar var. O yüzden bu insanlar birbirlerine el vermeye çalışıyorİşte o yüzden bize El deniyor, ya da hepimiz kadın olmasak da El'in Kadınları. Ama kendimize kadın demek işimize geliyor çünkü önemli adamlar kadınların bir araya gelip bir iş çıkartabileceğine inanmıyor. Ya da idare veya kötü idare hakkında bir düşüncesi olabileceğine. Ya da bir güçleri olabileceğine."

Diyorlar ki, dedi Ayo gölgeler içinden, "Krallar yönetimi altındaymış gibi adaletli bir idarenin hüküm sürdüğü bir ada varmış. Morred'in Adası diyorlar oraya. Ama Kralların Enlad'ında, hatta Ea'da değil. Havnor'un kuzeyinde değil, güneyinde olduğunu söylüyorlar. Orada El'in Kadınları'nın büyücülerin yaptığı gibi kadim sanatları sadece kendilerine saklamayıp, koruyup öğrettiklerini söylüyorlar."

Belki öyle bir eğitimle sen büyücülere bir ders verebilirsin, dedi Çayır.

"Belki o adayı bulabilirsin," dedi Ayo, Su samuru bir ona, bir ona baktı. Belli ki ona en büyük sırlarını, yüreklerindeki en büyük ümidi söylemişlerdi.

Morred'in Adası,"" dedi oğlan."

Bu, anlamım büyücülerden ve korsanlardan gizlemek için sadece El'in Kadınları'nın söylediği şekli. Onlar, kuşkusuz ki başka bir isim kullanıyordur.

Çok uzun bir yol olacaktır, dedi Çayır.

İki kız kardeş ve bütün köylüler için dünya Onn Dağı'ndan ibaretti ve kâinatın sının da Havnor kıyılarıydı. Bunların ötesi söylenti ve rüyaydı sadece.

Güneye gittikçe denize varıldığı söylenir, dedi Ayo.

Zaten bunu biliyor kardeşim" dedi Çayır ona, bize bir gemi yapımcısı olduğunu söylememiş miydi? Ama yine de denize kadar müthiş bir mesafe olmalı. Peşinde bu büyücüyle oraya nasıl gideceksin?"

"Hiçbir koku taşımayan suyun rahmetiyle' dedi Susamuru ayağa kalkarak.

Kucağından bir ceviz kabuğu çöpü düştü yere ocak süpürgesini alarak bunu küllerin arasına süpürdü. Gitsem iyi olacak. Ekmek var, dedi Ayo ve Çayır hemen sert ekmeği, sert peyniri ve cevizleri, koyun işkembesinden bir keseye koymaya koyuldu. Çok fakir insanlardı. Ellerinde ne varsa ona verdiler. Anieb de öyle yapmıştı.

"Annem Yolsonu'nda doğmuş, Faliern Ormanı'nın öte yanında" dedi Susamuru.

O kasabayı bilir misiniz? Ona Üvez'in kızı Gül derler. Arabacılar yazları
Yolsonu'na iner.

Eğer biri onun oradaki akrabalarıyla konuşabilirse, akrabaları ona haber iletebilir. Oğlan kardeşi Azkül, bir iki yılda bir şehre gelirdi.

Başlarıyla onayladılar.

"Yaşadığımı bir bilse" dedi oğlan.

Anieb'in annesi başıyla onayladı; Duyacak.

"Şimdi yoluna devam et" dedi Çayır. Suyla gidesin,"" dedi Ayo."

Oğlan kadınlara sarıldı, kadınlar da ona ve oğlan evden ayrıldı.

Dağınık kulübelerden ayrılıp Ormankıyısı'ndaki bütün gecelerinde uykusunda şarkı söylediğini duyduğu hızlı akan, gürültülü akarsuya koştu.

Ona dua etti: "Al ve kurtar beni," diye rica etti. Yaşlı Dönüşümcü'nün uzun zaman önce ona öğrettiği büyüyü yaptı ve dönüşüm sözünü söyledi.

Derken artık gürültüyle akan suyun kenarında bir adam durmuyordu; bir susamuru suya dalarak gözden yitmişti.

III- DENiZ KIRLANGICI

Bir arif yaşardı bizim dağlarda, Bulmuştu yolunu erişmenin muradına. Hem suretini değiştirdi, hem ismini Ama o günden sonra aynı kalacak diğeri.

Böyle akarsular uzağa, uzağa,

Böyle akarsular uzağa.

Kışlardan bir kış, akşamüstü, Ormeva Nehri'nin Büyük Havnor Körfezi'nin kuzey yönüne doğru çatallandığı yerde, nehir kıyısında bir adam çamurlu kumlar üzerinde doğruldu: Kötü giyimli, kötü pabuçlu, zayıf, esmer, kara gözlü, onu yağmurdan koruyacak kadar gür saçlı bir adam. Nehir ağzının aşağı kumsallarında yağmur yağıyordu; o gri kışın ince, soğuk, kasvetli yağmuru. Giysileri sırılsıklam olmuştu. Kamburunu çıkartıp etrafına bakındıktan sonra, sahilde uzaktan gördüğü bir baca dumanına doğru ilerlemeye başladı. Arkasında, sudan çıkan bir su samurunun dört ayağının izi vardı ve bunları ileri doğru, bir adamın iki ayağının izleri izliyordu.

Ondan sonra nereye gittiği şarkıda söylenmiyor. Sadece dolaştığından bahsediliyor, "uzun süre bir diyardan bir diyara dolaştığı" . Eğer Büyük Ada'nın kıyısı boyunca ilerlediyse, o köylerin birçoğunda El'in işaretini bilen ve ona yardım eden bir ebe, irfan sahibi bir kadın veya bir sihirbaz bulmuş olmah; ama ensesinde Tazı olduğuna göre büyük bir ihtimalle ya Ebavnor Boğazı'ndan bir balıkçı teknesinde, ya da iç Deniz'den bir tacirin gemisinde denizci olarak iş bularak en kısa zamanda Havnor'dan ayrılmıştı.

Ark adasında, Hosk adasındaki Orrimy'de, Doksan Adalar'da, kralların adaletinin ve büyücülerin saygınlığının hâlâ hatırlandığı Morred'in Adası'nı aramaya gelen bir adama dair masallar vardır.

Çok değişik isimler kullandığı, Susamuru ismini ise kullandıysa bile çok az kullanmış olduğu için bu öykülerin Medra'yla ilgili olup olmadığını bilmek imkânsızdır. Gelluk'un düşüşü Losen'i yerinden etmemişti. Korsan kralın parayla tuttuğu başka büyücüleri de vardı; bunların arasında Gelluk'u yenen zıpçıktıyı bulmayı çok isteyen Erken isminde bir adam vardı. Erken'in onun izini bulma şansı da oldukça fazlaydı. Losen'in gücü bütün Havnor üzerine ve iç Deniz'in kuzeyine yayılmış, yıllar geçtikçe de büyümüştü; Tazı'nın burnu da her zamanki kadar keskindi.

Belki de bu avdan kaçmak için gelmişti iç Deniz'in batısında çok uzaklarda bulunan Pendor'a Medra; ya da belki de Hosk'taki El'in Kadınları arasındaki bazı söylentiler onu oraya sürüklemişti. Ejderha gelmeden önce Pendor zengin bir adaydı. O zamana kadar Medra nereye gittiyse ülkeleri ya Havnor gibi, ya da daha kötü durumda bulmuştu: Savaşa, talanlara ve korsanlığa batmış, tarlalarım ot bürümüş, kasabaları hırsız doluİlk başlarda Pendor'a gelince Morred'in Adası'nı bulduğunu düşünmüş olabilir; çünkü şehir çok güzel, huzur dolu; insanları ise zenginmiş.

Orada gerçek adı kaybolmuş olan Highdrake adındaki yaşlı büyücüyle karşılaşmıştı. Highdrake Morred'in Adası öyküsünü duyunca gülümseyerek, hüzünle başım salladı. "Burada değil" dedi. "Bu değil Pendor Hükümdar lan iyi adamlardır. Onlar kralları hatırlıyor. Savaşmak veya yağmalamak peşinde değiller. Ama oğullarını batıya ejderha avına yolluyorlar. Eğlence olsun diye, Sanki Batı Uçyörelerindeki ejderhalar avlanacak ördek veya kazmış gibi! Bu işin sonu hayır olmaz!"

Highdrake Medra'yı seve seve öğrencisi olarak kabul etti, "Ben sanatımıbildiği her şeyi bana bedavaya öğreten bir büyücüden öğrenmiştim ama sen gelinceye kadar bu bilgiyi verebilecek kimse bulamamıştım," dedi Medra'ya. "Genç adamlar bana gelip, 'Bu iş ne işe yarar? Altın bulabilir misin? diyor. Taşlan pırlantaya çevirmeyi öğretebilir misin? Bir ejderhayı öldürebilecek bir kılıç verebilir misin bana? Nesneler arasındaki dengeden konuşmanın yararı ne? insan ondan kâr elde edemez ki,' diyorlar. Hiç kâr yok!" Ve yaşlı adam gençlerin ahmaklıkları ve modern çağın kötülükleri hakkında yakınmaya devam etti.

Sıra bildiği şeyi öğretmeye gelince hiç yorulmuyordu, cömert ve titizdi.

Medra'nın ilk kez büyüyü garip bazı vergiler ve anlamsız marifetler toplamı olarak değil de uzun çalışmalar sonucunda gerçekten bilinebilen, uzun alıştırmalardan sonra doğru bir şekilde kullanılabilen ve bu şartlarda dahi garipliğini hiçbir zaman kaybetmeyen bir sanat olarak

görmesini sağlamıştı. Highdrake'in büyüler ve tılsımlar üzerindeki ustalığı öğrencisinden çok fazla sayılmazdı ama aklında çok daha büyük bir şeyin, bilginin bütünlüğünün fikri vardı. Ve onu irfan sahibi bir büyücü yapan da buydu.

Onu dinleyen Medra'nın aklına, ancak atacakları bir sonraki adımı aydınlatan tılsımışığının soluk pırıltısıyla Anieb ile birlikte karanlık ve yağmur içinde yürüyüşleri, şafak vakti dağın kızıl zirvesine bakışları geldi.

Her tılsım, bir başka tılsıma dayanır, dedi Highdrake. "Tek bir yaprağın her hareketi, Yerdeniz'deki her bir adadaki, her ağacın her yaprağını hareket ettirir! Bir nizam vardır. Onu araman ve ona güvenmen gerek.

Nizamın bir parçası olarak hareket etmeyen hiçbir şey doğru olmaz.

Hürriyet ancak onun içindedir."

Medra bir yıl kadar Highdrake ile kaldı; yaşlı büyücü öldüğünde Pendor Hükümdarı, Medra'dan onun yerini almasını rica etti. Ejderha avlarına karşı ateşli konuşmaları ve azarlamalarına rağmen Highdrake, adasında saygı görüyordu ve ardılı aynı hürmet ve güce sahip olacaktı. Belki de bu adanın o güne kadar gördüklerinin arasında Morred'in Adası'na en yakın yer olduğu kandırmacasıyla Pendorda biraz daha kaldı. Genç hükümdarla, onun gemisine binerek ejderhaları görmek için Toringates'i geçip Batı Uçyörelerin uzaklarına kadar gitti. Gönlü bir ejderha görmeyi çok arzuluyordu. Fakat o yılların zamansız fırtınaları ve kötü havaları gemilerini üç kez ingat'a geri sürdü ve Medra gemiyi tekrar o fırtına rüzgârlarının içine, batıya yollamayı reddetti. Havnor Körfezi'nde tek direkli küçük yelkenlisiyle geçirdiği günlerden bu yana iklimcilik hakkında çok fazla şey öğrenmişti.

Yeniden güneyin cazibesiyle o taraflara giderek Pendor'dan ayrıldıktan bir süre sonra Ensmer'e gitmiş olabilir. En sonunda şu veya bu kisveyle, Doksan Adalar'daki Geath'e gelmişti.

Orada, bugün hâlâ yaptıkları gibi balina avlıyorlardı. Bu, onun dahil olmak istemediği bir işti. Gemileri de kokuyordu, kasabaları da. Bir köle gemisine binmek hoşuna gitmemişti ama Geath'ten doğuya giden tek vasıta, O Limanı'na balina yağı taşıyan bir kadırgaydı. O'nun güney ve doğusunda bulunan, az bilinen, iç Deniz adalarındaki ülkelerle ticareti az olan zengin adaların olduğu Kapalı Deniz'den söz ettiklerini duymuştu. Belki de aradığı buradaydı. Böylece bir ikümci olarak kırk kölenin küreklerini çektiği kadırgaya bindi.

İlk kez hava güzeldi: Arkalarından esen bir rüzgâr, küçük birkaç beyaz bulutu olan mavi bir gök ve baharın son günlerinin ılımlı güneşi.

Geath'ten iyice uzaklaşmışlardı. Akşamüstü geç vakitlerde geminin sahibinin dümenciye, "Bu gece gemiyi güneyden götür de Roke'u uyandırmayalım," dediğini duydu.

O adadan söz edildiğini hiç duymamıştı; sordu, "Orada ne var?"

Ölüm ve keder, dedi bir balinanınki gibi küçük, hüzünlü, bilgili gözleri olan geminin sahibi. "Savaş mı?"

Çok eskiden. Hastalık, kara büyü. Etrafındaki sular lanetlidir.

Kurtçuklar, dedi gemi sahibinin kardeşi olan dümenci. "Roke yakınlarında bir yerden balık tut, gübre içinde kalmış it leşi gibi içi kurtçukla dolu olur."

Orada yaşayan var mı? diye sordu Medra; kardeşi, "kurtçuk yiyenler," derken gemi sahibi, "Cadılar," dedi.

Adalar Diyarı'nda bu tür bir sürü ada vardı, rakip büyücülerin bitkileri yok eden hastalıklan ve lanetleriyle boşaltılmış ve terk edilmiş bir sürü ada; buraları gidilmeyecek, hatta yanından geçilmeyecek kadar kötü yerlerdi ve o gece çökünceye kadar Medra bu ada hakkında da bir daha düşünmemişti bile.

Yüzünde yıldızların ışığıyla güvertede uyuyan oğlan basit, canlı bir rüya gördü: Gündüz vaktiydi, bulutlar berrak gökyüzünde koşuşturuyordu» denizin ötesinde yüksek yeşil bir tepenin güneş altındaki kavisini gördü. Bunun on yıl önce, Samory madenlerindeki büyülerle kilitlenmiş baraka odasında gördüğü rüya olduğunu bilerek görüntü tüm tazeliğiyle aklındayken uyandı.

Doğrulup oturdu. Karanlık deniz o kadar sakindi ki, yıldızlar uzun dalgaların ipek gibi parlak olan köpüksüz taraflarından yansıyorlardı zaman zaman. Kürekli kadırgalar kara parçalarının görüş alanından nadiren çıkardı; herhangi bir koya veya limana demirler, gece kürek çekmeye nadiren devam ederdi; ama bu geçiş alanında demirleyebilecekleri bir yer yoktu ve hava da bu kadar durgun olduğu için geminin direğini dikerek büyük kare yelkeni açmışlardı. Gemi hafifçe ileri doğru sürükleniyor, kürek mahkûmları sıralarının üzerinde, dümenci ve gözcü hariç hür tayfalar yerlerinde uyuyordu; gözcü de olduğu yerde uyuklamaya başlamıştı. Su geminin yanlarında fısıldadı, ahşapları hafifçe gıcırdadı, kölelerin zincirleri tıkırdadı, sonra bir daha tıkırdadı.

Böyle bir gecede iklimciye ihtiyaçları yok, üstelik bana ödeme yapmadılar daha, dedi Medra vicdanına. Rüyasından, aklında Roke ismiyle uyanmıştı. Neden bu ada hakkında hiçbir şey duymamış veya onu bir deniz haritası üzerinde görmemişti? Söyledikleri gibi lanetlenmiş ve terk edilmiş olabilirdi ama yine de insan bu adayı deniz haritalarına koymaz mıydı?

Bir deniz kırlangıcı olarak oraya uçup gün doğmadan yine gemiye geri dönebilirim, dedi kendi kendine tembel bir tavırla. O Limanına gidiyordu.

Yıkıntı haline dönüşmüş topraklar her yerde vardı. Uçarak gidip bakmaya hiç gerek yoktu. Kıvrılmış halatlann üzerine kendini iyice yerleştirerek yıldızları seyretti. Batıya bakınca deniz üzerine iyice alçalmış Ocak'in dört parlak yıldızını gördü. Pek net değillerdi ve o onları izlerken birer birer karardılar.

Yavaşça kabaran pürüzsüz dalgalar üzerinden belli belirsiz, ah çeker gibi bir titreme gelip geçti.

Usta, dedi Medra ayağa kalkarak, "uyan."

"Ne var şimdi?"

Bir cadı rüzgârı yaklaşıyor. Peşimizden geliyor. Yelkeni indirin.

En ufak bir kıpırtı bile yoktu. Hava yumuşaktı, koca yelken gevşek duruyordu. Sadece, yavaşça yükselen sessiz karanlıkla batı yıldızlan soluyor, yok oluyordu. Geminin sahibi buna baktı. "Cadı rüzgârı mı diyorsun?" diye sordu gönülsüzce.

Mahir adamlar hava koşullarını bir silah gibi kullanır, düşmanın askerlerini biçmek için bir rüzgâr veya gemilerini batırmak için bir fırtına yollardı; acayip ve kızgın olan bu tür fırtınalar gönderilmiş oldukları yerleri geçip yollarına devam edebilir, yüzlerce mil ötedeki çiftçiler ve gemicilerin başına bela olabilirdi.

Yelkeni indirin, diye emretti Medra. Geminin sahibi esneyip lanet okuduktan sonra bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Tayfalar uyanıp yavaşça garip yelkeni içeri almaya başladılar; gemi sahibi ile Medra'ya birkaç soru sorduktan sonra kürekçi başı kölelere kükreyip, aralarında yürüyerek düğümlü ipiyle sağ ve solundakileri uyandırmaya başladı.

Yelkenin yarısı inmiş, küreklerin yarısının basma adamlar gelmiş, Medra'nın uzak tutma tılsımı yarı söylenmişti ki cadı rüzgârı vurdu.

Mutlak bir karanlıktan çıkan ani, koca bir gök gürlemesi ve çılgın bir yağmurla vurmuştu. Gemi, geri geri kaçan bir at gibi baş vurduktan sonra o kadar sertçe uzaklara yuvarlanmıştı ki istralyası dursa da direği yerinden kopmuştu. Yelken suya çarpmış, içi dolmuş ve kadırgayı da ters çevirmişti; ıskarmozlardan kayan koca kürekler, sıralarında uğraşan ve bağıran zincirli köleler, yerinden kurtulup gümbürtüyle birbiri üzerine binen yağ varilleri gemiyi alabora edip devrik kalmasına neden olmuştu; koca bir fırtına dalgası gelip gemiyi suyla doldurarak batırıncaya kadar güverte denize diklemesine durmuştu. Adamların bağıran, çığlıklar atan sesleri aniden kesiliverdi. Acayip rüzgâr doğuya doğru geçip gittikçe azalan yağmurun deniz üzerindeki gümbürtüsünden başka ses kalmamıştı. Tüm bunların arasından beyaz bir deniz kuşu kara sulardan kanatlarını çırparak yükselip, kırılgan ve çaresiz, kuzeye doğru uçtu.

Sabahın ilk ışıklarında, granit uçurumların altındaki dar kumlar üzerinde yere inen bir kuşun izleri vardı. Bu izlerden ise, uçurum ile deniz arasında gittikçe daralan kumsaldan yukarıya doğru nereye gideceğini bilmeden dolaşarak yürüyen bir adamın ayak izleri devam ediyordu. Sonra ayak izleri kesildi.

Medra insanın kendi suretinden başka bir surete devamlı olarak bürünmesinin tehlikesini biliyordu ama gemi kazasından ve uzun süren uçuştan sonra sarsılmış ve bitap düşmüştü; üstelik gri kumsal da onu tırmanması mümkün olmayan dik bir uçuruma doğru götürüyordu. Bir büyü yaparak bir kez daha kelimeyi söyleyince deniz kırlangıcı güçlükle çırpılan hızlı kanatlarıyla uçurumun tepesine uçtu.

Sonra, uçuşun etkisinde kalan adam, üzerine güneş doğmakta olan gölgeli topraklar üzerinden uçtu. Uzakta, ilk güneş ışıklarıyla parlayan yüksek yeşil bir tepenin kavisini gördü.

Buraya uçtu ve üzerine kondu; tam toprağa değdiği an yeniden insan olmuştu.

Bir süre orada kalakaldı, şaşkınlık içinde. Kendi suretine, kendi yaptığı bir şeyle veya kendi kararıyla dönmemiş gibi gelmişti ona; yere, bu tepeye değmekle kendisi oluvermişti sanki. Kendisininkinden çok daha büyük bir büyü hüküm sürüyordu burada.

Merakla ve ihtiyatla etrafına bakındı. Bütün tepede kıvılcımotları çiçek açmıştı, uzun taç yapraklan otlar arasında sapsarı parlıyordu, Havnorlu çocuklar bu çiçeği bilir. Ateş Efendisi ejderha Orm adalara saldırdığında ve EnethAkbe onu batının en sonuna Selidor'a kovaladığı zaman ilien'in yanmasından çıkan kıvılcımlar olduğunu söylerler bunun. Orada dururken Medra'nın aklına kahramanların masalları ve türküleri gelmişti: ErrethAkbe ile ondan önceki kahramanlar; Kargları doğuya süren Akambar, barışçı Serriadh, irfan sahibi Büyücü Ath ve Ak Efsuncu, sevgili Kral Morred. O cesurlar ve arifler, çağırmadığı halde sanki çağırılmışlar gibi, sanki onlara seslenmiş gibi önüne gelmişlerdi, Onları gördü. Yüksek otların, sabah meltemiyle boyunlarını eğen alev biçimli çiçeklerin arasında durmuşlardı.

Sonra hepsi gitti; sarsılmış ve merak içinde tepede tek başına kalakaldı Medra. "Yerdeniz'in efendilerini ve krallarını gördüm," diye düşündü, "onlar bu tepede yetişen otlardan başka bir şey değilmiş."

Ufuktan birkaç parmak yükselmiş olan güneşin ışığıyla daha şimdiden aydınlanan ve ısınan tepenin doğu tarafına yavaşça dolandı. Güneşin altına doğru bakınca doğuya ve dünyanın yansını aşan denizin yüksek kenar çizgisine açılan bir körfezin başındaki kasabanın çatılarını gördü. Batıya dönünce tarlaları, çayırları ve yollan gördü. Kuzeyde uzun yeşil tepeler vardı. Arazinin güney tarafındaki kıvrımda dikkatini yüksek ağaçlardan oluşan bir koru çekti; gözlerini oradan bir türlü alamadı. Bunun Havnor'daki Faliern gibi büyük bir ormanın başlangıcı olduğunu düşünmüştü; sonra korunun ardındaki ağaçsız kırlıkları ve çayırlan fark ederek neden böyle düşündüğünü bilemedi.

Yüksek otlarla kıvılcımotları arasından aşağıya inmeden önce orada uzun süre durdu. Tepenin eteğinde bir yola rast geldi. Yol onu oldukça ıssız görünse de son derece bakımlı duran çiftlik topraklarından geçiriyordu.

Kasabaya doğru ilerleyen bir yol, bir patika aradı ama doğuya giden bir yola rastlayamadı. Bazıları daha yeni sürülmüş tarlalarda tek bir insan bile yoktu. Geçerken ona havlayan köpek de olmamıştı. Sadece bir dört yol ağzında, taşlık bir çayırda otlayan yaşlı bir eşek tahta parmaklıklara kadar gelmiş, bir dost beklentisiyle başını uzatmıştı. Medra kahverengi boz, kemikli yüzü okşamak için durdu. Bir şehir ve tuzlu su adamı olarak çiftlikler ve hayvanları hakkında çok az şey biliyordu ama eşeğin kendisine iyi niyetle baktığını düşünmüştü, "Neredeyim ben eşek kardeş?" dedi hayvana. "Gördüğüm kasabaya nasıl gidebilirim?"

Tam gözlerinin üzeri ve kulaklarının altına gelen bölgeyi kaşımaya devam etmesi için eşek başını eline yasladı. Eşeğin istediğini yaptığında hayvan uzun sağ kulağını titretti. Böylece eşekten ayrıldığında, onu yeniden tepeye götürüyormuş gibi görünse de dört yol ağzındaki sağ yolu seçti; kısa bir süre sonra da evlerin arasına ve oradan da onu körfezin başındaki kasabanın içine kadar götüren bir sokağa vardı.

Burası çiftlik arazileri gibi garip bir sessizlik içersindeydi. Ne bir ses, ne bir yüz. Tatlı bir bahar sabahı, sıradan görünüşlü bir kasabada insanın kendisini huzursuz hissetmesi zordu ama bu kadar sessizlik içinde burasının gerçekten de bir illetin kasıp kavurduğu bir yer mi, yoksa lanetlenmiş bir ada mı olduğunu merak etmekten kendisini alamamıştı.

Yoluna devam etti. Bir ev ile yaşlı bir erik ağacının arasına bir çamaşır ipi asılmıştı; ipteki çamaşırlar da güneşli esinti altında çırpınıyordu.

Bir bahçenin köşesinden bir kedi çıkageldi, öyle terk edilmiş, aç bilaç değil de beyaz patili, uzun bıyıklı, bakımlı bir kediydi. Sonunda, kaldırım taşı döşeli küçük dik sokaktan inince sesler duydu, Dinlemek için durduğunda hiçbir şey duyamadı.

Sokağın ucuna gitti. Küçük bir pazar yerine açılıyordu yol, insanlar burada toplanmışlardı, çok fazla değillerdi. Ne bir şey alıyorlar, ne de satıyorlardı. Kurulmuş tezgâh veya çadır yoktu. Onu bekliyorlardı.

Şehrin üzerinde yükselen yeşil tepede yürümeye başladığından ve otlar arasındaki parlak gölgeleri gördüğünden beri içinde bir huzur vardı. Bir beklenti içindeydi, büyük bir tuhaflık hissi çökmüştü üzerine ama korkmuyordu. Kıpırdamadan durarak onu karşılamaya gelen insanlara baktı.

İçlerinden üçü ona doğru ilerledi: Geniş omuzlu iri, parlak beyaz saçlı yaşlı bir adam ile iki kadın. Büyücüler büyücüleri bilir; Medra da kadınların güç sahibi kadınlar olduğunu biliyordu.

Elini bir yumruk olarak kaldırdıktan sonra çevirip avuç içi yukarı bakacak şekilde onlara doğru açtı.

Ha, dedi kadınlardan biri, daha uzun boylu olanı ve güldü. Ama bu harekete bir cevap vermedi.

Bize kim olduğunu söyle, dedi beyaz saçlı adam oldukça kibar bir tonda; ama onu selamlayacak veya hoş karşılandığı gösterecek bir söz söylememişti. "Bize buraya nasıl geldiğini anlat."

Havnor'da doğdum; bir gemi yapımcısı ve sihirbaz olarak yetiştirildim, Geath'ten O Limanı'na giden bir gemideydim. Dün gece, bir cadı rüzgârı vurduğunda boğulmaktan bir tek ben kurtuldum. Sonra sessizleşti. Gemiyle içindeki adamlar, kara deni zin gemiyi yuttuğu gibi onun da aklım yutmuştu. Sanki boğulmak üzereymiş de kurtuluyormuş gibi bir nefes aldı.

Nasıl geldin?

Bir... bir kuş, bir deniz kırlangıcı olarak. Burası Roke Adası mı? Kendini mi dönüştürdün yani?

Başıyla onayladı.

Kime hizmet ediyorsun? diye sordu kadınların daha kısa boylu ve genç olanı ilk kez konuşarak. Canlı, sert bir yüzü ve uzun kara kaşları vardı.

Benim bir efendim yok. O Limanı'nda işin neydi?

Yıllar önce Havnor'da köleydim. Bana hürriyetimi verenler bana efendilerin olmadığı, Serriadh'ın kurallarının hatırlandığı ve sanatların saygın olduğu bir yerden söz ettiler. Yedi yıldır bu yeri, bu adayı arıyorum.

Bu adadan sana kim bahsetti?

El'in Kadınları.

Herkes elini yumruk yapıp avuç içini gösterebilir, dedi uzun boylu kadın samimiyetle. "Ama herkes Roke'a uçarak gelemez. Ya da yüzemez, ya da yelken açamaz; ya da herhangi bir vasıtayla buraya varamaz. O yüzden seni buraya neyin getirdiğini sormak zorundayız."

Medra hemen cevap vermedi. "Tesadüf," dedi sonunda, "uzun süren bir arzuya boyun eğen tesadüf. Sanat değil. Bilgi de değil. Santnın aradığım yere geldim ama bilmiyorum. Bana anlatılan insanlar siz olmalısınız ama bilmiyorum. Tepeden gördüğüm ağaçlar büyük bir sır gizliyor sanırım ama bilmiyorum. Tek bildiğim o tepeye adımımı attığım an, çocukluğumda olduğum gibi, Enlad'tn Kahramanlıkları'nın ilk okunduğunu duyduğum zamanki gibi olduğumdur. Harikalar içinde kayboldum."

Ak saçlı adam iki kadına baktı. Diğer insanlar da yaklaşmışlardı ve aralarında sessiz bir konuşma geçiyordu.

Eğer burada kalırsan, ne yapacaksın? diye sordu karakahverengi renkli bir kadın.

Gemi yapabilirim veya tamir ederim, onları yüzdürürüm. Toprağın üstünde ve altındakiler! bulabilirimİklimle uğraşırım, eğer böyle bir şeye ihtiyacınız varsa. Ve herhangi birinizin bana öğreteceği sanatı öğrenirim."

Ne öğrenmek istiyorsun? diye sordu uzun boylu kadın yumuşak sesiyle.

O zaman Medra, kendisine şu ya da bu şekilde hayatının geri kalanınuı bağlı olduğu sorunun sorulduğunu hissetti. Yine bir süre sessiz kaldı.

Konuşmaya niyetlendi, konuşmadı; en sonunda konuştu. "Birini, bir kişiyi bile, benim hayatımı kurtarmış olan birini bile kurtaramadım," dedi.

Bildiğim hiçbir şey onu hür kılamamıştı. Hiçbir şey bilmiyorum. Eğer siz nasıl hür olunduğunu biliyorsanız, yalvarırım, bana da öğretin!

Hür! dedi uzun boylu kadın ve sesi bir kırbaç gibi sakladı. Sonra yanındakilere baktı ve bir süre sonra biraz gülümsedi. Tekrar Medra'ya dönerek, "Bizler tutsağız; o yüzden de hürriyet bizim çalıştığımız bir konu," dedi, "Sen buraya bizim hapishanemizin duvarlarını aşıp geldin.

Hürriyeti aradığını söylüyorsun. Ama Roke'u terk etmenin, oraya gelmekten daha zor olabileceğini bilmelisin. Hapishane içinde hapishane; üstelik bir kısmını biz kendimiz inşa ettik." Diğerlerine bakarak, "Ne diyorsunuz?" diye sordu.

Aralarında neredeyse tamamen sessizce fikir alışverişinde bulundukları ve anlaştıkları belli olan insanlar çok az konuştu. Sonunda kısa boylu kadın hiddetli gözleriyle Medra'ya baktı. "Eğer istersen kal," dedi.

"Kalacağım; Sana ne dememizi istiyorsun? Deniz Kırlangıcı, dedi Medra; ve
öyle dediler.

Roke'ta bulduğu, bu kadar uzun zamandır peşinde olduğu umut ve söylentinin hem fazlasıydı, hem de azı. Roke Adası, ona söylendiği gibi Yerdeniz'in kalbiydi. Zamanın başlangıcında Se goy'ım sulardan çekip çıkarttığı ilk kara parçası kuzey denizinin parlak Ea'sıydı, ikincisi ise Roke. O yeşil tepe, Roke Tepesi'nin kökleri tüm adalardan daha derine inerdi. Gördüğü, bazen

adanın bir yanmda, bazen başka bir yanındaymış gibi görünen ağaçlar dünyadaki en eski ağaçlardı; bunlar büyünün kaynağı ve merkeziydiler.

Eğer Koru kesilirse bütün büyücülük biter. O ağaçların kökleri bilginin kökleridir. Güneş altında yapraklarının gölgesinin düşürdüğü şekiller Segoy'un Yaradılış'ta söylediği sözleri yazar.

Böyle söylemişti Kor, yani hiddetli, kara kaşlı öğretmeni.

Roke'taki bütün büyü sanatı öğretmenleri kadındı. Adada hiç güç sahibi adam yoktu; çok az adam vardı zaten.

Otuz yıl önce, Wathort'un korsan hükümdarları Roke'u, üzerinde zaten pek fazla bulunmayan zenginlikler için değil de çok fazla olduğu söylenen büyüsünün gücünü kırmak amacıyla fethetmek için bir filo yollamıştı. Roke büyücülerinden biri adanın sırlarını Wathort'un mahir adamlarına vermiş, adanın savunma ve uyarı büyülerini azaltınıştı. Böyle bir gedik açıldıktan sonra korsanlar adayı büyücülükleriyle değil, ateşe verip can alarak ele geçirmişti. Gemileri Thwil Körfezi'ne doluşmuş, içinden inen güruh yakmış, yıkmış, köle tacirleri adamları, oğlanları, genç kadınları alıp götürmüştü. Küçük çocuklarla yaşlıları katletmişlerdi. Önlerine çıkan bütün evleri ve tarlaları yakmışlardı. Birkaç gün sonra yelken açıp ayrıldıklarında ayakta duran tek köy kalmamıştı; çiftlik binaları ya harabeye çevrilmiş, ya da terkedilmişti, Körfezin başındaki kasaba Thwil, Tepe ile Koru'nun tekinsizliğinden bir şeyler taşıyordu çünkü talancılar kasabaya köle bulmak ve yağmalamak için girmişlerdi, ama tutuşturdukları ateşler sönmüş ve dar sokaklar yollarını şaşırtmıştı. Hayatta kalan adalıların çoğu kasabada veya Varlık Korusu'nda saklanan irfan sahibi kadınlar ile çocuklarıydı. Roke'ta kalmış olan erkekler saklanıp da büyüyebilmiş o çocuklar ile artık çok yaşlanmış adamlardı. El'in Kadınlarından başka bir yönetim yoktu çünkü Roke'u o kadar uzun süredir korumuş olan ve artık çok daha sıkı koruyan onların tılsımlarıydı.

Erkeklere pek güvenmiyorlardı. Onlara bir erkek ihanet etmişti. Erkekler saldırmıştı. Bütün sanatları kazanç için kötüye kullanan şeyin erkeklerin hırsı olduğunu söylediler. "Biz onların yönetimleriyle iş yapmıyoruz" dedi uzun boylu Peçe yumuşak sesiyle.

Yine de Kor Medra'ya, "Her şeyi biz kendi kendimize bozduk," dedi.

Yüz yıl kadar önce El'in Kadınları Roke'ta buluşmuş, bir büyücüler birliği kurmuşlardı. Kendi güçlerinden gururlu ve emniyet içinde, diğerlerine açıktan açığa ayaklarıabilecek hale gelinceye kadar, savaş ve köle tacirlerine karşı gizlice örgütlenmeyi öğretmenin yollarını aramışlardı. Kadınlar geniş ve ince bir direniş ağı örerek Roke'tan, iç Denizdeki diğer kara parçalarına gitmişlerdi. Hâlâ o ağdan kalan ipliklere ve düğümlere rastlamak mümkündü. Medra bunlardan biriyle Anieb'in köyünde karşılaşmış ve o gün bu gündür onu izlemişti. Ama onu buraya getiren o ipler değildi. Yağmadan sonra Roke Adası kendisini tamamen tecrit etmiş, kendisini adanın irfan sahibi kadınları tarafından tekrar tekrar örülmüş güçlü koruma büyüleri içine kapatmış ve diğer insanlarla hiçbir alışverişleri kalmamıştı. 'Onları koruyamayız," dedi Kor. "Kendimizi bile koruyamadık."

Kibar sesi ve tebessümüne rağmen, Peçe yatışmak bilmiyordu bir türlü.

Medra'ya, onun adada kalmasına onay verse bile bunu, onu gözünün önünden ayırmamak için yaptığını söylemişti. "Bizim savunmamızı bir kez kırdın,' dedi. "Kendin hakkında söylediklerin doğru olabilir de olmayabilir de.

Sana güvenmemi sağlamak için bana ne söyleyebilirsin?"

O da diğerleriyle birlikte, adama limanın yakınlarında küçük bir ev ve yaptığı işi kendi kendisine öğrenmiş olan ve adamın hünerlerini memnuniyetle karşılayan Thwil gemi ustası kadının yanında bir iş vermeye razı olmuştu. Gemi ustası, adamın işini zora koşmamış ve onu her zaman iyilikle karşılamıştı. Ama ona, "Sana güvenmemi sağlamak için bana ne söyleyebilirsin?" demişti; Medra'nın kadına verebilecek bir cevabı yoktu.

Kor genellikle Medra'yla karşılaşınca kaşlarını çatıyordu.

Ona beklenmedik sorular soruyor, cevabını dinliyor ve hiçbir şey söylemiyordu, Adam ona, biraz çekinerek Varlık Korusu hakkında bir soru sordu; çünkü diğerlerine sorduğu zaman onlar, "Kor sana anlatır," diyordu. Kadın adamın sorusunu küstahça olmasa da kesin bir üslupla reddederek, "Koru hakkındaki şeyleri sadece içindeyken ve ondan öğrenebilirsin," dedi. Bir akşamüstü Kor Thwil Körfezinin kumlarına, Medra'nın bir balıkçı kayığını tamir ettiği yere indi. Elinden geldiğince ona yardım etti, gemi inşası ile ilgili sorular sordu; Medra da ona anlatarak elinden gelen her şeyi gösterdi. Huzur dolu bir akşamüstüydü ama sonra Kor o ani tarzıyla kalkıp gidiverdi. Medra korkuyordu ondan; ne yapacağı önceden belli olmuyordu.

Uzun bir süre sonra kadın ona, "Uzun Dans'tan sonra Koru'ya gideceğim.

Eğer istersen gel," dediğinde hayretler içinde kaldı.

Roke Tepesi'nden Koru'nun tümü görülüyor gibi de olsa, insan oraya girdiğinde her zaman tarlalara çıkamıyordu, Ağaçların, meşelerin, kayınların, dişbudakların, kestanelerin, cevizlerin, söğütlerin, baharda yeşeren kışın çıplak kalan o bildik ağaçların altında yürümeye devam ederdiniz; kara köknarlar ve Medra'nın bilmediği yumuşak kırmızımtırak gövdeleri, kat kat yapraklan olan, yapraklarını dökmeyen uzun ağaçlar vardı; insan yürümeye devam ederdi ve hiçbir zaman ağaçlar arasında geçtiği yerden bir daha geçemezdi. Thwil'deki insanlar ona, tekrar tarlalara çıkabilmenin en garantili yolu girdiğin yoldan geri dönmek olduğu için, çok fazla içine dalmamasının en iyisi olduğunu söylemişlerdi.

Orman nereye kadar uzanıyor? diye sordu Medra; Kor, "Aklın erdiği yere kadar,' dedi.

Ağaçların yaprakları konuşur, dedi Kor, "gölgelerini de okuyabilirsin.

Ben onları okumayı öğreniyorum"

Medra Orrimy'deyken Adalar Diyarı'nın ortak yazısını okumayı öğrenmişti.

Daha sonra Pendorlu Highdrake ona bazı güç rünlerini öğretmişti. Bu, bilinen irfandı. Kor'un, Varlık Korusu'nda tek başına öğrenmiş olduğu, bilgisini paylaştıkları dışında kimse tarafından bilinmeyen bir şeydi.

Kadın bütün yaz boyunca Koru'nun çatısı altında yaşadı; başını sokacağı dallardan başka korunağı» ağaçların arasından çıkıp körfeze doğru akan küçük nehre karışan minik akarsuyun yanında yaktığı ateşten başka buseyi yoktu.

Medra da yakınlara bir yere kamp kurmuştu. Kor'un kendisinden ne beklediğini bilemiyordu; belli ki Öğretmek, onun Koru ile ilgili sorularına cevap vermeye başlamak istiyordu. Ama kadın hiçbir şey söylemedi; o da utangaç ve temkinliydi, onu en az Koru'nun garipliği kadar yıldıran kadının yalnızlığını bozmaktan korkuyordu. Oraya gittiğinin ikinci günü kadın ona kendisiyle birlikte gelmesini söyledi ve onu Koru'nun çok derinlerine götürdü. Saatler boyunca sessizce yürüdüler. Yaz günlerinin öğle vaktinde orman sessiz oluyordu. Şakıyan kuş olmuyordu.

Yapraklar kıpırdamıyordu. Ağaç sıraları hem sonsuz bir farklılık içindeydi hem de hepsi tıpatıp aynıydı. Ne zaman geri döndüklerini bilemiyordu ama Roke'un kıyılarından daha uzun yol yürüdüklerini biliyordu, Ilık akşam vaktinde yeniden, sürülmüş tarlalara ve çayırlara çıktılar.

Kamp kurdukları yere geri yürürlerken adam batı tepelerinin üzerinden çıkan Ocak'ın dört yıldızını gördü.

Kor, ondan sadece bir 'iyi geceler" diyerek ayrıldı.

Ertesi gün, "Ağaçların altında oturacağım," dedi. Kendisinden ne beklendiğinden pek emin olamayan Medra kadını belirli bir uzaklıktan takip etti; o oturduğunda oturarak kadın etrafı izleyip, dinleyip, kıpırdamadan durdukça o da etrafı izleyip, dinleyip, kıpırdamadan durdu. Birkaç gün böyle yapmaya devam ettiler. Sonra bir sabah isyan ederek, Kor Koru'ya girdiğinde o akarsuyun yanında kaldı. Kadın arkasına bakmadı.

O sabah Peçe Thwil Kasabası'ndan gelerek onlara bir sepet dolusu ekmek, peynir, lor ve yaz mey vasi getirdi. "Ne öğrendin?" diye sordu Medra'ya o soğuk, kibar tavayla; adam da "Bir ahmak olduğumu," dedi.

Neden öyle diyorsun Deniz Kırlangıcı?

Ahmağın teki ağaçlar altında sonsuza kadar da otursa bilgeleşemez.

Uzun boylu kadın biraz tebessüm etti. "Kız kardeşim daha önce hiç bir erkeğe bir şey öğretmernişti," dedi. Adama baktı; sonra bakışlarını yaz tarlalarına çevirdi. "Daha önce bir erkeğe hiç bakmamıştı."

Medra sessiz kaldı. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Bakışlarını yere indirdi.

Sanmıştım ki... dedi, sonra sustu.

Peçe'nin sözlerinde, Kor'un sabırsızlığının, acımasızlığının, sessizliğinin diğer yüzünü gördü.

Kadının yumuşak kahverengi tenine, parlak siyah saçlarına dokunmayı çok istediği halde Kor'a dokunulamaz biri olarak bakmaya çalışıyordu. Kadın ona ani, anlaşılmaz bir meydan okumayla baktığında, kendisine kızdığını düşünmüştü. Yanlış bir şey söylemekten, onu kırmaktan çok korkuyordu.

Kadın neden korkuyordu? Adamın arzusundan mı? Kendisininkinden mi? Ama bilgisiz küçük bir kız değildi ki, irfan sahibi bir kadındı, bir büyücü; Varlık Korusu'nda yürüyüp gölgelerin nizamını anlayan biri!

Bütün bunlar, Peçe ile ormanın kıyısında durmuşken, bendini aşmış gelen bir sel gibi aklına doluşuyordu. "Ben büyücüler kendilerini ayn tutarlar sanıyordum," dedi sonunda. "Highdrake sevişmenin gücü bozacağını söylemişti."

Evet, bazı irfan sahibi adamlar böyle söyler, dedi Peçe tatlılıkla; yine gülümsedi ve hoşça kal diyerek ayrıldı.

Adam bütün öğleden sonrasını aklı karışmış, kızgın bir şekilde geçirdi.

Kor Koru'dan çıkıp nehir yukarı duran çardağına gidince, Peçe'nin getirdiği sepeti bahane ederek o da yanına gidip, "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Kadın kara kaşlarını çatarak kısa bir baş hareketiyle konuşabileceğini belirtti.

Adam hiçbir şey söylemedi. Sepette neler olduğuna bakmak için kadın yere çömeldi. "Şeftali!" diyerek gülümsedi.

Ustam Highdrake, sevişen büyücülerin güçlerini bozacaklarını söylemişti, diye kaçın verdi ağzından sonunda Medra.

Kadın bir şey söylemedi; sepetin içindekileri çıkartıp, ikisi için bölüştürüyordu.

Sence bu doğru mu? dedi Medra.

Kadın omuzlarını silkerek,"Hayır," dedi, Deniz Kırlangıcı'nın dili tutuldu, kalakaldı. Bir süre sonra kadın adama kaldırdı bakışlarını. "Hayır," dedi yumuşak, sakin bir sesle, "doğru olduğunu zannetmiyorum. Bence bütün gerçek güçler, bütün kadim güçler, kökünde tektir."

Hâlâ olduğu yerde duruyordu; kadın, "Şeftalilere bak dedi.

Olgunlaşmışlar Hemen yememiz gerekiyor.

Eğer sana ismimi söylersem, dedi adam, "gerçek ismimi,,."

Ben de sana kendiminkini söylerim, dedi kadın. "Eğer... eğer böyle başlamamız gerekiyorsa."

Ama şeftalilerle başladılar.

Her ikisi de utangaçtı. Medra kadının elini tuttuğunda eli titriyordu; gerçek adı Elehal olan Kor ise kaşlarını çatarak başını çevirdi. Sonra, hafifçe adamın eline dokundu. Siyah parlak saçlarını okşadığmda kadın sanki adamın dokunuşuna zor tahammül ediyor gibiydi; Medra durdu. Kadına sarılmaya çalıştığında, kadın kaskatı kesilerek adamı reddetti. Sonra dönerek öfkeyle, aceleyle, acemice adama sarıldı. Birlikte geçirdikleri ilk gece, hatta ilk geceler her ikisine de pek zevk vermemiş, rahatlık sağlamamıştı. Ama birbirlerinden öğrendiler; utanç ve korkudan geçip tutkuya vardılar. Sonra ormanda geçen uzun sessiz günleriyle yıldızların aydınlattığı uzun geceleri onlar için bir neşe kaynağı oldu.

Peçe onlara son şeftalilerin kalanlarını getirmek için kasabadan geldiğinde güldüler; şeftaliler onların mutluluğunun simgesi olmuştu.

Peçe'nin kalıp akşam yemeğini onlarla yemesi için ısrar ettiler ama kadın kalmadı. "Vaktiniz varken burada kalın" dedi.

O yıl, yaz çok erken bitti. Yağmurlar erken geldi; kar, Roke kadar güneye bile sonbaharın ilk günlerinde düştü. Rüzgârlar sanki mahir adamların burunlarını sokup kurcalamalarına karşı

hiddetle esiyormuş gibi, fırtınalar fırtınaları izledi. Kadınlar yalnız çiftlik evlerinde ateşin başında birlikte oturuyordu; insanlar Thwil Kasabası ocak başlarının çevresine toplanmıştı. Ya rüzgârın esişini, ya yağmurun vuruşunu, ya da karın sessizliğini dinliyorlardı. Thwil Körfezi dışmda deniz, hiçbir teknenin üzerinde gitmeye cesaret edemeyeceği deniz, adayı çevreleyen kayalara ve uçurumlara gümbürdeyerek çarpıyordu.

Ellerindekileri paylaştılar. Bu konuda gerçekten de Morredin Adası'ydı burası. Roke Adası'nda kimsenin ihtiyacından fazla bir şeyi olmamasına rağmen kimse açlıktan ölmüyor, evsiz kalmıyordu. Dünyanın geri kalanından sadece deniz ve fırtınalarla değil, aynı zamanda adayı gizleyen ve gemilerin yollarım kaybetmelerine neden olan savunma sistemleriyle de gizlenen ada halkı çalıştı, konuştu; şarkılarını, Kış Şarkılarını, Genç Kralın Kahramanlıkları türkülerini söyledi. Ayrıca kitapları da vardı: Enlad Vakayinameleri ile irfan Sahibi Kahramanların Tarihi. Balıkçı kadınların ağlarını örüp tamir ettikleri nhtımlardaki toplantı salonlarında yaşlı adamlar ve kadınlar bu kıymetli kitaplardan bölümler okuyordu. Burada bir ocak vardı ve ateş yakıyorlardı. Adanın öte yanındaki insanlar bile bu tarih kitaplarının okunmasını sessizlik içinde ve dikkatle dinlemek için geliyorlardı. "Ruhlarımız aç," dedi Kor.

Günlerinin birçoğunu kız kardeşi Peçe ile geçirse de, Medra ile birlikte AğEvi'nden çok uzakta olmayan küçük evde oturuyordu Kor. Saldırganlar Warthortftan geldiklerinde Kor ile Peçe Thwil yakınındaki bir çiftlikte yaşayan iki küçük çocukmuş. Anneleri onlan çiftliğin ambarına sakladıktan sonra saklanmayıp istilacılarla dövüşmeyi tercih eden kocası ve erkek kardeşlerini koruyabilmek için büyüsünü kullanmış. Hayvanlanyla birlikte onlar da katledilmiş. Ev ile ahırlar yakılmış. Küçük kızlar o gece ve onu izleyen geceler ambarda kalmış. Sonunda çürüyen hayvanların bedenlerini gömmek için gelen komşular iki çocuğu açlıktan ölecek halde, bir kazma ve kınk bir pullukla silahlanmış, ölülerinin üzerine yığdıkları taşlar ve toprakla kendilerini savunmaya hazır bulmuşlar.

Medra, hikâyenin Kor'dan duyduğu kısacık bir parçasından biliyordu bunları. Bir gece Kor'dan üç yaş büyük olan ve o yüzden daha iyi hatırlayan Peçe olanlan bütünüyle anlattı ona. Kor da onlarla oturdu, sessizlik içinde dinleyerek.

Karşılık olarak o da Peçe ile Kor'a Samory madenlerini, büyücü Gelluk'u ve köle Anieb'i anlattı.

Sözünü bitirdiği zaman Peçe uzun bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra, "Demek buraya ilk geldiğinde söylemek istediğin buymuş," dedi.

"Beni kurtaran tek insanı ben kurtaramadım.

Sen de bana, Sana güvenmemi sağlamak için bana ne söyleyebilirsin?" demiştin."

İşte söyledin, dedi Peçe.

Medra kadının elini tutarak alnına koydu. Öyküsünü anlatırken gözyaşlarına hâkim olmuştu. Artık hâkim olamıyordu.

O bana hürriyetimi verdi, dedi, "Ve hâlâ yaptığım her şeyi onun sayesinde ve onun için yaptığımı hissediyorum. Yo, onun için değil. Ölüler için hiçbir şey yapamayız. Ama belki... "

Kendimiz için, dedi Kor. "Öldürülmeden ve öldürmeden, saklanarak yaşayan bizler için. Ölüler ölmüştür. Ulular ve kudretliler anlaşılmadan geçip gidiyor. Dünyadaki bütün ümit, hiç hesaba katılmayan insanlardadır,"

Sonsuza kadar saklanmalı mıyız?

Erkek gibi konuştun, dedi Peçe kibar, yaralı tebessümüyle.

Evet, dedi Kor. "Saklanmalıyız, gerekirse sonsuza kadar. Çünkü bu kıyılar ötesinde öldürülmek ve öldürmekten başka bir şey kalmadı. Bunu sen anlattın bana; ben de inanıyorum."

Ama gerçek bir gücü saklayamazsın, dedi Medra. "Uzun süre saklayamazsın.

Saklanırsa, paylaşılmazsa ölür."

Büyü Roke'ta ölmez, dedi Peçe. "Roke'ta tılsımlar güçlüdür... Ath da Öyle söylemiştir. Üstelik sen ağaçların altında yürüdün... Bizim görevimiz o gücü korumaktır evet, gizlemektir. Genç bir ejderhanın ateşini biriktirdiği gibi biriktirmektir. Ve paylaşmaktır. Ama sadece burada. Burada, güvenli olacağı, burada kimse hesaba katmadığı için, büyük hırsızların ve katillerin bakacağı son yer olan bu yerde bir kişiden diğerine geçirmektir. Ve günün birinde ejderha güçlenecek. Bin yıl alsa bile... "

Fakat Roke'un dışında, dedi Medra, "köle edilen, açlık çeken ve mutsuzluk içinde ölen sıradan insanlar var. Onlar bin yıl daha umutsuzca mı yaşasınlar?"

Kız kardeşlerin bir birine, bir diğerine baktı: Biri son derece sevecen» son derece sarsılmaz; diğeri katılık kisvesi altında, tutuşan ateşin ilk alevi kadar tez canlı ve yumuşak.

Havnor'da, dedi, "Roke'tan çok uzakta Onn Dağı'ndaki bir köyde, dünyayı hiç tanımayan insanlar arasında bile hâlâ El'in Kadınları var. Onca yıl sonra bile bu ağ bozulmamış. Nasıl dokunmuştu?"

Hünerle, dedi Kor.

Ve çok geniş bir alana atılmıştı! Yine bir birine, bir diğerine baktı.

Havnor Şehrinde pek iyi eğitim alamamıştım, dedi. "Öğretmenlerim bana büyüyü kötüye kullanmamamı söylediler ama korku içinde yaşıyorlardı, kuvvetlilere karşı hiç güçleri yoktu. Bana ellerindekinin hepsini verdiler ama verdikleri çok azdı. Şanslı olduğum için yanlış yola sapmadım. Bir de Anieb'in bana armağan ettiği güç sayesinde. Ama eğer o olmasaydı ben şimdi Gelluk:un uşağı olacaktım. Aslında o da eğitimsizdi, o yüzden de esir edilmişti. Eğer büyücülük en iyiler tarafından yanlış öğretiliyorsa, kudretliler tarafından kötüye kullanılıyorsa, bizim buradaki gücümüz nasıl büyüyecek? Genç ejderhalar neyle beslenecek?"

Burası merkez, dedi Peçe, "Bizim merkezi sağlam tutmamız lazım. Ve beklememiz."

Vermemiz gerekeni vermek zorundayız" dedi Medra, Eğer kendimizden başka herkes köle olacaksa, bizim hürriyetimizin kıymeti ne olacak?"

Gerçek sanat yanlış karşısında galip gelecektir. Nizam bozulmaz, dedi Kor kaşlarım çatarak. Ocaktaki adaşlarını bir araya toplamak için gelberiye uzanıp vurarak yığını yeniden

tutuşturdu. "Bunu biliyorum. Ama bizim yaşamlarımız kısa, nizam ise çok uzun. Eğer Roke bir zamanlar olduğu gibi olmuş olsaydı; eğer gerçek sanata sahip daha çok insanı buraya toplayabilseydik, bir yandan korurken bir yandan da öğretip öğrenebilseydik.,,"

Eğer Roke bir zamanlar olmuş olduğu gibi olsaydı, bizden korkanlar yeniden bizi yok etmek için gelirlerdi, dedi Peçe.

Sır, gizli kalmakta, dedi Medra. "Ama sorun da orada."

Bizim sorunumuz erkeklerle, dedi Peçe, "affına sığınıyorum sevgili kardeşim. Erkekler, diğer erkeklere, kadınlar ve çocuklardan daha çok önem veriyorlar. Burada elli cadıyı bir araya toplamış olsak, pek önemsemezler. Ama burada güç sahibi beş adam olduğunu duysalar bizi yeniden yok etmenin yollarını ararlar"

"İşte o yüzden, aramızda adamlar da olsa bize hep El'in Kadınları dendi' dedi Kor.

"Hâlâ da deniyor," dedi Medra. "Anieb de sizden biriydi. O, siz, hepimiz aynı hapishanede yaşıyoruz."

Ne yapabiliriz? dedi Peçe.

Gücümüzü öğrenebiliriz! dedi Medra.

Bir okul, dedi Kor. "İrfan sahiplerinin, birbirlerinden bir şeyler öğrenebilmek, nizamı incelemek için gelebilecekleri bir yer.. Koru bizi barındırır."

Savaşçı hükümdarlar bilginleri ve Öğretmenleri küçümser.

Bence onlardan korkuyorlar da, dedi Peçe.

Böyle konuştular o uzun kış boyunca ve diğerleri de onlarla birlikte konuştu. Zamanla, konuşmaları yavaş yavaş bir hayalden bir niyete, bir özlemden bir plana dönüştü. Peçe her zaman için tedbirliydi, tehlikelere karşı uyarıyordu. Ak saçlı Kumul o kadar hevesliydik! Kor, onun Thwirdeki bütün çocuklara sihirbazlık öğretmeye başlamak istediğini söyledi. Kor bir kere Roke'un hürriyetinin, diğerlerine de hürriyet sunmaktan geçtiğine inanmaya başlayınca, bütün aklını El'in Kadınlarının yeniden nasıl kuvvetlendirilebiieceğine verdi. Fakat ağaçlar arasındaki uzun yalnızhğıyla şekillenmiş aklı her zaman için biçim ve açıklık arıyordu; "Ne olduğunu kendimiz bilmeden sanatımızı nasıl öğreteceğiz?" dedi.

Bu konuda konuştular, adanın bütün irfan sahibi kadınları: Büyünün gerçek sanatının ne olduğunu, nerede hata yapıldığını; nesneler arasındaki dengenin nasıl korunduğu veya nasıl kaybolduğunu; hangi marifetlerin gerekli, hangilerinin yararlı, hangilerinin tehlikeli olduğunu; neden kiminin bir vergisi varken, bir diğerinin başka bir vergisi olduğunu; doğuştan bir vergisi olmasa da insanın bir sanatı öğrenip öğrenemeyeceğini. Bu tartışmalarda, o günden sonra değişik ustalıklara verilecek isimleri bulmuşlardı: Bulma, iklimcilik, dönüşüm, şifa, çağrı, isim verme, gözbağı marifetleri ve şarkıların bilgisi. Bunlar bugün dahi Roke Ustaları'nın sanatlarıdır; gerçi bulmanın irfan sahibi bir büyücüye layık olma dığı, sadece yararlı bir marifet olduğu düşünüldüğü için Bulucu'nun yerini Okuyucu almıştır, işte Roke'taki Okul bu tartışmalar sırasında doğmuştu.

Okulun başlangıcının çok daha farklı olduğunu söyleyenler de vardır.

Onlar, Roke'un yerin Kadim Güçleriyle birlik içinde olan Kara Kadın adlı biri tarafından yönetilmiş olduğunu söylerİlk Başbüyücü Roke'a gelip mağaranın mührünü açıp girerek Kara Kadın'ı yenip onun yerine geçinceye kadar kadının Roke Tepesi'nin altındaki bir mağarada yaşadığını, hiç gün ışığına çıkmadığını, hem toprak hem deniz üzerine erkekleri kendi kötü isteklerine çeken engin sihirler dokuduğunu söylerler.

Bu öykünün doğru bir tarafı yoktur ama büyük mağarayı açıp giren gerçekten de Roke'un ilk Ustalarından biridir. Ama Roke'un kökleri bütün adaların kökü olmasına rağmen o mağara Roke'ta değildi.

Aynca Medra ile Elehal zamanında Roke halkının, ister kadın olsun ister erkek, yerin Kadım Güçlerinden hiç korkuları olmadığı, daha ziyade bu güçlere saygı duydukları, onlardan güç ve basiret bulmaya çalıştıkları doğruydu. Ama bunlar ilerleyen yıllarla hep değişmiştir.

Soğuk ve fırtınalı geçen o yıl, ilkbahar geç gelmişti. Medra tekne yapmaya başladı.

Şeftaliler çiçek açmaya başladığında Havnor tarzında inşa ettiği ince, güçlü bir açık deniz balıkçı teknesi yaptı. Tekneye Ümitli ismini verdi.

Bundan kısa bir süre sonra tekneyle Thwil Körfezi'nden dışarı yelken açtı, yanına da kimseyi almamıştı. "Yaz sonunda bekleyin beni," demişti Kor'a.

Koruda olacağım, dedi kadın. "Kalbim ise seninle olacak kara susamurum, ak deniz kırlangıcım, aşkım, Medra."

Benimki de seninle olacak ateşimin koru, bahar ağacım, aşkım, Elehal. İlk bulma yolculuklarında Medra, ya da herkesin bildiği ismiyle Deniz Kırlangıcı, kuzeye, birkaç sene önce gördüğü iç Deniz'deki Orrimy'ye doğru yelken açtı. Orada güvenebileceği El'in insanları vardı. Bunlardan biri Karga isminde, kendisinde büyü vergisi olmasa da yazılmış şeylere, irfan ve tarih kitaplarına karşı büyük tutkusu olan zengin bir münzeviydi. Kendisinin de söylediği gibi, sonunda okumayı becerene kadar Deniz Kırlangıcının burnunu bir kitaba bastıran Karga olmuştu. "Okuma bilmeyen büyücüler Yerdeniz'in lanetidir!" diye haykırırdı. "Cehalet içindeki güç felakettir!" iradeli, kibirli, cömert ve tutkusunu koruyacak kadar da cesareti olan Karga, garip bir adamdı. Yıllar önce Losen' in gücüne baş kaldırarak Havnor Limanı'na kılık değiştirip giüniş ve eski kraliyet kütüphanesinden dört kitap alarak gelmişti. Bir de kısa süre önce ele geçirdiği, ete geçirmekten müthiş gurur duyduğu, Way'den gelme cıva ile ilgili esrarlı bir ilmi inceleme vardı. "Bunu da tam Losen'in burnunun dibinden aldım,' dedi Deniz Kırlangıcına. "Gel de bir bak şuna! Meşhur bir büyücüye ait."

Tinaral, dedi Deniz Kırlangıcı. "Onu tanıyordum."

Kitap beş para etmez, değil mi? dedi, eğer konu kitaplarsa koku almakta son derece hızlı olan Karga.

Bilmiyorum. Ben daha büyük bir av peşindeyim.

Karga başını kaldırdı.

İsimler Kitabı.

Batıya gittiğinde Ath ile kaybolan kitap, dedi Karga.

Highdrake admda bir büyücü bana, Athin Pendor'da kaldığı zaman isimler Kitabı'nı Doksan Adalar'da saklaması için bir kadına bıraktığını söylediğini anlatmıştı.

Bir kadın mı! Korusun diye! Doksan Adalar'da! Deli miymiş?

Karga bu konuda attı tuttu ama isimler Kitabı'nın hâlâ var olması ihtimalinin düşüncesi bile, Deniz Kırlangıcının istediği anda Doksan Adalar'a gitmek için yola çıkmasına kâfiydi.

Böylece Ümitli ile güneye yelken açarak pis kokulu Geath'e ayakbastılar; sonra seyyar satıcı kılığında, karışık kanallar arasında bir adadan diğerine yollarına devam ettiler. Karga tekneyi, Adalı ev sahiplerinin çoğunun alışık olmadıkları kadar iyi mallarla doldurmuştu; Efeniz Kırlangıcı da onlara makul fiyatlar biçiyor, Adalılarda pek para olmayacağı için değiş tokuşa gidiyordu. Ünleri kendilerinden önce yayılmıştı. Kitapla değiş tokuş yaptıkları, özellikle de eski ve gizemli kitapları alacakları duyulmuştu. Ama zaten Adalarda bütün kitaplar eski ve gizemliydi, tabii eğer varsa.

Karga, beş gümüş düğme, inci kabzalı bir bıçak ve bir değirmi Lorbanery ipeği karşılığında Akambar zamanından kalma, su lekeleri olant hayvan hikâyeleri anlatan bir kitap aldığına çok sevinmişti. Ümit L'do oturup harikki, otak ve buzay ısına ait kadim tanımlamaları alçak sesle okumaya başlamıştı. Ama Deniz Kırlangıcı bütün adalarda karaya çıkıyor, ev kadınlarının mutfaklarında veya adamlann oturdukları uyuşuk meyhanelerde mallarını gösteriyordu. Bazen öylesine yumruğunu sıkıp sonra avuç içi yukarı gelecek şekilde elini açıyordu ama burada kimse onun işaretine karşılık vermemişti.

Kitap mı?' dedi Kuzey Sudidi'den saz Örücüsü bir adam. Oradaki gibi mi?" Evinin sazdan dam örtüsüne katılmış uzun parşömen şeritlerini göstererek. "Başka bir işe de yarıyorlar mıymış?" Evin saçakları arasında orada burada görünen kelimelere bakakalan Karga hiddetle titremeye başlamıştı. Patlamadan Deniz Kırlangıcı onu alıp aceleyle tekneye geri götürdü.

Sadece bir hayvan şifacısının el kitabıydı o kadar, diye itiraf etti Karga, sakinleştikten sonra yollarına devam ederken. "Oynak yeri şişmiş at ayağını gördüm, bir de dişi koyunların memeleri ile ilgili bir şeyler.

Ama cahillik! Bu hayvani cahillik! Evinin damını onlarla aktarması!"

Üstelik yararlı bir bilgiymiş, dedi Deniz Kırlangıcı. "Bilgi saklanmadıktan ve öğretilmedikten sonra insanlar cahil olmasınlar da ne olsunlar? Eğer kitaplar bir yerde bir araya getirilebilecek olsa... "

"Kralların Kütüphanesi gibi yani" dedi Karga, kaybolmuş güzellikleri duşleyerek.

"Ya da senin kütüphanen," dedi, artık eskisine göre daha mahir bir adam olan Deniz Kırlangıcı.

Parçalar, dedi Karga, bütün yaşamını alan çalışmasını bir kalemde silerek. "Artıklar!"

Başlangıçlar, dedi Deniz Kırlangıcı.

Karga sadece iç çekmekle yetindi.

Bence yine güneye gidebiliriz, dedi Deniz Kırlangıcı, açık kanala dümen kırarken. "Pody'ye doğru."

Senin doğuştan ticaret yeteneğin var, dedi Karga. "Nereye bakman gerektiğini biliyorsun. O ahırın tavanındaki kitaba gittin doğruca... Ama burada arayacak pek bir şey yok. Önemli bir şey yok. Ath irfan kitaplarının en büyüğünü dam sazı yapsınlar diye bu yontulmamış insanlar arasına bırakmazdı! istersen bizi Pody' ye götür. Sonra da oradan Orrimy'ye dönelim. Yeterince ortalıkta dolandım."

Üstelik düğmelerimiz de bitti, dedi Deniz Kırlangıcı. Neşeliydi; Pody'yi düşünür düşünmez doğru yönde olduğunu anlamıştı. "Belki yolda bir şeyler bulurum," dedi. "Bu bana vergi bir şey biliyorsun."

İkisi de daha önce Pody'ye gitmemişti. Gül rengi kurmasından inşa edilmiş, Telio adında güzel, eski bir liman kasabası, bereketli olması gereken tarlalan ve meyva bahçeleri ile uykulu bir güney adaşıydı. Fakat Wathort hükümdarları bir asırdır burayı yönetiyor, vergi kesiyor, esir alıyor, toprağı ve insanları yıpratıyordu, Telio'nun güneşli caddeleri hüzün dolu ve pistiİnsanlar buralarda vahşi doğada yaşar gibi yaşıyordu: Çadırlar ile kırpıntılardan, bina duvarlarına dayandırarak yapılmış, eğri çatılı kulübelerde veya hiç barmaksız olarak. "Of, bu bir işe yaramayacak," dedi Karga tiksintiyle, bir öbek insan dışkısına basmamaya çalışarak. "Bu yaratıkların kitapları yok Deniz Kırlangıcı!"

Bekle, bekle, dedi yol arkadaşı. "Bana bir gün tanı."

Tehlikeli, dedi Karga, "manasız", ama daha fazla karşı çıkmadı. Okuma yazma öğrettiği basit, saf genç adam akıl sır ermez rehberi olup çıkmıştı.

Ana caddelerden birinden aşağıya, oradan da küçük evlerin bulunduğu bir mahalleye, eski dokumacı semtine giden adamı izledi. Pody'de keten yetiştiriyorlardı; ketenlerin işlendiği artık çoğu kullanılmayan, taştan binalar vardı; evlerin bazılarının pencerelerinden dokuma tezgâhları görünüyordu. Küçük bir meydanda, sıcak güneşten korunacak kadar gölgesi olan bir kuyu başında oturmuş iğ eğiren dört beş kadın vardı. Yakınlarda, sıcağı umursamayan, bir deri bir kemik, yabancılara pek ilgi duymadan bakan çocuklar oynuyordu. Deniz Kırlangıcı hiç tereddüt etmeden o tarafa doğru yürüdü, sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi. Derken durup kadınları selamladı.

Aman güzel adam, dedi içlerinden biri tebessümle, "bohçanda ne olduğunu bize gösterme bile çünkü ne bakır, ne fildişi tek bir meteliğim bile yok ve bir aydır görmedim bile."

Ama belki bir parça keteniniz vardır hanım, ha? Dokunmuş veya ip halinde? Pody keteni en iyisidir: Bunu Havnor kadar uzak bir yerde bile böyle duyduk. Aynca eğirdiğiniz şeyin kalitesini de hemen anladım. Çok güzel bir ip." Karga yol arkadaşını eğlenerek ama biraz da küçümseyerek izliyordu; kendisi de bir kitap için son derece maharetle pazarlık edebilirdi ama basit kadınlarla düğmeler ve iplikler hakkında gevezelik etmeyi kendine yediremezdi. "Durun şunu bir açayım," diyordu Deniz Kırlangıcı bohçasını kaldının taşlan üzerine yayarken; kadınlar ve pis, ürkek çocuklar onlara göstereceği harikalan görebilmek için yaklaştılar.

"Dokunmuş kumaş bakıyoruz, bir de boyanmamış iplik; başka şeyler de var, düğmelerimiz azaldı. Belki sizde boynuzdan veya kemikten düğme vardır?

Buradaki kadife başlıkları üç veya dört düğmeye veririm. Ya da şu kurdele rulosuna, şunun rengine bir bakın hele. Senin de saçma ne iyi gider hanım!

Ya da kâğıt veya kitaba karşılık veririm. Bizim Orrimy'deki ustalar bu tür şeyler arıyor, belki aranızda öyle bir şeyi kaldmp saklamış olan vardır."

Ay sen çok güzel bir adamsın, dedi ilk konuşmuş olan kadın, kırmızı kurdeleyi kara örgülerine tutup gülerek, "Ah keşke sana göre bir şeyim olsaydı!"

Bir öpücük isteyecek kadar cüretkâr değilim, dedi Medra, "ama belki açık bir el işareti yaptı; kadın bir süre adama baktı. "Bu kolay," dedi yavaşça ve karşılık olarak o da el işaretini yaptı, "ama yabancılar arasında her zaman güvenli bir hareket değildir."

Mallarını gösterip kadınlar ve çocuklarla şakalaşmaya devam etti. Kimse bir şey almadı. İncik boncuğa sanki hazineymiş gibi bakıyorlardı. Onlann bakmasına ve istediklerini ellemelerine izin verdi; hatta çocuklardan birinin parlatılmış pirinçten minik bir aynayı pejmürde gömleğinin altına sokarak yürütmesine bile göz yummuş, bir şey söylememişti. Sonunda yoluna devam etmesi gerektiğini söylemişti; o bohçasını toplarken çocuklar da uzaklaştılar.

Bir komşum var" dedi siyah örgülü saçları olan kadın, belki onda biraz kâğıt vardır, eğer aradığın kâğıtsa,"

Üzerine yazılmış mı? dedi kuyunun kapağına oturmuş sıkıntıdan patlamakta olan Karga. "Üzerinde işaretler var mı?"

Kadın onu tepeden tırnağa bir süzdü. "Üzerinde işaretler var beyim," dedi.

Sonra Deniz Kırlangıcı'na, değişik bir tonda, "Eğer benle gelmek istersen, kadın bu tarafta oturuyor. Sadece bir kız da olsa, fakir de olsa, sana söyleyeyim satıcı, açık bir eli vardır. Gerçi hepimizin eli açık olmayabilir."

Üçte üç, dedi Karga, işareti kabataslak yaparak, "yani sirkeni idareli kullan kadın."

Yo, sirkesini idareli kullanması gereken sensin beyim. Biz fakir insanlarız burada. Ve cahiliz, dedi kadın gözleri şimşekler çakarak ve yoluna devam etti.

Onları yolun sonunda bir eve getirdi. Bir zamanlar son derece güzel bir yer olan ev, taştan iki katlı olarak inşa edilmişti ama artık yan boş, güzelliği gitmiş, pencere doğramaları ve cephe kaplamaları sökülmüş bir haldeydi. İçinde bir kuyusu olan avluyu geçtiler. Kadın yan kapıyı çalınca bir kız cevap verdi.

Hah, bir cadı ini, dedi Karga, şifalı otlar ve kokulu bir dumanın esintisiyle; geriye bir adım attı.

Şifacı, dedi rehberleri. "Yine hasta mı Dory?"

Kız önce Deniz Kırlangıcı'na, sonra da Karga'ya bakarak başıyla onayladı.

On üç, on dört yaşlarmdaydı; zayıf olmasına rağmen iri yapılı, asık yüzlü, ciddi bakışlı bir kızdı.

Bunlar El'in adamları Dory; birisi kısa boylu, güzel, birisi uzun boylu ve mağrur; kâğıt aradıklarını söylüyorlar. Sende bir zamanlar biraz olduğunu biliyordum ama belki şimdi kalmamıştır. Bohçalarında sana lazım olan bir şey yok ama belki istedikleri şeye karşılık sana bir parça fildişi verirler Olur mu? Parlak gözlerini Deniz Kırlangıcı'na çevirdi; o da başıyla onayladı.

Çok hasta Rush, dedi kız. Yeniden Deniz Kırlangıcı'na baktı. "Sen bir şifacı değil misin?" Bu bir suçlamaydı.

Hayır.

Kız bir şifacı, dedi Rush. Annesi ve anneannesi gibi. Bizi içeri al Dory, ya da en azından beni al, ben onunla bir konuşayım." Kız bir an için geri gitti ve Rush Medra'ya "Veremden ölüyor anacığı. Onu iyi edebilecek bir şifacı yok. Ama o sıraca illetini ve sancıları iyi edebilirdi. Bir harikaydı, Dory'nin onun gibi olma ihtimali var," dedi.

Kız, işaret ederek onları içeri çağırdı. Karga dışarıda beklemeyi tercih etti. Oda yüksek tavanlı ve uzundu, eski zarafetinden izler taşıyordu ama çok eski ve fakir görünüşlüydü. Şif acının takım taklavatı, kurumakta olan şifalı otları, belli bir düzenle sıralanmış da olsa dört bir yana dağılmıştı. Bir tutam tatlı otun yandığı güzel şöminenin yakınlarında karyola duruyordu. Karyoladaki kadın o kadar bitaptı ki, loş ışıkta bir deri bir kemik bir gölgeden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu.

Deniz Kırlangıcı yaklaşırken doğrulup konuşmaya çalıştı. Kızı yastık üzerine uzanmış başını kaldırdı, Deniz Kırlangıcı iyice yaklaşınca kadını duyabildi: "Büyücü," dedi kadın. "Şans eseri olamaz,"

Güç sahibi bir kadın olarak adamın ne olduğunu biliyordu. Onu oraya kadın mı çağırmıştı?

Ben bir bulucuyum, dedi adam. "Bir arayıcı.

Kıza bir şeyler öğretebilir misin?

Onu Öğretebileceklerin yanma götürebilirim.

Götür öyleyse.

Götüreceğim.

Kadın başını geri yaslayarak gözlerini kapattı.

Karşılaştığı iradenin yoğunluğuyla sarsılan Deniz Kırlangıcı doğrularak derin bir nefes aldı. Dönüp Dory denen kıza baktı. Kız onun bakışlarına karşılık vermedi; annesini kayıtsız, somurtkan bir hüzünle seyrediyordu. Ancak kadın uykuya daldıktan sonra hareket etti; bir dost ve komşu olarak yatağın etrafına saçılmış kanlı bezleri toplayarak bir işe yaramaya çalışan Rush'a yardıma gitti, Biraz önce kanaması başladı, durduramadım, dedi Dory, Gözyaşları gözlerinden inip, yanaklarından süzüldü. Yüzü pek değişmemişti.

Ah çocuğum, ah kuzum, dedi Rush kıza sarılarak; Rush'a sarılsa da Dory eğilmemişti.

Oraya, duvara gidiyor ve ben onunla gidemiyorum, dedi kız. "Tek başına gidiyor ve ben onunla gidemiyorum. Sen oraya gidemez misin?" Rush'dan ayrılarak yeniden Deniz Kırlangıcı'na baktı. "Sen oraya gidebilirsin!"

Hayır, dedi adam. "Yolu bilmiyorum."

Yine de Dory konuşurken, adam kızın görmüş olduğu şeyi görmüştü: Karanlığa doğru inen uzun bir tepe ve karşısında, alacakaranlığın sınırında, taştan alçak bir duvar. Adam bakarken duvarın yanında yürüyen çok ince, kuvvetsiz, bir deri bir kemik, gölge misali bir kadın gördüğünü düşündü.

Ama bu ölüm döşeğindeki kadın değildi. Anieb idi.

Sonra bu görüntü gitti, kendisini cadı kızın karşısında buldu. Kızın suçlayıcı bakışı yavaşça değişti. Kız elleriyle yüzünü örttü.

"Gitmeleri için onlara müsaade etmemiz gerek,' dedi adam.

"Biliyorum," dedi kız."

Rush canlı, parlak gözleriyle bir birine, bir diğerine baktı. "Sadece yardımsever bir adam değil," dedi, "aynı zamanda mahir bir adam. Eh, sen ilk değilsin."

Gözlerinde soruyla baktı Medra.

"Buraya Ath'ın Evi derler" dedi kız.

"Burada yaşıyordu," dedi Dory, çaresiz acısının içinden bir anlığına bir gurur sıyrılmıştı. "Büyücü Ath. Yüzlerce yıl önce. Batıya gitmeden önce."

Benim bütün büyükannelerim hep irfan sahibi kadınlardı. O da burada kalmış. Onlarla."

Bana bir leğen ver" dedi Rustu Bunları ıslatmak için su alacağım."

Suyu ben getiririm, dedi Deniz Kırlangıcı. Leğeni alıp avluya, kuyuya gitti. Daha önceki gibi Karga kuyunun üzerinde oturuyordu, sıkılmış ve huzursuz bir halde, Neden burada vakit kaybediyoruz? diye bilmek istedi, Deniz Kırlangıcı kovayı kuyuya sallarken. "Artık cadılar için su çekip taşımaya mı başladın?"

Evet, dedi Deniz Kırlangıcı, "ve o Ölünceye kadar da taşıyacağım. Sonra da kızını Roke'a götüreceğim. Sen de isimler Kitabı'nı okumak istersen bizimle gelebilirsin."

Böylece Roke'taki okul ilk öğrencisini denizin ötesinden buldu, ilk kütüphanecisiyle birlikte. Artık Yalnız Kule'de bulunan isimler Kitabı, Roke'taki büyünün temeli olan isimlendirme'nin bilgisi ve usulünün temeli olmuştu. Söylendiğine göre öğretmenlerini eğiten Dory ismindeki kız tüm şifa sanatlarının ve şifalı otlar biliminin hanımefendisi olmuş ve bu mahareti itibarlı bir şey olarak Roke'ta tesis etmişti. Karga'ya gelince; o isimler Kitabı'ndan bir aylığına bile aynlamadığı için Orrimy'deki kitaplarını yanına aldırıp kitaplarıyla birlikte Thwil'e yerleşti.

Öğrendiklerini başkalarına ve dolayısıyla kendisine göstermeleri şartıyla okuldan gelen insanların bunları incelemelerine izin vermişti.

Böylece Deniz Kırlangıcı için yıllarca sürecek olan düzen kendisini belli etmişti, ilkbaharın son günlerinde Ümitli ile yelken açıp Roke Adası'ndaki okul için öğrenci arayıp bulacaktı ister çocuk olsun, ister genç; bazen çoğu büyü vergisine sahip yetişkin adamları ve kadınları da getiriyordu. Çocukların çoğu fakirdi; kimseyi zorla almadığı halde ebeveynleri veya ustaları nadiren gerçeği bilirdi: Deniz Kırlangıcı teknesinde çalıştıracak oğlan veya dokuma barakalarında çalışacak kız arayan bir balıkçıydı; ya da başka bir adada bulunan efendisi için köleler alan biri, Eğer bir çocuğu ona bir şans vermek için yolluyorlar, ya da onun yanında çalışması için satıyorlarsa, onlara gerçek fildişi ile Ödeme yapıyordu; eğer çocuğu ona bir köle olarak satıyorlarsa altınla ödeme yapıyordu ve ertesi gün, altın sığır tezeğine dönüştüğünde de gitmiş oluyordu.

Adalar Diyarı rıın dört bir yanında dolaştı, hatta Doğu Uçyörelere bile gitti; arasına yıllar koymadan aynı kasaba veya adaya iki kere gitmedi.

Öyle olmasına rağmen adından söz edilmeye başlamıştı. Çocuk Alıcı diyorlardı ona: Çocukları buzlu kuzeyde bulunan adasına taşıyıp kanlarını emen korkunç bir sihirbaz. Hâlâ Way ile Felkway'de çocuklara, yabancılara güvenmemeleri için Çocuk Alıcı'yı anlatırlar.

Bu zaman zarfında Roke'ta olup biteni bilen bir sürü El insanı olmuştu.

Bu kişiler tarafından yollanan genç insanlar geliyordu adaya. Adamlar ve kadınlar öğretmek ve öğrenmek için geliyordu. Birçoğu gelmek için çok zorlanıyordu çünkü adayı gizleyen, onu bir bulut kümesi veya dalgalar arasındaki kayalıklar gibi gösteren büyüler her zamankinden daha güçlüydü; ayrıca güvertesinde rüzgârı nasıl geri çevireceğini bilen bir sihirbaz olmazsa bütün gemileri Thwil Körfezi'nden uzak tutan Roke Rüzgârı da esiyordu. Yine de geldiler; yıllar ilerledikçe Thwil Kasabasındaki okullardan daha büyük bir binaya ihtiyaç duyuldu.

Yerdeniz'de gemileri adamlar, evleri kadınlar inşa ederdi, usul buydu; ama büyük bir yapı inşa edilirken kadınlar adamlarla birlikte çalışırdı; onlarda erkekleri madenlerden uzak tutan madencilerin veya geminin dümeni yerleştirilirken kadınların seyretmesini engelleyen gemi yapımcılarinin batıl inançları yoktu. Roke'taki Büyük Evi büyük güce sahip kadınlar ile erkekler dikmişti. Temeli Thwil Kasabasının üzerinde, Tepe'ye bakan, bir pınarın kaynadığı tepe başına atılmıştı. Duvarları sadece taş ve ahşapla inşa edilmekle kalmamış büyünün derinlerine dayandırılıp, tılsımlarla güçlendirilmişti.

Büyük Ev'in ilk yapılan bölümü en iç kısmı, kalbiydi: Çeşmeli avlu.

Medra burada, daha etrafına duvarlar inşa edilmeden beyaz kaldırımlar üzerinde Elehal ile yürümüştü. Elehal Koru'dan getirdiği genç bir üvez fidanını çeşmenin yanma dikmişti. Ağacın büyüyüp büyümediğinden emin olmak için gelip bakmıştı. Bahar rüzgârı Tepe'den denize doğru güçlü esiyor, çeşmenin suyunun yolunu şaşırtıyordu. Tepe'de küçük bir grup insan vardı: O'lu sihirbaz Hega halka olmuş genç öğrencilerine gözbağı numaraları öğretiyordu; ona El Usta diyorlardı.

Çiçekleri geçmiş kıvılcım otlan rüzgârla küllerini saçıyordu. Kor'un saçlarında gri çizgiler vardı.

Git öyleyse, dedi kadın, "bırak biz de bu Kanun meselesini halledelim."

Çatık kaşları her zamanki kadar hiddetliydi ama sesi, onunla konuşurken nadiren bu kadar sert çıkardı.

İstersen kalırım Elehal.

"Senin kalmanı istiyorum. Ama kalma! Sen bir bulucusun, gidip bulman gerek. Ama Yol'u bulmak ya da Waris'in söylememizi istediği şekliyle Kanun'u kurmakEv'in binasını inşa etmekten iki kere daha zor. On kat da fazla tartışmaya neden oluyor. Bundan kurtulabilmeyi isterdim! Seninle yürümek isterdim, böyle... Ve senin kuzeye gitmemeni isterdim'

"Neden tartışıyoruz?" dedi adam daha ziyade umutsuzluğa kapılmışçasına."

Çünkü artık sayımız arttı! Güç sahibi yirmi veya otuz kişiyi bir odaya topla, hepsi kendi aklının yoluna gidecektir. Üstelik ne zaman akıllarının dikine giden adamları, kendi yollarına sahip kadınlarla bir odaya koyarsan, birbirlerini kızdırırlar. Sonra, bizim aramızda bazı gerçek, hakiki farklılıklar var Medra. Bunların bir karara bağlanması gerek ve kolay kolay da bir karara bağlanmaz. Biraz iyi niyet uzun bir yol alabilir tabii.

"Waris mi?"

"Waris ile birkaç adam daha. Onlar erkek ve bunu her şeyin ötesinde önemli tutuyorlar. Onlar için Kadim Güçler iğrenç. Kadınların gücü ise kuşku duyulması gereken bir şey, çünkü onlar, bütün kadın güçlerinin Kadim Güçlerle ilgili olduğunu farz ediyor, Sanki o Güçler herhangi bir ölümlü tarafından denetlenebilir veya kullanılabilirmiş gibi! Onlar erkekleri, bizim dünyayı koyduğumuz yere koyuyor. O yüzden de gerçek bir büyücünün olması gerektiğini savunuyorlar. Ve bekâr olması gerektiğini. Dün gece kız kardeşim bana» Ennio ve marangozlarla birlikte onlara, Ev'in bir bölümüne sadece onlara ait bir yer, hatta ayrı bir bina inşa etmeyi önerdiklerini söyledi, böylece safiyetlerini koruyabilsinler diye. Bu benim lafım değil, Waris'in lafı. Ama onlar reddetmiş. Roke Kanunlarının erkekleri kadınlardan ayırmasını istiyorlar, herkes için kararlan erkeklerin vermesini istiyorlar Şimdi bunlarla nasıl uzlaşabiliriz? Eğer kadınlarla çalışmayacaklardrysa neden buraya geldiler?"

Çalışmayacak adamları buradan uzaklaştırırız.

Uzaklaştırmak mı? Üstelik bir de kızdırarak mı? Gidip Wathort veya Havnor'daki Lordlara Roke'taki cadılar kazanlarında bir fırtına kaynatıyorlar desinler diye mi?

Unuttum. Hep unutuyorum ben, dedi adam, yine mahzun. "Hapishanenin duvarlarını unutuyorum. Duvarların dışındayken bu kadar ahmak olmuyorum...

Buradayken, burasının bir hapishane olduğuna inanamıyorum. Ama orada, sen olmayınca, hatırlıyorum... Gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım.

Buradaki herhangi bir şeyin yanlış olduğuna veya yanlış gidebileceğine inanmak istemiyorum ama inanmak zorundayım... Bu kez de gideceğim, kuzeye gideceğim Elehal. Ama geri geldiğimde burada kalacağım. Bulmam gerekeni burada bulacağım. Zaten bulmadım mı?"

Hayır, dedi kadın, "sadece beni buldun. Ama Koru'da bir sürü şey arayıp bulmak gerek. Bu senin bile yerinde duramamanı engelleyebilir. Niye kuzeye?"

Elfi Enlad ile Ea'ya uzatmak için. Oraya hiç gitmedim. Onların büyücülükleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Kralların Enlad'ı, adaların en yaşlısı parlak Eal Mutlaka oralarda da kendimize müttefik bulabiliriz.

Ama aramızda Havnor var, dedi kadın.

"Teknemi Havnor'dan geçirmem sevgilim. Etrafından dolanmayı planlıyorum.

Su üzerinden. Her zaman kadını güldürmeyi başarırdı; onu güldürebilen tek kişi oydu. O gittiğinde, kadın yapılması gereken işte sabırsızlığın bir işe yaramadığını öğrendiğinden sessiz ve mülayim oluyordu. Bazen kaşlarını hâlâ çatık tuttuğu oluyordu, bazen gülümsüyordu ama hiç gülmezdi. Ne zaman fırsat bulsa, her zaman yaptığı gibi Koru'ya tek başına gidiyordu. Fakat Ev'in inşasının ve okulun kuruluşunun sürdüğü o yıllarda oraya çok nadiren gidebiliyordu; gittiğinde de yanına ormanın yol ve yordamını, yaprakların nizamını öğrenmeleri için birkaç öğrenci almak zorunda kalabiliyordu; çünkü o Şekillemeciydi.

Deniz Kırlangıcı o yıl yolculuğuna geç çıktı. Yanına on beş yaşında, iklimci olarak gelecek vaat eden ama denizde bir eğitime ihtiyacı olan Mote adında bir oğlan ile onunla birlikte yedisekiz yıl önce Roke'a gelmiş altınış yaşlarında Sava adında bir kadın vardı. Sava, Ark'taki El'in Kadınlarımdan biriydi. Kadında hiç büyücülük vergisi olmamasına rağmen grup halindeki insanların birbirlerine güvenip birlikte çalışmasını sağlamanın yolunu o kadar iyi biliyordu ki Ark'ta ve şimdi de Roke'ta irfan sahibi bir kadın olarak tanınıyordu. Deniz Kırlangıcımdan kendisini ailesini, annesi, kız kardeşi ve iki oğlunu görmesi için götürmesini rica etmişti; Mote'u da onlarla birlikte bırakacak ve Roke'a dönerken onları alacaktı. Böylece yaz aylarında kuzeydoğuya doğru iç Deniz'i geçmeye başladılar; Deniz Kırlangıcı, Ark'a Uzun Dans'tan önce varmalarını garantilemek için Mote'a yelkenlere biraz büyü rüzgârı doldurmasını söyledi.

O adanın kıyıları boyunca ilerlerken Deniz Kırlangıcı Ümii'i'nin etrafına bir büyü yaptı ki kayık gibi değil de sürüklenen bir kütük parçası gibi görülsün; çünkü korsanlar ve Losenin köle toplayıcıları bu sularda cirit atıyordu.

Adam yolcularını bıraktığı ve Uzun Dans'ı yaptığı Ark'ın doğu kıyısındaki Sesesry'den sonra Ömer'in güney sahillerine varmak için batıya yönelmeyi amaçlayarak Ebavnor Boğazı'na yelken açtı. Gözbağını teknesinden hiç kaldırmadı. Yaz ortalarının parlak berraklığı içinde kuzey rüzgârı eserken uzaklarda mavi boğazın ve karanın mavimtırak kahverengi müphemliği üzerinde Onn Dağı'nın uzun beyaz sırtlarını gördü.

Bak Medra. Bak!

Havnor'du burası, vatanı, ailesinin olduğu yer hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyordu; Anieb'in, orada dağın yükseklerinde yattığı yer. Hiç geri dönmemişti, hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Ne kadar olmuştu? On altı, on yedi yıl. Kimse onu tanımazdı, Susamuru'nun annesi, babası ve kız kardeşi hariç tabii onlar da hayattalarsa. Kimse Susamuru adındaki oğlanı hatırlamazdı. Sonra mutlaka Büyük Liman'da El'in insanları vardı. Bir oğlanken bunları bilmiyorduysa bile, şimdi onları tanırdı mutlaka.

Onn Dağı, Havnor Körfezinin ağzındaki burunlar tarafından gizleninceye kadar geniş boğaza yelken açtı. Eğer o dar geçitten geçmezse bir daha körfezi görmeyecekti. O zaman dağın

körfezin, hani on iki yaşındayken büyücü rüzgarı çıkartmaya çalıştığı o sakin suların üzerinde tüm haşmetiyle yükselişini görecekti; sonra yoluna devam edince sulardan kulelerin yükselişini, önce belli belirsiz, noktalar ve çizgiler olarak yükselişini görecekti, sonra parlak bayrakları dalgalanan, dünyanın ortasındaki beyaz şehri.

Artık Havnor'dan uzak durmak salt korkaklıktan başka bir şey değildi tatlı canı için korkuyordu, ailesinin hayatta olmadığını öğrenmekten, belki de Anieb'i tüm canlılığıyla hatırlamaktan korkuyordu.

Nasıl kızı canlıyken kendisine çağırıyorduysa, Ölü olarak kızın onu çağırabileceğim düşündüğü zamanlar olmuştu. Onlan birbirlerine bağlayan ve kızın onu kurtarmasını sağlayan bağ daha kopmamıştı. Rüyalarına çok kez girmiş, onu Samory'nin pis kokulu kulesinde ilk gördüğü zamandaki gibi, sessizce durmuştu. Ayrıca yıllar önce onu Telio'daki şifacının hayali içinde taş duvarın kenarında alacakaranlıkta görmüştü. Artık Elehal ve Roke'taki diğerlerinden o duvarın ne olduğunu öğrenmişti. Duvar canlılarla ölüler arasında uzanıyordu. O hayalde, Anieb duvarın bu tarafında yürüyordu, karanlığa inen tarafında değil.

Onu kurtaran bu kızdan korkuyor muydu?

Güçlü rüzgârda orsa ederek Güney Ucu'ndan dönüp Büyük Havnor Körfezi'ne yelken açtı.

Bayraklar hâlâ Havnor Şehri kulelerinde dalgalanıyor, kral hâlâ burada hüküm sürüyordu; bayraklar ele geçen kasabaların ve adaların bayrakları, kral da diktatör Losen idi. Losen hiçbir zaman bütün gün boyunca oturduğu, köleleri tarafından hizmet gördüğü, ErrethAkbe'nin kılıcının gölgesinin evlerin çatılan üzerinden bir güneş saatinin ibresi gibi ilerleyişini seyrettiği mermer sarayı terk etmezdi. Emirler verirdi ve köleleri, "Derhal Haşmetmeap," derdi. İnsanları huzuruna kabul ederdi, yaşlı adamlar gelip, "Size itaat ediyoruz Haşmetmeap," derdi. Büyücülerini çağınrdı, büyücü Erken yerlere kadar eğilerek gelirdi. 'Beni yürüt!" diye bağırırdı Losen, felçli bacaklarını güçsüz elleriyle döverek. Büyücü, "Haşmetmeap biliyorsunuz benim zavallı hünerim bir yarar sağlamadı ama Narveduen'de yaşayan Yerdeniz'in en büyük şif acısına haber saldım; o geldiğinde Haşmetmeap mutlaka yeniden yürüyecektir; evet, yürüyecek ve Uzun Dans'ı yapacaktır," derdi.

O zaman Losen küfürler edip ağlardı; köleleri ona şarap getirirdi; büyücü de yerlere kadar eğilerek yanından ayrılırken felç etme tılsımının durup durmadığını kontrol ederdi.

Kendisinin Havnor'u açıkça yönetmesindense Losen'in kral olması ona daha uygun geliyordu. Savaş sanatından anlayanlar hüner sahibi adamlara güvenmiyorlar ve onlara hizmet vermekten hoşlanmıyorlardı. Büyücünün gücü ne olursa olsun, eğer askerler ve denizciler itaat etmek istemezlerse orduları ve filoları bir arada tutamazdı, insanlar Losen'den korkup ona itaat etme eğilimi içindeydi; artık yerleşmiş, eski bir eğilimdi bu.

İnsanların gözündeki itibarı, gözüpek stratejileri, katı liderliği ve mutlak zulmünden kaynaklanan gücünden; emrindeki büyücülere olan hâkimiyeti gibi, hiç sahip olmadığı güçlerden kaynaklanıyordu.

Artık Losen'e Erken ile birkaç sıradan sihirbazdan başka hizmet eden büyücü yoktu. Erken, Losen'in gözdesi olan rakiplerini birer birer sürmüş ya da öldürmüştü ve artık yıllardır Havnor üzerinde mutlak bir hükümranlığın keyfini sürüyordu.

Gellukun çırağı ve asistanıyken ustasını Way irfanını incelemesi için yüreklendirmiş, Gelluk cıvasının peşinde koşarken o hür kalmıştı. Gelluk'un beklenmedik kaderi onu sarsmıştı. Sır dolu bir yanı vardı bu olayın, bir şey, bir insan eksikti. Yardım etmesi için, çok işine yarayan Tazı'yı çağırmış, ne olduğuna dair titiz bir araştırma yapmıştı. Gelluk'un nerede olduğu, tabii ki belliydi. Tazı onu yamaçtaki bir ize kadar izlemişti ve orada gömülü olduğunu söylemişti. Erken'in onu mezardan çıkarmaya niyeti yoktu. Ama onunla birlikte olan oğlanın izini bir türlü bulamıyordu Tazı: Tepe'nin altında Gelluk'un yanında mı olduğunu, yoksa kirişi kırmış mı olduğunu bilemiyordu. Büyücünün yaptığı gibi büyü izleri bırakmamış, demişti Tazı; üstelik ertesi akşam da çok şiddetli yağmur yağmıştı; Tazı oğlanın izini bulduğunu zannettiği zaman da bu izler bir kadının çıkmıştı; kadın ise ölmüştü.

Erken basansızhğından dolayı Tazı'yı cezalandırmadı ama bunu hep hatırladı. Başarısızlıklara alışkın değildi, hoşlanmazdı başarısızlıktan.

Tazı'nın Su samuru denilen bu çocuk hakkında anlattıklarını sevmemişti ve bunu da hep hatırladı.

Güç arzusu kendisiyle beslenir; hırsla yedikçe büyür. Erken açlıktan mustaripti. Açlıktan ölüyordu. Dilenciler ve fakir çiftçiler ülkesi olan Havnor'u idare etmek onu pek tatmin etmiyordu. Üstünde sarhoş bir sakat oturduktan sonra Maharion'un Tahtına sahip olmak ne işe yarıyordu? İçinde sürünen kölelerden başkası yaşamadıktan sonra Şehrin sarayları ne işe yarardı? İstediği her kadını elde edebilirdi ama kadınlar onun gücünü kurutur, kuvvetini emerdi. Yakınında kadın madın istemiyordu. Bir düşmana ihtiyacı vardı: Yok etmeye değecek bir rakip.

Ajanları birkaç yıldır gelip ona hüküm sürdüğü yerlerde gizli bir başkaldırı, kendilerine El ismini vermiş isyankâr sihirbaz grupları hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyorlardı. Düşmanını bulmak için yanıp tutuşan Erken böyle bir grubu soruşturtmuştu. Bunlar kocakarılardan, ebelerden, marangozlardan, lağımcılardan, tenekeci çıraklarından, küçük oğlanlardan oluşma bir gruptu. Kendisini küçük düşürülmüş hisseden ve hiddetlenen Erken, hepsini birden, onları kendisine ihbar eden adamla birlikte öldürtmüştü. Bu, halkın önünde Losen'in adına, krala düzenlenen komploya karşı ceza olarak infaz edilen bir idam olmuştu. Belki de son zamanlarda bu tür gözdağları pek verilmiyordu. Ama bu tabiatına uymamıştı.

Kendisini korkutmayı beceren ahmakların halkın gözleri önüne serilmesinden hoşlanmamıştı. Onlarla kendi yöntemleriyle, kendi seçtiği bir zamanda alakadar olmayı tercih ederdi. Bir sonuca ulaşabilmek için korkunun çabuk yaşanması gerekir; insani arın ondan korktuklarını görmesi, dehşetlerini duyması, kokması, tatması lazımdı. Ama Losen'in adına hüküm sürdüğüne göre orduların ve halkın korkması gereken Losen'di; kendisi arka plana çekilip köle ve çıraklarla idare etmeliydi.

Kısa bir süre önce bir iş için Tazı'yı çağırtmıştı; iş bitince yaşlı adam ona, "Roke Adası'nı duydun mu?" diye sordu.

Kamery'nin güneyinde ve batısında. Wathort Lord'u kırkelli yıl kadar hâkim olmuştu adaya.

Şehirden nadiren ayrılmasına rağmen Erken, gemicilerin raporlarından ve sarayda tutulan o harika kadim deniz haritalarından azar azar bir araya getirdiği bilgiler sayesinde bütün Adalar Diyarı'nı avucunun içi gibi bilmekle Övünürdü. Geceler boyunca bunları inceler, imparatorluğunu nereye kadar ve nasıl genişleteceğini düşünüp dururdu.

Tazı, sanki Roke'un yerinden başka bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi başıyla onayladı.

Eec?

Hepsini birden yakmadan Önce işkence ettiğin kocakarılardan biri vardı, hatırlıyor musun? işte, işkenceyi yapan adam kadının Roke'taki oğlu hakkında konuştuğunu söyledi. Oğluna gelmesi için sesleniyormuş, anlarsın ya, ama sanki buna muktedir olabilecekmış gibi.

Ece?

Tuhaf geldi. Adanın içlerinden, denizi hiç görmemiş bir kocakarı o kadar uzaktaki bir adadan söz etsin.

Oğlu seyahatlerini anlatan bir denizcidir.

Erken elini salladı. Tazı burnunu çekti, başıyla onaylayarak ayrıldı.

Erken, Tazı'nın söz ettiği önemsiz şeyleri hiç kulak ardı etmezdi çünkü çoğu hiç de önemsiz çıkmamıştı. Erken, Tazı'nın bunu bildiğini, bilirdi. Bu yüzden yaşlı adamı hiç sevmezdi, bu yanılmazlığından dolayı. Tazı'yı hiç övmezdi ve adamı mümkün olduğu kadar az kullanırdı ama kullanmamak mümkün olmayacak kadar işe yarayan bir adamdı.

Roke ismini aklının bir köşesine yazdı; bu adı tekrar aynı bağlamda duyduğunda Tazı'nın yine doğru iz üzerinde olduğunu anladı.

Çalıntı bir balıkçı kayığını büyü rüzgânyla götüren on beş, on altı yaşlarında iki oğlanla on iki yaşındaki bir kız çocuğu, Losen'in devriyeleri tarafından Ömer'in güneyinden alınıp getirilmişti, Devriye, kendi güvertelerinde dalga çıkartıp çalıntı kayığı suyla dolduran bir iklimci olduğu için onları yakalayabilmişti. Ömer'e geri götürülen çocuklardan biri konuşmaya başlayıp, El'e katılmakla ilgili bir şeyler gevelemiştL Bu sözü duyan adamlar onların işkence görüp öldürüleceklerini söyleyince, oğlan eğer onu affederlerse onlara El, Roke ve Roke'taki büyük büyücüler hakkındaki her şeyi anlatacağını haykırmıştı.

"Onları buraya getirin" dedi Erken haberciye.

"Kız kaçtı lordum," dedi adam istemeyerek."

"Kaçtı mı?"

Kız bir kuşa dönüştü. Balık kartalı olmuş diyorlar. O kadar küçük bir kızdan bunu beklemiyorlarmış. Ne olduğunu anlayamadan gitmiş.

O halde oğlanları getirin, dedi Erken ölümcül bir sabırla.

Ona oğlanı getirdiler. Diğeri gemiden atlamış, Havnor Körfezi'ni geçerken bir okla ölmüştü. Getirilen oğlan öylesine bir dehşet krizine tutulmuştu ki Erken bile oğlandan tiksindi. Zaten korkuyla körleşmiş ve parçalanmış bir yaratığı nasıl korkutabilirdi? Oğlanı taştan bir heykel

gibi dimdik ve kıpırtısız tutan bir bağlama tılsımı yaptıktan sonra bir gün ve bir gece böyle bıraktı. Arada sırada heykelle konuşuyor, ona zeki bir delikanlı olduğunu, belki de burada, sarayda iyi bir çırak olabileceğini söylüyordu.

Belki de Roke'a giderdi, zaten Erken de Roke'u bir ziyaret etmeyi düşünüyordu, oradaki büyücülerle tanışmak için.

Oğlanın bağım çözdüğünde oğlan hâlâ taşmış numarası yapmaya çalıştı ve konuşmadı. Erken oğlanın aklına girmek zorunda kaldı, uzun yıllar Önce Gelluk gerçekten sanatının ustasıyken ondan öğrendiği şekilde. Mümkün olan her şeyi öğrendi. Oğlanın artık bir işe yarayacak hali kalmayınca, ondan kurtulmak gerekiyordu. Yine bu insanların ahmaklıklarına yenilmiş olmak onur kırıcıydı; Roke hakkında bütün öğrendiği de El'in ve büyücülük öğretilen bir okulun burada olduğuydu.

Ayrıca bir adamın da ismini öğrenmişti.

Büyücüler için bir okul fikri onu çok güldürmüştü. Yaban domuzlan için bir okul, diye düşündü, ejderhalar için bir akademi. Ama güç sahibi adamlann Roke'ta toplanıp çeşit çeşit entrikalar çevirmesi akla yatkındı; üstelik bir büyücüler birliği veya grubu düşündükçe onu daha da korkutmaya başlamıştı. Bu tabii bir şey değildi ve ancak çok büyük bir güç altında varlığını sürdürebilirdi, baskın bir irade altında: Güçlü büyücüleri hizmetinde tutacak kadar güçlü bir büyücünün iradesi'işte arayıp da bulamadığı düşman buydu!

Tazı'nın aşağıda, kapıda olduğunu söylediler. Erken onu çağırtmıştı.

Deniz Kırlangıcı kim? dedi, yaşlı adamı görür görmez.

Yaşı ilerledikçe Tazı'nın görüntüsü de ismine benzemeye başlamıştı: Kınşık yüzlü, uzun burunlu» mahzun gözlü biri. Şöyle bir havayı kokladı ve tam bilmiyorum diyecekti ki durdu; Erken'e yalan söylememesi gerektiğini bilecek kadar bilgiliydiİçini çekti. "Susamuru," dedi. "İhtiyar Solukyüz'ü öldüren."

Nerede saklanıyor?

Saklanmıyor ki. Şehirde gezip insanlarla konuşuyor. Dağın öte yanındaki Yolsonu'ndaki anasını görmeye gitti. Şimdi orada.

Bunu bana daha Önce söylemeliydin, dedi Erken.

"Onun peşinde olduğunu bilmiyordum. Ben uzun bir süredir onun peşindeydim.

Beni aldattı. Tazının konuşmasında hınç yoktu."

"Benim ustam olan büyük büyücüyü faka bastırıp öldürdü. Tehlikeli biri.

Öcümü almak istiyorum. Burada kimlerle konuştu? Onları istiyorum. Sonra onunla görüşürüz."

Rıhtımdan birkaç yaşlı kadın. Yaşlı bir sihirbaz. Kız kardeşi.

Onları buraya getir. Adamlarımı al.

Tazı havayı kokladı, içini çekti ve başıyla onayladı.

Adamlarının getirdiği insanların ağzından fazla bir şey alınmıyordu, Yine aynı şey olmuştu: El'in mensubuydular; El de Morred'in Adası'nda veya diğer adıyla Roke'taki güçlü büyücüler birliğiydi; aslen Havnorlu olan Susamuru ya da Deniz Kırlangıcı denen adam oradan gelmişti; sadece bir bulucu olmasına rağmen ona büyük saygı gösteriyorlardı. Kız kardeşi ortadan yok olmuştu, belki de Susamuru ile birlikte annelerinin yaşadığı Yolsonu'na gitmişti. Erken insanların puslu, kıt zekâlı akıllarını karıştırdı, en gençlerine işkence yaptırdıktan sonra Losen'in penceresinin kenarına oturup seyredebileceği bir yerde yaktırdı. Kralın biraz eğlenceye ihtiyacı vardı.

Bütün bunlar iki gün içinde olup bitmişti; bütün bu süre zarfında Erken, olup biteni izlesin diye kendi suretini ve Tazı'yı önden yollayıp Yolsonu köyüne doğru bakıyor, ortalığı yokluyordu. Adamın nerede olduğunu anlayınca, kartal kanatlarıyla derhal oraya gitti; çünkü Erken, ejderha kılığına bile girecek kadar gözü pek, büyük bir dönüşümcüydü.

Bu adama karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Tinaral'i yenmişti ve üstelik şu Roke meselesi de vardı. Onun içinde ya da ona destek olan bir güç vardı. Ama Erken için ebelerle falan dolaşan, sade bir bulucudan çekinmek zordu. Bir türlü gizlenerek yaklaşmayı kendisine yediremedi.

Günün ortasında Yolsonu köyünün düzensiz meydanına inerek, pençelerini insan bacağına, kanatlarım da kollarına döndürdü.

Çocuğun teki zırlayarak annesine koştu. Etrafta başka kimse yoktu. Ama Erken başını çevirerek hâlâ üzerinden atamadığı kartalın seri, sert baş hareketleriyle bakındı. Büyücüler büyücüleri tanır: Avının hangi evde olduğunu biliyordu. Oraya yürüyerek kapısını savururcasına açtı.

Masada oturan zayıf, kahverengi tenli adam bakışlarını kaldırıp ona baktı.

Erken, adamın üzerine bir bağlama tılsımı yapmak için elini kaldırmaya başladı. Yan kalkmış eli yanında hareketsiz kalakaldı.

Bir müsabakaydı bu demek; savaşmaya değer bir düşman! Erken geriye doğru bir adım attı sonra gülümseyip her iki elini de açarak son derece yavaş ama sürekli bir biçimde kaldırdı; diğer adamın yapabileceği herhangi bir şey tarafından engellenmeden üstelik.

Ev yok oldu. Ne duvarlar, ne çatı, ne kimse. Erken, elleri havada, sabah güneşi altında köy meydanının tozu toprağı ortasında duruyordu.

Bu sadece bir gözbağıydı tabii ki ama yaptığı büyü bir anlık da olsa onu denetim altına almıştı; sonra gözbağını bozması, duvarlarıyla, çatısıyla, çanak çömleğin üzerindeki ışık pırıltısıyla, ocak başındaki taşlarıyla, masasıyla evi etrafına yeniden getirmesi gerekiyordu elbette. Ama masada oturan kimse yoktu. Düşmanı gitmişti.

O zaman kızdı, çok kızdı, elinden yemeği alınmış aç bir adam gibi kızdı.

Adamı döndürmek için çağırdı ama gerçek adım bilmediği gibi gönlündekilere ve aklındakilere de sahip değildi. Çağrılan cevapsız kaldı.

Sert adımlarla evden uzaklaştı, döndü ve evi alevler içinde bırakan bir ateş tılsımı yaptı; saz damdan, duvarlardan ve bütün pencerelerden alevler fışkınyordu. Kadınlar evden çığlık çığlığa kaçıştı. Belli ki arka odada saklanıyorlardı; onlara bakmadı bile. "Tazı," diye düşündü. Tazı'nın gerçek ismini kullanarak çağırma sözünü söyleyince yaşlı adam mecburen geldi. Gerçi yüzü asıktı ve, "Şuradaki meyhanedeydim, günlük adımı söylemiş olsaydın da gelirdim," dedi.

Erken ona tek bir bakış fırlattı. Tazı'nın çenesi kapandı ve kapalı kaldı.

Müsaade ettiğimde konuş, dedi büyücü. "Adam nerede?" Tazı başıyla kuzeydoğuyu gösterdi. Orada ne var?

Erken, Tazı'nın ağzını açarak, donuk ve ölü bir tonda söyleyebilmesine yetecek kadar ses verdi: "Samory."

Ne kılığında?

Susamuru, dedi donuk ses.

Erken gülerek» "Onu bekleyeceğim," dedi; insan ayakları sarı pençelere, kolları da tüylü kanatlara dönüştü ve bir kartal rüzgârın önünde uçmaya başladı.

Tazı havayı kokladt, içini çekti ve arkasındaki köyde alevler sönerken, çocuklar ağlarken, kadınlar ise kartalın ardından belalar okurken, isteksizce ayaklarım sürüyerek onu izledi.

İyi bir şey yapmanın tehlikesi, aklın iyilik niyeti ile işleri doğru dürüst yapma eylemini karıştırmasında yatar. Susamuru Yennava'dan aşağıya doğru hızla yüzerken bunları düşünmüyordu. Hızlı olması gerektiğinden, yönünden, nehir suyunun hoş tadından ve yüzmenin o tatlı gücünden başka pek bir şey düşünmüyordu. Ama Medra, tam kapı açılıp da o korkunç parlaklıktaki suret orada durmadan önce anneannesinin Yolsonu'ndaki evinde masanın başında oturmuş annesi ve kız kardeşiyle konuşurken böyle bir şeyler düşünüyordu.

Medra Havnor'a, niyeti kötü olmadığı için, bir kötülük yapmayacağı düşüncesiyle gelmişti. Ama tamiri mümkün olmayan bir kötülüğü dokunmuştu.

Adamlar, kadınlar ve çocuklar sadece o orada olduğu için ölmüştü. Azap içinde ölmüşlerdi, canlı canlı yakılarak. Kız kardeşiyle annesini, kendisini ve onun aracılığıyla Roke'u korkunç bir tehlike içine atmıştı.

Eğer (sadece günlük ismini ve ününü bildiği) Erken onu yakalayıp, insanları kullandığı gibi onu da kullanırsa, onlara yaptığı gibi aklını boş bir çuval gibi bırakırsa o zaman Roke'taki herkes büyücünün gücü, onun emrindeki filolann ve orduların kudreti karşısında tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı, ismini hiç söylemedikleri büyücü nasıl Roke'u Wathort'a ifşa ettiyse Medra da Havnor'a ifşa etmiş olurdu. Belki o adam da bir kötülük yapmaya niyetli değildi.

Medra bir kez daha ve hâlâ kendi çıkarını hiç düşünmeden Havnor'dan nasıl hemen ve dikkat çekmeden ayrılabileceğini dü sunuyordu büyücü geldiğinde.

Şimdi ise bir susamuru olduğundan, bir susamuru olarak kalmak istediğini, o tatlı kahverengi sular içinde, canlı nehirde sonsuza kadar bir susamuru olmak istediğini düşünüyordu. Bir susamuru için ölüm yoktur, sonuna kadar yaşam vardır. Ama bu parlak

yaratıkta ölümlü bir akıl vardı; nehrin Samory'nin batısından geçtiği yerde susamuru çamurlu kıyıya çıktı ve hemen oracıkta çömelmiş titreyen bir adamcağız belirdi.

Şimdi nereye gidecekti? Neden buraya gelmişti?

Bunu düşünmemişti. Aklına ilk gelen şekle girmiş, tıpkı bir susamuru gibi nehre koşmuş ve bir susamurunun yüzdüğü gibi yüzmüştü. Ama ancak kendi kılığında, kendisini avlayan büyücüye karşı bir insan gibi düşünebiliyor, saklanabiliyor, karar verebiliyor veya bir insan ya da büyücü gibi hareket edebiliyordu.

Erken'le boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. O ilk bağlama tılsımı, içindeki bütün direnme gücünü harcamıştı; gözbağı ile dönüşüm ise bildiği tek numaralardı. Eğer büyücüyle bir kez daha karşılaşırsa mahvolurdu. Onunla birlikte Roke da. Roke ve çocukları ve biricik aşkı Eiehal ve Peçe, Karga, Dory; hepsi, avludaki çeşme, çeşmenin yanındaki ağaç Sadece Koru ayakta kalırdı. Sadece sessiz, sabit yeşil tepe. Elehal'in kendisine, Aramızda Havnor var, dediğini duydu. Bütün gerçek güçler, bütün kadim güçler kökte birdir, dediğini de duydu.

Başını kaldırdı. Nehrin yukarı s ındaki tepe, içinde Anieb'in varlığıyla, Tinaral ile birlikte geldiği tepeydi. Yazın yeşil otları arasında hâlâ belirgin olan ize, toprağın birleşim yerine biriki adım vardı.

Ana, dedi orada, dizleri üzerine çökerek, "Ana, açıl bana."

Elini toprağın kavuştuğu yere koydu ama ellerinde hiç güç yoktu.

"Bırak gireyim ana" diye fısıldadı, en az tepe kadar kadim olan bir lisanda. Toprak biraz titredikten sonra açıldı.

Bir kartalın çığlığını duydu. Ayağa kalktı. Karanlığa atladı.

Kartal vadinin, yamacın, nehrin yanındaki söğütlerin üzerinde halkalar çizip, çığlıklar atarak döndü. Halkalar çizerek aradıdurdu ve geldiği gibi uçup gitti.

Uzun bir süre sonra, yaşlı Tazı ayaklarını sürüyerek vadiden yukarı geldi.

Arada bir durup kokluyordu. Yerdeki izin yanında yere oturup yorgun bacaklarını dinlendirdi. Tazı çamur kırıntılarının bulunduğu, otların yatmış olduğu yeri inceledi. Yatmış otlan dikeltmek için okşadı. Sonunda ayağa kalktı, söğütler altındaki berrak kahverengi sudan içmeye gittikten sonra madenlere doğru vadiden aşağıya yollandı.

Medra karanlık içinde acılarla uyandı. Uzun bir süre karanlıktan başka bir şey yoktu. Acılar gelip gidiyordu ama karanlık kaldı. Bir keresinde ortalık alacakaranlık misali aydınlanır gibi oldu. Yattığı yerden, aralarında yine karanlığın uzandığı taşlardan bir duvara doğru bir yokuş indiğini gördü. Ama duvara kadar gidebilmek için yerinden kalkamıyordu; o sırada da kolundaki, kalçasındaki ve başındaki ağrı büyük bir şiddetle geri gelmişti. Sonra etrafını karanlık kapladı; sonra da hiçbir şey yoktu.

Susuzluk: Yetmezmiş gibi ağrı. Susuzluk ve akan suyun sesi.

Nasıl ışık yapıldığını hatırlamaya çalıştı. Anieb ona acıklı bir şekilde, Işığı yapamıyor musun? demişti. Ama yapamıyordu. Su sesi artmcaya, altındaki kayalar ıslanıncaya kadar

karanlıkta süründü ve eli suyu buluncaya kadar da el yordamıyla yokladı, içti; sonra da ıslak kayalardan ayrılmaya çalıştı çünkü çok üşümüştü. Kollarından biri incinmişti ve içinde hiç güç yoktu. Başı yeniden ağrımaya başlamıştı; ısınmak için büzüşmeye çalışıyor, inliyor, titriyordu. Sıcaklık ve ışıktan eser yoktu."

Yatmış olduğu yerin biraz ötesinde oturmuş, hâlâ mutlak bir karanlıkta olmasına rağmen kendisine bakıyordu. Minik akarsuyun mika katmanının kenanndan damladığı yerin yakınlannda büzüşmüş, sakat bir halde yatıyordu.

Biraz uzakta büzüşmüş başka bir yığın vardı; çürümüş kırmızı ipek, uzun saçlar ve kemikler. Onun ardında mağara uzanıp gidiyordu, Odalarının ve geçitlerinin bildiğinden daha uzaklara uzandığını gördü. Bunu da Tinaral'in cesediyle, kendi bedenini gördüğü aynı umursamaz ilgiyle görmüştü. Hafif bir pişmanlık hissetti. Burada, öldürdüğü adamın yanında ölüyor olması son derece adildi. Haktı. Yanlış bir tarafı yoktu. Ama içinde bir şeyler acıyordu; bu şiddetli bir beden ağrısı değildi; uzun, hayatı boyunca hissettiği bir sızıydı.

Anieb, dedi.

Sonra yeniden kolunda, kalçasında, başında şiddetli bir ağrıyla kendine geldi; kör karanlık içinde kendini hasta hissediyor, başı dönüyordu.

Kıpırdayınca inledi; ama doğrulup oturdu. Yaşamam lazım, diye düşündü.

Nasıl yaşanması gerektiğini hatırlamam lazım. Nasıl ışık yapılması gerektiğini. Hatırlamam lazım. Yaprakların gölgelerini hatırlamam lazım.

Orman nereye kadar uzanır? Aklın erdiği yere kadar.

Karanlığa baktı. Bir süre sonra sağlam elini biraz kıpırdatmaya başladı ve loş bir ışık elinden aktı.

Mağaranın tavanı çok yukarılardaydı. Mika katmanından damlayan suların süzüldüğü yerler tılsımı sığında kısa çizgiler halinde pırıldıyordu.

Mağaranın bedeninden ayrılmışken gördüğü odaları ve geçitlerini artık göremiyordu. Sadece tılsımışığının kıpırtısının etrafında ve tam önünde gösterdiklerini görebiliyordu. Tıpkı Anieb ile birlikte gece içinden geçip, her adımlarını karanlığa doğru attıkları, kızın ölümüne doğru gittikleri zaman gibi.

Dizlerinin üzerine doğrulup, "Sağ olasın ana" diye fısıldamayı akıl etti. Ayağa kalktı, düştü çünkü sol kalçasına avazı çıktığı kadar bağırmasına neden olan şiddetli bir ağrı saplanmıştı. Bir süre sonra yeniden deneyerek, ayağa kalktı. Ondan sonra ilerlemeye başladı.

Mağarayı geçmesi uzun zaman aldı. Sakat kolunu gömleğinin içine alarak, biraz daha rahat yürüyebilmek için sağlam eliyle kalçasının eklem yerine bastırıyordu. Duvarlar daralarak geçit gibi bir şeye dönüşüyordu. Burada tavan çok daha alçaktı, tam başının üzerindeydi. Duvarların birinden su sızıyor, ayak altındaki taşlar arasında minik birikintiler oluşturuyordu. Burası Tinaral'in hayalinde canlandırdığı çatallanarak yükselen sütunlar üzerinde mistik rünlerin bulunduğu kızıl saray değildi. Sadece toprak, çamur, kaya ve suydu. Hava serin ve sakindi. Akarsuyun şıpırtısı hariç sessizdi.

Tılsımışığının dışında karanlıktı.

Medra, orada durmuş, başını eğmişti. "Anieb," dedi, "bu kadar uzağa gelebilir misin? Ben yolu bilmiyorum." Bir süre bekledi. Karanlığı gördü, sessizliği duydu. Yavaşça, dura dura girdi geçide.

Erken, adamın kendisinden nasıl kaçtığını anlayamadı ama iki şey kesindi: Erken'in şimdiye kadar karşılaştığı bütün büyücülerden çok daha güçlüydü ve gücünün merkezi ve kaynağı orası olduğuna göre en kısa zamanda Roke'a dönecekti. Ondan önce oraya gitmeye çalışmanın bir anlamı yoktu; o başı çekecekti. Ama Erken bu yolu izleyebilirdi; eğer kendi gücü yetmeyecekse yanına hiçbir büyücünün dayanamayacağı bir kuvvet alırdı. Morred bile düşman büyücünün maharetiyle değil de düşmanın yığın yığın askeriyle alt edilmemiş miydi?

Haşmetmeap filolarını yolluyorlar, dedi Erken, kralların saray ındaki koltuğunda oturan yaşlı adama. "Size karşı büyük bir düşman toplandı, iç Deniz'in güneyinde; biz de gidip onları yok edeceğiz. Büyük Liman'dan, Ömer'den, Güney Limanı'ndan, Hosk'taki tımarınızdan yüz gemi yola çıkacak; dünyadaki gelmiş geçmiş en büyük donanma! Onlara ben önderlik edeceğim.

Şan ve şeref size ait olacak." Losen'in sonunda kimin efendi, kimin köle olduğunu anlamaya başlayarak ona bir çeşit dehşetle bakmasına neden olacak şekilde açıkça gülüyordu, Erken, Losen'in adamlarını o kadar büyük bir hünerle elinde tutuyordu ki, iki gün içinde büyük filo Havnor'dan yola çıkıp yolda takviyelerini topladı. Seksen gemi, onları doğrudan Roke'a götüren gerçek ve sabit bir büyü rüzgânyla yelken açarak Ark ile ilien'in yanından geçtiler Bazen elinde Kuzey'in en ucundaki bir deniz hayvanının boynuzundan yapılmış uzun beyaz bir asa taşıyan, ipek beyaz cüppesiyle Erken, başı çeken, yüzlerce küreği kanat çırpan bir martının kanatları gibi parlayan kadırganın pruva güvertesinde duruyorduBazen kendisi filonun üzerinde veya önünde uçan bir martı, kartal veya ejderha oluyordu; onun uçtuğunu gören adamları da haykırıyorlardı: "Ejderhaların efendisi! Ejderhaların efendisi!"

Su ve yiyecek almak için illien'e yanaşmışlardı. Yüzlerce adamı o kadar kısa sürede bir araya getirmekle uğraşmak gemiler için erzak toplayacak zaman bırakmamıştı, tllien'in batı kıyısındaki kasabaları istila edip istediklerini aldılar; ellerine geçeni yağmalayıp kalanı da yakarak aynı şeyi Vissti ve Kamery'de de tekrarladılar. Sonra büyük filo batıya dönerek, Roke Adası'nın tek limanı Thwil Körfezi'ne doğru yöneldi. Erken limanı Havnor'daki haritalardan tanıyor ve yanında bir tepe olduğunu biliyordu. Roke'a yaklaştıkça ejderha kılığına girerek gemilerin üzerine süzülerek yükseldi, o tepeyi görebilmek için batıya bakarak onlara yol gösterdi.

Tepeyi, denizin pusu üzerinde soluk ve yeşil tepeyi ilk gördüğünde haykırdı gemilerdeki adamlar ejderhanın çığlık attığını duydularve onları fetih için kendisini izlemek üzere geride bırakarak daha hızlı uçmaya başladı.

Roke hakkındaki söylentilere göre ada büyülerle korunuyor, tılsımlarla gizleniyor, sıradan bir göze görünmüyordu. Eğer o tepe veya o anda tepenin önünde açıldığını gördüğü koy etrafına örülmüş bir büyü vardıysa bile onun için tül gibiydi, şeffaftı. Koyun, minik kasabanın, kasabanın üzerindeki yamaçtaki yarım binanın üzerinden yüksek yeşil tepenin başına uçarken

hiçbir şey gözünü bulandırıp iradesini rahatsız etmedi. Oraya ejderha pençeleriyle uzanıp, pas kırmızısı kanatlarını çırparak kondu.

Kendi suretinde duruyordu. Bu dönüşümü kendisi yapmamıştı. Ne yapacağını bilemeden tetikte durdu.

Rüzgâr esti, uzun otlar rüzgârda boyunlarını büktüler Yaz ilerliyordu ve otlar artık kuruydu, saranyorlardı; üzerinde hiç çiçek yoktu da dantelköpüğünün minik beyaz başlan vardı. Bir kadın yüksek otlar arasından, tepeden ona doğru tırmanıyordu. Bir yolu izlemiyor, acele etmeden rahatça yürüyordu.

Elini kadını durdurmak için büyü yapmak üzere kaldırdığını düşündü ama elini kaldırmamıştı ve kadın gelmeye devam ediyordu. Adamdan sadece birkaç kol boyu uzakta durdu kadın; hâlâ ondan biraz daha aşağıdaydı.

Bana ismini söyle, dedi kadın; adam da, "Teriel," dedi.

Buraya niçin geldin Teriel?

"Sizi yok etmek için"

Adam kadına bakakaldt; yuvarlak çehreli, orta yaşlı, kısa boylu, güçlü, saçlarına ak düşmüş, kara kaşları altında kara gözleri olan bir kadındı; onun gözlerini alıkoyan, onu alıkoyan, gerçeği dile getirmesine neden olan gözlere sahip bir kadın.

Bizi yok etmek için mi? Bu tepeyi yok etmek için mi? Oradaki ağaçları?

Kadın tepeden pek uzakta olmayan Koru'ya baktı. "Belki bunları, onları yapmış olan Segoy bozabilir. Belki yer kendi kendini bozabilir. Belki kendisini bizim ellerimizle bozar, sonunda. Ama seninkilerle değil. Sahte kral, sahte ejderha, sahte adam, üzerinde durduğun toprağı bil inceye kadar Roke Tepesi'ne gelme," Eliyle yere doğru bir hareket yaptı. Sonra dönüp yüksek otlar arasından tepeden inmeye başladı, geldiği yoldan.

Tepede başka insanlar da bulunduğunu görmüştü adam şimdi, bir sürü insan; adamlar, kadınlar, çocuklar, yaşayanlar ve ölülerin ruhları; bir sürü, bir sürüsü. Onlar karşısında dehşete düştü, olduğu yere sindi, kendisini hepsinden gizleyebilecek bir büyü yapmaya çalışıyordu.

Ama büyü müyü yapmadıİçinde artık büyü kalmamıştı. Gitmişti, içinden bu korkunç tepeye, altındaki bu korkunç toprağa akıp gitmişti, yoktu. Büyücü filan değildi, diğerleri gibi güçsüz bir adamdı o kadar.

Hâlâ büyüler söylemeye çalıştığı, sihirli sözlerle kollarını kaldırdığı, hiddetle havayı yumrukladığı halde bunu biliyordu, bunu kesin olarak biliyordu. Sonra doğuya baktı, gözlerini kısıp kadırga küreklerinin pırıltısını, bu insanları cezalandırmaya, kendisini de kurtarmaya gelecek olan gemilerin yelkenlerini aradı.

Bütün görebildiği su üzerindeki pustu, koyun ağzının gerisinde, suyun üzerini kaplayan pus. O seyrederken pus yoğunlaştı, karardı, yavaşça dalgalanan deniz üzerinden süzüldü.

Güneşe karşı dönen yer, günleri ve geceleri yaratır ama kendi içinde gün yoktur. Medra gece içinde yürüdü. Çok kötü sakatlanmıştı ve her zaman tılsımışığını yanık tutamıyordu. Işık

söndüğünde durup oturması ve uyuması gerekiyordu. Uyku, hiçbir zaman onun düşündüğü gibi ölüm olmuyordu. Her zaman üşüyerek, her zaman acı içersinde, her zaman susuz uyanıyor ve ne zaman bir ışık pırıltısı yaratabilse ayağa kalkıp yoluna devam ediyordu. Anieb'i hiç görmedi ama orada olduğunu biliyordu. Onu izledi. Bazen büyük odalar oluyordu. Bazen hareketsiz su birikintileri oluyordu. Bunların yüzeylerinin hareketsizliğini kırmak zor oluyordu ama bunlardan içiyordu. Sonunda o su birikintilerinin en uzununa rasüayıncaya kadar uzun bir süre devamlı dibe doğru indiğini düşündü; ondan sonra da hep yukarı tırmandı. Artık bazen Anieb onu izliyordu. Kızın ismini söylüyordu ama o hiç cevap vermiyordu. Diğer ismi söyleyemiyordu ama ağaçlan düşünebiliyordu; ağaçların köklerini. Burası ağaçların köklerinin krallığıydı. Orman nereye kadar uzanır? Ormanın erdiği yere kadar. Yaşamlar kadar uzağa, ağaçların kökleri kadar derine. Yapraklar gölge düşürdüğü sürece. Burada hiç gölge yoktu, sadece karanlık vardı ama o sonunda Anieb'i önünde görünceye kadar ilerledi, ilerledi. Kızın gözlerindeki şimşeği kıvırcık saçlarının bulutunu gördü. Kız ona bir an için baktıktan sonra yana döndü, karanlığa doğru inen dik ve uzun bir yamaçtan aşağıya hafifçe koşmaya başladı.

Adamın durduğu yer tamamen karanlık değildi. Yüzüne hava geliyordu. Çok ileride, tılsımışığı olmayan soluk, minik bir ışık vardıİlerledi. Uzun bir zamandır sürünüyor, ağırlığını kaldıramayan sağ ayağmı sürüklüyordu.

İlerledi. Akşam rüzgârını kokladı ve ağaçlarla dalların arasından akşam göğünü gördü, Kemer yapmış bir meşe kökü bir adamın veya porsuğun ancak sürünüp geçebileceği büyüklükteki mağaranın ağzmı biçimlendiriyordu. O da sürünerek geçti.

Orada, ışığın solmakta olduğunu, yıldızların yapraklar arasından birer birer çıktığım görerek, ağacın kökü altında yattı.

Tazı onu orada buldu, vadiden millerce ötede, Samory'nin batısında, büyük Faliern ormanının kıyısında, Yakaladım seni, dedi yaşlı adam, çamur içinde kendini salmış yatan adama bakarak. "İş işten geçtikten sonra," diye ekledi sonra pişmanlıkla.

Eğilip onu kaldırabilecek mi, yoksa sürüklemek zorunda mı kalacak diye baktı ve yaşamın hafif sıcaklığım hissetti "Zorlu bir adamsın" dedi.

Haydi uyan. Haydi. Susamuru uyan.

Medra Tazı'yı tanıdı; ama doğrulup oturamıyor, doğru dürüst konuşamıyordu.

Yaşlı adam ceketini onun omuzlarına koyup, matarasından su verdi. Sonra yanma çömelip, sırtını meşenin muazzam gövdesine dayayarak bir süre ormanı seyretti. Sabah saatleri ilerlemişti, sıcaktı; yaz aylarmm güneşi yapraklar arasında yeşilin binlerce tonuna bürünerek süzülüyordu. Meşede tepelerde bir yerde bir sincabın sesi duyuldu, bir alakarga cevap verdi.

Tazı boynunu kaşıyarak içini çekti.

Büyücü her zamanki gibi yanlış iz üzerinde, dedi sonunda. "Senin Roke Adası'na gitmiş olacağını ve seni orada yakalayacağım söyledi. Ben bir şey söylemedim."

Sadece Susamuru olarak tanıdığı adama baktı.

Oraya, o deliğe, yaşlı büyücünün yanına gittin değil mi? Onu buldun mu?

Medra başıyla onayladı.

Hımmm. Tazı, kısa hırıltılı bir kahkaha attı. Aradığım buluyorsun, Öyle değil mi? Benim gibi." Arkadaşının sıkıntıda olduğunu görerek, "Seni buradan çıkartacağım," dedi. "Biraz soluklandıktan sonra oradaki köyden bir arabacı getiririm. Dinle. Kaygılanma. Bunca yıldır seni Erken'e teslim etmek için aramadım. Gelluk'a teslim etmiş olduğum gibi, O yüzden çok pişman oldum. Bu konuda düşündüm. Sana, hüner sahibi adamların bir araya gelmeleri konusunda söylediğim şeyler. Ve kimin için çalıştığımız. Bu konuda fazla bir şansım olduğunu düşünmüyordum. Ama sana daha önce kötülük yaptığım için bir daha karşılaşacak olursak, elimden gelirse, sana iyilik yapmayı düşünmüştüm. Hani birbirine yardım eden iki bulucu gibi, anladın mı?"

Susamuru zor nefes alıyordu. Tazı elini bir an için Susamuru'nun eli üzerine koyarak, "Endişelenme," dedi ve ayağa kalktı. "Rahat rahat dinlen."

Onları Yolsonu'na götürecek bir arabacı buldu. Susarnuru'nun annesiyle kız kardeşi, yanmış evlerini ellerinden geldiğince tamir etmeye çalışırken bir kuzenlerinin yanında kalıyorlardı. Onu, inanılmaz bir mutlulukla bağırlarına bastılar. Tazının diktatör ve büyücü ile olan bağını bilmediklerinden ona da kendilerinden biriymiş, sadece zavallı Susamuru'nu ormanda yan ölü halde bulup eve getiren iyi kalpli adammış gibi davrandılarİrfan sahibi bir adam, dedi Susarnuru'nun annesi Güt'e, kesinlikle irfan sahibi bir adam. Böyle bir adama yakıştırılacak hiçbir sıfat yetmezdi.

Susarnuru'nun iyileşmesi, yaralarının geçmesi çok uzun sürüyordu. Çıkıkçı kırık kolu ve zarar görmüş kalçası için elinden geleni yaptı; irfan sahibi kadınlar, kayaların elinde, başında ve dizlerinde açtıkları kesiklere merhem sürdüler; annesi bahçelerde, böğürtlen çalılarında bulduğu bütün leziz yiyecekleri getirdi; ama o Tazı'nın onu ilk bulduğu zamanki kadar zayıf ve halsiz yatıyordu. Yolsonulu irfan sahibi kadın, içinde hiç gönlü kalmadığını söyledi. Sorun başka bir yerde; endişe, korku veya utançla, kendini yiyip bitirmekle ilgiliydi.

Öyleyse nerede? dedi Tazı.

Susamuru, uzun bir sessizlikten sonra, "Roke Adası," dedi.

"Erken'in koca filoyla gittiği yer. Anlıyorum. Orada arkadaşların var.

Gemilerden birinin döndüğünü biliyorum çünkü gemideki adamlardan birini orada, meyhanede gördüm. Gidip bir soruşturayım. Yalnız şu kadarını söyleyeyim, benim gördüğüm kadarıyla Erken eve dönmekte gecikti. Hımmm, hımmm, diye devam etti, kendi şakasını pek beğenerek. "Eve dönmekte gecikti," diye tekrarladı ve ayağa kalktı. Bakılacak pek bir tarafı kalmamış olan Susamuru'na baktı. "Rahat rahat istirahat et" dedi ve gitti.

Birkaç gün kadar geri dönmedi. Sonunda atların çektiği bir arabayla öyle bir havalı geri geldi ki Susamuru'nun kız kardeşi koşarak ona, "Tazı ya bir savaş kazanmış, ya da bir hazine bulmuş! Bir Şehir atının çektiği bir Şehir arabasına binmiş, bir prens gibi!" diye yetiştirdi.

Tazı hemen kızın peşinden odaya damladı. "Eh," dedi, "önce, şehre vardığımda saraya gittim, haberleri bir duymak için; bir de ne göreyim?

Yaşlı Korsan Kralı ayakta, eskisi gibi bağıra çağıra, oraya buraya emirler verirken görmeyeyim mi? Ayakta! Yıllardır ayağa kalkamıyordu. Bağıra çağıra emirler veriyordu! Üstelik kimisi verdiği emirleri yapıyordu, kimisi yapmıyordu, O yüzden ben de oradan ayrıldım, o tür ortamlar saray içinde biraz tehlikeli olacağından. Sonra arkadaşlarıma uğradım, bizim Erken'in nerede olduğunu, filonun Roke'a gidip dönmüş olup olmadığını, yani bütün bunları sordum. Erken mi? dediler, kimse Erken'in başına neler geldiğini bilmiyor. Ona ait veya ondan gelen tek bir işaret bile yokmuş. Belki ben onu bulurmuşum, dediler, benimle eğlenerek, hımmm. Ona bayıldığımı bilirler. Gemilere gelince, bir kısmı geri gelmiş, adamları Roke Adası'na hiç varmadıklarını, adayı hiç görmediklerini, deniz haritalarında adanın olması gerektiği yerden geçip gittiklerini ve hiçbir adaya rastlamadıklarını söylüyor. Sonra büyük kadırgalardan birinden bazı adamlar vardı. Onlar, adanın olması gereken yere yaklaştıklarında, ıslak bir kumaş kadar yoğun bir sisle karşılaştıklarını söylediler; üstelik burada deniz de yoğunlaşmış, kürekçiler küreklerini zorla çekebiliyorlarmış, bir gün ve bir gece bu sise yakalanıp kalmışlar.

Çıktıklarında denizde filodan bir gemi bile kahmamış ve köleler neredeyse isyan edecekmiş, o yüzden geminin kaptanı gemiyi mümkün olduğunca hızlı geri getirmiş. Başka bir gemi, Losen'in şahsi gemisi Fırtınabulutu ben oradayken geldi. Onun mürettebatından birkaç kişiyle konuştum. Roke'un olması gereken yerin etrafında sisten, kayalardan başka bir şey yokmuş; onlar da yanlarındaki yedi gemiyle biraz güneye inmişler ve Wathort'tan gelmekte olan bir filoya rastlamışlar. Herhalde oradaki hükümdarlar yağmaya gelen büyük bir filo hakkında haber almış olacaklar çünkü durup soru bile sormadan bizim gemilere büyücü ateşi yollamışlar ve güverteye adam indirmek için yanaşmaya çalışmışlar; konuştuğum adamlar onlardan kaçmanın bile büyük bir çatışma sonucu mümkün olduğunu ve herkesin de bundan sağ çıkamadığını söyledi. Bütün bu zaman zarfında Erken'den hiç haber alamamışlar; gemide kendi heybecileri olmasaymış onlar için rüzgârı ayarlayan da olmayacakmış. Böylece, it dalaşından çıkmış itler gibi, dedi Fırtınabulutu mürettebatından biri, birbirlerinin kuyruğunda iç Deniz'i aşmışlar. Şimdi, söyle bakalım sana getirdiğim haberleri beğendin mi?"

Susamuru ağlamamak için kendini zor tutuyordu; yüzünü sakladı.

"Evet," dedi, "sağ ol,"

Ben de beğenebileceğini düşünmüştüm. Kral Losen'e gelince, dedi Tazı, "kim bilebilir." Havayı koklayarak içini çekti. "Onun yerinde olsaydım kendimi emekliye ayırırdım," dedi. "Şahsen ben öyle yapmayı düşünüyorum."

Susamuru yüzüne ve sesine yeniden hâkim olmuştu. Gözlerini ve burnunu sildi, boğazını temizledi, "İyi bir fikir olabilir. Roke'a gel. Daha güvenli" dedi.

Bulması zor bir yere benziyor, dedi Tazı.

"Ben bulabilirim," dedi Susamuru.

IV. MEDRA

Kapımızın eşiğinde yaşlı bir adam vardı Zengin fakir herkese açardı kapıyı; Büyük küçük çok oldu geleni Ama Medra'nın Kapısından azdı geçebileni.

Böyle akarsular uzağa, uzağa, Böyle akar sular uzağa.

Tazi Yolsonu'nda kaldı. Orada bir bulucu olarak hayatını kazanabiliyordu; üstelik meyhaneyi ve Susamuru'nun arnıesinin misafirperverliğini de çok sevmişti.

Güz sonlarına doğru Losen, Kralların Sarayı'nın pencerelerinden birinden ayağına bağlanmış bir iple sallanmıştı; o çürümeye bırakılmışken altı diktatör onun krallığı için çatışıyor, büyük filonun gemileri birbirlerini kovalıyor, Boğazlarda, büyücülerin allak bullak ettikleri denizlerde savaşıyordu.

Ama Havnor El'inden iki genç sihirbazı taşıyan Ümitli yelken açıp Medra'yı iç Deniz'den aşırıp sağ salim Roke'a ulaştırdı.

Kor, rıhtımda onu bekliyordu. Sakatlanmış, zayıflamış olan Medra kadına gidip ellerini tuttu ama yüzünü kaldırıp ona bakamadı. "Gönlümde çok fazla ölüm var Elehal, dedi."

Benimle Koruya gel, dedi kadın.

Birlikte Koru'ya gidip kış basıncaya kadar orada kaldılar. Bunu izleyen yü, Koru'dan akıp gelen Thwilburn kıyısına minik bir ev inşa edip yazları burada yaşadılar.

Büyük Ev'de çalışıyorlar, orada öğretmenlik yapıyorlardı. Taş be taş yükselişini, her taşın koruma, dayanma ve barış tılsımlarına bürünüşünü izlemişlerdi. Umdukları kadar sağlam olmasa da, Roke Kanunlan'nın yapılışını görmüşlerdi; bu sürede hep karşı çıkmalar yaşanmıştı çünkü büyücüler diğer adalardan gelmiş, Okul'un öğrencileri arasından yükselmişti; güç, bilgi ve gurur sahibi kadınlar ve adamlardı, Kanunlar adına birlikte, herkesin iyiliği için çalışmaya yemin etmişlerdi ama hepsi de bunun yolunun farklı olduğu görüşündeydi.

Yaşlanan Elehal Okul'un ihtiraslarından ve sorunlarından yorulmuş, gün geçtikçe ağaçlar onu daha çok çekmeye başlamıştı, o da tek başına aklının erdiği yere kadar ağaçlar arasında geziyordu. Medra da yürüyordu orada, ama kadın kadar ileriye gidemiyordu çünkü sakattı.

Kadın öldükten sonra bir süre Koru yanındaki evde tek başına yaşadı.

Bir sonbahar günü Okul'a geri geldi. Roke Tepesi'nin kırlarına tırmanan yola açılan arka kapıdan girdi. Hollerden ve taş koridorlardan geçerek en içteki yere, çeşmenin bulunduğu mermer zeminli avluya, Elehal'in dikmiş olduğu, yemişleri kızarmakta olan ağacm artık tüm yüksekliğiyle durduğu yere vardı.

Onun orada olduğunu işiten Roke Hocaları, marifetlerinin ustaları olan kadınlar ve erkekler de oraya geldi. Medra Koru'ya gidinceye kadar Bulucu olmuştu. Artık, genç bir kadın öğretiyordu bu sanatı, onun da o kıza öğretmiş olduğu gibi.

Düşünüyordum da, dedi. "Sekiz kişisiniz. Dokuz, daha iyi bir sayıdır.

Eğer kabul ederseniz beni de bir usta sayın."

Ne yapacaksın Deniz Kırlangıcı Usta? diye sordu ilienden gelen beyaz saçlı Çağrıcı.

Kapıyı bekleyeceğim, dedi Medra. "Sakat olduğum için kapıdan pek uzaklaşmam. Yaşlı olduğum için gelenlere ne diyeceğimi bilirim. Bir bulucu olduğum için de buraya ait olup olmadıklarını ortaya çıkartabilirim."

Bu bizi hem büytik bir zahmetten, hem de az da olsa tehlikeden kurtaracaktır, dedi genç Bulucu.

Nasıl yapacaksın bu işi? diye sordu Çağrıcı.

Onlara isimlerini soracağım, dedi Medra. Gülümsedi. "Eğer isimlerini söylerlerse içeri gelebilirler. Her şeyi öğrendiklerini düşündükleri zaman da tekrar dışarı çıkabilirler. Eğer bana ismimi söyleyebilirlerse."

Böyle de oldu. Yaşamının geri kalanında Medra Roke'taki Büyük Ev'in kapısını bekledi. Tepe'ye bakan arka kapı uzun süre, yüzyıllar geçip evdeki şeylerin pek çoğu değiştikten sonra bile Medra'nın Kapısı diye bilindi.

Havnor'daki Onn'un etekleri civarındaki köylerde ve Yolsonu'nda iğlerini eğirip kumaş dokuyan kadınlar, son mısrası belki de adı Medra, Susamuru ve Deniz Kırlangıcı olan adamla ilgili bir bilmece tekerlemesi okurlar.

Üç şey vardı, olmayacak bir daha: Solea'nın parlak adası, dalgaların üstünde Denizde yüzen bir ejderha, Uçan bir deniz kuşu mezar içinde.

2 -KARAGÜL İLE PIRLANTA

Batı Havnor'dan bir tekne türküsü:

Aşkımın gittiği yer neresiyse
Varayım oraya.
Teknesi nereye kürek çekerse
Ben de o tarafa.
Birlikte güleceğiz onunla.
Ağlayacağız birlikte.
Ben yaşarım, o yaşarsa
Ölürüm ölürse.
Aşkımın gittiği yer neresiyse
Varayım oraya.

Teknesi nereye kürek çekerse
Ben de o tarafa.

Havnor'un batısında, meşe ve kestanelerle bezenmiş tepeler arasında Açıklık adında bir kasaba vardır. Bir süre önce bu kasabının zengini, Altın adında bir tüccardı. Altın, Havnor'un Güney Limanı ve Büyük Havnor Limanı'nda inşa edilen gemiler için meşe kütüklerini biçen bıçkıhanenin sahibiydi; en büyük kestane koruları ona aitti; kütükleri ve kestaneleri satmak için tepelerden aşırıp taşıyan arabaları vardı ve arabacıları kiralardı. Ağaçlardan çok güzel para kazanıyordu; oğlu doğduğu zaman anne, "Ona Kestane veya Meşe desek mi?" demişti. Ama baba, "Pırlanta," dedi; onun takdirine göre pırlanta, altından daha kıymetli olan tek şeydi, Böylece Pırlanta Açıklık'taki en güzel evde büyüdü; tombul, parlak gözlü bir bebek, sağlıklı, neşeli bir oğlandı. Çok tatlı bir sesi, iyi bir kulağı ve müziğe büyük bir sevgisi vardı; o yüzden annesi Tuly ona bir sürü sevecen ismin yanı sıra Şakıyan Serçe ve Tarlakuşu da diyordu çünkü hiçbir zaman "Pırlanta" adını tam manasıyla sevmemişti. Oğlan evin dört bir yanında şakıyor, şarkılar söylüyordu; duyar duymaz bütün sarkılan öğreniveriyor, yeni bir şey duymazsa da kendisi icat ediyordu. Annesi, irfan sahibi kadın Arapsaçı'nın ona Ea'nın Yaradılışım ve Genç Kralın Kahramanhklarim öğretmesini sağlamıştı; on bir yaşındayken Gündönüşü'nde de, Açıklık'ın üzerindeki tepelerdeki ülkesini ziyarete gelmiş olan Batı Topraklandın Lordu için Kış Türküsünü okumuştu. Bey ile Hanım oğlanın icraatını övmüş, kapağına bir pırlanta kakılmış minik bir altın kutu armağan etmişlerdi; bu Pırlanta ile annesine çok zarif ve güzel bir hediye gibi gelmişti. Fakat Altın bu şarkı söyleme işinden ve incik boncuktan biraz huzursuz oluyordu. "Senin yapman gereken daha önemli işler var oğul," dedi, "Kazanman gereken daha büyük ödüller."

Pırlanta babasının işini kastettiğim düşünmüştü kütükçüler, bıçkıcılar, bıçkıhane, kestane konılan, toplayıcılar, arabacılar, arabalartüm bu işler, bu konudaki konuşmalar, tasanlar, teferruatlı, büyük adam işleriydi. Bunların kendisiyle bir ilgisi olduğunu hiç hissetmemişti; yani bu işlere nasıl bulaşacaktı babasının beklediği ölçüde? Belki büyüyünce anlardı.

Ama aslında Altın sadece işi düşünmüyordu. Oğlunda, gözlerini işlerinden daha yukanlara dikmesine neden olmasa bile zaman zaman biraz daha yukarı bakmasına ve sonra gözlerini kapatmasına sebebiyet veren bir şey gözlemlemişti.

İlk başlarda Pırlanta'da her çocukta önceleri olup sonra kaybolan bir beceri, tesadüfi bir büyücülük kıvılcımı olduğunu düşünmüştü. Küçük bir oğlanken Altın da gölgesinin parlayıp pırıldamasını sağlayabiliyordu.

Annesiyle babası onu bu numarasından dolayı övmüş, konuklara da aynı numarayı yaptırtmıştı; sonra yedisekiz yaşlanna gelince bu hünerini kaybetmiş ve bir daha da bu numarayı hiç yapamamıştı.

Pırlanta'nın merdivenlerden, merdivenlere hiç değmeden indiğini gördüğünde gözlerinin yanıldığını düşünmüştü ama birkaç gün sonra çocuğun, sadece tek bir parmağını meşe parmaklık boyunca kaydırıp merdivenlerden uçarak çıktığım görmüştü. "İnerken de bunu yapabilir misin?" diye sordu Altın; Pırlanta da, 'ta bii bak böyle," dedi ve güney yeli önündeki bir bulut gibi rahatça aşağıya süzülüverdi.

Bunu nasıl öğrendin?

Kendi kendime buldum sayılır, dedi oğlan, belli ki babasının bunu tasvip edip etmediğinden pek emin değildi.

Geçici, çocuksu bir hüner, hani o sesindeki tatlı tmı gibi olabilecek bir şey için boşu boşuna çabalayıp gereksiz yere aklını bu konuya takmamak için Altın çocuğu övmedi. Zaten şu şarkı konusunda yeterince yaygara yapılıyordu.

Fakat biriki yıl sonra Pırlanta oğlanı oyun arkadaşı Gül ile birlikte arka bahçelerinde gördü. Çocuklar kamburlarını çıkarıp diz çökmüş, kafa kafaya vermiş gülüyorlardı. Çocukların yoğun ve esrarengiz havası adamı merdiven aralığında durup onları pencereden izlemeye itmişti. Aralarında bir şey zıplayıp duruyordu, bir kurbağa mıydı? Bir çekirge miydi? Bahçeye çıkıp çocuklara yaklaştı; kocaman bir adam olmasına rağmen sessizce hareket ettiği için, yaptıkları işe dalmış olan çocuklar onu duymadılar.

Çıplak ayakları arasında zıplayıp duran bir taş parçasıydı. Pırlanta elini havaya kaldırdığında taş havaya sıçrıyor, elini biraz salladığında taş havada asılı kalıyor, parmaklarını yere doğru kıpırdattığında toprağa düşüyordu.

Şimdi sıra sende, dedi Pırlanta Gül'e; kız da oğlanın yaptığı gibi yapmaya başladı ama taş biraz kıpırdadı. "Ay," diye fısıldadı kız, "baban burada."

Çok akıllıca, dedi Altın.

Pırıl uydurdu bunu, dedi Gül.

Altın bu çocuğu sevmiyordu. Kız hem patavatsızdı, hem temkinli; hem gözü karaydı, hem ürkek. Bir kız çocuğuydu, Pırlantadan bir yaş küçüktü ve bir cadının kızıydı. Oğlunun kendi yaşıtı diğer oğlanlarla oynamasını isterdi, kendi dengi, Açıklıktaki saygın ailelerden gelen çocuklarla. Tuly cadıya "İrfan sahibi kadın" demekte ısrar ediyordu ama cadı cadıydı işte; kızı da Pırlanta'ya uygun düşen bir arkadaş değildi. Gerçi oğlunun bir cadı çocuğa numaralar öğretmesini görmek onu biraz eğlendirmemiş de değildi.

Başka neler yapabiliyorsun Pırlanta? diye sordu adam.

Flüt çalabiliyorum, dedi Pırlanta hemen ve cebinden annesinin on ikinci yaş günü için verdiği küçük fifreyi çıkarttı. Dudaklarına götürüp batı sahillerinden "Aşkımın Gittiği Yer Neresiyse" adlı tatlı, bildik bir ezgiyi çalmaya başladı.

Pek hoş" dedi baba. Ama herkes fifre çalabilir, biliyorsun."

Pırlanta Güle baktı. Kız bakışlarını yere indirerek başını çevirdi.

Çok çabuk öğrendim ama, dedi Pırlanta.

Altın, pek etkilenmeden homurdandı.

Kendi kendine çalabilir, dedi Pırlanta ve fifreyi dudaklarından uzakta tuttu. Parmaklan delikler üzerinde dans ediyordu, fifre ise hızlı, kısa bir ezgi çaldı. Birkaç yanlış notaya basıp, son notada cıyakladı. "Daha tam öğrenemedim," dedi Pırlanta, canı sıkılıp mahcup olarak.

Pek güzel, pek güzel, dedi babası. "Çalışmaya devam et." Sonra yoluna devam etti. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Oğlanı müzikle veya kızla daha fazla vakit harcaması için heveslendirmek istemiyordu; zaten yeterince vakit harcamıştı ve her ikisi de onun hayatta bir yere gelmesine yardımcı olamazdı. Ama bu vergi, bu inkâr edilemez vergi taşı havaya kaldırmak, üflenmeden çalınan fifrebunlara çok fazla anlam yüklemek yanlış olurdu herhalde, ama cesaretini de kırmamalıydı.

Altın'ın anlayışına göre para güç demekti ama tek güç değilİki çeşit güç daha vardı; biri eşit, biri daha büyük. Soydan gelen güç vardı. Batı Toprakları'nın Beyi, Açıklık yakınlarındaki ülke topraklarına geldiğinde Altın ona sadakatini göstermekten çok memnun olmuştu. Bey, hüküm sürmek ve barışı korumak için doğmuştu, nasıl Altın ticaret ve parayla uğraşsın diye doğmuşsa, her ikisinin de yeri belliydi; ve her ikisi de ister soylu ister sıradan olsun iyi ve dürüstçe hizmet veriyor, saygı ve şerefi hak ediyordu. Ama Altın'ın alıp satabileceği, borç verebileceği veya yalvartabileceği daha alt seviyede beyler de vardı, sadakat veya şeref hak etmeyen ama soylu doğmuş insanlar.

Doğuştan gelen güç ile paradan kaynaklanan güç tesadüfiydi ama elden yitirmemek için kazanılması, hak edilmesi gerekiyordu.

Ama zenginler ve soyluların ötesinde Güç Adamları denen kişiler vardı: Büyücüler. Onların gücü, çok az bulunsa da, kesindi. Adalar Diyarı'nın uzun yıllar başsız kalmış krallığının kaderi onların elindeydi, Eğer Pırlanta bu tür bir güçle doğmuş ise, eğer onun vergisi buysa, Altın'ın onu bu iş için yetiştirme, araba yollarını genişletip Güney Limanımla sürekli bir ticarete dönüştürme, Reche üzerindeki kestane ormanlarını alma rüyaları ve planları bu türdeki bütün planları boşa çıkacaktı. Pırlanta (annesinin amcasının yaptığı gibi) Roke Adası'ndaki Büyücülük Okulu'na gidebilir miydi? Amcanın yaptığı gibi Büyük Havnor Limanındaki Kral Naibi Sarayı'nda Büyücülük yaparak hem asiller, hem halk karşısında ailesine ve arazisine şan şeref kazandırabilir miydi? Bu tür hayallerle kanatlanan Altın adeta uçarcasına merdivenlerden süzülmüştü.

Ama ne oğlana, ne de oğlanın anasına bir şey söyledi. Hayallere, gerçek oluncaya kadar itibar etmeyen, ketum olmaya dikkat eden bir adamdı; kan sı ise sevecen bir eş, anne ve ev kadını olsa bile Pırlanta'nın hünerleri ve basanlarını daha şimdiden çok abartıyordu. Ayrıca, bütün kadınlar gibi çene çalma ve dedikodu etme eğilimindeydi, dostlukları konusunda ise seçici değildi. Gül adlı kızın Pırlanta'ya takılmasının nedeni Tuly'nin Gül'ün annesi olan cadıyı kendisini ziyaret etmesi için yüreklendirmesiydi, ne zaman Pırlanta'nın bir şeytantırnağı olsa ona danışır, cadıya Altın'ın ev yaşantısı hakkında onun veya herhangi birinin bilmesi gerekenden fazlasını anlatırdı. Onun işlerinden cadıya neydi ki?

Öte yandan, oğlunun gerçekten bir ümit vadedip etmediğini, büyücülük vergisi olup olmadığını ancak Arapsaçı anlayabilirdi... Ama kadına sormak, oğlu hakkında bir hükme varması bir yana herhangi bir konuda cadının fikrini almak düşüncesi bile ters geliyordu Altın'a.

Bekleyip izlemeye karar verdi. Güçlü bir iradeye sahip sabırlı bir adam olarak, Pırlanta on altı yaşına gelinceye kadar, dört yıl böyle yaptı.

İri, iyi gelişmiş, oyunlarda ve derslerinde başarılı bir genç olan oğlanın yüzünden hâlâ sıhhat fışkırıyordu ve hâlâ neşeliydi. Oğlan sesinin değişmesine, o tatlı tınının akordunun bozulmasına ve kabalaşmasına zor alışmıştı. Altın bu değişimin oğlanın şarkılarının sonu olacağını ummuştu, ama oğlan gezgin müzisyenler, halk şairleriyle falan dolaşmaya ve o beş para etmez şeyleri öğrenmeye devam etti.

Babasının mallarına, bıçkıhanelerine, işine sahip olacak ve işini yürütecek bir tüccarın oğlu böyle bir hayat süremezdi; Altın bunu ona söyledi. "Şarkı söyleme zamanı bitti oğul," dedi. "Artık erkek olmayı düşünmenin zamanı geldi."

Pırlanta'ya gerçek ismi, Açıklık'in üzerindeki tepelerdeki Amia pınarlarında verilmişti. Büyücü olan büyük amcasını tanıyan sihirbaz Köknar, Güney Limanı'ndan ona ismini vermek için gelmişti. Ayrıca Köknar, bir yıl sonraki isim günü şöleni olan, herkese bira ve yemek, Batı Havnor'da eskiden beri âdet olduğu üzre her çocuğa ister bir gömlek, bir etek veya bir çuval elbise olsun bir giyecek verilen, ılık güz akşamında köyün kırlığında danslar edilen büyük eğlenceye de çağırılmıştı.

Pırlanta'nın bir sürü arkadaşı vardı; kasabada kendi yaşındaki bütün oğlan çocukları ve bütün kız çocukları. Gençler dans ettiler, kimisi biraz fazla bira içti ama kimse sının çok aşmadı, hoş ve akıllarda yaşayacak bir gece oldu. Ertesi sabah Altın oğluna yeniden bir erkek olmak konusunda düşünmesini söyledi.

Bu konuda biraz düşündüm, dedi oğlan, kısık sesiyle.

Eee?

Şey, ben, dedi Pırlanta ve takıldı.

Her zaman senin ailemizin işini devam ettireceğine güvenmiştim, dedi Altın. Tarafsız bir tonda konuşuyordu, Pırlanta bir şey söylemedi. "Ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

Bazen.

Köknar Usta'yla hiç konuştun mu?

Pırlanta tereddüt ederek, "Hayır," dedi. Babasına sorarcasına baktı.

Onunla dün gece konuştum, dedi Altın. "Bana bastırılması sadece zor olmayıp aynı zamanda yanlış ve tehlikeli olan bazı doğal vergiler olduğunu söyledi."

Pırlanta'nın kara gözlerine yeniden ışık gelmişti.

Usta, bu tür vergilerin veya kabiliyetlerin eğitilmezse sadece boşa gitmekle kalmayıp bazen tehlikeli de olabileceğini söyledi. Sanat öğrenilmeli, tatbik edilmeli, dedi.

Pırlanta'nın yüzü ışıldadı.

"Ama bunun sadece kendi hatırına öğrenilip uygulanması gerektiğini söyledi."

Pırlanta sabırsızca başını salladı.

Eğer bu gerçek bir vergiyse sıra dışı bir kabiliyetse, bu daha da geçerli oluyormuş. Aşk iksirleri yapan bir cadının fazla bir zararı olmazmış ama bir köy sihirbazı bile, dedi, dikkat etmeliymiş çünkü sanat basit bir amaç için kullanılırsa zayıflar ve zararlı olurmuş... Elbette

sihirbazlara bile para ödenir. Büyücüler ise, senin de bildiğin gibi, beylerle birlikte yaşar ve ne islerlerse ona sahip olurlar""

Pırlanta kulaklarını açmış dinliyordu, biraz kaşlarını çatmıştı.

"Yani, bu konuda dobra dobra konuşmak icap ederse Pırlanta, bunun bizim işimize doğrudan bir faydası olmaz. Kendi içinde geliştirilmesi ve denetim altında tutulması gerekiyor öğrenilmeli ve vâkıf olunmalı.

Ancak o zaman hocalarının sana bu vergiyle ne yapabileceğini, bunun sana ne yarar sağlayacağını söyleyebileceklerini anlattı. Ya da başkalarına," diye ekledi özenle.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ona," dedi Altın, "senin elinin bir hareketiyle ve tek bir sözle tahtadan bir kuşu uçurup şakıttığını gördüğümü söyledim. Bir ışığın havada parlamasını sağladığını gördüğümü söyledim. Sen, benim izlediğimi biliniyordun. İzleyip uzun süre bir şey söylemedim. Çocuksu bir oyunu fazla büyütmek istemiyordum. Ama senin bir vergin olduğunu düşünüyorum, belki de büyük bir vergi. Köknar Usta'ya yaptığım gördüğüm şeyleri anlatınca, o da bana katıldı. Onunla gidip Güney Limanı'nda bir yıl, ya da daha fazla eğitim görebileceğini söyledi.

"Köknar Usta'yla mı çalışacağım?" dedi Pırlanta, sesi yarım oktav yükselmişti.

Eğer istersen.

Ben, ben, ben bunu hiç düşünmemiştim. Bu konuda düşünebilir miyim? Bir süre bir gün?

Tabii, dedi Altın, oğlunun ihtiyatından memnun kalarak. Pırlanta'nın bu teklifin üstüne atlayabileceğini düşünmüştü, bu son derece doğal olurdu belki ama belki deyumurtasından kartal çıkan baykuş misali, baba için ıstırap verici olacaktı.

Çünkü Altın Büyü Sanatı'na, gerçek bir tevazuyla, erişemeyeceği bir şey olarak bakıyordu: Öyle müzik veya masal anlatmak gibi salt bir oyuncak değil, kendi işinin hiçbir zaman denk olamayacağı, geçerli bir iş. Ve her ne kadar bunu itiraf etmek istemese de büyücülerden korkuyordu. El çabukluğu, gözbağı, ıvırzıvır türü şeyler yapan sihirbazları biraz hor görüyordu ama büyücülerden korkuyordu.

Annem biliyor mu? diye sordu Pırlanta.

Zamanı gelince öğrenecek. Ama onun, senin kararında bir rol oynamaması gerekir Pırlanta. Kadınlar bu işi hiç bilmezler, hiç ilgileri yoktur. Sen kararını tek başına, bir erkek gibi vermelisin. Bunu anlıyor musun?

Altın kararlıydı, oğlanı anasından ayırmaya başlayabileceğini fark etmişti. Annesi, bir kadın olarak oğlana sarılacaktı ama o bir erkek olarak bırakmayı öğrenmeliydi. Pırlanta da babasını tatmin edecek kadar kuvvetle sallamıştı başını, ancak gene de yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Köknar Usta benim, bende olduğunu düşündüğü, bende olabilecek olan verginin, yeteneğin ne olduğunu... ?

Altın onu, büyücünün o kadar söylediğini, ama ne tür bir vergisi olduğunun sonradan anlaşılacağı konusunda ikna etti. Oğlanın alçakgönüllülüğü onu çok rahatlatmıştı. Pırlanta'nın onu ezip kendisiyle övünerek hemen gücünü göstermeye kalkışmasından korkuyordu yan bilinçli bir şekilde. Karşısında Altın'in servetinin, ustalığının ve mevkiinin küçülüp aciz kaldığı o gizemli, tehlikeli, hesaplanamaz gücünü göstermeye kalkışmasından.

Teşekkür ederim baba, dedi oğlan. Altın ona sarılıp oğlandan son derece memnun kalarak yanından ayrıldı.

Buluşma yerleri, Amia'nın demirhanenin altından aktığı yerdeki bodur söğütlerin, söğüt çalılarının olduğu yerdeydi. Gül oraya varır varmaz Pırlanta, "Benim gidip Köknar Usta'yla çalışmamı istiyor!" dedi. "Şimdi ben ne yapacağım?" "Bir büyücüyle mi çalışacaksın?"

"Benim çok büyük bir hünerim olduğunu zannediyor. Tılsım için.

"Kim zannediyor?"

Babam. Bizim yaptığımız birkaç şeyi görmüş. Ama, Köknar'ın gidip ondan eğitim görmem gerektiğini, yoksa tehlikeli olabileceğini söylediğini, söylüyor. Of! Pırlanta başını dövmeye başladı.

Ama senin bir kabiliyetin var.

Oğlan inleyerek kafasına yumruk yaptığı elleriyle vurup duruyordu.

Söğütler içinde bir kameriye gibi duran, akarsuyun yakınlardaki kayalardan akarken çıkardığı sesi ve ilerideki demirhanenin taktuklarını duyabildikleri, eski oyun alanlarının toprak zemininde oturmuştu. Kız da ona dönük oturuyordu.

Yapabildiğin şeylere bir baksana, dedi kız. "Eğer sende bir vergi olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdın."

Az bir vergi var, dedi Pırlanta belli belirsiz. "Numaralar yapmaya yetecek kadar." "Nereden biliyorsun?"

Gül'ün teni çok esmerdi; kıvırcık bulutumsu saçları, ince bir ağzı, dikkatli, ciddi bir yüzü vardı. Ayakları, bacakları, elleri çıplak ve kirliydi; eteği ile ceketi rezaletti. Kirli ayak ve el parmaklan narin ve inceydi; yırtılmış, düğmesiz ceketinin altından ametist kolyesi parlıyordu. Annesi Arapsaçı hastalara şifa dağıtıp iyileştirerek, kırıkçılıkçıkıkçılık yaparak, doğumu kolaylaştırarak, bulma, uyku tılsımları ve aşk iksirleri satarak iyi para kazanıyordu. Hem kendisi, hem de kızmı daha iyi giydirebilir, ayakkabı alabilir, temiz olabilirdi ama böyle yapmak aklına gelmiyordu. Evine bakmak da onun ilgi alanlarından biri değildi. Genellikle kendisine kümes hayvanlanyla ödeme yapıldığından, çoğunlukla Gül'le ikisi haşlanmış tavuk, yağda yumurtayla besleniyorlardıİki odalı evlerinin avlusu kedi ve tavuk cennetiydi. Kedileri, karakurbağalarım ve mücevherleri çok seviyordu. Ametist kolye Altın'ın baş ormancısının oğlunun doğumunu sağ salim yaptırmasının ödülüydü. Arapsaçı dirseklerine kadar, tez bir tılsım yaparken şimşekler çakan, tangırdayıp tungurdayan bilezikler, ayaklarına halhallar takıyordu. Zaman zaman omzunda bir kedi yavrusu taşıyordu. Meraklı bir anne değildi. Gül, yedi yaşındayken, "Eğer istemiyorduysan, neden doğurdun beni?" diye sormuştu.

"Eğer doğurmazsan, nasıl adam gibi bebek doğurtabilirsin?,, demişti annesi.

"Yani alıştırma mı yapıyordun?" dedi Gül öfkeli bir sesle."

Her şey alıştırmadır, dedi Arapsaçı. Hiç huysuzluk etmezdi, Kızma bir şey yapmak pek nadiren gelirdi aklına ama kızını hiç kırmaz, hiç azarlamazdı; yemek olsun, kendisine ait bir karakurbağası olsun, ametist kolye olsun, cadılık dersleri olsun, istediği her şeyi verirdi. Eğer Gül isteseydi ona yeni kıyafetler de alırdı ama kız hiç istemedi. Gül küçük yaştan itibaren kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti; Pırlanta'nın onu çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kızla birlikteyken hürriyetin ne olduğunu biliyordu. O yanında olmaymca sadece müzik duyduğu, şarkı söylediği veya çaldığı zaman bunu elde edebiliyordu.

Bir vergi var bende, dedi, artık şakaklarını ovuyor, saçlarını çekiştiriyordu, Başına zarar vermeyi keser misin, dedi Gül ona.

Tarry'nin bende bir vergi olduğunu düşündüğünü biliyorum, "Tabii ki sende bir vergi var! Tarry'nin ne düşündüğünün ne önemi var?

Daha şimdiden onun bugüne kadar çalabildiğinden on kere daha iyi harp çalmaya başladın."

Pırlanta'nın onu sevmesinin bir başka nedeni de buydu.

Hiç müzisyen büyücü var mı? diye sordu oğlan, bakışlarını kaldırarak.

Kız düşündü. "Bilmiyorum."

"Ben de. Morred ile Elfarran birbirlerine şarkı söylüyorlarmış; Morred de bir büyücüydü. Galiba Roke'ta şarkıları ve tarihi öğreten bir Okuyucu Usta var Ama müzisyen olan bir büyücü hiç duymadım."

Neden olmasın ki. Zaten kız hiçbir zaman bir şeyin olmaması için bir sebep göremezdi. Oğlanın onu sevmesinin bir başka nedeni.

Bana hep birbirlerine benziyorlar gibi gelir" dedi oğlan, büyü ve müzik. Tılsımlar ve tınılar. Her şey bir yana, her ikisini de tam yerinde yapman gerekir."

Pratik, dedi Pırlanta, biraz hırçınlıkla. "Biliyorum." Pırlanta'ya bir çakıl taşı attı. Yarı yolda taş kelebeğe dönüştü. O da kıza bir kelebek attı ve iki kelebek, birer çakıl taşı olarak yere düşmezden önce bir an için uçuşup kıpırdaştılar. Pırlanta ile Gül, eski taş sıçratma numaralarına böyle birkaç varyete uydurmuşlardı.

Gitmen gerekir Pırıl, dedi kız. "Sadece olup olmadığım öğrenmek için."

Biliyorum, Ya bir de büyücü olursan! Ah! Bana öğretebileceğin bütün o şeyleri bir düşün! Biçim dönüştürme mesela. Ne istersek olabiliriz. At! Ayı!

Köstebek, dedi Pırlanta. "Gerçekten yer altına gizlenmek istiyorum. Hep, adımı aldıktan sonra babamın bana kendi işiyle ilgili şeyleri öğretmeye başlayacağını düşünmüştüm. Ama bunca yıldır niyetini gizlemiş. Uzun bir zamandır aklında bu varmış sanırım. Ama ya oraya gidersem ve büyücülükte, muhasebe tutmaktan daha iyi olmadığım ortaya çıkarsa? Neden, yapabildiğimi bildiğim şeyi yapmama izin vermiyorlar?"

Peki niye hepsini birden yapmayasın? En azından hem büyüyü, hem de müziği? Ne zaman istesen bir muhasebeci tutabilirsin.

Kız güldüğünde ince yüzü aydınlanıyor, ince ağzı sonuna kadar açılıyor, gözleri yok oluyordu.

Ah Karagül, dedi Pırlanta, "seni seviyorum."

Tabii ki seviyorsun. Sevsen iyi olur. Eğer sevmezsen sana cadılık yaparım.

Dizleri üzerinde birbirlerine yaklaştılar, yüz yüze, kollan iki yanlarında sallanıyordu, elleri ise birleşmiştiİkisi de diğerinin yüzünü, gözünü öptü. Gül'ün dudaklarına Pırlanta'nın yüzü, son zamanlarda tıraş etmeye başladığı dudakları ve çenesi çevresindeki hafif batma hissi olmasa, olmuş bir erik gibi pürüzsüz geliyordu, Pırlanta'nın dudakları ise Gül'ün yüzünü, biraz önce pis eliyle kaşıdığı yerdeki kumlu hissi olmasa ipek gibi yumuşacık algılıyordu. Göğüsleri ve göbekleri değecek şekilde birbirlerine biraz daha yaklaştılar, ama elleri yanlarında durmaya devam ediyordu. Öpüşmeye devam ettiler.

"Karagül," diye fısıldadı oğlan kızın kulağına, bu onun kıza taktığı gizli isimdi.

Kız bir şey söylemedi ama oğlanın kulağına sıcak nefesini verince oğlan inledi. Elleri kızın ellerini sıkıca kavradı. Oğlan biraz geri çekildi.

Kız geri çekildi.

Bilekleri üzerine oturdular.

Ah Pırıl dedi kız, gittiğin zaman çok kötü olacak.

Gitmeyeceğim, dedi oğlan. "Hiçbir yere. Hiçbir zaman."

Ama tabii ki babasının arabacılarından biri tarafından sürülen babasının arabalanndan birinde, Köknar Usta'yla birlikte Güney Havnor Limanı'na gitti. İnsanların büyücülerin söylediklerini yapmaları âdettir. Üstelik bir büyücünün insanı öğrencisi veya çırağı olması için çağırması da azımsanacak bir onur değildir. Asasını RokeTta kazanmış olan Köknar, gelip kendilerini sınaması ve eğer o konuda bir vergileri varsa onlara bir şeyler öğretmesi için yalvaran oğlanlara alışıktı. Neşe dolu kibar tavırları biraz gönülsüzlük ve güvensizlik gizleyen bu oğlan onun merakını kabartmıştı. Oğlanda bir vergi olduğu kendisinin değil babasmın fikriydi. Bu pek olağan sayılmazdı; gerçi belki zenginler arasında halk arasında olduğu kadar olağan dışı da değildi. Sonuç olarak altın ve fildişi olarak peşinen ödenmiş iyi bir çıraklık parasıyla birlikte geliyordu oğlan. Eğer çocukta büyücü olma istidadı var ise Köknar onu eğitirdi; yok, Köknar'ın kuşkulandığı gibi sadece gelip geçici çocuksu bir şeyse, öğretmenlik ücretinden kalan parayla eve geri yollardı. Köknar hisler ve düşüncelere pek ilgi duymayan dürüst, namuslu, ciddi, tahsilli bir büyücüydü. Onun vergisi isimlerle ilgiliydi.

Sanat, isimlendirmekle başlar ve biter, dedi; tabii başlangıç ile sonuç arasında oldukça fazla şey vardır gerçi, ama bu gerçekten de doğrudur.

Böylece Pırlanta tılsımlar, gözbağları, dönüşümler ve Köknar'ın deyimiyle bu tür şatafatlı numaralar öğreneceği yerde, büyücünün eski şehrin dar bir arka sokağındaki dar evinin, dar arka odasında,Yaradılış Lisanı'ndaki güç isimlerden ve isimlerden ve isimlerden oluşmuş uzun uzun listelerini ezberleyerek oturdu durdu. Bitkiler ile bitkilerin bölümleri, hayvanlar ile

hayvanların bölümleri, adalar ile adaların bölümleri, gemilerin bölümleri, insan bedeninin bölümleri. Kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor, hiçbir cümle meydana getirmiyordu; sadece listeler vardı. Uzun uzun listeler.

Aklı başka yerlere gidiyordu. "Kirpik" Gerçek Lisan'da siasa'dır, diye okudu ve kirpiklerin, kara kirpiklerin kelebek buseleri gibi yanaklarını süpürüşünü hissetti, irkilerek bakışlarını kaldırdı ve ona neyin değmiş olduğunu anlayamadı. Sonra kelimeyi tekrarlamaya çalışınca, dut yemiş bülbül gibi kalakaldı.

Hafıza, hafıza, dedi Köknar. "Hafıza olmazsa hüner bir işe yaramaz!"

Kaba değil sertti. Pırlanta Köknar'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç bilemiyor ve oldukça düşük bir şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Büyücü bazen, çoğunlukla gemilere ve evlere koruma, kuyulara arınma büyüleri koymak, şehir toplantılarında nadiren konuşarak ama hep dinleyerek hazır bulunmak olan işine giderken oğlanı da yanına alıyordu. Roke eğitimli olmayan ama şif acılık vergisine sahip başka bir büyücü Güney Limanı'ndaki hastalara ve ölüm döşeğinde olanlara bakıyordu. Köknar, buna izin vermiş olmaktan memnundu. Pırlanta'nın görebildiği kadarıyla o araştırma yapmaktan ve hiç büyü kullanmamaktan zevk alıyordu. "Denge'yi korumak, her şey bunda," dedi Köknar, "Bilgi, düzen, denetimde." Bu sözleri o kadar sık söylüyordu ki bunlar Pırlanta'nın kafasında bir melodi oluşturmuş, kendi kendileri ni tekrarlayıp duruyorlardı: Bilgi, düzen ve denetim.,.

Pırlanta isimleri uydurduğu melodilere uyarlayınca çok daha çabuk öğreniyordu; ama o zaman da melodi isimle birlikte geliyordu ve oğlan bunu melodisiyle söyleyiveriyordu: Çünkü artık sesi kendisini yeniden bulmuştu, güçlü, esrarlı bir tenor olarak; bu da Köknar'ın yüzünü ekşitmesine neden oluyordu. Köknar'ın evi çok sessiz bir evdi.

Öğrencinin çoğunlukla Usta'sının yanında olması veya irfan ve kelime kitaplarının bulunduğu odada isim listelerini çalışması veya uyuması gerekirdi. Köknar erken yatıp, erken kalkan disiplinli bir adamdı. Ama zaman zaman Pırlanta'nın biriki saatlik bir hürriyeti oluyordu. Her defasında rıhtıma gidip iskeleye veya denize inen merdivenlere oturarak Karagül'ü düşünüyordu. Evden çıkıp da Köknar Usta'dan uzaklaşır uzaklaşmaz Karagül'ü düşünmeye başlıyor ve akhna pek başka bir şey getirmeden hep onu düşünmeye devam ediyordu. Bu onu biraz hayrete düşürüyordu. Sıla özlemi duyması gerektiğini, annesini özlemesi gerektiğini düşünüyordu.

Soğuk bezelye bulamacından (çünkü en azından bu büyücü Altın'ın hayal ettiği gibi saltanat içinde yaşamıyordu) ibaret cılız akşam yemeğinden sonra çıplak, dar, küçük odasında döşeğine uzandığında annesi sık sık aklına geliyordu ve sık sık sıla özlemi çekiyordu. Geceleri Pırlanta'nın aklına Karagül hiç gelmiyordu, Annesini veya güneşli odaları, sıcak yemekleri düşünüyordu veya aklına bir şarkı geliyordu ve aklındaki harpta bunu zihinsel olarak çalışıyordu; ya da uykuya dalıyordu. Karagül aklına sadece rıhtıma indiğinde, limanın sularına, iskelelere, balıkçı kayıklarına bakarken geliyordu; sadece Köknar'dan ve adamın evinden uzaktayken.

Böylece boş vakitlerini, sanki kızla gerçek birer buluşmaymış gibi aziz tutuyordu. Kızı her zaman sevmişti ama onu herkesten ve her şeyden öte sevdiğini anlayamamıştı. Onunla

birlikteyken, hatta nhtımda onu düşünürken bile, yaşıyordu. Köknar Usta'nın evinde ve yanında ise kendisini hiçbir zaman tam anlamıyla yaşıyor hissetmiyordu. Biraz ölü gibi hissediyordu kendini. Ölü değil ama biraz ölü.

Birkaç kez, kirli liman suları bir sonraki basamağa çarparken, martılar ile liman işçilerinin bağırışları havayı tiz ve kaba bir ezgiyle kaplarken, denize inen merdivenlerde oturduğunda gözlerini kapatmış, sevgilisini o kadar net, o kadar yakınında görmüştü ki kıza dokunmak için elini uzatmıştı. Zihinsel harpım çalarken elini sadece aklında uzatabiliyorsa, o zaman gerçekten de kıza dokunabilirdi. Kızın elini elinin içinde hissetti; dudaklarına yaslanan o serinılık, ipeksiçamurlu yanağım. Kafasının içinde onunla konuştu ve Karagül kafasının içinde ona cevap verdi; kızın sesi kızın boğuk sesi adını söylüyordu, "Pırlanta... "

Ama Güney Limanı caddelerinden geri dönerken kaybediyordu onu. Kızı yanında tutacağına yemin ediyordu, onu düşüneceğine, o gece düşüneceğine ama kız solup gidiyordu. Köknar Ustanın kapısını açtığında kendisini isimlerin listesini tekrarlayıp dururken veya çoğunlukla aç olduğu içinakşam yemeğine ne olduğunu düşünürken buluyordu.Yeniden bir saat bulup nhtıma koşunca geliyordu kız ancak aklına.

O yüzden bu saatlerin Karagül ile gerçek birer buluşma olduğunu hissetmeye başlamıştı ve ayakları çakıl taşlarına değinceye, gözü limana ve denizin ufkuna çevrilinceye kadar ne için yaşadığını bilmeden, sırf bu saatler için yaşıyordu. O zaman hatırlanmaya değecek olan şeyi hatırlıyordu.

Kış ile baharın ilk serin günleri geçip gitti, baharın son sıcak günlerinde bir arabacı annesinden mektup getirdi. Pırlanta mektubu okuduktan sonra, "Annem bu yaz bir ayı evde geçirip geçiremeyeceğimi soruyor," diyerek Köknar Usta'ya götürdü.

Büyük bir ihtimalle gidemezsin, dedi büyücü; sonra Pırlanta'yı birdenbire fark etmiş gibi kalemini yere bıraktı ve "Genç adam, sana benimle çalışmaya devam etmek isteyip istemediğini sormak zorundayım," diye sordu, Pırlanta, ne demesi gerektiğini hiç bilmiyordu. Bunun kendisine bağlı olduğu fikri hiç aklına gelmemişti. "Sizce devam etmeli miyim?" diye sordu sonunda, Herhalde etmesen daha iyi olur, dedi büyücü.

Pırlanta içinin rahatlamasını, serbest kaldığını hissetmeyi bekliyordu ama kendisini reddedilmiş hissetti, utandı.

Üzgünüm, dedi Köknar'ın ona bakmasına neden olan bir ağırbaşlılıkla.

Roke'a gidebilirsin, dedi büyücü.

Roke'a mı?

Oğlanın ayran budalası gibi bakması Köknar'ı rahatsız etmişti. Tabii ki bundan rahatsız olmaması gerektiğini biliyordu Köknar Büyücüler kendi türlerinin gençlerindeki kibirli özgüvene alışkındırlar.

Alçakgönüllülüğün sonradan olmasını beklerler, o da olursa tabii. "Roke dedim" dedi Köknar, söylediğini tekrarlamaya alışık olmadığını belli eden bir tonda. Sonra bu oğlana, ağırbaşlı sabrıyla sevgisini kazanmış olan bu uysal, şımartılmış, dalgm oğlana acıdı ve "Ya Roke'a

gitmelisin, ya da ihtiyacın olan şeyi öğretmesi için kendine bir büyücü bulmalısın. Tabii ki benim öğretebileceğim şeylere de ihtiyacın var. İsimlere ihtiyacın var. Sanat isimlendirmekle başlar ve biter. Ama senin vergin bu değil. Kelimeler konusunda zayıf bir hafızan var. Bu konuda gayretle çalışman lazım. Öte yandan, belli bir yeteneğin olduğu da son derece açık ve bu konunun da işlenmesi ve disiplin altına alınması gerekir, bunu da bir başkası benden daha iyi yapabilir," dediİşte tevazu, tevazuyu böyle doğurur, hatta bazen hiç beklenmedik yerde. "Eğer Roke'a gidecek olursan, özellikle Çağrıcı Usta'nın dikkatine bir mektup yazarım."

Yaa, dedi Pırlanta, hayretle. Çağrıcı'nın sanatı, büyü sanatları içinde belki de en esrarlı ve tehlikeli olanıydı.

Belki de yamlıyorumdur, dedi Köknar kuru, ifadesiz sesiyle. "Sende Şekilleme vergisi olabilir. Belki de sıradan bir biçimlendirme ve dönüştürme vergisidir. Emin değilim."

Ama siz... ben gerçekten...

A, tabii. Kendi yeteneğini fark etmekte olağanüstü denecek kadar yavaşsın genç adam. Bu sertçe söylenmiş bir sözdü ve Pırlanta biraz soğuklaştı.

Ben, kendimde müzik yeteneği olduğunu düşünüyordum, dedi.

Köknar bunu elinin bir hareketiyle bir kenara iti vererek, "Ben Gerçek Sanat'tan söz ediyorum," dedi. "Şimdi sana karşı açık sözlü olacağım. Sana ebeveynine mektup yazıp onlara, eğer kararın o yolda olursa Roke'taki Okula gitmek istediğini bildirmeni tavsiye ederim. Onlara ben de yazacağım; ya da eğer seni kabul ederse, ki ben tavsiye edersem kabul edeceğini zannediyorum, Büyük Liman'daki Büyücü Sabırsız'a git. Ama evini ziyaret etmemeni tavsiye ederim. Ailenin, arkadaşlarının falan olaya karışması, senin kurtulman icap eden bir şey. Hem şimdi, hem ileride."

Büyücülerin ailesi olmaz mı?

Köknar oğlanda bir parça ateş görmekten memnun olmuştu. "Onlar kendi içlerinde bir ailedir," dedi.

Hiç arkadaşları da mı olmaz?

Arkadaşlık edebilirler. Ben sana kolay bir hayat olacak mı dedim? Bir sessizlik. Köknar doğrudan Pırlanta'ya bakıyordu. "Bir kız varmış," dedi.

Pırlanta bir an onunla göz göze geldi, bakışlarını indirdi ve sesini çıkartmadı.

Baban anlattı bana. Bir cadının çocuğu, çocukluk arkadaşın. Senin ona numaralar öğrettiğini düşünüyordu.

"O bana öğretti."

Köknar başıyla onayladı. "Bu çocuklar arasında oldukça anlaşılır bir şey."

"Ve artık tamamen imkânsız bir şey. Bunu anlıyor musun?"

"Hayır," dedi Pırlanta.

Otur, dedi Köknar. Bir an bekledikten sonra Pırlanta, adamın karşısındaki sert, yüksek sırtlı sandalyeyi aldı, "Seni burada koruyabilirim ve korudum da. Roke'ta tabii ki tamamen

emniyette olacaksın. Duvarlar bile yeterlidir orada... Ama eğer eve dönersen, kendini korumaya gönüllü olman gerekir. Genç bir adam için bu çok zordur, çok zor henüz çelik gibi olmamış bir irade, henüz gerçek amacını görmemiş bir akıl için bir sınavdır. Ben sana tüm samimiyetimle böyle bir sınavı göze almamanı öneririm. Ebeveynine bir mektup yaz ve ya Büyük Liman'a, ya da Roke'a git. Sana geri vereceğim yıllık ücretinin yansı ilk masraflarına yeter," Pırlanta kıpırdamadandimdik oturuyordu. Son zamanlarda babasının boyuna ve endamına erişmişti, çok genç de görünse bir erkeğe benziyordu.

Beni burada koruduğunuzu söylediğinizde ne kastettiniz Köknar Usta?

Sadece kendimi korumak için ne yapıyorsam onu, dedi büyücü; bir süre sonra da, hırçınlıkla ekledi: "Pazarlık bu, oğul. Kendi gücümüz için ödediğimiz güç. Varlığın daha aşağı hallerini baştan bırakıyoruz.

Herhalde her gerçek güç adamının bekâr olduğunu bilirsin."

Bir sessizlik oldu; Pırlanta, "Yani siz şuna mı göz kulak oldunuz... ?

Ben... "

Tabii. Hocan olarak bundan sorumluydum.

Pırlanta başıyla onaylayarak. 'Teşekkür ederim," dedi. Kısa bir süre sonra ayağa kalktı. "Müsaadenizle Usta," dedi. "Düşünmem gerek."

Nereye gidiyorsun?

Sahile.

Burada kalsan daha iyi. Burada düşünemiyorum.

Köknar o zaman neyle karşı karşıya olduğunu anlamış olabilirdi; fakat oğlana bundan sonra onun ustası olamayacağını söylediği için vicdanen artık ona hükrnedemezdi. "Gerçek bir vergin var Essin," dedi, oğlana Amia pınarlarında verdiği, Kadim Lisan'da Söğüt anlamına gelen ismini kullanarak. "Tam olarak anlayamıyorum. Senin ise hiç anladığım zannetmiyorum. Dikkat et! Bir vergiyi yanlış kullanmak veya kullanmayı reddetmek büyük bir kayba neden olabilir, büyük bir zarar verebilir."

Pırlanta, ıstırap içinde, pişmanlıkla, itaatkâr bir edayla, kımıldamadan başıyla onayladı.

Haydi git, dedi büyücü ve o da gitti, Daha sonra oğlanın evden ayrılmasına hiç izin vermemiş olması gerektiğini anladı. Pırlantanın iradesini veya kızın ona yaptığı büyünün gücünü takdir edememişti. Bu konuşma sabah olmuştu; Köknar açıklayıcı bilgiler düştüğü efsuna geri döndü; akşam yemeği vaktine kadar öğrencisi aklına gelmemişti; akşam yemeğini tek başına yediğinde bile Pırlantanın kaçmış olduğunu kabul lenmemişti henüz.

Köknar daha alt seviyedeki büyü sanatlarını kullanmayı hiç sevmezdi.

Herhangi bir sihirbazın yapacağı gibi bir bulma büyüsü yapmadı. Başka herhangi bir yolla da Pırlanta'yı çağırmaya kalkmadı. Kızgındı; belki de incinmişti. Oğlan hakkında iyi şeyler düşünüyordu, ÇağrıcVya onun hakkında mektup yazmayı düşünmüştü ve daha ilk kişilik smavında Pırlanta paramparça olmuştu. "Cam," diye mırıldandı büyücü. En azından bu zayıflık oğlanın tehlikeli olmadığını ispatlamıştı. Bazı yeteneklerin başıboş bırakılmaması

gerekir arna bu çocuğun içinde bir zarar, kötü bir niyet yoktu. Hiç hırs yoktu. "Omurgasız," dedi Köknar evin sessizliği içinde.

Sürünerek anasına gitsin.

Yine de Pırlanta'nın tek bir teşekkür veya özür sözü söylemeden kendisini yüzüstü bırakması yüreğini dağlıyordu. Ne kibarlık, diye düşündü.

Cadının kızı lambayı üfleyip yatağa yattığında bir baykuş sesi duydu; hafif, bazılarının onlara gülen baykuş demesine neden olan o yumuşak huhuhuhu sesi. Bunu içi cız ederek duydu. Yaz aylarında, herkes uykudayken gizlice Amia kıyısındaki söğütlükte buluşmaya gittiklerinde ikisinin işaretiydi bu. Gece onu düşünmek istemiyordu. Kışın, her gece oğlana gönderide bulunmuştu, Annesinin gönderme büyülerini öğrenmişti ve bunun gerçek bir büyü olduğunu biliyordu. Oğlana temasını yollamıştı, onun ismini söyleyen sesini yollamıştı tekrar tekrar. Hava ve sessizlikten oluşmuş bir duvarla karşılaşmıştı. Hiçbir şeye değememişti. Oğlan onu duymuyordu.

Biriki kere, aniden, gündüz vakti, kafasının içinde oğlanı çok yakında hissetmişti; eğer uzansa ona dokunabilirdi. Ama geceleri sadece boş bir yokluk, bir reddediş vardı. Aylar önce ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmişti ama gönlü hâlâ yaralıydı.

Huhuhu, dedi baykuş penceresinin altından; sonra da, Karagül! dedi. Mutsuzluğundan sıçrayıp sıyrılan kız yataktan atlayıp panjurları açtı.

Dışarı gel, diye fısıldadı yıldız ışığında bir gölgeden ibaret olan Pırlanta.

Annem evde değil. İçeri gel! Kız onu kapıda karşıladı.

Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar, uzun bir süre sessiz kaldılar.

Pırlanta'ya, sanki geleceğini, kendi yaşamını, tüm yaşamını kolları arasında tutuyormuş gibi gelmişti.

Sonunda kız hareket etti, oğlanı yanağından öperek, "Seni özledim, seni özledim, seni özledim. Ne kadar kalabileceksin?" diye sordu.

"İstediğim kadar."

Oğlanın elini tutarak içeri aldı. Oğlan her zaman, kendi temiz, konforlu evinden çok farklı olan, büyücünün evinin soğuk ciddiyetinden ise çok çok daha farklı, kadınların ve cadıların gizleriyle dolu, keskin kokulu dağınık bir yer olan cadının evine girmekte mütereddit davranırdı. Orada durmuş bir at gibi titriyordu; şifalı otların bağlı olduğu çatı kirişi için fazla uzun boyluydu. Hiç yemek yemeden kırk mili on altı saatte yürüdüğü için son derece gerilmiş ve yorulmuştu.

"Annen nerede?" diye sordu bir fısıltı halinde.

Yaşlı Ferny ile oturuyor. Bu akşamüstü öldü, annem bütün gece orada olacakİyi ama sen buraya nasıl geldin?

Yürüdüm.

Büyücü evi ziyaret etmene izin mi verdi? Kaçtım.

Kaçtın mı! Neden? Seni kaybetmemek için.

Kıza; saçtan bulutu içindeki o canlı, hiddetli, esmer yüze baktı. Kız sadece bir gömlek giyiyordu; oğlan kızın göğüslerinin o nihayetsizce narin, nazik yükseltisini gördü. Kızı kendine çekti ama kız ona sarılsa da kaşlarını çatarak kendisini yeniden uzaklaştırdı.

Beni kaybetmemek için mi? diye tekrarladı. "Bütün bir kış boyunca beni kaybetmek seni pek rahatsız etmemiş gibiydi. Seni getiren ne oldu?"

Roke'a gitmemi istedi.

Roke'a mı? Kız hayretle baktı. "Roke'a mı Pırıl? O halde gerçekten bir vergin var bir sihirbaz olabilir misin?"

Kızı Köknar'ın tarafında bulmak Pırlanta için bir darbe olmuştu.

Sihirbazlar onun gözünde hiçbir şey değil. Benim bir büyücü olabileceğimi söylemek istiyor. Büyücülük yapabileceğimi. Sadece cadılık değil yani.

Aa, anlıyorum, dedi Gül bir süre sonra. "Ama senin neden kaçtığını anlayamıyorum."

Ellerini bıraktılar.

Anlamıyor musun? dedi oğlan, kızın anlamamış olması canını sıkmıştı, çünkü kendisi de aniamıyordu. "Büyücülerin kadınlarla bir işi kalmaz.

Cadılarla. Öyle şeylerle."

Ha, biliyorum. Tenezzül etmezler.

Sadece tenezzül edip etmemek değil...

"Ama öyle. Eminim, sana öğrettiğim bütün sihirleri unutman gerekti. Öyle olmadı mı?,f Bu aynı şey değil Değil. Bu Yüksek Sanat değil. Bu, Gerçek Lisan değil. Büyücüler dudaklarını sıradan sözlerle kirletmemeli. 'Kadınların büyüleri kadar zayıf, kadınların büyüleri kadar habis', onların söylediklerini bilmediğimi mi zannediyorsun? Yani, söyle bakalım neden buraya geri geldin?

Seni görmek için!

Neden?

Aklından neler geçiyor?

Buradan gittiğin süre boyunca bana hiç gönderme yapmadın, sana göndermeme izin vermedin. Sen büyücülük oynamaktan bıkıncaya kadar benim beklemem gerekiyordu. Eh ben de beklemekten bıktım. Sesi neredeyse duyulmuyordu, kaba bir fısıltı halindeydi.

Birileri buraya geliyordu, dedi oğlan, kızın kendisine sırt çevirmesinden kuşkulanmıştı, "Peşindeki kimdi?"

Öyle biri varsa bile bu seni hiç alakadar etmez! Sen git, sen sırtını bana dön. Büyücülerin benim yaptıklarımla, annemin yaptıklarıyla bir ilgisi olamaz. Eh, ben de senin yaptıklarınla hiç ilgilenmiyorum, hem de hiç. Git öyleyse!

Açlıktan ölecek halde, düş kırıklığına uğramış, yanlış anlaşılmış Pırlanta kıza yeniden sarılmak, kızın bedeninin kendi bedenini anlamasını sağlamak, bütün yaşamlarının tüm yıllarını barındıran, o ilk derin kucaklaşmayı tekrarlamak için uzandı. Kendisini bir metre geride buldu, ellerine iğneler batıyor, kulakları çmlıyor, gözleri kararıyordu. Gül'ün gözleri çakmak çakmaktı, sıktığı yumrukları ise kıvılcımlar saçıyordu.

Bir daha yapma bunu, diye fısıldadı.

Hiç merak etme, dedi Pırlanta, olduğu yerde döndü ve koca adımlarla uzaklaştı. Başına bir dizi kuru adaçayı takılıp arkasından sürüklendi.

O geceyi, bodur söğütler arasındaki eski yerlerinde geçirdi, Belki de kızın geleceğini umuyordu ama kız gelmedi ve oğlan da kısa bir süre içinde yorgunluğuna yenik düşüp uyudu. Güneşin ilk, soğuk ışığıyla uyandı.

Doğrulup düşündü. Yaşama o soğuk ışıkta baktıİnandığı şeyden farklı bir meseleydi, isimlendirilmiş olduğu nehre indi. Su içti, elini yüzünü yıkadı, elinden geldiğince kendisine çeki düzen verdi, kasabadan geçip en uçtaki en güzel eve, babasının evine gitti.

İlk bağırışlardan, kucaklaşmalardan sonra hizmetkârlar ve annesi onu hemen kahvaltıya oturttular. Böylece midesine biraz sıcak yemek ve içine de belli bir serinlik gelince ancak yüzleşebildi kahvaltıdan Önce Büyük Liman'a doğru yola çıkan araba kervanını geçirmeye gitmiş olan babasıyla.

Vay, oğul! Yanaklarını değdirdiler. "Köknar Usta sana bir tatil verdi demek ki?"

"Hayır efendim. Ben ayrıldım."

Altın baktı; sonra tabağını doldurarak oturdu. "Ayrıldın ha," dedi.

Evet efendim. Büyücü olmak istemediğime karar verdim.

Hımmra, dedi Altın, lokmasını çiğneyerek. "Kendi başına mı ayrıldın?

Yoksa Usta'nın izniyle mi?"

Tamamen kendi kararımla, onun izni olmadan ayrıldım.

Altın çok yavaş çiğniyordu, gözleri masadaydı. Pırlanta babasında bu ifadeyi bir kez ormancı kestane korularını böcek sardığım söylediğinde ve katır satıcısının kendisini dolandırdığım anladığında görmüştü.

"Çağrıcı Usta ile çalışmam için Roke Adası'na gitmemi istiyordu. Beni oraya yollayacaktı. Gitmemeye karar verdim."

"Bir süre sonra Altın, bakışları hâlâ masa üzerindeyken, Neden?" diye sordu."

İstediğim hayat o değiL Bir sessizlik daha. Altın pencerenin yanında ayakta durup sessizlik içinde dinleyen karısına baktı. Sonra oğluna baktı. Yavaşça yüzündeki hiddet, hayal kırıklığı, şaşkınlık ve saygı karışımı yerini daha basit bir şeye, bir suç ortaklığı ifadesine, neredeyse sinmek gibi bir ifadeye bıraktı.

Anlıyorum, dedi. "Peki ne yapmak istediğine karar verdin?"

Bir sessizlik. "Bunu," dedi Pırlanta. Sesi ölçülüydü. Ne babasına bakıyordu, ne annesine.

Hah! dedi Altın. "Eh! Memnun olduğumu söylemeliyim oğul." Küçük bir etli böreği bir lokmada yuttu. "Büyücü olmak, Roke'a gitmek, bütün bunlar hiçbir zaman bana gerçek gibi gelmemişti, tam olarak değil yani. Üstelik sen oradayken bütün bunların ne faydası olduğunu düşünüp duruyordum, doğrusunu söylemek gerekirse. Bütün bu işimin. Burada olursan her şeyin nedeni belli oluyor. lâ! Ama dur bakayım, büyücünün yanından öylece kaçıp da mı geldin? Senin ayrıldığını biliyor muydu?"

Hayır. Ona yazacağım, dedi Pırlanta, yeni, ölçülü sesiyle.

"Kızmayacak mı? Büyücülerin çabuk sinirlendikleri söylenir. Çok gururludurlar,"

"Kızdı," dedi Pırlanta, "ama bir şey yapmayacak."

Öyle de oldu. Gerçekten de Köknar usta çıraklık parasının kuruşu kuruşuna beşte ikisini geri yollamıştı. Güney Limam'na bir yük direk götüren Altın'ın arabacılarından biri tarafından getirilen paketin yanında Pırlanta'ya da bir not vardı. Notta, "Gerçek sanat tek bir gönül ister," diye yazıyordu. Dışındaki adres, söğüdün Hardca rünüydü. Not, Köknar rünüyle imzalanmıştı ki bunun da iki anlamı vardı: Köknar ağacı ve acı çekmek.

Pırlanta üst kattaki aydınlık odasında, rahat yatağı üzerinde oturmuş, evin içinde dolaşan annesinin şarkı söyleyen sesini dinliyordu. Büyücünün mektubunu tuttu, mesajı ve iki rünü tekrar ve tekrar okudu. O sabah bodur söğütler arasında ona doğmuş olan soğuk ve uyuşuk akıl bu dersi aldı. Hiç büyü yok. Bir daha hiç. Hiçbir zaman gönlü buna düşmemişti zaten. Onun için bir oyun olmuştu, Karagül ile oynadıkları bir oyun. Hatta büyücünün evinde öğrendiği Gerçek Lisan'ın isimleri bile, içlerindeki güzellik ve gücü hissetmiş olsa da, bırakabileceği şeylerdi, aklından kayıp gitmelerine izin verebiliyor, unutabiliyordu.

Lisanını sadece kızla konuşabilirdi. Kızı kaybetmişti, elinden kayıp gitmesine izin vermişti. Çift gönlün gerçek bir lisanı yoktu. Bundan sonra sadece görev lisanını konuşacaktı: Kazanmak ve harcamak, gelir ve gider, kâr ve zarar.

Ve bunun gerisinde, hiç. Gözbağları vardı, küçük tılsımlar, kelebeğe dönüşen çakıl taşları, biriki dakikalığına canlı kanatlarla uçan tahta kuşlar. Hiçbir zaman bir seçim hakkı olmamıştı aslında. Gidebileceği tek bir yol vardı.

Altın son derece mutluydu ve kesinlikle bunun farkında değildi. "Yaşlı adam mücevherini geri aldı," dedi arabacı ormancıya. "Taze kaymak yemiş kadar keyifli." Keyifli olduğunun farkında olmayan Altın, sadece hayatının ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordu. Reche korusunu da almıştı, gerçi fahiş fiyata olduğu kesindi ama en azından Doğutepe'den Alçakdal almamıştı ya; üstelik artık Pırlanta ile birlikte burayı gerektiği gibi geliştirebilirdi. Kestaneler arasında, kesilip gemi direği, seren ve kereste olarak satıl ması, yerine kestane fidanlarının dikilmesi gereken bir sürü çam vardı.

Zamanla, tıpkı Büyük Koru gibi katıksız bir koru, kestane krallığının kalbi olacaktı. Zamanla tabii ki. Meşe ve kestane, kızılağaç ve söğüt gibi bir gecede sürgün vermezdi. Ama zaman vardı. Artık zaman vardı. Oğlan ancak on yedi yaşındaydı, kendisiyse kırk beş yaşında. Tam olgun yaşındaydı. Kendisini yaşlı hissediyordu ama anlamsız bir şeydi bu. Tam olgunluk çağındaydı.

Artık meyva vermeyen en yaşlı ağaçlar da çamlarla birlikte sökülmeliydi. Bu ağaçlardan mobilya için de kaliteli kereste çıkarılabilirdi.

İyi, iyi, diyordu karısına sık sık, "yeniden güllerin açtı ha? Göz bebeğin yine evde ha? Artık kederli olmak yok ha?"

Tuly gülümseyerek adamın elini okşadı.

Bir keresinde tebessüm edip sözlerini onaylayacağı yerde, "Onun yeniden evde olması çok güzel ama" demişti; ama Altın dinlemekten vazgeçti.

Analar, çocukları için endişelenmek için yaratılmışlardır; kadınlar ise hiç tatmin olmamak için. Tuly'nin hayatı boyunca sürdürdüğü o endişe nakaratlarını dinlemesine bir neden yoktu. Tabii ki kadın bir tüccarın hayatını oğluna yeterli bulmuyordu. Havnor'da Kral olmanın bile oğluna yetmeyeceğini düşünürdü o.

Kendisine bir kız bulduğunda, dedi Altın, kadın her ne diyorsa ona karşılık olarak, "her şey yoluna girer. Büyücülerle yaşamak, onların yaşam biçimlerini bilirsin ya, onu biraz tutuk yapmış. Pırlanta için endişelenme. Gördüğü zaman ne isteyeceğini bilir o!"

Umarım, dedi Tuly.

En azından cadının kızını görmüyor, dedi Altın. "O iş bitti." Daha sonra, karısının da cadıyı artık görmediğini fark etti. Yıllar boyunca, bütün uyanlarına rağmen aralarından su sızmamıştı; şimdi ise Arapsaçı evin yakınlarında bile görülmüyordu. Kadınların dostlukları da kısa ömürlü oluyordu. Karısına bu yüzden takıldı. Kadının güvelere karşı sandıklara ve elbise dolaplarına yaban fesleğeni ve değ irmene iziy anı koyduğunu görünce, "Arkadaşın irfan sahibi kadın onlara büyü yapıp yok etmiyor mu?

Yoksa artık onunla konuşmuyor musunuz?" dedi.

Hayır" dedi karısı yumuşak, ölçülü sesiyle, konuşmuyoruz."

Çok da iyi olmuş! dedi Altın açıkça. "Onun o kızına ne oldu peki?

Duyduğuma göre bir hokkabazla gitmiş, öyle mi?"

Bir müzisyenle, dedi Tuly. "Geçen yaz"

Bir isimgünü eğlencesi, dedi Altın. "Biraz oyunun, müziğin, dansın zamanı oğul. On dokuz yaşındasın. Bunu kutla!"

Sul'un katırlanyla Doğutepe'ye gideceğim.

Yo, yo, yo. Sul bunu tek başına başarabilir. Sen evde kal ve eğlen. Çok sıkı çalışıyorsun. Bir orkestra tutarız. Ülkenin en iyisi kim? Tarry'yle grubu mu?

Baba ben eğlence istemiyorum, dedi Pırlanta ve kasları bir at gibi seğirerek ayağa kalktı. Artık Altın'dan daha iri olmuştu; aniden hareket ettiğinde de insan boş bulunup şaşınyordu. "Ben Doğutepe'ye gideceğim," diyerek odadan ayrıldı.

"Neydi şimdi bu?" dedi Altın karısına, cevap beklediğinden değil. Kadın adama bakıp bir şey söylemedi, bu da karşılık bekleyen bir cevaptı.

Altın çıktıktan sonra kadın oğlunu, muhasebe odasında defterleri kontrol ederken buldu. Sayfalara baktıİsimler ve rakamların uzun uzun listeleri, borçlar, krediler, kârlar, kayıplar.

Pırıl," deyince oğlan başını kaldırdı. Yüzü hâlâ yuvarlak, biraz yumurta gibiydi, gerçi artık kemikleri daha ağırdı ve gözlerinde hüzün vardı."

Babamı incitmek istememiştim, dedi oğlan.

Eğer bir eğlenti istiyorsa, bunu yapar, dedi kadın. Yüksek perdeden çıkan gizemli bir renge sahip sesleri birbirine benziyordu ve kapsamlı, sınırlı, belli seviyede bir sükunet içeriyordu. Çalışma masasının yanında, oğlanın yanında bir tabureye ilişti.

Yapamam, dedi oğlan ve durdu; sonra devam etti, "gerçekten dans falan etmek istemiyorum."

Çöpçatanlık yapmaya çalışryor, dedi Tuly, neşesiz, şefkatle.

O iş umurumda değil.

Olmadığını biliyorum.

Sorun...

"Sorun müzik" dedi annesi sonunda. Başıyla onayladı delikanlı.

Oğlum, bir neden yok,"" dedi kadın, aniden şevkle, ""sevdiğin her şeyden vazgeçmen için bir neden yok!

Yan yana otururlarken, oğlan kadının elini alıp öptü.

Birbirine karışmıyor, dedi, "Öyle olmalı ama olmuyor. Bunu öğrendim.

Büyücüden ayrılınca. Her şey olabileceğimi zannediyordum. Bilirsin büyücü, müzisyen, babamın oğlu, Gül'ün sevgilisi... Öyle olmuyor.

Birbirine karışmıyor."

Karışır, karışır, dedi Tuly. "Her şey birbiriyle bağlantılıdır, karışmıştır!"

"Belki kadınlar için öyledir. Ama ben... ben çift gönüllü olamam"

Çift gönüllü mü? Sen mi? Büyücülükten, vazgeçmezsen ona ihanet edeceğin için vazgeçtin.

Oğlan bu sözleri gözle görülür bir şokla karşıladı ama inkâr etmedi.

"İyi ama müzikten neden vazgeçtin?"

Gönlümde tek bir şeyin olması gerekir. Katırcılarla pazarlık yaparken harp çalamam. Meyva toplayıcılarını Alçakdal'a kaçırmamak için kaç para ödememiz gerektiğini hesaplarken bir yandan da türküler söyleyemem!"" Sesi artık, biraz da olsa titriyordu: Vibralo. Gözleri ise hüzünlü değil, hiddetliydi."

Kendine bir büyü yapmalısın, dedi kadın, "tıpkı büyücünün yaptığı gibi.

Seni emniyette tutacak bir büyü. Seni katırcılardan, kestane toplayıcılarından ve bunlardan koruyacak bir büyü." isimler ve rakamlar dolu hesap defterine vurdu; şöyle hafif, boş ver dercesine bir fiske. "Bir sessizlik büyüsü" dedi sonra.

Uzun bir süre sonra genç adam, "Başka ne yapabilirim?" dedi.

"Bilmiyorum canım. Senin emniyette olmanı istiyorum. Babanı mutlu görmek istiyorum, seninle gurur duymasını. Ama senin mutsuz olmana dayanamıyorum, üstelik gururun kırık! Bilmiyorum. Belki de haklısın.

Belki de erkekler için hep tek bir şey vardır. Ama senin şarkı söylemeni özledim."

Kadın gözyaşları içindeydi. Birbirlerine sarıldılar; kadın oğlanın gür, parlak saçlarını okşadı, kırıcı olduğu için özür diledi; oğlan, kadına bir daha sarıldı ve dünyanın en iyi annesi olduğunu söyledi. Ama annesi ayrılırken bir an döndü ve, "Bırak bir eğlence tertip etsin Pırıl. Bırak sen de eğlen."

Öyle yapacağım, dedi oğlan, kadını teselli etmek için.

Altın bira, yiyecek ve havai fişek siparişini verdi ama müzisyenleri tutma işine Pırlanta baktı.

Tabii ki orkestramı getiririm" dedi Tarry, böyle bir fırsat kaçar mı!

Babanın eğlentileri için buraya, dünyanın batısındaki bütün kavalcılar gelir."

Onlara, bu iş için parayla tutulan orkestranın seninkisi olduğunu söylersin.

Onlar sırf şanı için bile gelirler, dedi kırk yaşlarında ince, uzun çeneli, patlak gözlü harpçı. "Belki sen de bizimle bir çalarsın öyleyse ha? Para kazanmaya başlamadan Önce senin de merakın vardı. Sesin de fena değil, eğer biraz da çalışırsan."

Zannetmem, dedi Pırlanta.

Senin sevdiğin o kız, cadının Gül'ü, duyduğuma göre o da Labby'yle takıhyormuş. Onların da geleceğine kuşku yok.

O zaman görüşürüz, dedi iriyarı, yakışıklı ve umursamaz görünen Pırlanta; sonra yürüyüp gitti.

Bugünlerde durup konuşmayacak kadar burnu büyüdü, kudret sahibi oldu, dedi Tarry, "halbuki harp çalmayı ona ben öğretmiştim. Ama zengin bir adam için bunun ne önemi var?"

Tarry'nin acımasızlığı sinirlerini yıpratmıştı; parti fikri sonunda iştahı kesilinceye kadar bir yük gibi omuzlarına binmişti. Bir süre umutla, hasta olup eğlentiyi kaçıracağını düşündü. Ama günü geldiğinde oradaydı.

Babası kadar aşikâr, o kadar ziyadesiyle ve o kadar şaşaalı bir biçimde olmasa da oradaydı, gülümsüyor, dans ediyordu. Bütün çocukluk arkadaşları da oradaydı; görünüşe göre daha şimdiden yarısı, diğer yansıyla evlenmişe ama hâlâ ortalıkta yeterince birbirlerine kur yapan vardı ve onun yanında her zaman birkaç güzel kız bulunuyordu. Biracı Gadge'in harika birasından epey içince, dans ederse, dans ederken de konuşup gülerse müziğe katlanabildiğini fark etti. Böylece sırayla bütün güzel kızlarla dans ettikten sonra yeniden önüne kim çıkarsa dansa devam etti, ki hepsi yine denk gelmişti kızların.

Bu, o güne kadar Altın'ın tertiplediği en büyük eğlentiydi; dans alanı Altın'in evinin ilersinde kasabanın yeşilliği üzerine kurulmuş, yaşlıların içinde yiyip içip dedikodu yapabilmeleri için bir çadır dikilmiş, çocuklara yeni giysiler alınmış, hokkabazlar ve kuklacılar gelmişti; kimisi

parayla tutulmuş kimisi de ister bakır para olsun, ister beleş bira, ne bulsalar kârdır düşüncesiyle kendiliğinden gelmişti. Bütün şölenler gezgin göstericileri ve müzisyenleri çekerdi; bu onların yaşam tarzıydı, çağinimamış olmalarına rağmen iyi karşılanırlardı. Vızıltı sesli bir tulum çalan, vızıltı sesli bir masalcı, tepebaşındaki koca meşenin altında toplanmış bir grup insana Ejderha Efendisi'nin Maceralarim okuyordu. Tarry'nin harp, fifre, viyol ve davuldan oluşan orkestrası soluklanıp doya doya içmek için ara verdiğinde, yeni bir grup dans alanına çıkıvermişti. "Aa, işte Labby'nin orkestrası!" diye bağırdı Pırlanta'nın en yakınında duran güzel bir kız. "Haydi gel, en iyisi bunlardır!"

Soluk tenli, frapan görünüşlü biri olan Labby çift kamışlı tahta klarnet çalıyordu. Yanında bir viyolacı, bir tefçi ve fifre çalan Gül vardıİlk parçaları hareketli, hızlı, kıpır ki pırdı; dansçıların çoğu için fazla hızlı kaçmıştı. Pırlanta ile yanındaki kız dansa devam ettiler; kan ter içinde danslarını bitirince etraftakiler tezahü ratta bulunup alkışladı. "Bira!" diye bağırdı Pırlanta ve genç adamlarla kadınlardan oluşmuş bir girdabın içinde oradan uzaklaştırıldı.

Arkasından bir sonraki parçanın başladığım duymuştu; viyol tek başına çalıyor, güçlü ve hüzünlü bir tenor da, "Aşkımın gittiği yer neresiyse," diyordu.

Tek bir dikişte bir maşrapa birayı bitirdi; yanındaki kızlar o birasını içerken, boynundaki güçlü kasları seyrediyorlar, gülüyorlar, konuşuyorlardı; o ise at sineği tutmuş arabacı atı gibi titriyordu. "Ah!

Yapamayacağım..." dedi. Biracının cadın etrafına asılmış fenerlerin ardındaki karanlığa daldı. "Nereye gidiyor?" dedi biri; bir diğeri de, "Geri gelecektir," dedi ve gülüp çene çalmaya devam ettiler.

Parça bitti. "Karagül," diye seslendi oğlan, kızın arkasından, karanlığın içinden. Kız başını çevirerek ona baktı. Dans edilen platforma bağdaş kurmuş oturan kızla, otlar üzerine diz çökmüş oğlanın başı aynı seviyedeydi.

Bodur söğütlüğe gel, dedi.

Kız bir şey söylemedi. Kıza bir bakış atan Labby tahta boruyu dudaklarına götürdü. Davulcu zilli tefine üç kez vurdu ve bir denizci havasına başladılar, Kız bir daha baktığında Pırlanta gitmişti.

Tarry aşağı yukarı bir saat içersinde geri döndü; verdikleri molaya ve özellikle de biraya nankörlük ediyordu. Parçayı ve dansı bölerek Labby'ye toz olmasını söyledi.

Sen avucunu yala, harpçı başı, dedi Labby, Tarry alındı, insanlar taraf tuttu; tartışma en hararetli yerindeyken Gül fifresini cebine sokarak süzülüp gitti.

Eğlencenin fenerlerinden uzaklaşınca gece karanlıktı ama kız karanlıkta bile yolunu biliyordu. Oğlan oradaydı. Bu iki yılda bodur söğütler büyümüştü. Yeşil sürgünler ve uzun, dökük yapraklar arasında oturabilecek azıcık bir yer kalmıştı.

Rüzgârın ve akan nehrin mırıltısıyla bulanıklaşan müzik başladı uzakta.

"Ne istiyorsun Pırlanta?"

"Konuşmak."

Birbirleri için ses ve gölgeden başka bir şey değillerdi. Yani, dedi kız.

Benimle kaçıp kaçmayacağını sormak istemiştim, dedi oğlan. Ne zaman?

"O zaman. Tartıştığımızda. Her şeyi yanlış tarafından söyledim.

Düşünmüştüm ki... Uzun bir sessizlik. ""Sürekli kaçabileceğimi düşünmüştüm. Seninle, Çalgılarımızı çalarak. Karnımızı doyurarak."

Birlikte. Bunları söylemek istemiştim."

Söylemedin.

Biliyorum. Her şeyi tersinden söyledim. Her şeyi yanlış yaptım. Her şeye ihanet ettim. Büyü. Müzik. Ve sen.

Ben iyiyim, dedi kız.

İyi misin?

"Fifrede o kadar iyi değilim ama yettiği kadar. Bana öğretmediğin şeyleri de, mecbur kalırsam büyüyle tamamlıyorum. Orkestraya gelince, onlar da iyi. Labby göründüğü kadar kötü değildir. Kimse bana sarkıntılık etmiyor.

Oldukça iyi para kazanıyoruz. Kışları gidip annemle kalıp ona yardım ediyorum. Yani iyiyim. Ya sen Pırıl?"

"Ben fenayım."

Kız tam bir şey söyleyecekti ki söylemedi. "Sanırım çocuktuk" dedi oğlan.
"Şimdi ise..."

"Ne değişti?"

"Ben yanlış bir seçim yaptım."

Bir kere mi? dedi kız. "Yoksa iki kere mi?"

"İki kere."

"Üçte keramet vardır."

İkisi de bir süre konuşmadı. Kız, yapraklı karanlıkta oğlanın cüssesini ancak seçiyordu. "Eskisine göre daha irisin," dedi. "Hâlâ ışık yapabiliyor musun Pınl? Seni görmek istiyorum."

Oğlan olumsuz anlamda salladı başını.

"Senin yaptığın, benimse hiç yapamadığım bir şeydi o. Bana hiç öğretememiştin."

"Ne yaptığımı bilmiyordum," dedi oğlan, "Bazen oluyordu, bazen olmuyordu."

"Peki Güney Limanı'ndaki büyücü sana nasıl yapılacağını öğretmedi mi?"

"O bana sadece isimleri Öğretti." "Neden şimdi yapamıyorsun?"

Bıraktım Karagül. Ya sırf onu yapıp başka bir şey yapmayacaktım; ya da hiç yapmayacaktım. Gönlünde tek bir şey olması, tek gönül olman gerekiyor, Neden öyle olduğunu anlayamıyorum, dedi kız, "Annem ateş düşürebiliyor, doğumu kolaylaştırıyor, kaybolmuş bir yüzüğü buluyor; belki bu büyücüler ve ejderha efendilerinin yaptıklarıyla mukayese edilmez ama sonuç olarak

bir hiç de değil. Bunu yapmak için de her şeyden vazgeçmedi. Beni doğurmak onu durdurmadı, Beni, doğumu öğrensin diye doğurmuş! Ben senden müzik yapmasını öğrendim diye, büyülerimi söylemekten vaz mı geçtim? Artık ben de ateş dü sürebiliyorum. Neden yaptığın bir şeyden, diğerini yapabilmek için vazgeçesin?"

Babam, diye başladı oğlan, sonra durdu ve bir nevi kahkaha attı.

Uymuyorlar, dedi. "Para ile müzik."

Babayla cadı kız, dedi Karagül.

Yine aralarında bir sessizlik oldu. Söğüdün yapraklan kıpırdadı.

Bana dönecek misin? dedi oğlan, "Benimle gelir misin, benimle yaşar mısın, benimle evlenir misin Karagül?"

Babanın evinde olmaz Pırıl.

Herhangi bir yerde. Kaçalım.

Ama müzik olmazsa bana sahip olamazsın.

Ya da sen olmazsan müziğe sahip olamam, Evlenirim, dedi kız.

Labby bir harpçı istiyor mu?

Kız tereddüt etti; güldü. "Eğer bir fifreci istiyorsa eli mecbur," dedi sonra.

Ayrıldığımdan beri hiç çalışmadım Karagül, dedi oğlan. "Ama müzik ve sen, hep aklımın içindeydiniz,.. " Kız ellerini oğ lana uzattı. Yüz yüze diz çöktüler, söğüt yaprakları saçları arasında kıpırdıyordu. Birbirlerini öptüfer, ilk başta utangaçça.

Pırlanta'nın evden ayrılmasını izleyen yıllarda Altın, her zamankinden daha çok para kazandı. Yaptığı bütün işler kâr getirdi. Sanki başına devlet kuşu konmuştu da o bir türlü kovamıyordu. Çok zengin oldu. Oğlunu hiç affetmedi. Bu mutlu bir son olurdu ama o bunu kabul edemediİsimgünü gecesinde, öylece, tek bir söz söylemeden ayrılması, cadı kızla gitmesi, namuslu bir işi yarım bırakması, harp çalıp şarkı söyleyen, birkaç kuruş için sırıtıp duran serseri bir çalgıcı olması Altın için bu utanç, acı ve hiddetten başka bir şey değildi. Böylece o da trajedisini yaşadı.

Oğlunu ancak kocasına yalan söyleyerek ki bunu da yapmak ona çok zor geliyordugörebilen Tuly uzun bir süre bu trajediyi adamla paylaştı.

Pırlanta'nın aç bilaç olduğunu düşünüp ağlayarak, zor uyuyordu, Sonbahann soğuk günleri onun için bir ıstırap olmuştu. Fakat zaman geçtikçe ondan Batı Havnor'dan tatlı sesli şarkıcı Pırlanta, Kılıç Kulesi'ndeki büyük beylere harp çalıp şarkı söyleyen Pırlanta diye söz edildiğini duymaya başlayınca içi rahatladı. Ve bir kere Altın Güney Limanı'na gidince Arapsaçı'yla birlikte bir eşek arabası alıp, Pırlanta'nın Yitmiş Kraliçe'nin Gaze'i'ni söylediğini duydukları Doğutepe'ye sürdüler; o türküsünü söylerken Gül onunla birlikteydi, Küçük Tuly de Tuly'nin dizlerinde oturuyordu. Belki mutlu bir son değildi ama bu, insana yetip de artacak gerçek bir keyifti.

3 -YERİN KEMİKLERİ

YİNE yağmur yağıyordu; Re Albi büyücüsü bir iklim tılsımı, yağmuru dağın öte tarafına yollayacak şöyle minik, küçük bir tılsım yapmamak için kendisini zor tutuyordu. Kemikleri sızlıyordu. Güneş çdcsın da parlayarak teninden süzülüp kendilerini kurutsun diye sızlıyordu kemikleri. Tabii ki bir sızı büyüsü de söyleyebilirdi ama bu sadece sızıyı bir süre gizlemeye yarardı o kadar. Onu hasta eden şeyin şifası yoktu. Yaşlı kemiklerin güneşe ihtiyacı vardı. Büyücü evinin kapısının eşiğinde, karanlık oda ile yağmurlu açık hava arasında durmuş büyü yapmamak için kendisini zor tutuyor, tuttuğu ve kendisini tutmak zorunda kaldığı için de kendisine kızıyordu.

Hiç küfretmezdi güç sahibi adamlar küfretmez, bu emniyetli değildirama gırtlağını bir ayı gibi homurdanarak temizledi. Bir an sonra Gont Dağı'nın gizlenmiş yukarı yamaçlarından, kuzeyden güneye doğru yankılanarak bulut içindeki ormanlarda yitip giden bir gökgürültüsü duyuldu.

İyi bir işaret bu gökgürültüsü, diye düşündü Deniz Yosunu. Yakında yağmur durur. Kapüşonunu çekip tavukları yemlemek için yağmurun altına çıktı. Kümese bakınca üç yumurta buldu. Kızıl Bucca kuluçkadaydı. Yumurtaları çatlamak üzereydi. Keneler hayvancığı rahatsız ediyor, tavuk pis ve bitkin görünüyordu. Kenelere karşı birkaç söz söyleyip, civcivler çıkar çıkmaz follukları temizlemesi gerektiğini kendi kendine hatırlattıktan sonra Kahverengi Bucca, Gri, Paçalı, Akbaba ve Kral'ı saçaklar altında bir araya gelip yağmur hakkındaki görüşlerini hafif, aksi bir tonda beyan ettikleri kümes avlusuna çıktı.

Öğlene varmaz kesilir, dedi büyücü tavuklara. Onları yemledikten sonra vıcık vıcık çamurlar üzerinde yürüyerek eve üç sıcak yumurta ile geri döndü. Çocukken çamurda yürümeye bayılırdı. Çamurun serinliğinin parmaklarının arasından yükselişinden nasıl zevk aldığını hatırladı. Hâlâ yalınayak yürümekten hoş lanıyordu ama artık çamur hoşuna gitmiyordu; yapışkan bir şeydi çamur, ayrıca eve girmeden önce ayaklarını temizlemek için eğilmekten de hiç hoşlanmıyordu. Evinin zemini toprakken bu önemli değildi ama artık tıpkı bir bey, tüccar veya başbüyücü gibi tahta kaplı bir zemini vardı. Soğuk ve rutubet kemiklerine nüfuz etmesin diye. Kendi fikri değildi bu.

Sükûnet geçen bahar eski eve tahta döşeme yapmak için Gont Limanı'ndan gelmişti. Bu konuda bir güzel tartışmışlardı. Bunca zaman sonra Sükûnet ile tartışmaması gerektiğini öğrenmiş olması gerekirdi.

Yetmiş beş yıldır toprak üzerinde yürüyorum, dedi Deniz Yosunu, "Birkaç yıl daha yürümek beni öldürmezi"

Sükûnet tabii ki buna bir şey söylememiş, adamın kendi söylediğini duymasını ve ahmaklığını tamamen hissetmesini sağlamıştı.

Temiz tutması daha kolay, dedi, mücadelesini daha şimdiden kaybedilmiş olduğunun bilinciyleİyice sıkışmış toprak bir zemini sadece arada bir, toz kalkmasın diye su serptikten sonra süpürmenin yeterli olduğu doğruydu.

Ama yine de söyledikleri kulağa aptalca geliyordu.

Zemini kim döşeyecek? dedi; artık sadece söylenmiş olmak için söyleniyordu.

Sükûnet kendisini kastederek başını salladı.

Aslında oğlan birinci sınıf bir işçiydi, bir marangoz, ince iş yapan marangoz, taş döşemecisi, çatı aktarıcısı; burada Deniz Yosunu'nun öğrencisi olarak yaşarken bunu ispat etmişti; Gont Limanında zengin insanlarla birlikte yaşamak da ellerini yumuşatmamıştı. Tahta döşemeleri Re Albi'deki Altıncı'nın bıçkıhanesinden Kocakadın'ın kağnısında taşıyarak getirmişti; ertesi gün yaşlı büyücü Bataklık Gölet'e ilaç yapmak için ot toplamaya gittiğinde de döşeyip cilalamıştı. Deniz Yosunu eve döndüğünde iş bitmişti bile, sanki karanlık bir gölmüşçesine parlıyordu yer. "Her içeri girişte ayaklarımı yıkamak zorunda kalacağım," diye homurdandıİçeri ihtiyatla girdi. Ahşap o kadar pürüzsüzdü ki ayak tabanlarına yumuşakmış gibi geliyordu. "Saten," dedi. "Bunu biriki tılsım katmadan bir günde yapamazdın. Saraylara layık döşemesi olan bir köy damı. Eh, gelecek kış ateşin bu zeminden parlayışı ne biçim bir manzara oluşturacak! Yoksa şimdi de bir halı mı almak zorunda kalacağım? Altın çözgülü bir pösteki mesela?"

Sükûnet gülümsedi. Yaptığından çok memnundu.

Birkaç yıl önce Deniz Yosunu'nun eşiğine gelmişti. Yok, hayır, yirmi yıl önce olması gerekir, ya da yirmi beş. Yani bundan bir süre önce. O zamanlar gerçekten bir oğlan çocuğuydu, uzun bacaklı, gür saçlı, yumuşak yüzlü. Kapalı bir ağız, parlak gözler. "Ne istiyorsun?*' diye sormuştu büyücü, gözlerini o parlak gözlerden sakınıp ne istediğini anlayarak; hepsinin ne istediğini biliyorduİyi bir hocaydı, Gont'un en iyisiydi, bunu biliyordu. Ama hocalık etmekten bıkmıştı, ayaklarının altında başka bir çırak istemiyordu; bir tehlike hissetmişti.

"Öğrenmek,'diye fısıldadı oğlan.

'Roke'a git, dedi büyücü. Oğlan ayakkabı ve güzel bir deri yelek giyiyordu. Okul'a gidecek parayı bulabilir veya kazanabilirdi."

Oradaydım.

Bunun üzerine Deniz Yosunu yeniden oğlana baktı. Cüppesi veya asası yoktu.

Başarısız mı oldun? Kovuldun mu? Kaçtın mı?

Oğlan her soruda başını hayır anlamında salladı. Gözlerini kapattı; ağzı zaten kapalıydı. Orada durmuş, bütün benliğiyle kendisini toplamış, acı çekiyordu: Derin bir nefes aldı: Doğrudan büyücünün gözlerine baktı.

Benim maharetim burada, Gont'ta, dedi, sesi bir fısıltıdan biraz fazla çıkıyordu. "Ustam Enhemon'dur."

Bunun üzerine gerçek adı Enhemon olan büyücü en az onun kadar hareketsiz durup, oğlan bakışını indirinceye kadar yüzüne baktı.

Sessizlik içinde oğlanın ismini aradı Deniz Yosunu ve iki şey gördü: Çam kozalağı ve Kapalı Ağıza ait bir rün. Sonra biraz daha arayınca zihninde bir ismin söylendiğini duydu; ama bunu söylemedi.

Öğretmekten ve konuşmaktan yoruldum, dedi. "Sükûnete ihtiyacım var. Bu sana yeter mi?"

Oğlan başıyla onayladı.

O halde sen benim için Sükûnet'sin, dedi büyücü. "Batı penceresinin altındaki girintide uyuyabilirsin. Odunlukta eski bir ot döşek var.

Havalandır. İçinde sıçan getirme içeri." Ve geldiği için oğlana, teslim olduğu için de kendisine için için kızarak Overfell'e doğru iri adımlarla uzaklaştı; ama kalbinin çarpmasına neden olan hiddet değildi. Onu her zaman solundan iten deniz rüzgârı altında, dağın engin gölgesi Ötesindeki denizin üzerinde güneşin ilk ışıkları parlarken iri adımlarla yürüyerek o zamanlar iri adımlarla yürüyebiliyordu hâlâ Roke'un Büyücülerini, büyü sanatının ustalarını, sır ile gücün profesörlerini düşündü. "Onlara ağır geldi, değil mi? Üstelik bana da ağır gelecek," diye düşünerek gülümsedi.

Huzur dolu bir adamdı ama biraz tehlikeyi de göze alırdı hani.

Durdu ve ayağının altındaki toprağı hissetti. Her zamanki gibi yalınayaktı. Roke'ta öğrenciyken ayakkabı giymişti. Ama büyücü asasıyla Gont'a, Re Albi'ye geri dönmüş ve ayakkabılarım fırlatıp atmıştı.

Kıpırdamadan durarak uçurum yolunda ayağının altındaki toprağı, kayaları, onların altındaki uçurumu, onun da altında adanın karanlıktaki köklerini hissetti, Sularm altında, karanlıkta bütün adalar birbirlerine değiyorlar, tek bir ada oluyorlardı. Böyle söylemişti hocası Ard; Roke'taki hocaları da öyle demişti. Ama burası onun adaşıydı, onun kayası, tozu, toprağı. Onun büyücülük irfanı buradan yetişiyordu. "Benim maharetim burada, demişti oğlan ama bu iradeden daha derin bir şeydi. Bu, belki de Deniz Yosunu'nun ona öğretebileceği bir şeydi: Maharetten daha derin olanlar. Burada, daha Roke'a gitmeden önce Gont'ta öğrenmiş oldukları.

Oğlanın bir asası olmalıydı. Acaba neden Nemmerle oğlanın bir çırak veya cadı gibi Roke'tan asasız, eli boş ayrılmasına izin vermişti? Böyle bir güç kendini belli etmeden, bir işaret taşımadan serbest bırakılmamalı.

Benim hocamın asası yoktu, diye düşündü Deniz Yosunu; aynı anda da, Asasını benden istiyor, diye düşündü. Gontlu bir bü yücünün ellerinden çıkma Gont meşesinden bir asa. Eh, eğer hak ederse ona bir asa yaparım. Eğer ağzını kapalı tutabilirse. Ona irfan kitaplarımı bırakırım. Eğer kümesi temizleyip, Danemer Şerhini anlarsa, eğer ağzım kapalı tutabilirse.

Yeni öğrenci kümesi temizledi, fasulye bahçesini çapaladı, Danemer Şerhinin ve Enlades Sırları'nın anlamını kavradı ve ağzını kapalı tuttu.

Dinledi. Deniz Yosunu'nun söylediklerini duydu; bazen Deniz Yosunu'nun düşündüklerini bile duydu. Deniz Yosunu'nun her istediğini hatta Deniz Yosunu'nun istediğinin farkında bile olmadığı şeyleri yaptı. Oğlanın vergisi Deniz Yosunu' nun hocalığının çok ötesindeydi ama yine de Re Albi'ye gelmekle doğru yapmıştı ve her ikisi de bunu biliyordu.

Deniz Yosunu o yıllarda bazen babalar ve oğullar hakkında düşünürdü. Bir sihirbaz, maden arayıcısı olan kendi babasıyla, seçtiği öğretmen yüzünden tartışmıştı; babası Ard'ın öğrencisinin onun oğlu olamayacağını haykırmış, hiddetini beslemiş ve oğlunu affetmeden ölmüştü. Deniz Yosunu oğullan doğunca mutluluktan ağlayan genç adamlar görmüştü. Sağlıklı bir oğlan çocuğu vaadiyle yıllık kazançlarının yarısını cadılara ödeyen fakir adamlar, altınlarla süslenmiş bebeğinin yüzüne dokunup, hayranlıkla, "Ölümsüzlüğüm!" diyen zengin bir adam görmüştü. Oğullarını döven adamlar görmüştü, onları azarlayan, aşağılayan, sinir edip başarılarına engel olan, onlarda gördükleri ölümden nefret eden adamlar. Oğullarının gözündeki karşı nefreti, tehdidi, acımasız saygısızlığı görmüştü. Ve bunu gören Deniz Yosunu neden babasıyla uzlaşmaya yanaşmanın bir yolunu aramamış olduğunu anlamıştı. Bir babayla oğlunun şafak vaktinden gün kavuşuncaya kadar birlikte çalıştıklarını, yaşlı adamın kör bir öküzü çekerken, orta yaşlı adamın demir ağızlı sabanı sürerken tek bir kelime bile konuşmadıklarını görmüştü; eve dönerlerken yaşlı adam bir an için elini oğlunun omzuna koymuştu. O temasta, yaşamında eksik olan şeyi görmüştü Deniz Yosunu. Kış akşamlan ocak başında oturmuş irfan kitaplarına veya onan iması gereken bir gömleğe eğilmiş esmer yüze bakarken bunu hatırladı. Gözler yere bakıyor olurdu, ağız sıkı sıkı kapalı, ruhu kulaklarını açmış.

Bir büyücü eğer şanslıysa hayatında bir kez konuşabilecek birine rastlar.

Nemmerle, Başbüyücü seçildikten biriki yıl sonra, Deniz Yosunu Roke'tan ayrılmadan biriki gece önce böyle söylemişti. O zamanlar Ş ekilleme Ustası'ydı ve Okul'da Deniz Yosunu'nun en iyi hocalarından biriydi. "Eğer kalmış olsaydın, sanırım seninle konuşabilirdik Enhemon."

Deniz Yosunu bir süre hiç cevap veremedi. Sonra kekeleyerek, kendi nankörlüğünden suçluluk duyup inatçılığına inanamayarak, "Usta, kalırdım ama benim işim Gont'ta," dedi. "Keşke burada, seninle olsaydı."

"Olmaman gereken bir sürü yere gitmeden nerede olman gerektiğini bilmek ender bulunan vergilerden biridir. Eh, arada bir bana biriki öğrenci yolla. Roke'un Gont büyücülüğüne ihtiyacı var. Sanırım burada bilinmesi gereken bazı şeyleri es geçiyoruz... "

Deniz Yosunu okula öğrenciler göndermişti, üçdört tane, o ya da bu vergiye sahip iyi delikanlılar; ama Nemrnerle'nin beklediği kendi isteğiyle gelip gitmişti ve Deniz Yosunu ona Roke'ta ne öğretmiş olduklarını bilmiyordu. Sükûnet söylemedi. Orada ikiüç yılda, bazı oğlanların altıyedi yılda öğrendiklerini, hatta bazılarının hiç öğrenemediği kadarını öğrenmişti ama bunlar onun için sadece temeldi.

"Neden en başta bana gelmedin?" diye sordu Deniz Yosunu. "Sonra da Roke'a gider, cilasını yapardın?"

"Zamanımızı boşa harcamak istemedim."

"Nemmerle senin benimle çalışmaya geldiğini biliyor muydu?"

Sükûnet başını hayır anlamında salladı, Eğer amacını ona söylemeyi lütfetseydin bana bir mesaj yollayabilirdi.

Sükûnetin beti benzi soldu. "Arkadaşın mıydı?"

Deniz Yosunu duraksadı. "Ustamdı. Eğer Roke'ta kalsaydım belki de arkadaşım olurdu. Büyücülerin arkadaşları olur mu? Kanlan ve oğullan ne kadar varsa, o kadar, der bazıları. Bir keresinde bana, bizim işimizde konuşacak birini bulanların şanslı olduk lannı söylemişti. Bunu unutma. Eğer şanshysan günün birinde ağzını açarsın."

Sükûnet gür saçlı, düşünceli kafasını eğdi.

Tabii eğer kapalı durmaktan paslanmadıysa, diye ekledi Deniz Yosunu.

Eğer isterseniz, konuşurum, dedi genç adam; Deniz Yosunu'nun ricasıyla tabiatından tümüyle vazgeçmeye o kadar gönüllüydü ki büyücü kendini tutamayıp güldü.

Senden konuşmamam rica etmiştim," dedi, sözünü ettiğim de kendi ihtiyacım değiL Ben iki kişiye yetecek kadar konuşuyorum. Boş ver. Zamanı gelince ne demen gerektiğini bileceksin. Sanat bu, öyle değil mi? Neyi, ne zaman söyleyeceğini bilmek. Geri kalan da sükûnet."

Genç adam Deniz Yosunu'nun evinin küçük batı penceresi altındaki ot şiltede tam üç yıl yattı. Büyücülük öğrendi, tavukları yemledi, ineği sağdı. Bir kere, Deniz Yosununa keçi beslemeyi önerdi. Güzün soğuk ve ıslak geçen bir haftasında; bir hafta kadar hiçbir şey söylememişti.

Birkaç keçi besleyebilirsin, dedi ustasına.

Deniz Yosunu'nun önündeki masada açık duran büyük bir irfan kitabı vardı.

Yüzlerce yıl önce Fundaur'un Çıkışıyla oldukça bozulan ve güçsüzleşen Acasta Büyüleri'nden birini yeniden örmeye çalışıyordu. Tam boşluklardan birine oturabilecek kayıp sözcüğün hissini almaya başlamıştı, neredeyse bulmuştu ki "Birkaç keçi besleyebilirsin" dedi Sükûnet, Deniz Yosunu kendisinin sözünü sakınmayan, çabuk sinirlenen sabırsız bir adam olduğunu düşünürdü. Gençliğinde küfretmeme gereği omuzlarma büyük bir yük olarak binmişti ve otuz yıl boyunca çıraklannın, müşterilerinin, ineklerin ve tavuklann ahmaklığı onu son derece yormuştu. Çıraklar ve müşteriler onun dilinden korkardı gerçi, ama inekler ve tavuklar onun feveranlanna pek kulak aşmazdı. Daha Önce Sükûnet'e hiç kızrnamıştı. Çok uzun bir sessizlik oldu.

Neden?

Belli ki Sükûnet aradaki sessizliği ve Deniz Yosumı'nun sesindeki aşırı yumuşaklığı fark etmemişti. "Süt, peynir, fırında oğlak, yoldaş" dedi.

Hiç keçi besledin mi? diye sordu Deniz Yosunu, aynı yumuşak, kibar sesle.

Sükûnet başını hayır anlamında salladı.

Aslında, Gont Limanı'nda doğmuş bir kasaba çocuğuydu. Kendisi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı ama Deniz Yosunu etraftan biraz sorup soruşturmuştu. Liman işçisi olan babası, Sükûnet herhalde yedisekiz yaşlarındayken, büyük deprem esnasında ölmüştü; annesi ise sahildeki hanlardan birinde aşçıydı. On iki yaşındayken oğlanın başı belaya girmişti, büyük bir ihtimalle büyüyle uğraştığından; annesi de onu Valmouth'da itibarlı bir sihirbaz olan Elassen'e çırak vermeyi başarmıştı. Oğlan burada gerçek ismini almış, başka bir şey olmasa bile biraz marangozluk ve çiftçilik öğrenmişti; üç yıl sonra Elassen onun Roke'a olan yolculuğunun parasını vermek cömertliğinde bulunmuştu. Deniz Yosunu'nun oğlan hakkında bütün bildiği buydu.

Keçi peynirini sevmem, dedi Deniz Yosunu.

Sükûnet başını salladı, her zamanki teslimkârlığıyla.

O zamandan bu yana yıllar boyunca, Deniz Yosunu, Sükûnet ikide bir keçi beslemeyi önerdiğinde, sinirlerine nasıl hâkim olduğunu hatırlar; her keresinde de bu hatıra onu son derece memnun ederdi, tıpkı son derece güzel olgunlaşmış bir armudun son lokmasını ısırmak gibi.

Sonraki birkaç günü eksik kelimeyi yeniden yakalamak için geçiren büyücü, Sükûnet'i çalışması için Acasta Büyüleri'nin başına oturtmuştu. Sonunda birlikte bulmuşlardı, uzun bir uğraştı. "Tıpkı kör bir öküzle saban sürmek gibi," dedi Deniz Yosunu. Bunun üzerinden pek geçmeden de Sükûnet'e, Gont meşesinden yaptığı asasını verdi. Gont Limanı Beyi, bir kez daha Deniz Yosunu'nun limana inip Gont Limanı'nda yapılması gerekenleri yapmasını istediğinde, Deniz Yosunu kendi yerine aşağıya Sükûnet'i yolladı ve oğlan orada kaldı.

Deniz Yosunu kapısının eşiğinde elinde üç yumurtayla durmuştu, yağmur sırtından süzülüyordu. Ne kadardır duruyordu orada? Neden duruyordu? Çamur hakkında, zemin hakkında, Sükûnet hakkında düşünüyordu. Overfell üzerindeki patikada yürüyüşe mi çıkmıştı? Hayır, bu yıllar önce olmuştu, yıllar ve yıllar önce, güneş altında. Şimdi yağmur yağıyordu. Tavukları yemlemiş, üç yumurtayla eve dönmüştü, elindeki yumurtalar hâlâ sıcaktı, ipeksi bir kahverengi olan ılık yumurtalar; gokgürültüsünün sesi de hâlâ aklındaydı, gökgürültüsünün titreşimi kemiklerinde, ayaklarında. Gökgürültüsü mü?

Hayır. Bir süre önce bir gökgürültüsü olmuştu. Bu gökgürültüsü değildi.

Daha önce de bu garip hissi duymuştu ve anlayamamıştı o zamanlar, deprem Essary sahilinde yarım millik bir alanı batırıp Gont Limanı'ndaki iskeleleri suya gömdüğü zaman, Ayak tabanının sinir uçlarıyla yeri hissedebilmek için eşikten toprağa indi, ama çamur toprağın onun için yolladığı mesajları cıvıklaştırıp bozuyordu.

Yumurtaları eşiğe bırakarak yanlarına oturdu, eşiğin yanında duran testideki yağmur suyuyla ayaklarını yıkadı, testinin kulpuna asılı bez parçasıyla sildi, yumurtaları tekrar eline aldı, yavaşça ayağa kalktı ve evine girdi.

Kapının ardında duvara yaslanmış duran asasına sert sert baktı.

Yumurtaları kilere bıraktı, çok acıktığı için aceleyle bir elma yedi ve asasını aldı. Porsuk ağacmdandı asa, ucu bakırla bağlanmış, tutacak yerine ipek giydirilmişti. Nemmerle vermişti ona asasmı. "Kalk!" dedi asaya onun dilinde ve asayı bıraktı. Asa sanki bir yuvaya oturtulmuş gibi dikildi. "Köke," dedi adam sabırsızca Yaradılış dilinde. "Köke!"

Parlak zemin üzerinde duran asayı seyrediyordu. Bir süre sonra asanın hafifçe titrediğini, ürperdiğini, sarsıldığım gördü.

"Ah, ah, ah," dedi yaşlı büyücü.

Ne yapmam gerek? dedi bir süre sonra yüksek sesle.

Asa sallandı, durdu, sonra yine titredi.

Bu kadarı yeter canım, dedi Deniz Yosunu, elini asaya koyarak. "Gel şimdi. Neden Sükûnet'i düşünüp durduğuma şaşmamalı, Ona gönderi yapmam gerek... gönderi... Hayır. Ard ne demişti? Merkezi bul, merkezi bul.

Sorulması gereken soru bu. Yapılması gereken... " Kendi kendine mınldanarak ağır pelerinini üzerinden çıkartıp atarken ve daha önce yaktığı küçük ateşin üzerine kaynaması için su koyarken her zaman kendi kendisine konuşup konuşmadığını merak etti: Acaba Sükûnet onunla yaşarken de durmadan konuşuyor muydu? Hayır. Bu, Sükûnet gittikten sonra hasıl olan bir alışkanlık, diye düşündü aklının, yaşamın olağan şeylerini düşünen kısmıyla; bu arada diğer kısmı dehşet ve yıkıma karşı hazırlık yapıyordu.

Bütün geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalabileceğini göz önüne alarak üç yumurta ile kilerde bulunan bir yumurtayı iyice haşlayıp dört elma ve bir tulum dolusu reçine şarabıyla birlikte bir heybeye koydu.

Ağır cüppesini bütün eklemleri sızlayarak omuzladı, asasını aldı, ateşe sönmesini söyledi ve dışan çıktı.

Artık inek beslemiyordu. Durup düşünceli düşünceli kümes avlusuna baktı.

Tilki son zamanlarda meyva bahçesini ziyaret edip duruyordu. Ama o uzun süre ayrılacaksa hayvanların yiyecek aramaları gerekecekti. Onlar da, herkes gibi tehlikeyi göze almak zorundaydı. Kapılarını biraz açtı.

Yağmurun artık puslu bir çiselti halini almış olmasına rağmen hayvanlar kümesin saçları altında kamburlarını çıkartıp kederle bekleşiyordu. Kral bu sabah bir kere bile ötmemişti.

Bana söyleyecek bir şeyiniz var mı? diye sordu Deniz Yosunu onlara.

Gözdesi Kahverengi Bucca şöyle bir silkinip kendi adını birkaç kez tekrarladı. Diğerleri bir şey söylemedi.

Peki öyleyse, dikkatli olun. Dolunayda tilkiyi gördüm, dedi Deniz Yosunu, sonra yoluna devam etti.

Yürürken bir yandan da düşündü; çok düşündü; hatırladı. Hocasının çok uzun bir zaman önce, tek bir kez söylediği meseleler hakkında bütün hatırlayabileceğim hatırladı. Garip meselelerdi, o kadar garipti ki bunların büyücülük mü yoksa Roke'ta söylendiği gibi sadece

cadılık mı olduklarını hiç anlayamamıştı; Roke'ta kesinlikle hiç duymamış olmasından, belki de oradaki ustaların bu tür şeyleri fazla ciddiye aldığı için onunla alay edeceklerinden korkmasından, belki de bunlar Gont meselesi, Gont'un gerçekleri olduğu için anlayamayacaklarını bildiğinden, kendisinin de orada hiç sözünü etmediği meseleler. Yine de Ard'ın, Gontlu Büyük Büyücü Ennas'tan kalma irfan kitaplarında da bunlardan söz edilmiyordu. Bunlar sadece sözdeydi. Aile içindeki meselelerdi.

Semere'nin otlağının tepesindeki Kara Golet'e git, demişti hocası ona.

Oradan Dağ'ı okuyabilirsin. Merkezi bulman lazım. Nereden gireceğini bul.

Girmek mi? diye fısıldamıştı delikanlı Deniz Yosunu, "Dışarıdan ne yapabilirsin ki?"

Deniz Yosunu uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Nasıl?" demişti.

Böyle. Ard'ın uzun kollan yukarı doğru bir yakarışla uzanmıştı; Deniz Yosunu, daha sonra bunun büyük Dönüşüm büyüsü olduğunu öğrenecekti. Ard büyünün sözlerini tersten söylemişti, büyü hocalarının büyü harekete geçmesin diye yaptıkları şekilde. Deniz Yosunu bu sözleri doğru duyup, hatırlama numarasını biliyordu. Sonunda sözleri aklının içinde sessizce tekrarlayıp, büyünün bir parçası olan garip, sakil hareketlerle ellerini uzatmıştı. Ama eli havada kalakalmıştı.

Ama bu büyüyü bozamazsm ki! demişti yüksek sesle.

Ard başıyla onaylamıştı. "Geriye dönüşü yoktur."

Deniz Yosunu, geriye dönüşü olmayan hiçbir dönüşüm, sadece bir kez söylenebilen Çözme Sözü dışında, bozulmayacak hiçbir büyü duymamıştı.

Ama neden... ?

İhtiyaçtan, demişti Ard.

Deniz Yosunu bir açıklama talep etmemesi gerektiğini biliyordu. Böyle bir büyüyü söylemek pek sık gerekmezdi; onun bunu kullanmak zorunda kalma ihtimali çok azdı. Bu korkunç büyünün aklının derinliklerine çökmesini, saklanmasını, binlerce yararlı, güzel veya insanın içini açan büyücülükle ve tılsımlarla, Roke'un bütün o irfan ve kurallarıyla, Ard'ın ona miras bıraktığı kitapların irfanıyla Örtülmesini sağlamıştıİşlenmemiş, korkunç, işe yaramaz bir halde altınış sene boyunca aklının karanlıklarında kalmıştı, tıpkı ışık, servet ve çocuk dolu bir malikânenin mahzeninde kalmış eski, unutulmuş bir evin yapım tarihini taşıyan temel taşı gibi.

Yağmur durmuştu gerçi ama pus hâlâ zirveyi gizliyor, bulut şeritleri yüksek ormanlar arasından geçip gidiyordu. Deniz Yosunu, elinden gelse bütün hayatını Gont Dağındaki ormanları dolaşarak geçirebilecek olan Sükûnet kadar yorulmaz bir yürüyüşçü değildi; ama Re Albi'de doğduğundan buradaki yolları ve geçitleri avucunun içi gibi biliyordu. Rissi'nin kuyusunun oradan kestirme yola saparak, öğlene varmadan, dağın yamacında düz bir basamak gibi duran Semere'nin yüksek otluğuna çıkmıştı. Buranın bir mil kadar aşağısında, artık güneşle aydınlanmış bir tepenin muhafazalı tarafında, ilerisinde bulut gölgesi gibi hareket

eden koyun sürülerinin bulunduğu çiftlik binaları duruyordu. Gont Limanı ile körfezi, şehrin tepesindeki dik, düğüm düğüm tepelerin altına gizlenmişti.

Deniz Yosunu, Karanlık Gölet'e giden yeri buluncaya kadar biraz arandı. Bu gölcük, yarı çamur ve sazdan oluşuyordu. Aradığı ise üzerinde keçilerin ayak izlerinden başka bir iz bulunmayan, belli belirsiz, bataklık bir yoldu. Parlak gök altında, turbalı toprağın çok üzerinde olmasına rağmen su karanlıktı. Deniz Yosunu keçi izlerini takip etti; çamurda kayıp düşmemek için bileğini burkunca homurdandı. Suyun kenarında kıpırdamadan durdu. Bileğini ovmak için eğildi. Dinledi.

Tamamen sessizdi.

Hiç rüzgâr yoktu. Hiç kuş cıvıldamıyordu. Uzaktan gelen ne bir böğürtü, ne bir meleme, ne de bir seslenme vardı. Vızıldayan bir sinek bile yoktu, Karanlık suya baktı. Hiçbir şey yansıtmıyordu.

İsteksizce, yalınayak, baldınçıplak ileri doğru bir adım attı; yarım saat önce güneş açtığında cüppesini düriip heybesine kaldırmıştı. Sazlar bacaklarını süpürüyordu. Ayağının altındaki çamur yumuşaktı, insanı içine çekiyordu, sazların köklerinin Kaçaklarıyla doluydu. Goletin içine doğru yavaşça ilerlerken hiç ses çıkarmıyordu; hareketinden meydana gelen halkalar da belirsiz ve küçüktü. Gölet uzun bir süre sığ devam etti. Sonra dikkatli ayakları dibi hissetmeyince durdu, Su titredi. Bunu önce butlarında hissetti, bacaklarına kürk değiyormuş gibi hafif çırpıntılar çarpıyordu; sonra gördü, bütün göletin yüzeyinde bir titreme vardı. Onun yarattığı, çoktan geçmiş olan halka halindeki çırpıntılar değil, tekrar tekrar olan bir buruşukluk, bir kabartı, bir titreme.

"Nerede?" diye fısıldadı; sonra bu sözü başka bir lisanı olmayan şeylerin anladığı lisanda söyledi.

Bir sessizlik oldu. Derken kara, titreşen sudan bir balık atladı; hemen bir kol boyu mesafede grimsi beyaz bir balık; balık sıçrarken cılız, berrak bir sesle, aynı dilde, iaved!" diye bağırdı."

Yaşlı büyücü olduğu yerde kalakaldı. Gonftaki isimler hakkında bütün bildiklerini hatırlamaya çalıştıktan bir süre sonra iaved'in nerede olduğunu gördü. Burası sırtların birbirinden ayrıldığı, tam Gont Limanı'nın iç taraflarındaydı; şehrin üzerindeki burnun kıyısı; tam fay hattı. Burada odaklanmış bir deprem bütün şehri yıkabilir, çığ düşürebilir, bir deniz dalgası oluşturabilir, kavuşan eller gibi limanın ağzındaki kayaları kapatabilirdi. Deniz Yosunu titredi, göletin suyu gibi her yanı ürperdi.

Dönerek aceleyle, nereye bastığına bakmadan, suyu sıçratıp veya ağır ağır nefes alıp sessizliği bozmayı umursamadan kıyıya gitti. Sazlar arasındaki yoldan kuru toprağa ve kaba otlara varıp da tatarcık ve cırcır böceklerinin sesini duyuncaya kadar zar zor yürüdü. Zar zor yere oturdu çünkü bacakları titriyordu.

Olmayacak, dedi kendi kendine Hard dilinde konuşarak; "Yapamayacağım," dedi sonra. "Tek başıma yapamam.'O kadar çılgına dönmüştü ki sonunda Sükûneti çağırmaya karar verdiğinde altınış yıldır bildiği büyünün nasıl başladığını hatırlayamadı; sonra hatırladığını düşündüğünde de ölü çağırma büyüsü söylemeye başlamıştı; ne yaptığım fark edip

durduruncaya kadar büyü çalışmaya başlamış ve kelime kelime hepsini bozmak zorunda kalmıştı.

Biraz ot yolarak bacağındaki ve ayaklarındaki yapışkan çamuru sildi.

Çamur daha kurumamıştı, sadece tenine bulaştırmış oldu, o kadar. "Çamurdan nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sonra çenesini kapatarak bacaklarını temizlemeye çalışmayı bıraktı. "Top yerdeniz öykülerr rak, toprak," dedi, üzerine oturduğu yeri okşayarak. Sonra son derece yavaş ve son derece dikkatle, davet büyüsü yapmaya başladı.

Gont Limanı'nın kalabalık rıhtımına giden kalabalık caddede büyücü Ogion birdenbire duru verdi. Yanındaki gemi kaptanı birkaç adım daha ilerledikten sonra dönüp Ogion'un havayla konuştuğunu görmüştü.

Tabii geleceğim usta! dedi Ogion. Sonra biraz duraksadıktan sonra, "Ne kadar var?" diye sordu. Uzun bir sessizlikten sonra da havaya gemi kaptanının anlamadığı bir dilde bir şey söyledi ve bir an için tepesindeki havanın kararmasına neden olan bir el hareketi yaptı.

Kaptan, dedi, "çok özür dilerim, geminin yelkenlerine büyü yapmak için biraz beklemem gerek. Bir deprem yaklaşıyor. Şehri uyarmam lazım.

Oradakilere, yelken açabilecek bütün gemilerin açık denize gitmelerini söyler misin. Çıkın, Silahlı Kayaları geçin! Size iyi şanslar." Dönüp caddeden geri koşmaya başladı; kırlaşmaya başlamış gür saçlı, uzun boylu, güçlü bir adamdı, erkek bir geyik gibi koşuyordu, Gont Limanı, dik sahiller arasındaki uzun ve dar bir körfezin iç ucunda bulunur. Körfezin girişi araları ancak otuz metre kadar olan iki büyük burun yani Liman Kapısı ile Silahlı Kayalar arasmdandır. Gont Limanı deniz korsanlarına karşı emniyetlidir. Ama emniyet kendi tehlikesini yaratır; uzun körfez yerdeki bir fay hattını izlediği için açık olan bu boğaz her an kapanabilir.

Şehri uyarmak için elinden geleni yaptıktan, kapı muhafızları ve liman muhafızlarının şehirden çıkan birkaç yolu kapatıp panik içindeki insanların birbirlerini ezmelerini engellemek için ellerinden geleni yaptıklarını gördükten sonra, Ogion kendisini Liman'ın gözetleme kulesindeki bir odaya kapatıp kapısını kilitledi, çünkü herkes aynı anda onunla konuşmak istiyordu; sonra da Dağ'da Semere'nin inek otlağının üzerindeki Kara Gölet'e bir gönderide bulundu.

Eski ustası göletin yakınlarında otların üzerinde oturmuş elma yiyordu.

Kurumakta olan çamurla kaplanmış olan bacaklarının yakınında yer yumurta kabuklarıyla beneklenmişti. Bakışlarını kaldırıp Ogion'un gönderisini görünce ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. Ama yaşlı görünüyordu. Hiç bu kadar yaşlı görünmemişti gözüne. Ogion işlerinin yoğunluğu nedeniyle bir yıldan fazladır onu görmemişti; beylerin ve halkın işlerini yapmaktan dağ yamacındaki ormanlarda yürüyecek, gidip Re Albideki küçük evde Enhemon ile kıpırdamadan oturup dinleyecek bir fırsatı olmamıştı. Enhemon yaşlı bir adamdı, seksenine yaklaşmıştı; korkuyordu, Ogion'u görünce neşeyle gülümsedi ama ürkmüştü.

Sanırım yapmamız gereken, dedi hiç giriş yapmadan, "sen Kapılandan, ben de Dağ'ın iç ucundan, fay hattının fazla açılmasına mani olmaya çalışmak.

Birlikte çalışacağız, bilirsin ya. Başarabiliriz. Ben toplandığını hissediyorum, ya sen?"

Ogion hayır anlamında başını salladı. Gönderisinin Enhemon'un yanında otlara oturmasını sağladı; tabii suretinin geçtiği veya oturduğu yerde otların boyunları hiç eğilmiyordu. "Ben şehirde panik yaratmaktan başka bir şey yapamadım," dedi. "Bir de gemileri körfezin dışına yolladım.

Hissettiğin nedir? Nasıl hissedebiliyorsun?"

Bunlar büyücüler arasında konuşulan teknik sorulardı. Enhemon cevap vermeden önce tereddüt etti.

Bunu Ard'dan öğrenmiştim, dedikten sonra yine duraksadı. Ogion'a Gont'ta bile pek ünlü olmayan, hatta iyi bir ünü olmayan bir sihirbaz olan ilk hocası hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Ard' la ilintili bir giz, bir utanç vardı. Enhemon bir büyücü için biraz geveze bile olsa bazı şeyler konusunda bir taş kadar sessiz olurdu. Sessizliğe saygısı olan Ogion ona hocasını hiç sormamıştı.

Bu Roke büyüsü değil, dedi yaşlı adam. Sesi kuruydu ve biraz zorla çıkıyordu. "Gerçi dengeye ay kın bir yanı yok. Bulaşık bir şey değil."

Kötü şeyler, tamahkârlıkla yapılan büyüler, lanetler ve kara büyü için hep bu sözü kullanırdı: "Bulaşık şeyler." Bir süre sonra, kullanacağı kelimeleri araştım araştıra devam etti: "Toprak. Taşlar, Bu tozlu topraklı bir büyü. Eski, Çok eski. Gont Adası kadar eski."

Kadim Güçler, diye mırıldandı Ogion.

Enhemon başıyla onayladı.

Yerin kendisini mi denetim altına alıyor?

Sanırım daha çok yere girip bütünleşmekle ilgili. Enhemon elmanın koçanını ve yumurta kabuklarının büyük parçalarını gevşek toprağın altına gömüp üzerini okşayarak güzelce kapattı. "Sözleri biliyorum tabii ki, ama ne yapmam gerektiğini yaparken keşfedeceğim. Büyük büyülerin böyle bir sakıncası oluyor, değil mi? Ne yaptığını, yaparken Öğreniyorsun. Alıştırma yapacak fırsat olmuyor. Ah işte! Bunu hissettin mi?"

Ogion hayır anlamında başını salladı.

Geriliyor, dedi Enhemon gözleri dalmış; eli, ürkmüş bir danayı sakinleştirmek için okşarcasına farkında olmadan, yavaşça toprağı okşuyordu. "Artık çok az zaman kaldı sanırım. Sen Kapılar'ı açık tutabilir misin canım?"

Bana ne yapacağını anlat...

Fakat Enhemon başını sallıyordu, "Hayır," dedi, "zaman yok. Senin yapacağın türden bir şey değil." Yerde veya havada hissettiği her ne idiyse, o dikkatini gittikçe daha çok çekiyordu; Ogion ise onun aracılığıyla toplanan, tahammül edilemez gerginliği hissediyordu. Fakat bir süre sonra biraz rahatladı ve hatta gülümsedi bile. "Çok eski bir şey," dedi. "Şimdi keşke bu konuda daha çok düşünseydim diyorum. Sana aktarmış olsaydım. Ama insana biraz kaba geliyordu. Can sıkıcı... Hoca hanım bana nereden öğrendiğini söylememişti. Buradan tabii ki... Sonuç olarak çeşit çeşit bilgi var."

Hoca hanım mı?

Ard. Hocam. Yüzündeki ifade okunamayan, hatta muzip bir ifadesi olduğu bile söylenebilecek olan Enhemon bakışlarını kaldırdı, "Bilmiyor muydun?

Hayır, galiba bundan hiç söz etmemiştim. Ama sonuç olarak pek bir fark da yok. Hiçbirimizin, ya ni biz büyücülerin bir cinsiyetimiz olmadığı için, öyle değil mi? Önemli olan kimin evinde yaşadığımız. Galiba bilinmesi icap eden önemli miktardaki bilgiyi gözardı etmişiz. Bu tür şeyleri..İşte! Yine oldu..."

Adamın ani gerginliği ve hareketsizliği, gerilmiş yüz ifadesi ve donuk bakışı, doğum sırasında sancılanan bir kadının ifadesine benziyordu.

Ogion, "'Dağ'ın içinde' derken neyi kastetmiştin?" diye sorarken bunu düşünüyordu.

Sancı geçmişti; Enhemon cevap verdi, "Dağın içiniİavcdV Altlarındaki düğüm düğüm tepeleri işaret etti. "İçeri girip, etrafın kayıp gitmesini önlemeye çalışacağım, tamam mı? Yaparken nasıl yapılacağını anlayacağım mutlaka. Sanın m kendine dönme zamanın geldi. Sıkışmaya başladı." Yine durdu, sanki yoğun bir ağrı çekiyormuş gibi kamburunu çıkartıp, dişlerini sıktı. Kalkmak için çabaladı. Ogion düşünmeden yardım etmek için elini uzattı.

Bir işe yaramaz" dedi yaşlı büyücü sırıtarak. Rüzgâr ve gün ışığından başka bir şey değilsin. Şimdi ben ise toprak ve taş olacağım. En iyisi sen işinin başına git. Hoşça kal Aihal. Ağzı... ağzı açık tut, bir kere de olsa, tamam mı?"

İtaatkârca kendisini Gont Limanı'ndaki havasız, duvar haklarıyla dolu odaya geri döndüren Ogion pencereden bakıp, uzun körfezin ucunda her an kapanabilecek bir çene gibi görünen Silahlı Kayalar'ı görünceye kadar, yaşlı adamın yaptığı espriyi anlamamıştı.

Yani anlayacağın, yapmam gereken, dedi yaşlı büyücü, artık orada olmasa bite, kendisini rahatlattığı için hâlâ Sükûnetle konuşarak, "dağa girmek, doğrudan dağın içine; ama maden arayıcı bir sihirbaz gibi değil; öyle şeylerin arasından kayıp gidip, bakarak, tadarak değil. Daha derine. En derine. Damarlara değil, kemiklere. Evet... " Yayladaki otlakta tek başına duran Enhemon, bütün büyük büyüleri açan hareketle dua eder gibi kollarını açtı ve konuştu.

Ard'ın öğrettiği kelimeleri söylerken hiçbir şey olmadı; sert ağzı, uzun, ince kollarıyla yaşlı cadı hocasının tersten söylemiş olduğu sözler, şimdi doğru olarak söylenmişti. Hiçbir şey olmadı ve kuru, sıcak, karanlık toprak etrafında yükselmeden önce gün ışığıyla deniz yelinin hasretini çekecek, büyüden kuşku duyacak, kendinden kuşku duyacak zamanı oldu.

Oraya girince acele etmesi gerektiğini, yerin kemiklerinin hareket etmek için sabırsızlandığını ve onlara yol göstermek için onlar olması gerektiğini biliyordu ama acele edemiyordu. Üzerinde bütün dönüşümlerde yaşanan dehşet hissi vardı. Zamanında tilki olmuştu, boğa olmuştu, kızböceği olmuştu ve varlık değiştirmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Ama bu farklıydı, bu yavaşça yaşanan genişleme. Enginle şiyorum, diye düşündü.

İaved'e doğru uzandı, sancıya, sıkıntıya doğru. Yaklaştıkça batıdan içine büyük bir kuvvetin aktığını hissetti, sanki sonuç olarak Sükûnet de onun elinden tutmuş gibi. Bu bağdan kendi

gücünü yani Dağ'in gücünü, yardım olsun diye yollayabiliyordu. Ona geri dönmeyeceğimi söylemedim, diye düşündü; bu Hard dilindeki son sözleriydi, son esefiydi çünkü artık dağın kemikleri içindeydi. Ateşin damarlarını ve büyük kalbin atışını biliyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. MSakin ol, sessiz ol. Tamam, tamam. Kendine hâkim ol. Tamam işte. Sakin olabiliriz," dedi, insan dili olmayan bir dille. Artık sakinleşmişti, hareketsizleşmişti, dağın ateşli karanlığında taş içinde taş olarak, toprak içinde toprak olarak tutunmuştu.

Caddeler dalgalar gibi kabararak inip çıktığı sırada, kaldırım taşlan dört bir yana patlarken, tuğladan duvarlar un ufak olurken, Silahlı Kayalar homurdanarak birbirlerine doğru yatarken, rıhtımdaki gözetleme kulesinin çatısında tek basma duran büyücüleri Ogion'u görmüştü insanlar.

Gördükleri, elleri uzanmış, sanki bir şeyi zorla ayırmaya çalışıyormuş gibi duran Ogion'du: Ve kayalar onun hareketiyle açılarak, dümdüz, kıpırdamadan durdu. Şehir sarsıldıktan sonra kıpırdamadan durdu. Depremi durduran Ogion'du, Bunu gözleriyle gördüklerini söylediler Hocam yanımdaydı; onun hocası da onun yanında" dedi Ogion, onu övdüklerinde. O Dağı hareketsiz tutabildiği için ben de Kapı'yı açık tutabildim." Onun alçakgönüllülüğünü överek, söylediklerine kulak asmadılar. Dinlemek, insana zor nasip olan bir vergidir; üstelik insanlar kahramanları olsun isterler.

Şehir yeniden düzene girdikten, bütün gemiler geri geldikten, duvarlar yeniden inşa edildikten sonra, Ogion bütün o övgülerden kaçarak Gont Limanı üzerindeki tepelere gitti. Yaradılış Lisam'ndaki gerçek adı, Ogion'un gerçek adı gibi Aihal olan Trimmer Vadisi denilen garip ve küçük vadiyi buldu. Bütün gün boyunca burada yürüdü, sanki bir şey bulmaya çalışırmış gibi. Akşam olunca toprak üzerine uzanarak, toprakla konuşmaya başladı. "Bana söylemen gerekirdi. Sana bir veda ederdim," dedi. Bir kez ağladı; gözyaşları otların sapları arasındaki kuru toprağa düşerek minik çamur noktaları, minik, yapış yapış noktalar oluşturdular. Orada, toprak üzerinde uyudu. Gün doğarken ayağa kalktı ve yoldan Re Albi'ye gitti.

Köyün içine girmeden geçip, Overfell'in başlangıcında, kuzeydeki iki odalı eve vardı. Evin kapısı açık duruyordu.

Son fasulyeler dallarında irileşip kartlaşmıştı; lahanalar ise büyümeye başlamıştı. Tozlu avludan üç tavuk gıdaklayarak ve eşelenerek geldiler; biri kızıl, biri tarçın renkli, biri beyazdı; gri bir tavuk kümeste follukta yatıyordu. Ne civciv vardı, ne de Enhemon'un Kral dediği horozdan bir emare. Belki o sırada, horozun yerini almak için civcivlerden biri yumurtasından çıkıyordu bile. Evin arkasındaki minik meyva bahçesinde bir tilkinin kokusunu alır gibi olmuştu.

Cilalı ahşap zemin üzerine uçuşup gelmiş olan tozu ve yaprakları süpürdü ve Enhemon'un şiltesiyle battaniyesini havalandırmak için güneşe serdi.

Bir süre burada kalırım" diye geçti aklından. Güzel bir yer burası" Bir süre sonra da, "Keçi besleyebilirim" diye düşündü.

4 -BATAKLIK YAYLA

Semel adası Havnor'un önündeki Peln Denizi'nin kuzeybatısında, Enlad'ın güneybatısında bulunur. Yerdeniz Takımadalarının en büyük adalarından biri olmasına rağmen Semel ile ilgili fazla hikâye yoktur. Enlad'ın şanlı bir tarihi, Havnor'un serveti, Paln'in kötü namı vardır ama Semerin sadece büyük ve küçük baş hayvanları, ormanları, küçük kasabaları ve hepsinin tepesinde yükselen kocaman» sessiz yanardağları Andanden vardır.

Andanden'in güneyinde, yanardağ son canlandığında üzerine küllerin yüzlerce metre yığılmış olduğu bir arazi uzanır. Bu yüksek yaylada nehirler ve ırmaklar denize doğru kendilerine yol açmışlar, dönerek, birikintiler oluşturarak, yayılıp dolanarak burada büyük bir bataklık meydana getirmişlerdir; engin ufuklu, az ağaçlı, pek insanı bulunmayan kocaman, ıssız sulak bir arazi. Küllü toprakta gür, parlak otlar biter; insanlar da burada büyük baş hayvan besleyerek kalabalık güney sahilleri için sığırları semirtirler, hayvanları yaylada dolaşsınlar diye akarsuların parmaklık görevi gördüğü millerce alanda başıboş bırakırlar.

Dağların hep yaptığı gibi iklimi Andanden belirler. Etrafına bulutlan toplar. Yayladaki bataklıklarda yazlar kısa, kışlar uzun olur.

Bir kış gününün erken çöken karanlığında, sağında solunda kamışlar arasında sığırların açtığı yoldan başka bir şey olmayan, pek bir şey vaat etmeyen rüzgârlı bir yol ayrımında bir yolcu durarak ne taraftan gitmesi gerektiğini anlamak için bir işaret aradı.

Dağın son yamacından inerken bataklık arazi üzerinde pek uzakta olmayan bir köy ve orada burada evler görmüştü. Köye giden yol üzerinde olduğunu düşünmüştü ama bir yerlerde yanlış bir tarafa sapmıştı. Yollann kıyılarında uzun kamışlar yükseldiği için, bir yerlerde ışık yanıyorsa bile göremiyordu. Ayaklarının dibinden sular sırıklıyordu. Andanden'in kara lavdan oluşmuş kaba yollarında yürümekten ayakkabılan yıpranmıştı.

Tabanlan tamamen erimişti, ayakları bataklık yollarının buzlu ıslaklığıyla ağrıyordu.

Hava çok çabuk karardı. Güneyden gelen ince bir sis gökyüzünü gözlerden gizliyordu. Sadece dağın devasa, loş kütlesi üzerinde yıldızlar net bir biçimde ışıldıyordu. Rüzgâr, yumuşakça, kasvetle ıslık çaldı kamışlar arasında.

Yolcu da kavşakta durup kamışlara ıslık çaldı. Yolların birinde bir şey, karanlıktan daha kara iri bir şey hareket etti.

Orada mısın canım? dedi yolcu. Kadim Lisan'da konuşuyordu, Yaradılış dilinde. "Gel bakalım o halde Ulla," deyince düve, yanma yaklaşan adama doğru, kendi ismine doğru birkaç adım ilerledi. Hayvanın başını görerek değil de el yordamıyla bulup gözleri arasındaki ipeksi çukuru okşadı, alnındaki çıkıntı halindeki boynuzlarının kökleri kaşıdı. "Güzelsin, çok güzelsin," dedi düveye, hayvanın ot kokulu nefesini teneffüs edip, iri sıcaklığına yaslanarak, "Bana yolu gösterir misin tatlı Ulla? Gitmem gereken yere beni götürür müsün?"

Onu bataklıkların daha da derinliklerine sürükleyecek olan başıboş sığırlardan biriyle değil de bir süt danasıyla karşılaşması bir şanstı.

Ulla'sı parmaklıklardan atlamaya pek düşkündü ama biraz gezindikten sonra ahırın ve hâlâ bir avuççuk da olsa süt aşırabildiği anasının tatlı hayallerine dalmaya başlardı; o sırada ise yolcuyu eve götürmeye razıydı.

Yollardan birinden ağır ağır ama kararlı bir tempoyla yürümeye başladı; adam da yol yeterince genişleyince bir elini hayvanın kalçasına koyarak onunla yürümeye koyuldu. Düve diz boyu suya girip nehirde yürürken, o da hayvanın kuyruğuna tutundu. Hayvan akarsuyun alçak, çamurlu kıyısından tırmandı, kuyruğunu sallayarak kurtardı ama adamın kendisinden de sakil bir şekilde tırmanışını bekledi. Sonra yeniden yavaşça yoluna devam etti.

Adam hayvanın böğrüne yaslanarak sarıldı çünkü akarsu onu iliklerine kadar dondurmuştu ve titremeye başlamıştı.

Moö, dedi rehberi yavaşça; o zaman hafifçe sol yanlarında, sarı bir ışığın soluk, küçük karesini gördü.

Teşekkür ederim, dedi adam bahçe kapısını, annesine doğru koşan düve için açarak; kendisi ise evin karanlık avlusundan kapıya doğru tökezleyerek ilerledi.

Herhalde kapıdaki Yemiş'ti ama kapıyı niye çalmıştı kadın anlayamadı.

Gir içeri ahmak! dedi; adam bir daha çaldı kapıyı; kadın onardığı şeyi yere bırakarak kapıya gitti. "Daha bu saatte nasıl bu kadar sarhoş olabildin?" dedikten sonra adamı gördü.

Kadının ilk gördüğü bir kraldı, bir bey, şarkılardaki Maharion, uzun boylu, dimdik, yakışıklı. Hemen sonraki düşüncesi ise, bir dilenci, yolunu yitirmiş bir adam, kirli giysiler içersinde titreyerek büzüşmüş.

Adam, "Yolumu kaybettim. Köye varabildim mi?" diye sordu. Sesi bir dilencinin sesi gibi kaba ve boğuktu ama dilenci aksanı yoktu.

Yarım mil kadar ilerde, dedi Armağan.

Han var mı köyde?

Oraby'ye varana kadar yok, o da güneyde onon iki mil ötede. Kadın bir an için düşündü. "Eğer gece kalacak bir oda arıyorsan bende bir tane var.

Belki San'ın da boş odası vardır, eğer köye gideceksen."

Eğer mümkünse burada kalmak isterim, dedi adam o soylu tavnyla, bir yandan da dişleri birbirine çarparak ve yığılmamak için kapı pervazına tutunarak.

Ayakkabılarını çıkart, dedi kadın, "vıcık vıcıklar. Sonra gir içeri."

Yana doğru çekilip, "Ateş başına gel," diyerek onu ocağa yakın yerde duran Bren'in yerine oturttu. "Ateşi biraz karıştırıver," dedi. "Biraz çorba içmek ister misin? Hâlâ sıcak."

'Teşekkür ederim hanımefendi," diye mırıldandı adam, ateşe doğru eğilerek.

Kadın adama bir kase et suyu getirdi. Adam bunu sabırsızlıkla ama yine de dikkatlice içti, sanki uzun zamandır sıcak çorba içmeyi unutmuş gibi Dağı aşıp da mı geldin?

Adam başıyla onayladı.

TINe demeye?"

"Buraya gelmek için," dedi adam. Artık daha az titremeye başlamıştı.

Çıplak ayaklarının görüntüsü çok hüzün vericiydi, yara bere içinde, şişmiş ve sırılsıklamdı, Kadın adama ayaklarını ateşte ısıtmasını söylemek istedi ama haddini aşmayı sevmezdi. Her ne idiyse, kendi rızasıyla dilenci olmamıştı.

"Buraya, Bataklık Yayla'ya pek gelen olmaz," dedi kadın. "Sadece seyyar satıcılar falan. Ama onlar da kışın gelmezler."

Adam çorbasını bitirdi, kadın kâseyi aldı. Kadın yerine, ocağın sağındaki gaz lambasının yanındaki tabureye oturarak yamama işine döndü. "Isın da sana yatağını göstereyim," dedi. "O odada ateş yoktur. Yukarda, dağda kötü havaya yakalandın mı? Kar olduğunu söylüyorlar,"

Hafif bir kar vardı, dedi adam. Kadın, ateş ve lambanın ışığında adamı iyice bir süzdü. Kırk yaşlanndaydı; inceydi ve kadının ilk algıladığı kadar da uzun boylu değildi. Hoş bir çehresi vardı ama bir tuhaflık, bir eksiklik vardı yüzünde. Yıkılmış gibi görünüyor, diye düşündü kadın, yıkılmış bir adam.

BatakluYa neden geldin ki? diye sordu kadın. Onu içeri aldığı için sormaya hakkı olduğunu düşünüyordu; yine de adamı sorularıyla sıkıştırmaktan biraz huzursuz olmuştu.

"Buradaki sığırlarda hastalık olduğunu söylediler." Artık üşümekten kurtulduğu için sesi daha güzeldi. Tıpkı kahramanların ve Ejderha Efendileri'nin kıssalarını anlatan masalcılar gibi konuşuyordu. Belki de bir masalcı veya şarkıcıydı? Ama yo; hastalık, demişti.

"Öyle."

"Hayvanlara bir yardımım dokunabilir." "Devacı mısın?" "Adam
başıyla onayladı".

O halde herkes geldiğine çok memnun olacak. Bulaşıcı hastalık sığırlar arasında felaket halde. Daha da kötüleşiyor.

Adam bir şey söylemedi. Kadın ısının adamın iliklerine işlediğini, onu açtığını görüyordu.

Ayaklarım ateşe uzat, dedi aniden. "Kocamın eski ayakkabıları var." Bunu söylerken çok zorlanmıştı ama yine de kendi sesini duyduğunda rahatlamış hissetmişti kendisini, o da açılmıştı. Zaten Bren'in ayakkabılarını ne diye saklıyordu ki? Yemiş'e çok küçük, kendisine de çok büyük geliyorlardı. Kıyafetlerini dağıtmıştı ama nedenini bilmeden ayakkabılarını saklamıştı. Sanki bu adama saklamıştı, insan sabrederse her şey yerli yerini buluyor, diye düşündü. "Sana çıkartı veririm" dedi. "Seninkiler mahvolmuş,"

Adam kadına baktı. Kara gözleri iri, derin ve at gözü gibi donuktu, okunmuyordu.

Öldü, dedi kadın, "İki yıl önce. Bataklık illeti. Burada, buna dikkat etmen gerek. Su. Ben erkek kardeşimle birlikte yaşıyorum. O şimdi köyde, meyhanede. Mandıramız var. Ben peynir

yaparım. Bizim hayvanların durumu iyi." Kötülüğü uzak tutmak için bir geri çevirme işareti yaptı. "Onları kapalı tutuyorum. Meralardaki hastalık pek fena. Belki soğuk hava hastalığı bitirir,"

"Hastalıktan mustarip olan hayvanları öldürme ihtimali daha fazla," dedi adam. Sesi biraz uykulu çıkıyordu.

"Bana Armağan diyorlar," dedi kadın, "erkek kardeşim de Yemiş."

Selyatağı, diye adlandırdı kendisini adam biraz duraksadüo tan sonra; kadın bu ismi uydurmuş olduğunu düşündü. Adama uymuyordu. Adamın hiçbir yanı uymuyor, bir bütünlük oluşturmuyordu. Yine de kadın adama karşı bir emniyetsizlik hissine kapılmamıştı. Onun yanında rahattı. Kendisine karşı kötü bir niyeti yoktu. Kadın adamın içinde bir iyilik olduğunu düşündü, hayvanlar hakkında konuşmasına bakılacak olursa. Onları ikna edebileceğini düşündü. Kendisi de bir hayvan gibiydi, korunmaya muhtaç ama bunu söyleyenıeyen sessiz, yaralı bir hayvan.

Gel, dedi kadın, "orda uyuyup kalmadan." Adam itaatkârca peşinden, evin bir köşesine yapılmış, bir dolaptan pek büyük olmayan Yemiş'in odasına gitti. Kadının odası bacanın arkasındaydı. Biraz sonra Yemiş zil zurna gelirdi; kadın onun için de bacanın köşesine ot bir şilte hazırlardı. O gece yolcu rahat bir yatakta yatsındı. Belki, yoluna devam ederken kadına biriki bakır para bırakırdı. Şu günlerde evde bakır sıkıntısı çekiyorlardı Adam her zamanki gibi uyandı, Büyük Ev'deki odasında. Neden tavanın alçak, havanın da temiz ama ekşi olduğunu, dışarıda da sığırların bağırdığını anlayamadı. Kıpırdamadan yatıp, bu diğer yere ve bir gece evvel bir düveye veya bir kadına söylediği günlük ismini hatırlayamadığı bu diğer adama geri dönmesi gerekti. Gerçek adını biliyordu ama burada bu bir işe yaramazdı; her neredeyse ya da bir yerdeyse. Kara yollar, inen yamaçlar, önünde uzanan akarsuların parlak sularıyla kestiği engin bir yeşillik vardı. Esen soğuk bir yel. Kamışlar ıslık çalmıştı, genç inek onu derelerden geçirmişti, Emer de kapıyı açmıştı. Kadını görür görmez adını bilmişti. Ama başka bir isim kullanması gerekiyordu. Kadına ismiyle hitap etmemeliydi. Kadına, kendisi için söylediği ismi hatırlamalıydı. İrioth olmasına rağmen, irioth olmamalıydı. Belki zamanla başka bir adam olurdu.

Hayır; bu yanlıştı; bu adam olmalıydı, Bu adamın bacakları sızlıyor, ayakları ağrıyordu. Ama yatak güzeldi, kuştüyünden bir yatak, sıcak; henüz içinden çıkmak istemiyordu. İrioth'tan ayrılarak biraz kestirdi.

Sonunda kalktığında kaç yaşında olduğunu merak ederek yetmiş yaşında olup olmadığını anlamak için ellerine ve kollarına baktı. Hâlâ kırk yaşında görünüyordu gerçi ama yetmiş yaşında biri gibi iki büklüm hareket ediyordu. Günler ve günlerce süren yolculuktan berbat hale gelmiş olan kıyafetlerini giydi. Sandalyenin altında bir çift ayakkabı vardı; kullanılmış ama güzel, sağlam ayakkabılar, yanlannda da onlara uygun bir çift el örgüsü yün çorap vardı. Çorapları yara bere içindeki ayaklarına geçirdikten sonra mutfağa seğirtti. Emer koca lavaboda durmuş, bez içinde ağır bir şey sıkıyordu.

Bunlar ve ayakkabılar için teşekkür ederim, dedi; verdiği armağan için teşekkür ederken kadının günlük ismini hatırladı; ama sadece, "Hanımefendi," dedi.

"Bir şey değil," dedi kadın ve elindeki her neydiyse kocaman bir toprak çanağa atarak ellerini önlüğünde kuruladı. Adam kadınlar hakkında hiçbir şey bilmezdi. On yaşından beri kadınlann olduğu bir yerde yaşamamıştı. Onlardan korkuyordu, uzun süre önce, o diğer büyük mutfakta ona ayakaltından çekilmesini bağıran kadınlardan. Ama Yerdeniz'de gezinmeye başladığından beri kadınlarla karşılaşmıştı; kadınlar hayvanlara benziyordu; korkutmadığı sürece onun farkına bile varmadan işlerini yapmaya devam ediyorlardı. O da onlan korkutmam ay a çalışıyordu. Onları korkutmak gibi bir arzusu veya bunun için bir nedeni yoktu. Onlar erkek değildi.

"Taze lor ister misin? Kahvaltıda pek güzel olur." Kadın adamı şöyle bir süzdü ama çok değil, göz göze gelmediler. Bir hayvan gibi, bir kedi gibi ölçüyordu adamı kadın, ona meydan okumadan, Bir kedi, büyük boz bir kedi vardı; ocak başına oturmuş korları seyrediyorduİrioth kadının verdiği kâseyle kaşığı kabul ederek yerine oturdu. Kedi yanma sıçrayarak mırlamaya başladı, Şuna bak,"" dedi kadın. "Genellikle insanlarla arası iyi değildir."

Lora geldi.

Belki de devacıları tanıyordun Kadın ve kedinin yanı çok huzur vericiydi, iyi bir eve gelmişti.

Dışarısı soğuk, dedi kadın. "Bu sabah yalakta buz vardı. Bugün mü gideceksin?"

Bir sessizlik oldu. Sözcüklerle cevap vermesi gerektiğini unutmuştu.

Mümkünse kalmak isterdim, dedi. "Burada kalırdım."

Kadının gülümsediğini gördü ama kadın hâlâ müteredditti, bir süre sonra, "Eh, hoş geldiniz beyim, ama sormak zorundayım, azıcık ödeme yapabilir misiniz?"

A, tabii, dedi adam aklı karışarak; ayağa kalkıp kesesini almak için topallayarak yatak odasına gitti. Kadına tek bir para getirdi, küçük bir Enlad altını.

Yiyecek ve ateş için, bilirsin ya; bugünlerde yer kömürü çok pahalı, diyordu kadın; sonra adamın uzattığı paraya baktı.

Aman beyim, dedi; o zaman adam yanlış bir şey yaptığım anladı.

Kasabada bunu bozabilecek biri yok" dedi kadın. Bir an için adamın yüzüne baktı. "Bütün köy birleşse bu parayı bozamaz," diye güldü. Demek ki bir sorun yoktu; gerçi paranın "bozulması" düşüncesi kafasında çınlayıp duruyordu.

Para bozuk değildi, dedi ama kadının bunu kastetmemiş olduğunu biliyordu. "Özür dilerim," dedi adam. "Eğer bir ay kalırsam, bütün kış kalırsam, o zaman ödeşir rnıyiz? Hayvanlarla çalışırken kalacak bir yerim olmalı."

Kaldır onu, dedi kadın bir el hareketiyle, yeniden kahkaha atarak, "Eğer sığırları iyileştirirden, sığırcılar sana para verir, sen de bana olan borcunu ödersin. "Teminat de istersen buna. Ama parayı kaldır beyim!

Bakmak bile başımı döndürüyor. Yemiş," dedi kadın koca kafalı, kuru bir adam, ani esen bir rüzgârla içeri dalarken, "bu bey bir yandan sığırları iyi ederken bizimle kalacak; çabuk olacak

bir iş! Bize ödeme yapacağına dair teminat verdi, Sen bacanın köşesinde yatacaksın, o da senin odanda.

"Bu kardeşim Yemiş, beyim."

Yemiş başını eğerek bir şeyler mırıldandı. Gözleri boş boş bakıyordu. İrioth'a adam sanki zehirlenmiş gibi gelmişti. Yemiş tekrar çıktığında kadın adama yaklaşarak, kararlı bir edayla ve alçak sesle, "İçkiden başka bir kötü yanı yoktur ama artık geriye içkiden başka bir şey kalmadı zaten" dedi. "Akimin büyük bir bölümünü ve sahip olduklarının çoğunu yiyip bitirdi. Yani, afedersin ama paranı onun görmeyeceği bir yere kaldırsan iyi olur beyim. Paranı bulmaya çalışmaz. Ama görürse alır. Ne yaptığının farkında değil, anlatabildim mi,"

Evet, dedi irioth. "Anlıyorum. Sen iyi bir kadınsın." Kadın erkek kardeşi hakkında, onun ne yaptığını nasıl da bilmediği hakkında konuşup duruyor, sonra da onu bağışlayıveriyordu. "İyi bir kız kardeşsin," dedi.

Kelimeler onun için çok yeniydi, daha önce hiç söylemediği, hiç düşünmediği sözlerdi, o yüzden bunları konuşmaması gereken Gerçek Lisan'da söylemiş olduğunu düşündü, Ama kadın gülümseyip omuz silkmekle yetinmişti.

Bazen o ahmak kafasını tutup sallayasım geliyor, dedi kadın, sonra işine geri döndü.

Böyle bir sığmağa gelinceye kadar ne kadar yorgun olduğunu anlamamıştı. O gün, Armağan işini yapıp bir içeri, bir dışarı girip çıkarken, bütün günü ateşin karşısında boz kediyle birlikte uyuklayarak geçirdi; kadın onu birkaç kez doyurmuştu fakir, kaba yiyeceklerdi ama hepsini yavaşça ve tadına vararak yedi. Akşam olunca erkek kardeş çıktı; kadın içini çekerek, r'Artık bir kiracımız olduğuna dayanarak meyhanede bir sürü yeni borç bulacak. Senin suçun olduğundan değil."

Öyle ya," dedi irioth. Benim suçum." Ama kadın onu affetti hemen; boz kedi ise rüyalar görerek adamın bacaklarına yaslanıyordu. Kedinin rüyaları irioth'un zihninde belirdi, hayvanlarla konuştuğu alçak ovalarda, gölgeli yerlerde. Kedi orada sıçrıyordu; sonra süt vardı, derin yumuşak bir heyecan. Hiç hata yoktu, sadece büyük bir masumiyet vardı. Kelimelere de ihtiyaç yoktu. Onu burada bulamazlardı. Buraya bulmaya gelmemişti.

Herhangi bir isim söyleme ihtiyacı yoktu. Kadından başka kimse yoktu; bir de rüya gören kedi; bir de kırpışıp duran ateş. Ölü dağdan kara yollan aşıp gelmişti ama burada dereler otlaklar arasından sığ akıyorlardı.

Adam deliydi ve kadın neyin ona hükmedip de kalmasına izin vermesine neden olduğunu bilmiyordu; yine de adamdan korkamıyor veya ona güvenmemezlik edemiyordu. Deliyse bile ne fark ederdi ki? Kibardı; başına her ne geldiyse, gelmeden önce belki de irfan sahibi biriydi. Zaten o kadar da deli değildi. Yer yer deliydi; ara sıra deli. Ona ait hiçbir şey bütün değildi, deliliği bile. Kadına söylediği ismi hatırlayamarmş ve köydeki insanların kendisine Otak demelerini istemişti. Büyük bir ihtimalle kadının da adını hatırlayamamıştı; ona hep Hanımefendi diyordu. Ama belki de bu adamın kibarlığındandı. Kadın, kibarlık olsun diye adama beyim diyordu; aynca bir de Selyatağı ya da Otak adama uymadığı için. Duyduğu

kadarıyla otak hiç sesi olmayan, keskin dişli küçük bir hayvandı ama Yüksek Bataklık'ta öyle yaratıklar yoktu.

Kadın, adamın buraya sığır hastalığını tedavi etmek için geldiğini anlatmasının da deliliklerinden biri olabileceğini düşünmüştü. Yanlarında hayvanlar için hazırladıkları ilaçlar, büyüler ve merhemlerle gelen devacılara hiç benzemiyordu. Ama birkaç gün dinlendikten sonra köydeki sığırcıların kimler olduğunu sorarak hâlâ yara bere içindeki ayaklarıyla, Bren'in eski pabuçlarını giyerek evden ayrıldı. Bunu görmek kadının içini burkmuştu.

Akşam, eskisinden daha da aksayarak gelmişti, çünkü San onu sığırların çoğunun bulunduğu Uzun Çayırlara götürmüştü. Kızılağaçtan başka kimsede at yoktu; ondaki atlar da sığır çobanları içindi. Kadın misafirinin zavallı ayakları için bir leğen sıcak su ile temiz bir havlu vermişti; sonra da aklına adamın yıkanmak isteyip istemediği gelmişti adam yıkanmak istiyordu. Suyu ısıtıp eski küveti doldurdular; adam ocak başında banyosunu yaparken kadın da kendi odasına çekildi. Kadın çıktığında her şey temizlenmiş, silinmiş, havlular ateşin önüne asılmıştı. Kadın hiç böyle ortalık toplayan adam duymamıştı; hem de zengin bir adamdan bunu hiç bekler miydi insan? Geldiği yerde usaklan yok muydu acaba? Kediden fazla yükü yoktu. Kendi eşyalarını kendi yıkamıştı, hatta çarşafını bile; kadın daha ne yaptığını anlayamadan yıkamış bitirmiş dışarıda güneşe sermişti, "Bunu yapmana gerek yok beyim, ben kendi eşyalarımla y ikayı veririm," dedi kadın, Gerek yok" dedi adam o mesafeli tarzıyla, sanki kadının ne hakkında konuştuğunu pek anlamıyormuş gibi; ama sonra, Sizin işiniz çok ağır," dedi.

Kimin değil ki? Peynir yapmasmı seviyorumİlginç bir yanı var Üstelik güçlüyüm de. Bütün korkum yaşlanmak; kovalan ve kalıplan kaldıramayacağım zamanlar. Adama tombul, kaslı kolunu gösterip yumruğunu sıkarak gülümsedi. "Elli yaşında biri için oldukça iyi!" dedi. Böyle böbürlenmesi aptalcaydı ama kadın güçlü kollarıyla, enerjisiyle ve hüneriyle gurur duyuyordu.

"İşi hızlandırır," dedi adam ağır başlılıkla, Adamda inekleri ikna etme kabiliyeti vardı ki insana hayranlık veriyordu.

Eğer adam ortalıklardaysa ve kadının yardıma ihtiyacı varsa, Yemiş'in işini üstelenivеriyordu hemen; üstelik arkadaşı Esmer'e anlatmış olduğu gibi ineklere karşı Bren'in yaşlı köpeğinden daha uyanıktı. Onlarla konuşuyor; yemin ederim, onlar da ona kulak veriyor. Bizim düve de yavru bir köpek gibi onun peşinden ayrılmıyor." Otlaklarda sığırlara her ne yapıyorduysa sığırcılar onun hakkında iyi şeyler düşünmeye başlamıştı. Tabii ki insancıklar herhangi bir yardım vaadine dört elle sarılıyorlardı. San'ın sürüsünün yarısı ölmüştü; Kızılağaç, kaybının ne kadar olduğunu söylemiyordu.

Sığırların cesetleri dört bir yana serilmişti. Eğer hava soğuk olmasaydı bataklık leş kokusundan geçilmeyecekti. Kadının mandıra kuyusu ve köyün adını aldığı kuyulardaki sular hariç, sular bir saat kaynatmadan içilmiyordu.

Bir sabah Kızılağaç'ın atlı sığır çobanlarından biri yanında eyerlenmiş bir katırla çıkagelmişti. "Doğu Otlakları onon iki mil uzakta olduğundan, Kızılağaç efendi, Otak efendi katıra binsin dedi," dedi genç adam.

Kadının misafiri evden çıktı. Parlak, puslu bir sabahtı; bataklıklar pırıltılı buharların ardına gizlenmişti. Kuzey göğüne karşı devasa bir suret olan Andanden pusun üzerinde yüzüyordu.

Devacı sığır çobanına hiçbir şey söylemedi ama doğrudan katıra, Kızılağaç'ın beyaz atı ile San'ın koca dişi eşeğinden olma dişi katıra doğru gitti. Demir kırı donlu, genç, güzel yüzlü bir hayvandı. Gidip bir dakika kadar hayvanla konuştu; koca, narin kulağına bir şey söyleyerek, tepesini okşadı.

Böyle yapıyor» dedi sığır çobanı Armağan'a. "Onlarla konuşuyor." Genç adam küçük görürcesine eğleniyordu. Yemiş'in meyhanedeki içki arkadaşlarından biriydi; bir sığır çobanı için oldukça terbiyeli sayılabilecek bir delikanlı.

Sığırlara deva buluyor mu? diye sordu kadın.

"Hastalığı hemen yok edemiyor. Ama damla illeti başlamadan önce hayvana ulaşırsa hayvanı iyileştiriyor gibi. Ayrıca hastalık bulaşmamış olanlardan hastalığı uzaklaştırabileceğini söylüyor. O yüzden bey, çiftlikteki hayvanlara yapabileceğini yapması için çağırdı onu. Birçoğu için geç kalındı"

Devacı kolanı kontrol etti, kayışları gevşetti ve eyere atladı; pek ustaca atlayamadı ama katır hiç itiraz etmedi. Uzun, krem rengi burnunu ve güzel gözlerini, binicisine bakmak için çevirdi. Adam gülümsedi. Armağan adamm gülümsediğini görmemişti daha önce.

"Gidelim mi?" dedi ufak kısrağı burnundan soluyan, Armağan'a el sallayıp hemen harekete geçen sığır çobanına. Devacı sığır çobanını izledi."

Katırın muntazam, geniş adımlı bir yürüyüşü vardı; beyazlığı sabah güneşinde parlıyordu. Armağan, kendini ayrılan bir prensi seyrediyormuş gibi hissetti, masallardan çıkma bir sahneydi sanki kış otlaklarının bulanık boz rengi üzerindeki parlak pusun içinden ilerleyen atlı suretler, ışığın içine doğru solarak gözden kayboluyordu.

Odaklardaki iş yorucuydu, "Kim yorulmuyor ki?" diye sormuştu Emer, tombul, güçlü kollarını, sert, kırmızı ellerini gösterirken. Sığırcı Kızılağaç, buradaki büyük sürülerdeki bütün canlı hayvanlara teker teker değinceye kadar çayırlarda kalmasını bekliyordu adamdan. Kızılağaç onunla birlikte iki de sığır çobanı yollamıştı. Yere serdikleri bir bez ve yarım çadırla sıradan bir kamp kurmuşlardı. Bataklıkta biraz çalı çırpı ile kurumuş kamışlardan başka yakacak bir şey yoktu; ateş ancak suyu kaynatmaya yetiyor, adamları hiç ısıtmıyordu. Çobanlar, o don tutmuş kuru otlu çayırlara, otlamak için yayılmış hayvanlara tek tek gitmek zorunda kalmasın da hemen sürünün içine girebilsin diye atlarını sürüp hayvanları toplamaya çalışıyorlardı. Sığır çobanlan sığırları uzun süre bir arada tutamıyorlar, hayvanlara ve daha hızlı hareket edemediği için de ona kızıyorlardı. Çobanların bir eşyaymış gibi muamele ettikleri, kütükçülerin nehir aşağı yüzdürdükleri kütüklere davrandıktan gibi sadece kaba kuvvet uyguladıklan hayvanlara karşı hiç sabırlan olmaması onu şaşırtıyordu.

Ona karşı da sabırlan yoktu; durmadan acele etmesi için, işini bitirmesi için yüklenip duruyorlardı; kendilerine veya yaşamlarına karşı da sabırlan yoktu. Aralarında konuştuklannda hep, paralannı aldıktan sonra kasabada yani Oraby'de ne yapacaklarını anlatıyorlardı. Oraby'deki fahişeler Papatya, Sarıaltın ve Yakan Funda hakkında bol bol

hikâye dinlemişti. Genç adamlarla oturmak zorundaydı çünkü hepsi ateşin verdiği ısıdan yararlanmak zorundaydı ama gençler onu aralannda istemiyorlar, o da onlann arasında olmak istemiyordu. İçlerinde bir sihirbaz olarak ona karşı belirsiz bir korku vardı; onu kıskanıyorlardı ama daha ziyade küçümsüyorlardı. Yaşlıydı, başkaydı; onlardan değildi. Korku ve kıskançlığı biliyor ve kendini bundan sakınıyordu; hor görülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Onlardan biri olmadığına, onunla konuşmak istemediklerine memnundu. Onlara bir kötülük yapmaktan korkuyordu.

Çobanlar hâlâ battaniyelerine sarılmış uyurlarken o buz gibi sabahta kalktı. Sığırların yakınlarda nerede olduğunu biliyordu, onlara gitti.

Hastalık artık ona çok bildik geliyordu. Eğer çok ilerlemişse ellerinde bir yanma, içinde bir kusma hissi duyuyordu. Yerde uzanmış olan bir öküze yaklaşınca başı döndü, kusacak gibi oldu. Daha fazla yaklaşmadı ama hayvanın ölümünü rahatlatabilecek sözleri söyleyip, yoluna devam etti.

Hayvanlar aralarında yürümesine izin veriyorlardı; vahşi de olsalar, insan elinden hadım edilmek ve kesilmek dışında bir şey görmemiş olsalar bile.

Hayvanların güvenmesi ona bir zevk, bir gurur veriyordu. Böyle hissetmemeliydi ama hissetti. Eğer koca hayvanlara dokunmak istiyorsa durup konuşmayanların dilinde biraz konuşuyordu o kadar. "Ulla," dedi, onlan isimlendirerek. "Ellu. Ellua." Onlar ise tüm irilikleriyle, kayıtsızca duruyorlardı; bazen içlerinden biri ona uzun uzun bakıyordu.

Bazen içlerinden biri rahat, serbest, görkemli bir edayla gelip açık avucuna nefesini veriyordu. Ona gelenlerin hepsini iyileştirebiliyordu.

Ellerini hayvanların üzerine koyuyordu, sert kıllı, sıcak böğürlerine ve boyunlarına; sonra güç sözlerini tekrarlayarak şifayı ellerine yolluyordu. Bir süre sonra hayvan bir silkiniyor, başını biraz sağa sola sallıyor ve yoluna devam ediyordu. O ise ellerini bırakıp duruyordu, bir süre için içi kurumuş, boş bir halde. Sonra başka biri, içindeki hastalık kendisini adamda bir baş dönmesiyle, ellerinde bir karıncalanmayla, bir gıdıklanmayla, sıcaklıkla belli eden bir hayvan daha geliyordu, kocaman, meraklı, utangaç bir gözü peklikle, çamur içinde. "Ellu," diyordu; yürüyüp ellerini hayvanın üzerine koyuyor, sanki içinden dağ kaynaklarının sulan akıyörmüş gibi serinlik hissedinceye kadar tutuyordu.

Sığır çobanları hastalıktan ölmüş bir öküzün etini yiyip yiyemeyeceklerini tartışıyorlardı. Daha baştan yetersiz olan erzakları tükenmek üzereydi. Erzaklarını yenilemek için yirmi otuz mil gideceklerine o sabah yakın zamanda ölmüş bir sığırın dilini kesmek istiyorlardı.

Onları kullandıkları bütün suları kaynatmaya zorluyordu. Şimdi de, "Eğer o eti yerseniz bir yıl içinde başınız dönmeye başlar" dedi. "Sonunda gözleriniz görmez olur, sendelemeye başlayarak onlar gibi Ölürsünüz."

Küfredip dudak büktüler ama yine de ona inandılar. Söylediği şeyin doğru olup olmadığı hakkında bir fikri yoktu. Belki de onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Geri dönün, dedi. "Beni burada bırakın. Bir kişiye daha üçdört gün yetecek kadar yemek var. Katır beni geri getirir."

Hiç ısrar gerekmedi. Her şeyi, battaniyeleri, çadırı, demir kap kaçakları bırakarak çekip gittiler "Bütün bunları köye nasıl götüreceğiz?" diye sordu katıra. Hayvan iki midilliye bakarak katırların dediklerini dedi.

Aaaiii! Katırcık midillileri özleyecekti.

Buradaki işi bitirmemiz gerek, dedi adam katıra; dişi katır da ona tatlılıkla baktı. Bütün hayvanlar sabırlıdır ama at soyunun sabrı harikadır, sormadan verirler. Köpekler sadıktı ama onların sadakatinde daha çok itaatkâr lık vardı. Köpekler hiyerarşik bir yapıya sahipti, dünyayı beyler ve halk diye ikiye ayırırlardı. Atların hepsi beydi. Dolap çevirmeye hazırdılar. Hiç korkmadan araba atlarının kocaman, tüylü ayakları arasında yürüdüğünü hatırladı. Başında hissettiği nefeslerinin verdiği huzuru. Uzun bir zaman önce. Güzel katıra giderek onunla konuştu, ona tatlım dedi, kendisini yalnız hissetmesin diye onu rahatlattı.

Doğu bataklıklarındaki büyük sürünün işini bitirmesi altı gününü daha almıştı. Son iki gün, katırını dağın eteklerine dağılmış sığırlara doğru sürmekle geçmişti. Birçoğu henüz hastalanmamış ti; onları koruyabilirdi.

Katır onu eyersiz taşıyor, böylece hareketini de kolaylaştınyordu. Ama yiyecek bir şey kalmamıştı. Köye döndüğünde başı dönüyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Katırı bıraktığı Kızılağaç'ın ahırından eve dönmek epey vaktini almıştı. Emer onu karşıladı, azarladı, yemek yedirmeye çalıştı ama adam ona, henüz yemek yemeğe hazır olmadığını anlattı, "Orada hastalık içinde, hasta otlaklarda kaldığım için kendimi hasta hissediyorum. Bir süre sonra yeniden yemeye başlayabilirim," dedi.

"Delisin sen" dedi kadın, çok hiddetlenerek. Bu tatlı bir hiddetti.

Neden daha fazla hiddet daha da tatlı olmasın?

En azından bir banyo yap,"" dedi kadın, Nasıl koktuğunun farkındaydı, kadına teşekkür etti."

Bütün bunlar için Kızılağaç sana ne ödüyor? diye sordu kadın, su ısınırken. Hâlâ kızgındı, normalden daha dobra dobra konuşmaya başlamıştı.

Bilmiyorum, dedi adam.

Kadın durup adama baktı.

Bir ücret tayin etmediniz mi?

'Ücret tayin etmek mi?" diye parladı adam. Sonra kim olmadığını hatırlayarak alçakgönülle konuştu. "Hayır. Etmedim."

Bu ne cahillik, dedi Armağan tıslarcasına. "Derini yüzecek." Dumanı tüten bir çaydanlık dolusu suyu küvete boşalttı. "Onda fildişi var," dedi kadın. "Fildişi vermesi gerektiğini söyle, Orada on gün, aç bilaç çalıştın onun hayvanlarını tedavi etmek için! San'da bakırdan başka bir şey yoktur ama Kızılağaç sana fildişiyle ödeme yapabilir. Eğer işine burnumu sokuyorsam özür dilerim. Beyim." Elinde iki kovayla kapıdan dışarı fırlayarak tulumbaya gitti. O günlerde, dere suyunu hiçbir işi için kullanmıyordu. Akıllı bir kadındı, iyi yürekli. Neden o kadar uzun süre iyi olmayan insanlar arasında yaşamıştı acaba?

Görelim bakalım, dedi Kızılağaç ertesi gün, "hayvanlarım iyileşecek mi.

Eğer kışı geçirirlerse yani, senin tedavinin işe yaradığını görürüz, doğru söylediğini anlarız yani. Kuşku duyduğumdan değil de, iş iştir, öyle değil mi? Sen de, şu anda sana ödemeyi düşündüğüm miktarı eğer tedavi bir işe yaramadıysa, hayvanlar zaten ölecekse, ödememi istemezsin, öyle değil mi? Aman bizden ırak olsun! Ama o kadar süre de sana bir şey Ödemeden beklemeni isteyemem. O yüzden, al sana avans, diyelim, gelecek olanın avansı; şimdi aramızda bir anlaşmazlık yok, değil mi?"

Bakırlar adam gibi bir keseye bile konmamıştıİrioth elini uzattı, sığırcı altı bakır kuruşu birer birer adamın avucuna bıraktı.

Tamam öyleyse! Alacak verecek yok! dedi coşkuyla, "Belki de gelecek günlerde Uzun Göldeki danalarıma da bakmak istersin."

Hayır, dedi Irioth. "Ayrıldığımda San'ın sürüsü hızla hastalanıyordu.

Bana orada ihtiyaçları var."

Yok efendim, ihtiyaçları mihtiyaçları yok Otak Efendi. Sen doğu otlaklarmdayken sihirbaz bir devacı geldi, buraya daha önce gelmiş biri, ta güney sahilinden; San da onu tuttu. Sen benim için çalış, iyi para veririm. Bakırdan daha iyi belki, eğer hayvanlar iyileşirse.

irioth ne evet, ne hayır, ne teşekkür ederim dedi; konuşmadan ayrıldı.

Sığırcı arkasından bakıp yere tükürdü, "Irak olsun," dedi.

iritoh'un kafasmda bir dert belirmişti. Yüksek Bataklık'a geldiğinden beri olmadığı şekilde. Düşünmeye başladı. Sığırları iyileştirmek için güç sahibi bir adam gelmişti, başka bir güç sahibi adam. Ama bir sihirbaz, demişti Kızılağaç. Bir büyücü veya irfan sahibi biri değildi. Sadece bir devacı, bir sığır şif acısı. Ondan korkmama gerek yok. Onun gücünden korkmama gerek yok. Emin olmak için onu görmem gerek. Birlikte çalışabiliriz. Eğer onun burada yaptıklarını ben yapacak olursam. Eğer sadece büyücülük kullanacaksa, kötü bir niyete sahip değilse. Benim gibi.

Safkuyular'ın düzensiz caddesinden, caddenin ortalarında bir yerlerde, meyhanenin karşısında bulunan San'ın evine doğru yürüdü. Otuzlarında, yıpranmış bir adam olan San eşiğinde bir adamla, bir yabancıyla konuşuyorduİrioth'u görünce huzursuz oldular. San eve girdi, yabancı da onu izledi.

irioth eşiğe vardıİçeri girmeden, açık kapıdan konuştu. "San Efendi, senin dereler arasındaki sığırlar için geldim. Onlara bugün bakabilirim."

Neden böyle söylediğini bilmiyordu. Bunu söylemek istememişti.

Şey, dedi San kapıya gelerek; biraz muin kırın etti. "Gerek kalmadı Otak Efendi, Bu, Güneşparlağı Usta, hastalıkla uğraşmak için geldi. Daha önce de benim için hayvanları iyi ettiydi, toynak çürümesini falan. Kızılağaç'ın sığırlarının bir adamın nasıl bütün vaktini alacağını bildiğimden, yani... "

Sihirbazın adı Ayeth idi. İçindeki güç azdı, kusurluydu, cehalet, kötü niyet ve yalanla bozulmuştu. Ama kıskançlığı içini yakan bir ateş gibiydi. "On yıldır ben buraya gelip iş yaparım," dedi suçlarcasına, San'ın arkasından dolanıp gelerek irioth'u aşağıdan yukarıya süzerek.

"Kuzeylerde bir yerden çıkıp gelerek işimi elimden aldın, kimisi böyle bir şey için tartışma bile çıkartır. Sihirbazlar arasında tartışmalar iyi bir şey değildir. Yani eğer bir sihirbazsan, güç sahibi bir adamsan. Ben öyleyim. Buradaki iyi huylu insanların da bildiği gibi"

irioth tartışma istemediğini söylemeye çalıştı. Burada ikisine yetecek kadar iş olduğunu söylemek istedi. Adamın işini elinden almak istemediğini söylemeye çalıştı. Ama bütün bu sözler adamın başka hiçbir şeye kulak asmayan kıskançlığının asidi içinde yandı; daha sözler söylenmeden yanıp bitti.

irioth'un kekelediğini gören Ayeth'in bakışları daha da terbiyesizleşti.

San'a bir şey söylemeye başladı ama irioth konuştu.

"Senin..." dedi, "Senin gitmen gerek." "Geriye." irioth geriye derken sol eli havayı bir bıçak gibi biçti ve Ayeth arkasındaki bir sandalyeye devrildi; gözleri boş boş bakıyordu."

O, birkaç zavallı tılsımla şifacılık oynayan basit bir sihirbazdı sadece.

Ya da öyle görünüyordu. Ya kandırıyorsa, gücünü gizliyorsa, gücünü gizleyen bir rakipse? Kıskanç bir rakip. Durdurulması, bağlanması, isimlendirilip çağrılması gerekiyordu. İrioth adamı bağlayacak sözleri söylemeye başladı; sarsılmış adam titreyerek, ince, tiz bir sesle uluyarak olduğu yere sindi. Yanlış bu, yanlış; yanlış yapıyorum, ben kötüyüm, diye düşündü irioth. Ağzındaki sözleri, onlarla boğuşarak durdurdu ve sonunda başka bir söz haykırdı. O zaman Ayeth ismindeki adam olduğu yerde iki büklüm olarak kusmaya, titremeye başladı; San ise gözleri fal taşı gibi açılmış, "Irak olsun! Irak olsun!" demeye çalışıyordu. Ve hiçbir kötülük olmadı. Ama yüzünü elleriyle gizlemeye çalıştığında ellerinde bir ateş yanıyordu, gözlerinde de; konuşmaya çalıştığında dilini de yaktı.

Uzun bir süre kimse ona dokunmadı, ihtilaçlar içinde San'ın eşiğine devrilmişti. Orada ölü gibi yatıyordu. Ama güneyden gelen devacı onun ölü olmadığını, en az bir engerek kadar tehlikeli olduğunu söyledi. San, Otak'ın Güneşparlağı'na nasıl lanet okuduğunu ve adamın gitgide küçülerek ateşteki bir kütük gibi zırlamasına neden olan korkunç bazı şeyler söylediğini, sonra nasıl adamın bir anda yeniden kendine geldiğini ama bir köpek gibi hasta olduğunu, tabii bu yüzden kimsenin onu suçlayamayacağını ve bütün bu süre zarfında diğerinin, Otak'm, etrafında dalgalanan ateş gibi bir harenin olduğunu, nasıl gölgelerin zıpladığını, nasıl sesinin insan sesine benzemediğini anlatmıştı. Korkunç bir şeydi.

Güneşparlağı hepsine bu adamdan kurtulmaları gerektiğini anlatmıştı ama dediğini yapıp yapmadıklarına bakacak kadar oyalanmadı. Meyhanede bir maşrapa birayı midesine indirir indirmez, bir köyde iki sihirbaza veya adam her ne idiyse ona yer olmadığını söyleyerek yeniden güney yoluna koyuldu ve uzaklaşıp gitti.

Kimse ona dokunmak istemiyordu. San'ın evinin önünde yatan yığını uzaktan seyrediyorlardı. San'ın karısı, sokakta bir yukarı, bir aşağı giderek dövünüyordu. 'Kör talih! Kör talih!" diye bağırıyordu. "Amanın bebeğim ölü doğacak, biliyorum, biliyorum!"

Yemiş meyhanede Güneşparlağı'nin hikâyesini ve San'ın kendi açısından anlattıklarına ilaveten dilden dile dolaşan birkaç yorumunu daha dinledikten sonra gidip kardeşini çağırdı. En cakah hikâyede Otak ağzı köpürüp morarmadan ve yığılıp kalmadan önce üç metre uzamış, bir şimşekle Güneşparlağı'nı kömüre çevirmişti.

Armağan aceleyle köye yollandı. Doğrudan kapı eşiğine giderek yığının üzerine eğildi, ona dokundu. Tawny'nin küçük kızı hariç herkes nefesini tutarak "Irak olsun! Irak olsun!" diye mırıldandı; o kızcağız da hareketi yanlış anlayıp, "Haydi işe!" demişti.

Yığın kıpırdayarak yavaşça kalktı. Bu bildikleri devacıydı; ateşten veya gölgeden oluşmamıştı, ama çok hasta görünüyordu. "Haydi," dedi Armağan, adamı ayağa kaldırarak yavaşça sokak boyunca onunla birlikte yürüdü, Köylüler başlarını salladılar. Armağan cesur bir kadındı ama cesaretin de bir sınırı vardı. Ya da meyhane tezgahında söyledikleri gibi cesareti yanlış yönde, yanlış yerdeydi anladın mı? Doğuştan vergi değilse öyle sihirbazlıkla falan uğraşmamak gerekti, Ya da sihirbazlarlaİnsan bunu unutuyor. Diğer insanlara benziyorlar. Ama normal adam gibi değiller ki.

İnsan bir devacıdan zarar gelmez sanıyor. Toynak çürümesini, pişmiş hayvan memesini tedavi ederler. Orası tamam. Ama birbirleriyle karşı laşmayagörsünler, ateşler, gölgeler, lanetler, nöbetler gırla. Tekin değiller. Zaten bu hep böyle tekin değildi. Zaten nereden çıkıp gelmişti?

Sen söyle bana.

Kadın adamı yatağına yatırdı, ayakkabılarını çekip çıkarttı ve bıraktı uyusun. Yemiş o gece geç ve normalden daha sarhoş geldiğinden düşüp alnını ocağın demir ayaklığına vurarak derin bir yara açtı. Kan revan içinde hiddetle Armağan'a şihirbajı evden kovmasını, hem de hemen kapı önüne koymasını emretti. Sonra küllere kusarak ocağm başında sızıp kaldı.

Kadın onu ot şiltesine taşıdı, ayakkabılarını çekip çıkarttı ve bıraktı uyusun. Diğerine bakmaya gitti. Adam ateşli görünüyordu; elini alnına koydu. Adam gözlerini açarak ifadeden yoksun gözlerle doğrudan kadının gözlerine baktı. "Emer," deyip gözlerini kapattı yine.

Kadın dehşetle geriledi.

Karanlıkta yatağına uzanarak düşündü: Bana ismimi vermiş olan büyücüyü tanıyor. Ya da belki ismimi söylemişimdir. Belki de uyurken yüksek sesle söyledim. Ya da biri söylemiştir. Ama kimse bilmiyorİsmimi büyücü ile annemden başka kimse bilmiyordu. Onlar da öldüler, öldüler... Uykumda söylemişimdir...

Ama ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Elinde gaz lambasıyla durdu; lambanın ışığı parmaklan arasında kırmızı, yüzünde ise altın rengi parlıyordu. Adam kadının adını söyledi. Kadın ona uyku verdi.

Sabah geç vakitlere kadar uyudu ve sanki bir hastalıktan kalkıyormuş gibi uyandı: zayıf ve durgun. Kadın ondan korkamıyordu. Kadın, adamın köyde olanları, diğer sihirbazı ve hatta belli ki ta başından beri elinde sıkı sıkı tuttuğu, kadının çarşaf üzerine dağılmış bulduğu altı bakır parayı bile hiç hatırlamadığını fark etti.

Belli ki Kızılağaç'ın sana verdiği bu, dedi kadın. "Taş yürekli!"

Ona hayvanlanna bakabileceğimi.,, iki nehir arasındaki hayvanlara bakabileceğimi söylemiştim, değil mi? dedi adam endişelenmeye başlayarak; yüzündeki o korku dolu ifade geri gelmişti. Oturduğu yerden kalktı.

Otur oturduğun yere, dedi kadın. Adam oturdu ama kadın kaşlarım çatmaya devam etti.

Kendin hastayken nasıl deva dağıtacaksın? dedi kadın.

Başka nasıl olur ki? dedi adam.

Ama yine hemen sakinleşmiş, boz kediyi okşamaya başlamıştı.

Kadının kardeşi girdi. "Dışan gel," dedi devacıyı oturduğu yerde uyuklarken görünce. Kadın kardeşiyle dışarı çıktı, "Artık onu burada istemiyom,,, dedi Yemiş, alnındaki mor yarayla, gözleri deniz kabuğu gibi şişmiş, elleri titrerken kendini kadının karşısmda evin reisi ilan ederek.

Nereye gideceksin? dedi kadın. Gitmesi gereken o.

Burası benim evim. Bren'in evi. O kalıyorİster kalırsın, ister gidersin, sana kalmış.

Onun kalıp kalamayacağı bana kalmış ve ben, o gidecek diyorum. Sadece senin sözün geçmez. Herkes onun gitmesi gerektiğini söylüyor. Tekin değil.

Ya Öyle mi; tabii sığırların yansım iyi edip karşılığında altı bakır para aldı ya, artık gitmesinin zamanı geldi, öyle değil mi! Ben ne kadar istersem o kadar kalır, o kadar.

Süt ve peynir almazlar, diye zırladı Yemiş, "Kim demiş?,r San'ın karısı. Bütün kadınlar Ben de peynirleri Oraby'ye taşırım, dedi kadın, "orada satarım.

İnsanlık aşkına kardeşim, git de şu başındaki kesiği yıkayıp gömleğini bir değiştir. Kenef gibi kokuyorsun." Kadın eve geri döndü. "Ah aman," dedi kadın ve hıçkırmaya başladı.

Ne var Emer? dedi devacı, ince yüzünü ve garip gözlerini kadına çevirerek.

Ah, faydası yok, biliyorum faydası yok. Sarhoşa çare yok, dedi kadın.

Gözlerini önlüğüyle sildi. "Seni böyle perişan eden o muydu," dedi kadın, "İçki miydi?"

Hayır, dedi adam alınarak, belki de ne dediğini anlamamıştı.

Tabii ki değildir. Af edersin, dedi kadın.

Belki başka biri olmaya çalıştığı için içiyordur, dedi adam.

Farklılaştırmak, değiştirmek için...

O içtiği için içiyor, dedi kadın. "Bazıları için bundan ibarettir. Ben mandıraya gidiyorum. Evin kapısını kilitleyeceğim. Etrafta... Etrafta yabancılar var. Sen dinlen. Dışarısı zehir gibi."

Evde, beladan uzakta olduğundan, kimsenin onu canından bezdirmediğinden emin olmak istiyordu.

Daha sonra kadın köye iner aklı başında insanlarla biriki kelâm eder, elinden gelirse bu saçma sapan söylentiye bir son verirdi.

Düşündüğünü yaptığında Kızılağaç'ın karısı Tawny ile birkaç kişi daha işleri yüzünden sihirbazlar arasındaki ağız dalaşının yeni bir şey olmadığı ve büyütülmemesi gereken bir şey olduğu konusunda anlaşmışlardı.

Ama San, kansı ve meyhane takımı, bunun, ölen sığırlar dışında kış m geri kalan zamanında konuşulacak tek konu olması yüzünden olayın peşini bir türlü bırakmıyorlardı. "Ayrıca," demişti Tawny, "benim adam fildişi ödemeyi düşündüğü işe, bakır ödemekten kaçınmaz."

" Dokunduğu sığırlar sıhhatte mi yani?"

Görebildiğimiz kadarıyla öyle. Ayrıca yeni hastalanan da yok.

O gerçek bir sihirbaz Tavvny, dedi Armağan heyecanla. "Biliyorum."

Sorun da bu ya canım, dedi Tawny, "Sen de biliyorsun! Burası öyle bir adama göre yer değil. Her kim ise bizi hiç ilgilendirmiyor ama sorman gereken, buraya neden buraya geldiği."

Hayvanları iyi etmek için, dedi Armağan.

Güneşparlağı gideli üç gün olmamıştı kit kasabada yeni bir yabancı peydahlandı: Güney yolundan güzel bir at üstünde gelip meyhanede kalacak yer soran bir yabancı. Onu San'ın evine yolladılar arna San'ın kan sı kapıda bir yabancı olduğunu duyunca feryat figan ederek, eğer San bir cadıadamı daha kapıdan sokacak olursa çocuğunun iki kere ölü doğacağını haykırdı. Çığlıkları sokak boyunca birkaç ev öteden duyuluyordu; sonunda bir kalabalık, yani onon bir kişi San'ın evi ile meyhane arasına toplanmıştı.

Şey, bu pek işe yaramayacak, dedi yabancı tatlılıkla. "Zamansız bir doğuma sebebiyet vermek istemem. Meyhanenin üzerinde bir oda var mı?"

"Onu mandıraya yollayın," dedi Kızılağacın sığır çobanlarından biri.

Armağan kim gelirse topluyor."" Biraz kıs kıs gülen oldu, birazı da onları şıştladı."

O tarafta, dedi meyhaneci.

Teşekkürler, dedi yolcu ve atını işaret ettikleri yöne doğru surdu.

"Bütün yabancılar bir sepette," dedi meyhaneci; bu söz o gece bitmek tükenmek bilmeyen bir takdir kaynağı, hastalıktan beri söylenen en iyi şey olarak meyhanede onlarca kere tekrarlandı.

Akşam süt sağmayı yeni bitirmiş olan Armağan mandıradaydı, Sütü süzüp, kap kaçakları ayarlıyordu. Hanımefendi"" dedi bir ses kapıdan; kadın bunun devacı olduğunu düşünerek, ""Şunu bitirinceye kadar bekleyiver,"" dedikten sonra dönüp yabancıyı görünce neredeyse elindeki kabı düşürecekti. ""Beni ürküttün!" dedi kadın. ""Peki, senin için ne yapabilirim?

Bu geceyi geçirmek için yatacak bir yer arıyorum.

"Yok, özür dilerim, benim bir kiracım var, sonra kardeşim ve ben varız.

Belki San köyde.„"

Onlar beni buraya yolladı. 'Bütün yabancılar bir sepette' dediler, dedi yabancı. Otuz yaşlarında kaba yüz hatlı ama hoş görünüşlü, sade giyinmiş bir adamdı, ancak arkasında duran binek atı güzel bir attı, "Beni mısır ambarında yatırın hanımefendi, bir mahzuru yok. Yatacak iyi bir yere ihtiyacı olan atım, yorgun olan o. Ambarda uyur, sabah giderim. Soğuk bir gecede ineklerle birlikte uyumak hoş olun Eğer iki bakır para sizin için de uygunsa, Ödeme yapmaktan memnuniyet duyarım; adım Atmaca."

Ben de Aramağan, dedi kadın, biraz telaşlanmıştı ama adamdan hoşlanmıştı. "Tamam o halde Atmaca efendi. Atını yerleştir ve bakımını yap. Tulumba şurada, bir sürü de saman var. Sonra eve gel. Sana biraz süt çorbası veririm, bir metelik yeter de artar bile." Devacıya hep yaptığı gibi bu adama Bey demek gelmemişti içinden. Bunun o prenslere layık havası yoktu. Bu adamı gördüğünde bir kral görmemişti, diğerini gördüğünde olduğu gibi.

Kadın mandıradaki işini bitirince eve gitti; yeni adam Atmaca ocağın üzerine eğilmiş, büyük bir beceriyle ateşi yakıyordu. Devacı odasında uyuyordu. Kadın içeri bakarak kapıyı kapattı.

Pek iyi değil, dedi kadın alçak sesle konuşarak. "Buz gibi havada, günler boyunca bataklığın doğusundaki sığırları iyi etti, kendini bitirdi tabii."

Kadın mutfaktaki işini yaparken Atmaca da zaman zaman kadına o kadar doğal bir şekilde yardımcı oluyordu ki, Armağan, yabancı yerlerde yaşayan adamların ellerinin ev işlerine Bataklık'taki adamlardan daha yatkın olup olmadığını merak etmeye başladı. Bu adamla çok rahat konuşuluyordu; kendisi hakkında söyleyecek pek bir şey olmadığı için kadın ona devacıyı anlattı.

Hem sihirbaz kullanırlar, hem de yararları hakkında söylemediklerini komazlar, dedi kadın. "Hak değil bu."

Ama onları korkutmuş galiba, değil mi?

"Galiba korkutmuş. Başka bir devacı daha gelmiş, buraya daha önce de gelen bir adam Gördüğüm kadarıyla pek matah biri de değilİki yıl önce benim ineğin sertleşmiş memesine pek bir şey yapamamıştı. Ayrıca yemin ederim, merhem diye sürdüğü şey domuz içyağından başka bir şey değildi.

Her neyse, Otak'a, benim işimi aldın diyor. Belki Otak da ona aynı şeyi söylüyor. Sonra kendilerini kaybediyorlar, biraz kara tılsım falan yapıyorlar herhalde. Galiba Otak yaptı. Ama adama hiçbir zararı dokunmadı, kendisi bayıldı o kadar. Şimdi de bir şey hatırlamıyor zaten, öbür adam da canı bile yanmadan çekip gitti. Ayrıca dokunduğu bütün hayvanların hâlâ ayakta, sağlıklı olduğunu söylüyorlar. Orada yağmurda, çamurda, rüzgâr altında on gün geçirdi, hayvanlara dokundu, onları iyileştirdi. Ya sığırcı ona ne verdi biliyor musun? Altı kuruş! Biraz hiddetli olmasına şaşar mısın? Ama yine de.„ Kadın kendisini tuttu, sonra devam etti: ""Zaman zaman garipleşmiyor değil. Herhalde cadılar ve sihirbazlar böyle oluyor. Belki de öyle olmak zorundalar; yani uğraştıkları o güçler ve kötülükler yüzünden. Ama dürüst bir adam o; nazik.

Hanımefendi, dedi Atmaca, "size bir hikâye anlatabilir miyım?

"A, masalcı mısın? Ay neden başından söylemedin! Yani sen masalcısın ha?

Ben de böyle kışta kıyamette niye yollara düşmüşsün diye düşünmüştüm. Ama atma bakınca tüccar olsa gerek demiştim, Bana hikâye anlatabilir misin?

Hayatıma biraz renk katar; ne kadar uzun olursa o kadar iyi! Ama önce çorbanı iç, ben de oturup seni dinleyeyim... "

Aslında tam bir masalcı değilim hanımefendi, dedi adam taüı tebessümüyle, "ama size anlatacak bir hikâyem var," Çorbasını içtikten sonra kadın eline onardığı şeyleri alınca o da anlattı, "İç Deniz'de tüm büyücülüklerin öğretildiği Bilgeler Adaşı'n da, yani Roke Adası'nda dokuz Usta vardır," diye söze başladı adam. Kadın gözlerini büyük bir mutlulukla kapatıp dinledi.

Adam Ustaları saydı, El Usta ile Şif acı, Çağrıcı Usta ile Şekilleme Ustası, Yelanahtarı Usta ile Okuyucu, isim Ustası, Dönüşüm Usta. "Dönüşüm Usta ile Çağrıcı Usta'nın sanatları en tehlikeli sanatlardır," dedi adam.

Dönüşümü, ya da başka bir deyişle değişimi duymuşsunuzdur belki hanımefendi. Sıradan bir sihirbaz bile gözbağına dayalı dönüşümler yapabilir, bir süre için bir şeyi başka bir şeye dönüştürür, ya da kendinden farklı bir surete bürünür Bunu hiç gördünüz mü?

Duydumdu, diye fısıldadı kadın.

"Bazen cadılar veya sihirbazlar, ölüleri çağırdıklarını, ölülerin onların içinden konuştuğunu söylen Belki anne ve babasının özlediği bir çocuk.

Cadının kulübesinde, karanlıkta çocuklarının ağladığım veya güldüğünü duyarlar,.. "

Kadın başıyla onayladı.

"Bunlar sadece gözbağı tılsımlarıdır, olmuş gibi görünür. Ama gerçek dönüşümler ve gerçek çağrılar vardır. Bunlar da büyücülerin akimi çelen gerçek şeylerdir! Bir şahinin kanatlanyla uçmak harika bir şeydir hanımefendi; altınızdaki dünyayı brr şahinin gözüyle görmek. Ve aslında isim söylemekten başka bir şey olmayan çağn da büyük bir güçtür. Gerçek ismi bilmek, gerçek güç sahibi olmaktır hanımefendi, sizin de bildiğiniz gibi. Çağncının sanatı da doğrudan bununla ilgilidir. Uzun zaman önce ölmüş birinin suretini veya ruhunu çağırmak harika bir şeydir.

Elfarran'ın güzelliğini, daha dünya gençken Morred'in gördüğü gibi Solea meyva bahçeleri arasında görmek... "

Sesi çok yumuşamış, çok kararmıştı.

"Her neyse, gelelim benim hikâyeme. Kırk yıl kadar Önce iç Deniz'in zengin adalarından biri olan Semel'in güneydoğusunda, açıklarda bulunan Ark Adası'nda bir çocuk doğmuştu. Fakir bir adamın çocuğu değildi ama pek öyle önemli sayılacak bir çocuk da değildi. Ebeveyni genç yaşta ölmüştü, O yüzden çocuğa fazla önem veren olmamıştı, ta ki oğlanın yaptığı ve yapabileceği şeyler dikkat çekinceye kadar. Tekin olmayan bir yumurcaktı, onların deyimiyle. Güçleri vardı.

Tek bir sözle ateş yakabiliyor veya söndürebiliyordu. Kap kaçağın havada uçuşmasını sağlayabiliyordu, Bir fareyi güvercine çevirip Ark Beyinin koca mutfaklarında uçurabiliyordu.

Üstelik korkutulur veya küstürülürse zarar da veriyordu. Koca bir çaydanlık dolusu kaynar suyu kendisine kotu davranan bir aşçının başından aşağıya dökmüştü,"

"İnsaf," diye fısıldadı Armağan. Adam başladığından beri bir ilmek bile atmamıştı."

Sadece bir çocuktu o zamanlar; ama evdeki büyücüler irfan sahibi değillermiş ki çocuğa pek aklıselimle ve nezaketle yaklaşmamışlar. Belki de ondan korkuyorlardı. Tılsım yapmaması için ellerini bağlayıp ağzını tıkamışlardı. Sonunda çocuğun ehlileştiğine inanıncaya kadar bir kiler odasına, taştan bir odaya kilitlemişlerdi. Sonra onu büyük çiftliğin ahırlarında yaşaması için yollamışlardı, çünkü eli hayvanlara yatkındı ve atların yanında daha sakin oluyordu. Ama ahırdaki seyis yamağıyla tartışmış ve zavallı delikanlıyı bir gübre yığınına çevirmişti. Büyücüler seyis yamağını eski haline döndürdükten sonra çocuğu yeniden bağlamışlar, ağzını tıkamışlar ve oğlanı Roke'a giden bir gemiye bindirmişlerdi.

Zavallı çocuk, diye mırıldandı kadın.

"Öyle, çünkü denizciler de çocuktan korktu, bütün yol boyunca çocuğu öyle bağlı tuttular. Roke'taki Büyük Ev'deki Kapıcı çocuğu görünce ellerini açıp, dilini çözdü. Anlattıklarına göre çocuğun Büyük Ev'de yaptığı ilk şey yemek salonundaki Uzun Masayı ters çevirmek, birayı ekşitmek olmuş; onu durdurmaya çalışan öğrenci de domuza dönüşmüş. Ama Ustalar oğlanın dengiymiş.

Onu cezalandırmadılar ama oğlan dinleyip öğrenmeye başlayıncaya kadar vahşi güçlerini büyülerle bağladılar. Uzun zamanlarını aldı bu. Oğlanda rekabetçi bir ruh vardı; kendisine ait olmayan bütün güçleri, bilmediği herhangi bir şeyi kendisine bir tehdit, bir meydan okuma, savaşması gereken bir şey olarak algılıyor ve yeninceye kadar savaşıyordu. Onun gibi çok oğlan vardır. Ben de Öyleydim. Ama ben şanslıydım, dersimi erkenden almıştım."

"Neyse, bu oğlan sonunda hiddetini ehlileştirmeyi ve gücünü denetlemeyi öğrendi. Gücü de çok büyük bir güçtü. Çalıştığı sanat ne olursa olsun çok rahatlıkla yapıyordu; o kadar rahatlıkla yapıyordu ki gözbağını ve iklimciliği küçümsedi; hatta şifacılığı bile küçümsüyordu çünkü bunlarda korku yoktu, ona meydan okuyan bir yan bulunmuyordu. Bu ustalıklarda kendi adına bir fazilet bulamıyordu.

Böylece Başbüyücü Nemmerle ona ismini verdikten sonra gönlünü büyük ve tehlikeli bir sanat olan Çağrıya verdi.

Ve o sanatm Ustasıyla uzun bir süre çalıştı.

Hep Roke'ta yaşadı çünkü bütün büyünün geldiği ve muhafaza edildiği yer orasıdır. Yolculuk yapıp başka insanlarla tanışmak veya dünyayı görmek gibi bir arzusu yoktu; tüm dünyayı ayağına çağırabileceğim söylüyordu ki bu doğrudur. Belki de bu sanatın tehlikesi de buradan kaynaklanır."

"Bir çağrıcıya, ya da herhangi bir büyücüye yasak olan şey canlı bir ruhu çağırmaktır. Onlara seslenip davet edebiliriz, tamam. Onlara bir ses veya bir görüntü, kendi suretimizi

yollayabiliriz. Ama onlan, ister etten kemikten suretleri olsun, ister ruhları, zorla bize gelmeleri için çağıramayız. Sadece ölüleri çağırabiliriz. Sadece gölgeleri. Bunun neden böyle olması gerektiğini anlamışsınızdır. Canlı bir insanı çağırmak demek, ona, hem bedenine hem aklına tamamen hükmetmek demektir. Hiç kimsenin, ne kadar güçlü, ne kadar irfan sahibi, ne kadar ulu olursa olsun bir başkasına hâkim olma ve kullanma hakkı yoktur.

Fakat rekabetçi ruh oğlan büyüyüp de bir adam olurken içinde kaldı. Bu Roke'ta güçlü bir ruhtur. Her zaman diğerlerinden daha iyisini yapmak, her zaman birinci olmak... Sanat bir yarışma, bir oyun olmaya başlar. Amaç, kendisinden daha önemsiz bir amaca vasıta olur... Orada bu adamdan daha büyük bir vergiye sahip başka biri yoktu, yine derbiri ondan daha iyi bir şey yapacak olsa buna çok zor katlanabiliyordu. Bu onu korkutuyor, kinle dolduruyordu."

"İşten elini eteğini çekecek veya ölecek gibi görünmeyen, olgunluk çağında güçlü bir adam daha yeni Çağrıcı Usta seçilmiş olduğundan, Ustalar arasında ona yer yoktu. Bilginler ve diğer hocalar arasında saygı duyulan bir yeri vardı ama Dokuz'dan biri değildi.

Onu atlamışlardı. Belki de onun orada kalması, her zaman irfan sahibi büyücüler ve sıradan büyücüler, büyücülük öğrenen oğlan çocukları arasında olması, her biri en güçlü olabilmek için, güç ve daha büyük güç için uğraşanlar arasında olması iyi bir şey değildi. Her halükârda yıllar ilerledikçe kule hücresinde diğerlerinden ayrı çalışmalarına dalmış, birkaç öğrenciye hocalık yapıp, çok az konuşarak herkesten daha da uzaklaşmıştı, Çağrıcı marifetli öğrencileri ona yolluyordu ama orada bulunan öğrencilerden çoğu onu bilmezdi bile. Yalnızlığı içinde uğraşması iyi olmayan, hiçbir zaman hayra çıkmayan bazı sanatlarla uğraşmaya başlamıştı.

Bir çağrıcı, ruhlara ve gölgelere istediği zaman gelmeleri ve bir sözüyle gitmeleri için emir vermeye alışmıştır Belki bu adam, aynı şeyi canlılar için yapmamı kim engelleyebilir, diye düşünmüştü. Eğer kullanamayacaksam neden böyle bir güce sahibim? Böylece canlıları, Roke'ta korktuğu, kendisine rakip gördüğü, gücünü kıskandığı kişileri ayağına çağırmaya başladı. Geldiklerinde de onların gücünü kendisine alarak onları sessiz bıraktı. Başlarına ne geldiğini, güçlerine ne olduğunu anlayamıyorlardı."

Bilmiyorlardı, "Böylece sonunda kendi ustasını, Roke'un Çağrıcısını gafil avlayarak çağırdı.

Fakat Çağrıcı hem bedeni, hem ruhuyla onunla savaştı, bana seslendi ve ben de oraya gittim. Birlikte, bizi yok edebilecek iradeye karşı savaştık.

Gece çökmüştü. Armağan'ın lambası çırpınıp söndü. Atmaca' nın yüzünde, sadece ateşin kırmızı parlaklığı yansıyordu. Adamın yüzü, kadının ilk başta düşündüğü gibi bir yüz değildi. Yıpranmıştı, sertti ve bir yanında boydan boya bir yara vardı. Tıpkı bir atmaca yüzü, diye düşündü kadın.

Kıpırdamadan durup dinledi.

"Bu bir masalcının hikâyesi değil hanımefendi. Bu, başka bir kişiden dinleyebileceğiniz bir hikâye de değil.

Ben Başbüyücülük işinde yeniydim o zamanlar. Savaştığımız adamdan daha gençtim ve belki de ondan yeterince korkmuyordum. Orada sessizlik içinde, kuledeki hücrede ikimiz kendi

güçlerimizi ona karşı tutabiliyorduk. Neler olup bittiğini bilen bizden başka kimse yoktu. Mücadele ettik, uzun bir süre mücadele ettik. Sonra her şey bitti.

Direnci kırıldı. Tıpkı kırılan bir sopa gibi. Kırılmıştı. Ama kaçtı.

Çağrıcı, o kör iradeyi yenebilmek için kendi kuvvetinin bir kısmını tamamen harcamıştı. Bende de ne kaçan adamı durduracak kuvvet kalmıştı, ne başımda peşinden birini yollayacak akıl. Üstelik peşine düşecek bir damla güç bile kalmamıştı içimde. Böylece Roke'tan ayrıldı. Tamamen gitti.

"Elimizden geldiği kadar az konuşsak da onunla yaptığımız kavgayı g izleyemedik. Oradakilerin birçoğu ondan kurtulmanın iyi olduğunu, zaten hep yarı deli olduğunu ve son zamanlarda tamamen çıldırdığını söylediler.

Fakat Çağrıcı ile ben, ruhumuzdaki incinmeyi ve öyle bir mücadeleyi izleyen büyük aptallık safhasını atlatınca çok büyük bir güce sahip bir adamın, bir büyücünün aklı başında olmadan, üstelik belki de utanç, hiddet ve kin yüklü bir halde Yerdeniz'de dolaşmasının o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünmeye başladık."

"Onun izine rastlayamadık. Roke'tan ayrılırken kendisini bir kuş veya balığa çevirmiş ve bir adaya varıncaya kadar öyle kalmış olduğuna şüphe yok. Ayrıca bir büyücü kendisini tüm bulma tılsımlarından gizleyebilir.

Kendi yöntemlerimizce etrafı araştırdık ama hiçbir şey veya hiç kimse cevap vermedi. Böylece onu bulmak için yollara düştük; Çağrıcı doğu adalanna gitti, bense batıya. Çünkü ne zaman bu adamı düşünsem, gönül gözümle büyük bir dağ görüyordum, eteğinde uzun, yeşil toprakların güneye uzandığı kırık bir huni. Roke'ta çocukken aldığım coğrafya derslerimi, Semel'in arazisinin yayılışını ve adı Andanden olan dağı hatırladım.

Böylece Yüksek Bataklığa geldim. Sanırım doğru yere gelmişim."

Bir sessizlik oldu. Ateş fısıldadı.

Onunla konuşmalı mıyım? diye sordu Armağan ciddi bir sesle.

Gerek yok, dedi atmacaya benzeyen adam. "Ben konuşuram." Sonra, "İrioth," dedi.

Kadın yatak odasının kapısına baktı. Kapı açıldı; adam orada duruyordu, zayıf ve yorgundu, kara gözleri uyku, dehşet ve ıstırap dolu.

Ged, dedi adam. Başım eğdi. Bir süre sonra bakışlarını yeniden kaldırarak, "İsmimi benden alacak mısın?" diye sordu. "Neden böyle bir şey yapayım?" "Sadece acı anlamına geliyor. Nefret, gurur, tamah." "Senden o isimleri alacağım irioth, kendininkini değil." "Anlamamıştım," dedi irioth, "diğerlerini. Onların öteki olduğunu. Hepimizin öteki olduğunu.

Olmamız gerektiğini. Yanılmışım."

Adı Ged olan adam ona doğru gitti, hafifçe uzanmış, yakaran ellerini tuttu.

Yanlış yola saptın. Geri geldin. Ama yorgunsun irioth, tek başına gitmek de zordur. Benimle eve gel.

irioth'un başı, sanki yorgunluktan duramıyormuş gibi düştü. Bedenindeki bütün gerginlik ve ihtiras gitmişti. Ama bakışlarını kaldırdı, Ged'e değil de ocağın köşesinde duran Armağan'a.

Burada işim var, dedi.

Ged de kadına baktı.

Var, dedi kadın. "Sığırları iyi ediyor."

Ne yapmam gerektiğini, dedi irioth, "ve kim olduğumu gösterdiler bana.

Adımı biliyorlar. Ama hiç söylemiyorlar."

Bir süre sonra Ged kendinden daha yaşlı olan adamı kendine çekerek ona sarıldı. Yavaşça bir şey söyledikten sonra bıraktıİrioth derin bir nefes aldı.

Orada bir işe yaramıyorum, görüyorsun Ged,' dedi adam. Ben buradayım.

Eğer iş yapmama izin verirlerse." Tekrar Armağan'a baktı; Ged de öyle yaptı. Kadın her ikisine birden baktı.

Sen ne dersin Emer? diye sordu atmacaya benzeyeni.

Bence, dedi kadın devacıya dönerek; sesi ince ve düdük gibi çıkıyordu.

Lğer Kızılağaç'ın sığırları kışı ayakta geçirebilirse, sığırcılar kalman için sana yalvarır. Gerçi sana bayılmayabilirler.

Kimse sihirbazları sevmez, dedi Başbüyücü. "Eh irioth! Kı şın bu kör vaktinde bunca yolu senin için, tek başıma döneyim diye mi gelmişim?"

Onlara de ki de ki, ben yanılmışım, dedi irioth. "Onlara yanlış yaptığımı söyle. Thorion'a de ki... " Kafası karışarak tekledi.

Ona, insan hayatındaki değişimlerin bizim bildiğimiz bütün sanatların, bütün irfanımızın çok ötesinde olduğunu söylerim, dedi Başbüyücü. Yeniden Emer'e baktı. "Burada kalabilir mi hanımefendi? Bu onun olduğu kadar sizin de arzuladığınız bir şey mi?"

Erkek kardeşimden on kat daha çok işime yarıyor ve bana yoldaş oluyor, dedi kadın. "İyi ve dürüst bir adam, size söylediğim gibi.

Beyim."

Pek güzel o haldeİrioth, benim canım arkadaşım, hocam, rakibim, dostum, hoşça kal. Emer, cesur kadın, size de saygılarımı ve minnettarlığımı sunuyorum. Ocağın sönmesin, gönlün huzur içinde olsun. Ocak başında, havada bir süre ardında pırıltılı bir iz bırakan bir el hareketi yaptı.

"Artık ahıra gidebilirim" diyerek dışarı çıktı.

Kapı kapandı. Ateşin fısıltısı dışında ses yoktu.

Ateşe yaklaş,"" dedi kadınİrioth gelip yerine oturdu." O Başbüyücü müydü?
Gerçekten mi? Adam başıyla onayladı.

Dünyanın başbüyücüsü, dedi kadın. "Benim ahırımda. Yatağımı almalıydı... "

Almaz, dedi irioth.

Kadın adamın haklı olduğunu biliyordu.

İsmin çok güzel irioth, dedi kadın bir süre sonra. "Kocamın gerçek ismini hiç bilmedim. O da benimkini. Seninkini bir daha söylemem. Ama bilmek hoşuma gidiyor, sen de benimkini bildiğine göre."

Senin ismin çok güzel Emer, dedi adam. "Sen izin verince ben ismini söyleyeceğim."

5 -EJDERBÖCEĞİ

I- İRİA

BABASININ dedeleri, geniş ve zengin bir ada olan Way'de geniş ve zengin topraklara sahipti. Kralların zamanında hiçbir unvan ve saraydan imtiyaz talep etmemiş olmalarına rağmen Maharion öldükten sonraki karanlık yıllar boyunca topraklarına ve üzerindeki halka dört elle sarılmışlar, kazandıklarını yeniden toprağa vermişler, bir çeşit adalet tesis etmişler, önemsiz zorba hükümdarlarla savaşmışlardı, Roke'un bilge adamlarının etkisiyle Adalar Diyarı'nda barış yeniden sağlanınca, ailenin çiftlikleri ve köyleri bir süre daha gelişmeye devam etti. Çayırların, yayla otlaklarının ve meşeyle taçlanmış tepelerin o bereketi ve güzelliği bu diyarı dillere destan etmişti, öyle ki insanlar, "Iria ineği kadar tombul" veya "İrialı kadar şanslı," der olmuştu. Bu arazinin beyleri ve kiracılarının çoğu buranın ismini kendi isimlerine eklemişler, kendilerine irialı demişlerdi. Fakat çiftçiler ve çobanlar en az meşeler kadar aralıksız bir şekilde, mevsimden mevsime, yıldan yıla ve nesilden nesle devam etse de, toprağa sahip olan aile zaman ve talihle başkalaşımIştı.

Kardeşler arasında meydana gelen miras kavgaları onları bölmüştü. Bir vâris kendi arazisini tamahkârlık nedeniyle kötü idare etmişti, bir başkası ahmaklığı yüzünden. Birinin, bir tacir ile evlenip arazisini şehirden yönetmeye kalkan bir kızı olmuştu, bir başkasının oğulları kavga ederek bölünmüş toprağı yeniden bölen bir oğlu. Ejderböceği isimli kız doğuncaya kadar hâlâ Yerdeniz'deki en güzel tepelere, tarlalara, çayırlara sahip bölgelerden biri olmasına rağmen, iria arazisi kan davaları ve hukuk davalarının savaş alanına dönmüştü. Çiftlik arazilerini yabani otlar bürümüş, çiftlik binalarının çatıları çökmüş, süt sağılan ağıllar kullanılmaz olmuş, çobanlar daha iyi otlaklar bulmak umuduyla sürülerini dağın ötesine kadar götürmüşlerdi. Bir zamanlar arazinin kalbi olan eski ev, meşeler arasındaki tepede yan harabeye dönmüştü.

Evin sahibi kendilerine iria Efendisi diyen dört adamdan biriydi. Diğer üçü ona Eski iria'nın Efendisi diyordu. Gençliğini ve kendisine miras kalanı mahkeme salonlarında ve Shelieth'teki Way Beyleri'nin bekleme odalarında, yüz yıl önce olduğu gibi bütün arazi üzerinde hakka sahip tek kişi olduğunu ispat etmeye çalışarak harcamıştı. Başarısızlıkla ve canından bezmiş bir halde geri gelmiş; yıllarını son bağlarından gelen kırmızı şarabı içerek ve kötü muamele ettiği, az beslediği köpekleriyle birlikte arazisinin sınırlarında devriye gezip davetsiz misafirleri topraklarından uzak tutarak geçiriyordu.

Shelieth'teyken, iria'da kimsenin hakkında bir şey bilmediği bir kadınla evlenmişti; söylendiğine göre kadın başka bir adadan gelmişti, batıda bir yerlerden; kadıncağız iria'ya hiç gitmemişti çünkü şehirde doğum sırasında ölmüştü. Adam eve geri döndüğünde yanında üç yaşında bir kız vardı. Kızı kâhyaya verip unutmuştu. Sarhoş olduğu zamanlarda bazen kızı hatırlardı.

Eğer kızı bulabilirse ya sandalyesinin yanında durdurur, ya dizine oturtur, kendisine ve iria sülalesine yapılan tüm haksızlıkları anlatırdı.

Adam küfürler eder, ağlar, içer, kıza da içirir, kızın mirasına halel getirmeyeceğine, iria'ya sadık olacağına söz verirdi. Kız şarabı içerdi ama onu izleyen küfürlerden, yeminlerden, gözyaşlarından, salyalı okşamalardan nefret ederdi. Mümkün olursa kaçar, köpeklerin, atların, sığırların yanına gider ve onlara, kendisinden başka kimsenin bilmediği, saygı duymadığı veya sadık olmadığı annesine karşı vefalı olacağına dair söz verirdi, Kız on üç yaşma basınca, yaşlı bağcı ile kâhya ki ev halkından geriye bir tek onlar kalmıştı Efendi'ye kızının isim gününün geldiğini bildirdiler. Batıgöleti'nden ötedeki sihirbazı mı çağıracaklarını, yoksa köylerinin cadısına mı bu işi yaptıracaklarını sordular, İria Efendisi çığlık çığlığa bağırarak hiddetten kendisini kaybetti. "Bir köy cadısı mı?

iria'nın kızına ismini üfürükçü bir kocakarı mı verecek? Ya da Batıgöleti'ni dedemden çalan o sonradan görme arazi hırsızlarının o sinsi, hain, sihirbazımsı uşağı mı? Eğer o kokarca arazime adım atarsa köpeklerime ciğerini parçalatırım, gidin söyleyin ona isterseniz!" Falan filan. Yaşlı Pa patya mutfağına, Tavşan da bağına geri döndü; on üç yaşındaki Ejderböceği evden kaçıp, adamın bağırtılarından heyecanlanıp deliye dönen, havlayan, uluyan» kızın peşine takılan köpeklere babasının küfürlerini savurarak tepeden inerek köye gitti. "Geri dön seni kara kalpli kancık!" diye bağırdı. "Eve dön sürüngen hain!" Köpekler sessizleştiler, kuyruklarını kıstırarak eve döndüler.

Gül ezberden bir büyü mırıldanıyordu ama işin çoğunu yapan elleriyle minik, kısa, keskin bıçağıydı. Donuk, kehribar, dar gözleriyle sessizliğe bakan koyun, etine batan bıçağa sabırla katlandı; sadece arada bir minik sol ayağını yere vurarak iç geçirdi. Ejderböceği Gül'ün işini yakından izledi. Gül bir kurtçuk çıkarttı, attı, üzerine tükürdü ve yeniden araştırmaya başladı. Kız koyuna, koyun da kıza yaslanarak hem teselli etti, hem teselli buldu. Gül son kurtçuğu da çıkartıp atarak üzerine tükürdükten sonra, "Şimdi bana şu kovayı uzatıver," dedi. Yarayı tuzlu suyla yıkadı. Koyun derin derin içini çekerek aniden avludan ayrılıp evinin yolunu tuttu. Tıp ilmi canına yetmişti. "Bucky!" diye seslendi Gül. Pis bir çocuk uyumakta olduğu çalılığın altından çıktı ve koyun ondan daha yaşlı, daha iri, daha iyi beslenmiş ve büyük ihtimalle daha da akıllı olmasına rağmen, sözde sorumlu olduğu koyunun peşine takıldı, "Bana ismimi vermen gerektiğini söylediler," dedi Ejderböceği. "Babam köpürdü. Yani çaresi yok."

Cadı bir şey söylemedi. Kızın haklı olduğunu biliyordu, tria Efendisi bir şeye izin verip vermeyeceğini söyledikten sonra fikrini hiç değiştirmez, sadece zayıf adamlar sözlerinden dönerler deyip bu sabit fikirliliğiyle övünürdü.

Neden ben kendi kendime gerçek ismimi veremiyorum? diye sordu Ejderböceği, Gül bıçağı ve ellerini tuzlu suyla yıkarken, Olmaz.

Neden? Neden ille de bir cadı veya sihirbaz olması gerekiyor? Sen ne yaparsın ki isim verirken?

Şey, dedi Gül ve tuzlu suyu cadı evlerinin çoğu gibi köyün diğer evlerinden bir parça uzakta duran evinin küçük Ön avlusundaki çıplak toprak üzerine boşalttı. "Şey," dedi doğrulup etrafa sanki bir cevap veya bir koyun ya da bir havlu ararmışçasına bakınarak. "Güç hakkında bir şeyler bilmen gerekiyor işte," dedi sonunda tek gözüyle Ejderböceği'ne bakarak. Diğer gözü biraz yana kayıyordu. Bazen Ejderböceği'ne şaşılık Gül'ün sol gözündeymiş gibi gelirdi, bazen de sağ gözünde, ama her zaman bir göz düz bakar, diğeri de tam insanın gözünün ucundaki bir şeyi, başka bir şeyi izlerdi.

Ne gücü?

O güç, dedi Gül. Koyunun yürüyüp gittiği gibi ani bir hareketle o da evine girdi. Ejderböceği onu izledi ama sadece kapıya kadar. Kimse çağırılmadan cadının evine girmezdi.

'Sen bende olduğunu söylemiştin," dedi kız, tek gözlü kulübenin kötü kokulu loşluğuna doğru.

Ben sana içinde bir kuvvet olduğunu, üstelik büyük bir kuvvet olduğunu söyledim, dedi cadı karanlıktan. "Üstelik sen de bunu biliyorsun. Ne yapman gerektiğini ben bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Bulunması gereken bu. Ama insanın kendi kendini isimlendirmesi gibi bir güç yoktur."

Niyemiş? insanın kendi gerçek isminden daha kendisine ait başka ne olabilir?

Uzun bir sessizlik.

Cadı sabuntaşından bir kirman ve yağlı bir yapağı yumağıyla belirdi.

Kapının yanındaki banka oturarak kirmanı döndürmeye başladı. Cevap vermeden bir metre kadar grimsi kahverengi ip eğirmişti.

İsmim ben demektir kendimdir. Doğru. Ama o zaman isim ne demek? isim, bir başkasının bana seslendiği şeydir. Eğer başkası olmasaydı, sırf ben olsaydım, o zaman isme ne ihtiyacım olacaktı?

Ama dedi bu fikir yürütmeye kendisini kaptıran Ejderböceği ve durdu.

Bir süre sonra, "Yani isim bir hediye mi olmalı?"

Gül başıyla onayladı.

Bana ismimi ver Gül, dedi kız.

Baban yapmamam gerektiğini söylüyor.

"Ben de yapman gerektiğini söylüyorum."

"Burada Efendi o".

"Beni fakir, aptal ve değersiz bırakabilir ama isimsiz bırakamaz!"

Cadı, koyun gibi huzursuzca ve zorla içini çekti.

Bu gece, dedi Ejderböceği. "İria Tepesi altındaki pınarımızda. Bilmezse bir sorun olmaz." Sesi yarı tatlı, yan vahşiydi, "Adam gibi bir isim günün olmalı, eğlenti, danslar, her genç gibi" dedi

cadı. "Şafak vakti verilmeli isim. Sonra da müzikti, eğlentiydi, işte o tür şeylerin hepsi olmalı. Öyle kimsenin haberi olmadan gece süzülüp gitmek olmaz,.. "

Benim haberim olacak. Hangi ismi söylemen gerektiğini nasıl biliyorsun Gül? Su mu söylüyor sana?

Cadı kır saçlı başını bir kez, hayır anlamında salladı. "Sana söyleyemem."

Kadının "söyleyemem'!, "söylemeyeceğim" anlamına gelmiyordu. Ejderböceği bekledi. "Söylediğim gibi önemli olan güç. Öylece insanın içine doğuveriyor." Gül yün eğirmeyi bırakarak tek gözüyle batıdaki buluta baktı; diğeri gökyüzünün biraz daha kuzeyine bakıyordu. "Orada onunla birlikte suda oluyorsun, çocukla birlikte. Çocuğun çocukluk ismini alıyorsunİnsanlar bu ismi günlük isim olarak kullanmaya devam edebilir ama bu onun ismi olmuyor, hiçbir zaman da olmamıştır zaten. Böylece çocukluktan çıkıyor, artık ismi yok. O zaman beklemeye başlıyorsun. Yani aklını açıyorsun sanki. Sanki hava alsın diye evin kapılarını rüzgâra açmak gibi. O geliyor. Dilin söylüyor ismi. Nefesin şekillendiriyor. Bunu çocuğa veriyorsun, nefesi, ismi. Bunu düşünmüyorsun bile. Sadece sana gelmesine izin veriyorsun. Ait olduğu kişiye senin aracılığınla gelmek zorunda. Güç bu, böyle çalışır. Hep böyledir. Bu senin yaptığın bir şey değil. Onun işlemesine izin vermeyi bilmen gerek. Bütün marifet de bu."

Büyücüler bundan fazlasını da yapabilir, dedi kız.

Kimse bundan fazlasını yapamaz, dedi Gül.

Gül başını tek bir kez olur anlamında salladı.

Karanlık gecede, güneş kavuştuktan uzun bir süre sonra, gün ağarmadan uzun bir zaman önce iria Tepesi altındaki yolda buluştular. Gül, bataklık arazide kamışlar arasındaki deliklere düşmeden yollarını bulabilsinler diye soluk bir tılsım ışığı yaptı. Birkaç yıldızın ve tepenin kara kavisinin altındaki soğuk karanlıkta soyunup sığ suda yürüdüler; ayakları kadife çamura batıyordu. Cadı, 'ismini alıyorum çocuk. Artık çocuk değilsin. Hiç ismin yok," diyerek kızın eline dokundu.

Çok sessizdi her yan.

Bir fısıltıyla cadı,"Kadın, ismini al," dedi. "Sen irialı'sın."

Bir an daha kıpırdamadan durdular. Derken gece rüzgârı çıplak omuzları üzerinden esti; titreyerek suyun içinden yürüyüp çıkarak ellerinden geldiğince kendilerini kuruladılar; yalınayak ve sefil bir halde kenarları keskin kamışların ve birbirine karışmış köklerinin arasından zar zor geçtiler ve patikaya çıkan yolu buldular. Burada Ejderböceği kesik kesik, hiddetli bir fısıltıyla konuştu: "Bana nasıl o ismi verirsin!"

Cadı bir şey söylemedi.

Bu doğru değil. Bu benim gerçek ismim değil! ismimin beni var edeceğini düşünmüştüm. Ama beni daha kötü yaptı. Yanlış yaptın. Sen bir cadısın sadece. Bu babamın ismi. Onun olsun. Bununla, bu aptal topraklanyla, aptal dedesiyle çok gurur duyuyor Ben istemiyorum.

Almayacağım. Ben değilim. Hâlâ kim olduğumu bilmiyorum. Ben Irialı değilim! ismi söylemiş olduğu için aniden sustu.

Cadı hâlâ bir şey söylemiyordu. Karanlıkta yan yana yürüdüler. Sonunda, teskin edici, ürkmüş bir sesle Gül, "Öyle geldi..." dedi.

Eğer birine söyleyecek olursan seni öldürürüm, dedi Ejderböceği.

Bunun üzerine büyücü yürümeyi bırakıp durdu. Bir kedi gibi tısladı.

"Birine söylemek mi?"

"Senin gerçek ismini söyledimİsminin bu olacağmı önceden düşünmemiştim.

Bu konuda kendimi rahat da hissetmiyorum. Sanki bir şeyi yarım bırakmışım gibi bir his var. Ama bu, senin ismin. Eğer bu isim sana ihanet ediyorsa bile, işin gerçeği bu. Gül tereddüt ettikten sonra öfkesi biraz yatışmış bir halde, daha soğuk bir edayla konuştu: "Eğer bana ihanet etme gücüne sahip olmak istersen irialı, sana bu gücü vereceğim. Benim adım Etaudis."

Rüzgâr yeniden başladı. Her ikisi de titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Simsiyah yol üzerinde yüz yüze durmuşlar, birbirlerini zor görüyorlardı. Ejderböceği görmeden elini uzattı ve eli cadının eline denk geldi. Uzun bir süre hiddetle kucaklaştılar. Sonra aceleyle yollarına devam ettiler; cadı köydeki kulübesine, iria'nın vârisi ise tepeyi tırmanıp, gitmesine pek ses çıkarmamış ama geldiği için havlamalanyla ortalığı ayağa kaldırarak, soğuk ocağının yanında zil zurna sarhoş yatan Efendi hariç yarım millik mesafedeki herkesi uyandıran köpeklerin bulunduğu harabe eve.

II- FİLDİŞİ

İRİA'DAKi Batıgöleti'nin Efendisi eski eve sahip değildi ama eski arazinin en zengin, merkezi topraklarına sahipti. Akrabalarıyla kavga etmekten ziyade bağlara, meyva bahçelerine düşkün olan babası Huş'a zengin bir arazi bırakmıştı. Huş servetinin zevkini çıkartırken, çiftlikleri, şaraphaneleri, fıçı imalathanesi, arabaları ve tüm işleri için adamlar tutmuştu. Wayfirth Beyi'nin erkek kardeşinin mahcup kızıyla evlenmiş ve kızlarının soylu kanı taşıyor olmalarım düşünmekten sonsuz bir zevk almıştı. Zamanın soyluları arasında, hizmetlerinde bir büyücü, Bilgeler Adası'nda tahsil görmüş, asası ve gri cüppesiyle hakiki bir büyücü çalıştırma modası vardı; böylece iria'daki Batıgöleti'nin Efendisi de kendisine Roke'tan bir büyücü buldu. Parasını ödeyince bir büyücü almanın o kadar kolay olması onu hayrete düşürmüştü.

Fildişi adındaki genç adamın aslında henüz bir asası ve cüppesi yoktu; Roke'a geri döndüğü zaman kendisine büyücülük payesi verileceğini açıklamıştı. Ustalar onu dünyaya deneyim kazanması için yollamışlardı, çünkü Okul'daki bütün dersleri toplasanız size büyücü olmanız için ihtiyacınız olan deneyimi veremezdi. Huş bu konuya biraz kuşkuyla yaklaşmıştı, ama Fildişi onu Roke'ta aldığı eğitimle Way'de, iria'daki Batıgöleti'nde ihtiyaç duyulabilecek her türlü büyüyle teçhiz edilmiş olduğu konusunda ikna etmişti. Bunu kanıtlamak için de yemek salonlarının güney duvarından hayret verici bir şekilde süzülerek girip kuzey duvarından çıkan

bir geyik sürüsü, ardından da bir sürü kuğu geçiyormuş görüntüsü vermişti; son olarak da masanın ortasından, gümüş bir havuz içinden bir su fışkırmış, Efendi ve ailesi büyücülerini ihtiyatla taklit edip kupalarını bu sıvıyla doldurup tattıklarında bunun altın rengi tatlı bir şarap olduğunu görmüşlerdi, "Andrades şarabı" dedi genç adam alçakgönüllü, rahat bir tebessümle. Bu arada karısı ve kızlarının gönülleri tamamen fethedilmişti. Dile getirmese de kendi tercihi kendi bağlarından çıkan, yeterince içildiğinde insanı sarhoş eden, bu sarı şey gibi sadece bal suyu olmayan kendi sek kırmızı Fanian şarabı olduğu halde, Huş da genç adamın aldığı parayı hak ettiğini düşünmüştü.

Eğer genç büyücü deneyim kazanmak istiyor idiyse Battgöleti'nde pek bir şansı olmayacaktı. Ne zaman Huş'un Kemmermouth'tan veya komşu arazilerden konuklan gelse, geyik ve kuğu sürüsü ile altın rengi şarap fıskiyesi bir kez daha DeliriyorduİIık bahar akşamları için çok güzel havai fişek gösterileri de hazırlamıştı. Ama meyva bahçelerinden veya bağlardan idareciler gelip de büyücünün gelecek yılın armut mahsulünü artıracak bir büyü yapmasını veya güney tepesindeki Fanian bağlarındaki kara küfe karşı bir tılsım söylemesini rica etse, Huş, "Roke'tan gelen bir büyücü böyle şeylerle ilgilenecek kadar küçülmez. Gidin köy sihirbazına aldığı parayı hak etmeye çalışmasını söyleyin," diyordu. En küçük kızları, kızı harap eden bir öksürüğe tutulduğunda Huş'un karısı irfan sahibi adamı bu konuyla rahatsız etmeye cesaret edememiş, tevazuyla Eski iria'dan Gül'e haber yollayıp arka kapıdan gelerek kızın eski sıhhatine kavuşması için ya bir lapa yapmasını, ya da bir şeyler okumasını rica etmişti. Fildişi ne kızın rahatsızlandığını, ne armut ağaçlarını, ne de bağları fark etti. O kendi kendine yuvarlanıp gidiyordu, hüner sahibi, eğitimli bir adamın yapması gerektiği şekilde. Günlerini, Roke'tan ta buraya kadar çamur ve kurlardaki keçi yollarının tozu toprağı içinde yürümek için gelmediğini açıkça beyan ettiğinde, işvereninin hizmetine verdiği güzel, siyah kısrakla kırlarda gezerek geçiriyordu.

Gezintileri sırasında bazen bir tepenin üzerinde, ulu meşeler arasındaki eski bir evin yanından geçiyordu. Tepeden köy yoluna sapınca kemikleri çıkmış, ağızlan köpüklü bir köpek sürüsü böğürerek üzerine saldırıyordu.

Kısrak köpeklerden korktuğu ve sıçrayıp kaçmaya meyilli olduğu için o da evden uzak duruyordu. Ama güzelliği fark eden bir gözü vardı oğlanın ve eski evi seyredip erken yaz günlerinin ikindi vakitlerinin benekli güneş ışıklarında hayallere dalmayı seviyordu.

Huş'a bu yeri sormuştu. "Orası iria," dedi Huş. "Eski ırıa, demek istiyorum. Hukuken evin sahibi benim aslında. Fakat bir yüzyıl süren kan davaları ve kavgalardan sonra dedem anlaşmazlıkları halletmek için evden vazgeçmiş. Eğer evin Efendisi konuşamayacak kadar sarhoş olmasaydı, hâlâ benimle kavga etmeye devam ederdiİhtiyarı görmeyeli yıllar oluyor. Galiba bir kızı vardı."

Kızın adı Ejderböceği; bütün işi o yapıyor, geçen yıl bir kere görmüştüm onu. Uzun boylu, bahar dalı gibi güzel bir kız, dedi, görüp göreceği on dört yılma bütün bir ömre yetecek dikkatli gözlemlerini sığdırmakla meşgul olan en küçük kız Gül. Sonra öksürünce sözünü kesti. Annesi büyücüye doğru elem dolu, özlem dolu bir bakış attı. Eh artık bu sefer öksürüğü duyardı

herhalde? Adam genç Güle gülümseyince annesinin içi hafifledi. Herhalde Gül'ün öksürüğü kötü bir şey olsaydı kıza gülümsemezdi, değil mi?

"O eski evdekilerin bizimle bir alakası yok" dedi Huş, memnuniyetsizce.

Anlayışlı Fildişi daha fazla soru sormadL Ama bir bahar dalı kadar güzel olan kızı görme arzusuna kapıldı. Eski iria'nın yanından düzenli olarak geçmeye başladı. Tepenin eteğindeki köyde durup bir şeyler sormaya çalıştı ama duracak bir yer yoktu ve kimse sorulara cevap vermiyordu. Şaşı bir cadı ona şöyle bir baktıktan sonra kulübesine seğirtti. Eve doğru gitse bir sürü şeytan gibi köpekle ve büyük bir ihtimalle sarhoş bir adamla karşılaşacaktı. Ama bu ihtimali göze almaya değer, diye düşündü; Batıgöleti'ndeki sıkıcı yaşamdan patlamıştı ve tehlikeleri göze almaktan çekinen biri olduğu da söylenemezdi. Sonunda köpekler kısrağının bacakları arasında çılgına dönmüş bir halde dişlerini göstererek yaygara kopartmcaya kadar tepeye tırmandı. Kısrak nallarıyla köpekleri dövüyordu; atın kaçmasını, sakinleştirme büyüsü ve kollarında kalan bütün kuvvetle engelleyebiliyordu. Köpekler artık zıplayıp onun bacaklarına saldırmaya başlamıştı; tam hayvanın alıp başmı kaçmasına izin verecekti ki birisi köpeklerin araşma girip küfürler etmeye, hayvanları bir kayışla dövmeye başladı. Köpüklü ter içinde, nefes nefese kalan kısrağı sakinleştirmeyi başardığında, bir bahar dalı kadar güzel kızı gördü. Çok uzun boylu, çok terli; elleri, ayakları, ağzı, burnu ve gözleri kocaman, dağınık, tozlu saçlı bir kızdı. Çökün! Eve dönün sizi leş yiyiciler, sizi aşağılık orospu çocukları!" diye bağırıyordu sinmiş sızlanan köpeklere.

Fildişi sağ bacağını tutuyordu. Bir köpeğin dişi tam baldırından pantolonunu yırtmıştı ve buradan biraz kan sızıyordu.

Kısrak yaralandı mı?" dedi kız. Ah hain haşarat!" Kısrağın sağ ön ayağını okşuyordu. Her okşadığında eline kanla karışık at teri bulaşıyordu. "Tamam, tamam," dedi. "Cesur kızım benim, cesur yüreklim benim." Başını eğen kısrak ferahlayarak titredi. "Ne diye onu orada Öyle, köpeklerin içinde tuttun?" diye sordu kız hiddetle. Atın bacağının yanında diz çökmüş, atın sırtından kendisini seyreden Fildişine bakıyordu; böyle olmasına rağmen adam kendisini kısa boylu, küçücük hissetmişti, Bir cevap beklemedi. "Atı yürüteceğim," dedi ayağa kalkarak; elini yuları almak için uzattı. Fildişi attan inmesi gerektiğini anladı, inerek, "Çok mu kötü?" diye sordu; atm ayağına bakınca sadece parlak, kanlı bir köpük gördü.

Gel bakalım canım, dedi kız, ama ona değil. Kısrak onu güvenle izledi.

Tepenin yanındaki kaba bir patikadan, içinde hiç at olmayan, sadece yuva yapmış, çatının dört bir yanına dalıp çıkan ve bıcır bıcır ötüşüp dedikodular yapan kırlangıçların yaşadığı eski taş ve tuğladan yapılma bir ahıra doğru yola koyuldular.

Onu hareketsiz tut, diyerek adamı elinde kısrağın dizginleriyle yalnız bıraktı. Bir süre sonra ağır bir kovayı sürükleyerek geri geldi ve kısrağın bacağını süngerle yıkamaya koyuldu. "Sırtındaki eyeri çıkart," dedi; ses tonunda söylenmemiş, sabırsız bir "seni ahmak!" gizliydi.

Fildişi, biraz bu kaba dev kızından canı sıkılmış olduğundan, biraz da merakından itaat etti. Kız onun aklına hiç de bir bahar dalını getirmemişti ama gerçekten de iri, vahşi bir güzelliği vardı. Kısrak tamamiyle kıza teslim olmuştu. Kız, "Ayağını oynat!" dediğinde kısrak ayağını

oynattı. Kız kısrağı olduğu gibi sildi, eyer örtüsünü sırtına attı ve güneşte durmasını sağladı. "İyi olacak," dedi kız. "Derin bir yarası var ama günde dörtbeş kez ılık tuzlu suyla yıkarsan sorun çıkarmadan iyileşir. Özür dilerim." Son sözü istemeye istemeye de olsa içtenlikle söylemişti, sanki hâlâ adamın kısrağını nasıl orada tutup saldırıya maruz bıraktığını anlayamıyormuş gibi; ilk kez doğrudan yüzüne bakmıştı. Gözleri koyu safir veya kehribar gibi berrak bir kavuniçikahverengiydi. Garip gözlerdi bunlar, tam adamınkilerle aynı hizada.

Ben de, dedi adam umursamaz ve hafif bir tonda konuşmaya çalışarak.

Kısrak Batıgöletli irialı'nın atlarından. O halde sen de büyücüsün öyle mi?

Fildişi eğilerek selam verdi. "Büyük Havnor Limanı'ndan Fildişi emrinizde, izin verirseniz,.,"

Kız sözünü kesti. "Ben seni Roke'tan sanıyordum."

Öyleyim, dedi adam kendisine yeniden çeki düzen vererek. Kız ona o tuhaf gözlerle bakıyordu; en az koyunlarınki kadar anlaşılmaz, okunamaz gözler, diye düşündü büyücü. Sonra kız dayanamayıp, "Orada mı yaşadın?" diye sordu. "Orada mı okudun? Başbüyücü'yü tanıyor musun?"

Evet, dedi Fildişi bir tebessümle. Sonra yüzünü buruşturup bir an için elini baldırının ön kısmına bastırmak için eğildi.

Sen de mi yaralandın?

Önemli değil, dedi büyücü. Hakikaten de kanın durmuş olduğunu fark etti can sıkıntısıyla. Kızın bakışları adamın yüzüne döndü, "Roke... Roke nasıl bir yer?"

Fildişi çok hafif aksayarak yakınlardaki bir binek taşma yürüyüp üzerine oturdu. Yarasını sıvazlayarak ayağını uzatıp kıza baktı. "Roke'un neye benzediğini anlatmak uzun bir zaman alacak," dedi. "Ama bu benim için bir zevk olacaktır."

Adam bir büyücü; ya da neredeyse bir büyücü, dedi cadı Gül, "bir Roke büyücüsü! Ona soru sormamalısın!" Mahcup olmaktan da öte korkmuştu.

Umursamıyor bile, diye ikna etti onu EjderböceğL "Sadece, gerçekten cevap verdiği çok az oluyor."

"Tabii ki vermeyecek!"

Nedenmiş o?

Çünkü o bir büyücü! Çünkü sen bir kadınsın, hiç sanatın yok, hiç bilgin yok, hiç eğitimin yok!

Sen bana öğretebilirdin! Hiç öğretmedin!

Gül» bütün öğretmiş olduklarını ve öğretmiş olabileceklerim parmaklarının bir şıklamasıyla savdı gitsin, Eh, benim de ondan öğrenmem gerek, dedi Ejderböceği.

Büyücüler kadınlara bir şey öğretmez. Aklını şaşırmışsın sen.

Süpürge ile sen tılsım alışverişi yapıyorsunuz ama!

Süpürge bir köy sihirbazı. Bu adam, irfan sahibi bir adam. Yüksek Sanatları, Roke'taki Büyük Ev'de öğrenmiş!

Bana nasıl olduğunu anlattı, dedi Ejderböceği. "Kasabanın içinden, Thwil kasabasının içinden geçiyormuşsun. Yola açılan bir kapı varmış ama kapalıymış. Sıradan bir kapıya benziyormuş" Cadı ifşa edilen gizlerin cazibesine dayanamayarak, aşırı hırsının etkisiyle dinledi. "Kapıyı çaldığında bir adam geliyormuş, sıradan görünüşlü bir adam. Ve bir sınav yapıyormuş. Bir söz söylemen gerekiyormuş, bir parola, ki seni içeri alsın. Eğer bunu bilmezsen içeri hiç giremiyormuşsun. Ama eğer içeri girersen içeriden kapının tamamiyle farklı olduğunu görüyormuş sun: Kapı, üzerinde bir ağaç oyması olan boynuzdan yapılmış; kapının pervazı da dişten oyulmuş, ErrethAkbe'den, Morred'den, Yerdeniz'de daha insanlar yaşamadan çok çok önce yaşamış bir ejderhanın dişindenİlk başta sadece ejderhalar varmış. Dişi, Havnor'daki Onn Dagı'nda, dünyanın merkezinde bulmuşlar. Ağacın yapraklan da o kadar ince oyulmuş ki arasından ışık sızıyormuş ama kapı o kadar güçlüymüş ki eğer Kapıcı kapıyı kapatırsa hiçbir büyü kapıyı açamazmış. Sonra Kapıcı seni önce bir holden geçiriyormuş, sonra başka bir holden, ta ki sen yolunu kaybedip deliye dönünceye kadar; sonra aniden göğün altına çıkıveriyörmüşsün. Büyük Ev'in ta en derininde bulunan Çeşmeli Avlu'ya. Başbüyücü de burada olurmuş, eğer okuldaysa... "

Ee sonra? diye mırıldandı cadı.

Şimdilik bana bu kadarını anlattı, dedi Ejderböceği, yumuşak, kapalı bahar gününe, köy yolunun o sonsuz bildikliğine, meşelerin bronz taçlarına geri dönerek. "Ustalar hakkında konuşurken çok dikkatli oluyor."

Gül başıyla onayladı.

Ama öğrencilerden bazılarını anlattı bana.

Bunda bir kötülük yoktur herhalde.

Bilmiyorum" dedi Ejderböceği. Büyük Ev hakkında bir şeyler duymak harika bir şey, ama sanki oradaki insanlar... Bilmiyorum. Tabii ki oraya ilk gittiklerinde sadece birer oğlan çocuğu oluyorlar. Ama bana öyle geldi ki sanki onlar,.. " Bakışları tepedeki koyunlara dalıp gitti, yüzü huzursuzdu. "Kimisi gerçekten kötü ve aptal," dedi kız alçak sesle.

Zengin oldukları için Okul'a giriyorlar, Daha da zenginleşebilmek için orada okuyorlar. Ya da güce sahip olmak için.

Tabii ki öyle, dedi Gül, "o yüzden oraya gidiyorlar!"

Ama güç hani bana anlattığın gibibu insanlara istediğini yaptırmak veya sana para Ödemelerini sağlamakla aynı şey değil ...

Değil mi?

Hayıri '

Eğer bir kelime iyi ediyorsa, bir başkası da yaralar, dedi cadı. "Eğer bir el öldürürse, bir el de iyi eder. Sadece tek yöne giden araba zavallı bir arabadır."

Ama Roke'ta gücü iyiye kullanmayı öğreniyorlar, zarar vermek için değil, kâr sağlamak için değil, Her şey bir yerde, bir çeşit kâr içindir benceİnsanlar yaşamak zorunda. Ama ben ne bilirim ki? Hayatımı, yapmayı bildiğim şeyi yaparak kazanıyorum. Ama gidip de büyük

sanatlara, ölüleri çağırmak gibi tehlikeli hünerlere bulaşmıyorum, dedi Gül, konuştukları tehlikeyi ırak tutmak için bir el hareketi yaparak, Her şey tehlikeli, dedi Ejderböceği, artık bakışları koyunları, tepeyi, ağaçlan aşmış, gün doğmadan önce berrak göğün hali gibi sakin bir derinliğe, renksiz engin bir boşluğa dalmıştı.

Gül onu izledi. İrialı'nın kim olduğunu veya kim olabileceğini bilmediğinin farkındaydıİri, güçlü, sakil, cahil, masum, hiddetli bir kızdı, tamam. Ama çocukluğundan beri Gül kızda daha fazla bir şey görmüştü, olduğunun çok Ötesinde bir şey. Ne zaman irialı dünyadan ayrılıp böyle baksa sanki Gül'ün bilgisinin tamamen dışındaki, kendi ötesindeki zaman ve zemine veya varlığa giriyordu. O zaman Gül hem ondan korkuyordu, hem de onun adına korkuyordu.

"Kendine mukayyet ol," dedi cadı, suratsızca. "Her şey tehlikeli, doğru; büyücülere bulaşmak ise hepsinden tehlikeli."

Sevgisi, saygısı ve güveninden dolayı, Ejderböceği Gül'den gelen bir uyarıyı hiçbir zaman kulak ardı etmezdi; fakat bir türlü Fildişi'ni tehlikeli göremiyordu. Adamı anlamıyordu ama ondan, bizzat ondan korkmak düşüncesi onun aklında tutabileceği türden bir düşünce değildi. Saygılı davranmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. Adamın zeki ve oldukça yakışıklı olduğunu düşünüyordu, ama kendisine anlatacakları dışında bir beklentisi yoktu ondan. O, kızın *ıe bilmek istediğini biliyor ve yavaş yavaş bunu anlatıyordu; sonunda bunların kızın asıl bilmek istediği şey olmadığı çıkıyordu ortaya, kız ise hep daha fazlasını bilmek istiyordu. Adam kıza sabır gösteriyordu; kız onun kendisinden çok daha hızlı olduğunu bildiği için sabrına minnettardı. Bazen adam kızm cahilliğine gülüyordu ama hiç alay edip azarlamıyordu. Cadı gibi o da bir soruya soruyla cevap vermekten hoşlanıyordu; ama Gül'ün sorulannın cevapları her zaman kızm bildiği bir şey oluyordu; Öte yandan adamın sorulannın cevaplan kızın hiç hayal bile etmediği, hayret verici bulduğu, hoşlanmadığı hatta acı veren, inançlannı sarsıp değiştiren şeylerdi.

Buluşmayı alışkanlık haline getirdikleri iria'nın eski ahır avlusunda konuşurlarken kız ona soruyor, büyücü de gönülsüzce de olsa, hep yanın yamalak da olsa, daha fazlasını anlatıyordu; Roke'un parlak görüntüsünü savunmaya çalıştığından genç adam Ustalarını koruyor gibi gelmişti kıza, ta ki bir gün Fildişi kızın ısrarlanna dayanamayarak sonunda serbestçe konuşmaya başlaymcaya kadar, Orada iyi adamlar var' dedi, Başbüyücü'nün ulu ve irfan sahibi olduğuna kuşku yok. Ama o gitti. Ustalar ise... Bazısı esrarlı bilgilerin peşinde, daha fazla nizam, daha çok isim arayarak ama bilgilerini hiçbir işte kullanmayarak kendilerini uzak tutuyorlar. Diğerleri ise ihtiraslarını irfanlarının gri cüppesi altına gizliyorlar. Roke artık Yerdeniz'deki gücün bulunduğu yer değil. Güç artık Havnor'daki Saray'da. Roke, günümüze karşı binlerce büyüyle korunan şaşaalı geçmişinde yaşıyor. Peki o büyülü duvarlar içinde ne var? Birbiriyle çatışan ihtiraslar, yeni her şeye karşı bir korku, yaşlıların gücüne meydan okuyan genç adamlara karşı korku. Ortasında ise hiçbir şey. Boş bir avlu. Başbüyücü hiç geri dönmeyecek."

Nereden biliyorsun? diye fısıldadı kız.

Adam ciddi görünüyordu. "Onu ejderha alıp götürdü."

Sen gördün mü? Bunu gördün mü? Kız o uçuşu tahayyül ederek ellerini sıktı.

Bir süre sonra güneş ışığına, ahır avlusuna, düşüncelerini ve aklını karıştıran sorulara geri döndü. "Ama o gitmiş olsa bile," dedi, "Ustaların bir kısmının irfan sahibi olduğundan şüphe yok herhalde?"

Adam bakışlarım kaldırıp konuşmaya başladığında yüzünde melankolik bir tebessümün izleri vardı. "Ustaların tüm sırrı ve irfanı gün ışığına çıkınca pek bir şey tutmuyor, biliyor musunİşin numaraları harika gözbağlan. Ama insanlar buna inanmak istemiyor. Onlar sırlan, gözbağlarım istiyor. Onları kim suçlayabilir? Yaşamların çoğunda güzel veya değerli olan o kadar az şey var ki."

Sanki söylemek istediği şeyleri tarif etmek istercesine kırık dökük duran kaldırım taşlanndan birini alarak havaya attı ve onlar konuşurken taş başlarının üzerinde bir kelebek olarak narin mavi kanatlanyla uçuşmaya başladı. Adam parmağını uzattı ve kelebek hafifçe parmağına kondu.

Parmağını sallayınca kelebek, bir kaldının taşı parçası olarak yere düştü.

Benim hayatımda pek kıymetli bir şey yok, dedi kız, kaldırım taşlarına bakarak. "Yapmasını bildiğim tek şey çiftliği çalıştırmak, ayaklarımın üzerinde durmaya ve doğru söylemeye çalış mak. Ama Roke'ta olup bitenlerin bile sadece yalan ve numara olduğunu düşünmüş olsaydım beni aldattıkları, hepimizi aldattıkları için bütün o adamlardan nefret ederdim. Yalan olamaz. Hepsi yalan olamaz. Başbüyücü Aksaçlı Adamların arasındaki labirente gitti ve Barış Halkası'yla geri geldi. Genç kralla ölüme gitti, örümcek büyücüyü yendi ve geri geldi. Bunu kralın kendi sözünden biliyoruz. Burada bile harpçılar gelip o şarkıyı söyledi, masalcılar gelip anlattı... "

Fildişi ciddi bir tavırla başım salladı. "Ama Başbüyücü ölüm diyarında bütün gücünü kaybetti. Belki de o zaman bütün büyücülük zayıflamıştır"

Gül'ün büyüleri her zamanki kadar işe yarıyor, dedi kız cesaretle.

Fildişi gülümsedi. Bir şey söylemedi ama kız bir köy cadısının yaptıklarının ona, büyük eylemler ve güçler görmüş bu adama ne kadar küçük göründüğünü biliyorduİçini çekerek, "Ah, bir kadın olmasaydım!" dedi içten bir tavırla.

Adam yine gülümsedi. "Güzel bir kadınsın," dedi ama sade bir dille söylemişti bunu, o ilk zamanlardaki, kız buna ne kadar sinir olduğunu belli etmeden önce yaptığı şekilde yağ çeker gibi değil. "Neden erkek olacakmışsın?"

Roke'a gidebilmek için! Görmek ve öğrenmek için! Neden, neden oraya gidebilenler sadece erkekler?

Çünkü yüzyıllar önce ilk Başbüyücü öyle takdir etmiş, dedi Fildişi.

Ama... Ben de hep bunu merak etmişimdir.

Gerçekten mi?

"Sık sık. Büyük Ev'de ve Okul'un tüm çevresinde her gün, her gün sadece oğlanlar ve erkekler görmek. Kasabalı kadınların Roke Tepesi'nin etrafındaki tarlalara bile adım atamayacak

şekilde büyüyle bağlanmış olduklarını bilmek. Birkaç yılda bir kere, o da belki, büyük bir hanımın dış avlulara kısa bir ziyaret yapmasına izin veriliyor.. Neden böyle?

Bütün kadınlar anlama kabiliyetinden yoksun mu? Yoksa Ustalar onlardan korktuğu için mi, bozulmaktan korktukları için mi? Hayır ama belki kadınları kabul etmenin, onların sıkı sıkıya yapışmış oldukları kuralı değiştirebilme ihtimalinden korkuyorlar... Kuralın saflığını"

"Kadınlar da erkekler kadar iffetli yaşayabilirler," dedi Ejderböceği lafım sakınmadan. Adam nazik ve ince olduğu halde kendisinin patavatsız ve kaba olduğunun farkındaydı, ama olunabilecek başka bir hal bilmiyordu."

Tabii, dedi adam, tebessümü yayılmaya başlamıştı. MAma cadılar pek öyle her zaman iffetli olmuyorlar, değil mi? Belki de Ustalar bundan korkuyorlardır. Belki de bekâret Roke Kurallarının öğrettiği kadar gerekli değildir. Belki de bu gücü saf tutmanın bir yolu değil de gücü kendilerine saklamanın bir yoludur. Kadınları kendi dışlarında bırakarak, tek bir çeşit gücü elde etmek için kendilerini hadım ettirmeyi reddedenleri dışarıda bırakarak... Kim bilebilir? Kadın bir büyücü! Bak bu her şeyi, bütün kuralları değiştirir işte!rı Adamm aklının, fikirleri ele alıp onlarla oynayarak, taşı bir kelebeğe çevirdiği gibi onlan da çevirerek, kendi aklından hızlı gidip önünde dans ettiğini görebiliyordu. Kız onunla dans edemiyordu, onunla oynayamıyordu ama adamı hayretle izledi.

Roke'a gidebilirsin, dedi adam, gözleri heyecanla, haylazlıkla, cüretle parlamıştı. Kızın neredeyse yalvaran, kuşkucu sessizliğiyle karşılaşınca adam ısrar etti: 'Yapabilirsin. Bir kadınsın tamam, ama görüntünü değiştirmenin yolları var. Sende bir erkeğin yüreği, cesareti ve iradesi var. Büyük Ev'e girebilirsin. Bunu biliyorum."

Peki orada ne yapacağım?

Bütün öğrencilerin yaptığını. Taş bir hücrede tek başına yaşayıp irfan sahibi olmayı öğreneceksin! Bu hayal ettiğin şey olmayabilir ama bunu da öğrenmelisin.

Yapamam. AnlarlarİÇeri bile giremem. Kapıcı var, demiştin. Ona söylenmesi gereken sözü bilmiyorum, Evet, parolayı. Ama onu sana öğretebilirim.

Öğretebilir misin? Buna müsade ediliyor mu?

Neye 'müsade' edilip edilmediği umurumda değil" dedi adam kızm daha önce görmediği bir şekilde kaşlarını çatarak. Başbüyücü Kurallar bozulmak için yapılır demişti. Haksızlık kuralları yaratır, cesaret ise onlan yıkar. Benim cesaretim var, iş sana kalmış!"

Kız adama baktı. Konuşamadı,. Ayağa kalktı ve bir süre sonra ahır avlusundan yürüyüp çıktı, tepeye doğru yolun yarısını tırmandı.

Köpeklerden biri, kızın en çok sevdiği iri, çirkin, koca kafalı bir tazı onu izliyordu. Gül'ün onu on yıl önce isimlendirmiş olduğu batakhklı pınarın üzerindeki yokuşta durdu. Orada öylece kaldı; köpek yanına oturarak yüzüne baktı. Kızın aklındaki hiçbir düşünce belirgin değildi ama kelimeler durmadan tekrarlanıp duruyordu: Roke'a gidip kim olduğumu bulabilirim.

Kamış yataklarının, söğütlerin ve ötedeki tepelerin üzerinden batıya baktı. Bütün batı göğü boş ve açıktı. Kız kıpırdamadan durdu; ruhu sanki o göğe yükselerek gitmiş, içinden çıkıp gitmişti.

Hafif bir gürültü vardı; siyah kısrağın yoldan yukarı gelen yumuşak nal sesleri, Ejderböceği kendisine gelip Fildişi'ne seslenerek onu karşılamak için tepeden aşağıya koştu. "Gideceğim," dedi.

Adam hiç böyle bir macerayı planlamamış, böyle bir niyet gülmemişti ama ne kadar delice olursa olsun, düşündükçe bunun ona daha da yakıştığına hükmediyordu. Uzun ve boz kışı Batıgöleti'nde geçirme ihtimali moralinin, suya düşen bir taş gibi çökmesine neden oluyordu. Burada, düşüncelerini gitgide daha çok dolduran Ejderböceği adlı kızdan başka hiçbir şey yoktu.

Kızın devasa, masum kuvveti o ana kadar onu tamamen yenmişti ama kızın istediklerini yapmasının nedeni, sonunda kendi istediğini kıza yaptırmak içindi; bu oyunun da oynamaya değdiğini düşünüyordu. Eğer kız onunla birlikte kaçarsa, oyun kazanılmış sayılırdıİşin şaka kısmına, yani kızı erkek kılığında Roke'taki Okul'a gerçekten sokma tasarısına gelince; bunu başarabilme ihtimali çok azdı, ama yine de bu, Ustaların ve dalkavuklarının softalıklarına ve tantanalarına karşı bir saygısızlık hareketi olarak onun hoşuna gidiyordu. Eh bir de başarıya ulaşırsa, eğer bir kadım ger çekten kapıdan geçirebirse, bir anlığına bile olsa, ne tatlı bir öç olurdu bu!

Para sorunu vardı. Kız, tabiidir ki, büyük bir büyücü olduğundan parmağını şıklatıp büyülü bir kayıkla, bir büyü rüzgârının önünde uçarak onları denizden götürüvereceğini sanıyordu. Ama adam kıza, yolculuk için bir gemiye ödeme yapmaları gerektiğini söyleyince kız, "Benim peynir param var ya," deyivermişti.

Genç adam kızın bu tür köylü sözlerine bayılıyordu. Bazen kız onu korkutuyordu, bu da onu kızdırıyordu. Rüyalarında kızı hiç kendisine boyun eğerken görmüyordu; kendisi ise hep hiddetli, mahvedici bir tatlılığa boyun eğiyor, imha edici bir kucak içine çöküyordu; bu rüyalarda kız algının Ötesinde bir şey, kendisi ise bir hiç oluyordu, O rüyalardan sarsılmış ve utanç içinde uyanıyordu. Gün ışığında kızın iri, pis ellerini görünce, kız onunla kaba bir köylü, basit biri gibi konuştuğunda yeniden üstünlüğünü kuruyordu. Kızın söylediklerini anlatabileceği birilerinin olmasını isterdi yanında, bunları komik ve eğlendirici bulacak Büyük Liman'daki eski arkadaşlarından biri mesela. "Benim peynir param var ya," diye tekrarladı kendi kendisine Batıgöleti'ne geri dönerken ve güldü. "Gerçekten de var," dedi yüksek sesle. Siyah kısrak kulaklarını titretti.

Huşa, Roke'taki hocası El Usta'dan bir gönderi aldığını, ne olduğunu açıklayamayacağı bir iş nedeniyle hemen gitmesi gerektiğini ama oraya gittikten sonra işinin pek uzun olmayacağını, yarım ay gidiş, yarım ay dönüş olacağını, en kötü ihtimalle Nadas'ta burada bulunacağını söyledi.

Huş Efendiden yol parası ve yatacak yer için ücretinden bir avans vermesini rica etmek zorunda olduğunu, çünkü Roke'lu bir büyücünün insanların ona her ihtiyacı olanı

kendiliklerinden verme eğiliminden yararlanmaması, herhangi biri gibi yol parası ödemesi gerektiğini söyledi.

Huş da aynı fikirde olduğu için Fildişi'ne yolculuğu için bir kese vermek zorunda kaldı. Bu yıllardır cebine giren ilk gerçek paraydı: Bir tarafında Shelieth'li Susamuru'nun, diğer yanına da Kral Lebannen şerefine Barış Rünü'nün yontulduğu on fildişi para. "Merhaba minik adaşlar' dedi, onlarla yalnız kaldığında. MPeynir parasıyla birbirinize pek yakışacaksınız."

Ben bir Dönüşüm büyüsü olacak sanıyordum.

Bu akıllıca olmaz, dedi adam, Dönüşüm Ustanın lafı dolandırmayan ciddiyetini gayet güzel taklit ederek. "Eğer gerekirse onu da yaparım tabii ki. Ama büyücülerin büyük büyüler konusunda çok çekingen davrandıklarını göreceksin. Geçerli nedenleri vardır bunun."

Denge, dedi kız, adamın her söylediğini en basit manasıyla, her zaman kabul ederek.

Belki de bu tür sanatlar bir zamanlar sahip olduğu güce artık sahip olmadıklarından, dedi adam. Kendisi de bilmiyordu neden kızın büyücülüğe olan güvenini kırmaya çalıştığını; belki de kızın direncini, bütünlüğünü kırmak kendisi için bir kazançtı. Kızı sadece yatağına atmaya çalışmakla başlamıştı; bu oynamaya bayıldığı bir oyundu. Oyun hiç ummadığı ama bir türlü bitiremediği bir çeşit yarışa dönüşmüştü. Artık kızı kazanmaya değil de onu yenmeye karar vermişti. Kızın kendisini yenmesine izin veremezdi. Hem kıza, hem kendisine rüyalarının anlamsız olduğunu kanıtlamalıydı.

Daha ilk zamanlarda, kızın o muazzam fiziksel umursamazlığına karşı kur yapmaktan bıkan adam bir tılsım yapmıştı; yaparken bile etkili olduğunu bildiği halde hakir gördüğü, sihirbazların baştan çıkarma büyülerinden birini. Tipik olarak, kız bir ineğin yularını onarırken büyülemişti onu.

Sonuç Havnor ve Thwü'deki kızların üzerinde yarattığı, o kızları eriten arzu olmamıştı. Ejderböceği zamanla sessizleşip somurtkanlaşmıştı. Roke hakkında o bitmek tükenmek bilmeyen sorulan azalmış, adam da konuştuğunda cevap vermez olmuştu. Adam ona deneme kabilinden yaklaşınca da adamın kafasına, sersemletecek kadar şiddetle vurmuştu. Adam kızın ayağa kalkıp tek söz bile söylemeden, peşinde gözdesi olan o çirkin tazıyla birlikte, iri adımlarla ahır avlusundan çıktığını görmüştü. Köpek adama sırıtarak bakmıştı.

Kız eski eve giden yolu tutmuştu. Adamın kulaklanndaki çınlama geçince kızın peşinden seyirtmişti; içinde, tılsımın çalıştığına ve bunun da kızın onu sonunda yatağına götürmesinin kaba bir yolu olduğuna dair bir umut vardı. Eve yaklaşınca kınlan çanak çömlek sesleri duymuştu. Baba, o sarhoş adam korkmuş ve aklı karışmış bir halde dışarı çıkmıştı; arkasından da Ejderböceği'nin avazı çıktığı kadar bağıran kaba sesi duyulmuştu: "Defol evden seni ayyaş, sürüngen hain! Seni ahmak, utanmaz zampara!"

Elimden maşrapamı aldı, demişti iria Efendisi yabancıya, köpekleri etrafında yaygara ederken, bir köpek yavrusu gibi sızlanarak. "Kırdı."

Fildişi gitmiştiİki gün de geri gelmemişti. Üçüncü gün şansım bir denemek için Eski iria'nın yanından atla geçiyordu ki kız iri adımlarla onu karşılamaya gitmişti. "Özür dilerim Fildişi"

demişti kız, adama dumanlı kavuniçi gözlerle bakarak. "Geçen gün bana ne olduğunu anlayamadım. Çok kızgındım. Ama sana değil. Özür dilerim."

Kızı büyük bir nezaketle affetmişti. Bir daha da üzerinde aşk tılsımı denemedi.

Yakında herhangi bir tılsıma ihtiyacı olmayacağını düşünüyordu. Kız üzerinde mutlak bir hâkimiyeti olacaktı. Sonunda nasıl başaracağını anlamıştı. Ejderböceği bunu kendisi vermişti adamın ellerine. Kızın kuvveti ve irade gücü muazzamdı ama allahtan aptaldı; o ise aptal değildi.

Huş, Kembermouth'taki bir şarap tüccarının sipariş ettiği altı varil on yıllık Fanian şarabını bir arabacı ile Kembermouth'a yolluyordu.

Büyücüsünü de yanında muhafız olarak yollamaktan gayet mutlu olmuştu çünkü şarap kıymetliydi ve genç kralın elinden geldiğince büyük bir hızla işleri yoluna koymaya başlamasına rağmen, hâlâ yollarda hırsız çetelerine rastlanıyordu. Böylece Fildişi, dört büyük atm çektiği büyük bir arabayla Batıgöleti'nden ayrıldı; hafifçe salınan arabada bacaklarını aşağı sallandırmış gidiyordu. Eşek Tepesi'nden inince yol kenarından kaba saba biri çıkarak arabacıdan kendisini de götürmesini rica etti. "Bilmiyorum," dedi arabacı, kırbacını yabancıyı uyarırcasına kaldırarak ama Fildişi arabanın arkasından dolanarak, "Bırak delikanlı binsin efendi" dedi. "Ben yanındayken sana bir zarar veremez."

O zaman gözünü ondan ayırma usta, dedi arabacı.

"Öyle yapacağım" dedi Fildişi Ejderböceği'ne göz kırparak. Toprakla ve çiftlik amelesinin gömleği, pantolonu ve iğrenç keçe şapkasıyla gayet güzel tebdilikıyafet etmiş olan kız, adama göz kırpmadı. Arabanın arkasında yan yana oturmuş, ayaklarını sallandırmış, uykulu arabacı ile aralarında altı kocaman yarım tonluk varil sarsılıp durur, uykulu yaz tepeleri ve tarlaları yavaş yavaş yanlarından geçip giderken bile rolünü oynamaya devam ediyordu. Fildişi onu kızdırmaya çalışmış ama kız sadece başını sallamıştı. Belki de artık bir kere işe başladığı için bu çılgın plandan korkuyordu. Bilinmez ki. Kızda ciddi, ağır bir sessizlik vardı. Bu kadından çok sıkılabilirim, diye düşündü Fildişi, bir kez onu altıma aldıktan sonra. Bu düşünce onu neredeyse dayanılmayacak kadar telaşlandırmıştı ama ona bakınca düşünceleri kızın etkili, gerçek varlığıyla eridi gitti.

Bir zamanlar tamamen iria topraklarına ait olan bu yol boyunca hiç han yoktu. Güneş batı ovalarına yaklaşırken, atlara bir ahır, arabaya bir barınak ve arabacılar için de ahırda saman veren bir çiftlik evinde durdular. Samanlık karanlık ve havasız, samanlar da küf kokuluydu.

Ejderböceği biriki metre Ötesinde yattığı halde Fildişi hiçbir arzu hissetmedi. Kız gün boyunca erkek rolünü o kadar güzel oynamıştı ki, onu bile neredeyse ikna etmişti. Belki ihtiyarı da kandırabilirdi, belli mi olur! diye düşündü; bu düşünceyle sırıtarak uykuya daldı.

Ertesi gün boyunca biriki yaz sağnağı altında sarsılarak ilerleyip akşam karanlığında refah içinde, surlarla çevrili bir kent olan Kembermouth'a vardılar. Arabacıyı efendisinin işlerinin peşinden koşması için bırakarak nhtım yakınında bir han bulmak niyetiyle yürümeye başladılar. Ejderböceği şehrin manzarasına huşu ya da bir tasvip etmeyiş ya da sadece vurdumduymazlık olabilecek bir sessizlik içinde bakıyordu. Burası güzel, küçük bir kasaba," "

dedi Fildişi, "ama dünyadaki tek şehir Havnor'dur." "Kızı etkilemeye çalışmanın bir faydası yoktu; kızın bütün söylediği, "Gemiler Roke'la pek ticaret yapmıyorlar değil mi?" oldu. "Sence bizi oraya götürecek bir gemi bulmak uzun zaman alır mı?"

Eğer asa taşırsam pek zaman almaz, dedi adam.

Kız etrafma bakınmaktan vazgeçip bir süre uzun adımlarla yürüdü. Kız hareket ederken cesur ve zarifti, başını dimdik tutuyordu.

Yani bir büyücüyü memnuniyetle kabul ederler mi demek istiyorsun? Ama sen bir büyücü değilsin ki.

O formalite sadece. Eğer Roke için bir işe çıkmışsak, biz kıdemli sihirbazlar da asa taşıyabiliriz. Ben de Roke için bir iş yapıyorum.

Beni oraya götürerek mi?

"Onlara bir Öğrenci götürerek evet. Büyük vergileri olan bir öğrenci!

Kız başka soru sormadı. Hiç tartışmazdı; kızın faziletlerinden biriydi bu.

O gece, sahildeki bir handa akşam yemeği yerken, sesinde alışılmamış bir utangaçlıkla sordu: Benim büyük vergilerim mi var?

Bence var, dedi adam.

Kız düşündü onunla sohbet etmek genellikle yavaş gelişen bir şeydi. "Gül hep bana gücüm olduğunu söylerdi," dedi. "Ama o ne tür bir güç olduğunu bilmiyordu. Ben... ben de olduğunu biliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum."

Bunu anlamak için Roke'a gidiyorsun, dedi adam, bardağını kaldırarak.

Biraz sonra kız da kendi bardağını kaldırıp adama gülümsedi; o kadar şefkat dolu, o kadar parlak bir tebessümdü ki bu, genç adam gayri ihtiyari, "Umarım bulduğun şey, aradığın şey olur," deyiverdi.

Eğer bulursam, sana müteşekkir olacağım, dedi kız. O anda genç adam kızı o açıkyüreği için sevdi; cesaret gerektiren bir maceradaki, pervasız bir şakadaki yol arkadaşı olması dışında, onun hakkındaki bütün düşüncelerini yeminle inkâr edebilirdi.

Kalabalık handaki bir odayı tanımadıkları iki yolcu ile paylaşmak zorundaydılar ama bu haline biraz gülse de, Fildişi'nin düşünceleri son derece iffetliydi.

Ertesi sabah hanın mutfak avlusundan bir tutam baharat çöpü alıp benzeme büyüsü yaparak tam kendi boyunda, bakır uçlu güzel bir asa haline soktu.

Tahtası ne? diye sordu Ejderböceği asayı görünce büyülenerek; genç adam gülüp, "Biberiye," diye cevap verince o da güldü. Bir büyücü ile çırağım Bilgeler Adası'na götürecek güneye giden bir gemi arayarak rıhtım boyunca yürümeye başladılar; kısa bir süre sonra bir büyücüyü hayır için, çırağını da yan fiyatına gemiye almaya gönüllü bir kaptanı olan, Warthort'a gidecek ağır bir ticaret gemisi buldular. Yarı fiyat bile yan peynir parası demekti ama bir kamaranın rahatlığına kavuşabileceklerdi çünkü Susamuru güverteli, iki direkli bir gemiydi.

Onlar geminin kaptanıyla konuşurken nhtıma bir araba yaklaştı ve tanıdıklan altı adet yarım tonluk varili indirmeye başladı. "Bunlar bizim," dedi Fildişi; geminin kaptanı da, "Hort Kentine gidiyorlar," dedi; Ejderböceği ise, "İria'dan," dedi alçak sesle.

O zaman kız dönüp topraklara baktı. Bu genç adamın, kızı arkasına bakarken gördüğü tek andı.

Geminin iklime isi, demir almadan hemen önce gemiye bindi; Roke büyücüsü değildi, yıpranmış bir denizci pelerini giyen, rüzgârdan yıpranmış bir adamdı. Fildişi onu selamlarken asasıyla gösterişli bir hareket yaptı.

Sihirbaz onu baştan aşağıya süzdükten sonra, "Bu gemide iklimle bir kişi uğraşır. Bu ben değilsem, gidiyorum," dedi.

Ben sadece yolcuyum Heybeci Usta. Rüzgârlan seve seve senin eline bırakırım.

Sihirbaz bir ağaç gibi dimdik durup ağzını açmayan Ejderböceği'ne baktı.

iyi, dedi ve bu Fildişi'ne söylediği son söz oldu.

Öte yandan yolculuk boyunca birkaç kez Ejderböceği'yle konuştu; bu da Fildişi'ni biraz huzursuz etmişti. Kızın cahilliği ve insanlara olan güveni kendisini ve dolayısıyla da onu tehlikeye atabilirdi. Kıza, "Heybeci ne diyor?" diye sorduğunda, "Bize ne olacağını konuşuyor," diye cevap verdi kız.

Genç adam bakakaldı.

"Hepimize. Way'e, Felkway'e, Havnor'a, Wathort'a, Roke'a. Adaların bütün insanlarına. Geçen güz Kral Lebannen taç giyeceği zaman, Gont'a, eski Başbüyücü'ye, tacını giydirmesi için haber yollamış ama o gitmemiş. Yeni bir başbüyücü de yokmuş. O yüzden kendi tacını kendi almış. Kimi bunun yanlış olduğunu, onun tahtı hak etmediğini söylüyormuş. Ama diğerleri kralın bizzat yeni başbüyücü olduğunu söylüyorlarmış. Ama o büyücü değil, sadece bir kral. O yüzden bazıları, adaletin kalmadığını, büyücülüğün kötüye kullanıldığı karanlık yılların yeniden geleceğini söylüyormuş.

Bir aradan sonra Fildişi, Bütün bunları o yaşlı iklimci mi söylüyor? dedi.

Sanırım bu herkesin ağzında, dedi Ejderböceği, o ağır yalınlığıyla.

En azından iklimci işini biliyordu. Susamuru hızla güneye ilerledi; yaz rüzgârlarıyla ve çırpıntılı denizlerle karşılaştılar ama fırtınaya veya sorun yaratacak bir rüzgâra denk gelmediler. O'nun kuzey sahillerinde, illiende, Leng'de, Kamery'de ve O Limanı'ndaki nhtımlarda yük indirdiler, yeni yükler aldılar; sonra da yolcularını Roke'a götürmek için batıya döndüler. Batıya yönlendiklerinde Fildişi biraz heyecanlanır gibi oldu, çünkü Roke'un nasıl korunduğunu gayet iyi biliyordu. Eğer Roke rüzgârı onlara karşı eserse, ne kendisinin, ne de iklime inin elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Eğer öyle olacak olursa Ejderböceği, Neden? diye soracaktı, neden onlara karşı estiğini.

Dümencinin yanında duran, gemi direğinde etrafı gözetleyen, batıdan gelen hafif bir rüzgârın emaresiyle bile yelkenleri indiren sihirbazın da huzursuz olduğunu görmek onu mutlu etmişti.

Ama rüzgâr değişmeden kuzeyden geliyordu. Bu rüzgâra katılıp gökgürültülü bir fırtına geldi, ama Ejderböceği güvertede kaldı. Sudan korktuğunu söylemişti adama.

Yüzemiyordu; "Boğulmak korkunç bir şey olmalı Nefes alamamak... " dedi. Düşüncesiyle bile titremişti. Herhangi bir şeye karşı gösterdiği ilk korkuydu bu. Ama basık, sıkışık kamarayı da sevmiyor, o yüzden her gününü güvertede geçirip ılık gecelerde orada yatıyordu. Fildişi kızı alt güverteye sokmak için kandırmaya çalışmıyordu. Artık kızı kandırmaya çalışmanın bir işe yaramadığını öğrenmişti. Ona sahip olmak için ondan üstün olmalıydı; bu da eğer Roke'a varabilirlerse olacaktı ancak.

Adam yeniden güverteye çıktı. Hava açıktı ve gün kavuşurken batıdaki bulutları parçalamış, bir tepenin yüksek, kara kıvrımı Ötesindeki altın göğü gözler önüne sermişti.

Fildişi bu tepeye bir çeşit özlemli nefretle baktı.

Orası Roke Tepesi delikanlı, dedi güverte tırabzanının yanında duran iklimci yanındaki Ejderböceği'ne. "Artık Thwil Körfezi'ne giriyoruz.

Kendi istedikleri rüzgâr dışında rüzgâr bulunmayan körfeze."

Körfeze girip demirlediklerinde Fildişi geminin kaptanına, "Kıyıya sabah çıkacağım," dedi.

Minik kamaralarında Ejderböceği oturmuş onu bekliyordu her zamanki ağırbaşlılığıyla ama gözleri heyecanla parlamıştı. "Kıyıya sabah çıkacağız," diye tekrarladı kıza; kız itaatkâr bir şekilde başını sallayarak, "İyi görünüyor muyum?" diye sordu.

Adam dar ranza üzerine oturup, kendi ranzasında oturan kıza baktı; dizleri sığmadığı için tam yüz yüze oturamıyorlardı. Kız, Fıldişi'nin önerisi üzerine, Okul için daha iyi bir aday gibi görünsün diye, O Limanı'ndan düzgün bir gömlek ve pantolon almıştı. Rüzgârdan kavrulmuş yüzü güzelce silinip temizlenmişti. Saçlarını örmüş ve örgüsünü Fildişi'ninki gibi bir araya toplanmıştı. Ellerini de temizlemişti; elleri bacaklarının üzerinde hareketsiz duruyordu, o erkek ellerine benzeyen uzun, güçlü elleri.

Erkeğe benzemiyorsun, dedi adam. Kızın yüzü asıldı. "Benim gözümde benzemiyorsun. Bana hiçbir zaman erkek gibi görünmeyeceksin. Ama üzülme.

Onlara öyle görüneceksin."

Kız, endişeli bir yüzle başını evet anlamında salladı.

İlk sınav, en büyük sınavdır Ejderböceği, dedi adam. Kamarada tek başına yattığı her gece bu konuşmayı planlamıştı. "Büyük Ev'e girmek: O kapıdan geçmek"

Ben de bunu düşünüyordum, dedi kız aceleyle ve ciddi bir yüzle. "Onlara kim olduğumu söylesem olmaz mı? Sen yanımda bana kefil olursun bir kadın bile olsam bir vergim olduğunu söylersin ben de and içeceğime, bekâret büyüsü yapacağıma ve eğer isterlerse ayrı bir yerde oturacağıma yemin ederirn... Bütün bu konuşma süresince genç adam durmadan başım sallıyordu. "Yo, yo, yo, yo. Ümitsizİşe yaramaz. Olacak iş değil!"

Sen konuşsan da...

HSeni savunsam bile. Beni dinlemezler. Roke Kuralları kadınlara herhangi bir yüksek sanatın, Yaradılış Lisanı'ndan herhangi bir sözün öğretilmesini yasaklar. Hep böyleymiş. Dinlemezler. O yüzden onlara göstermek gerek!

Biz, sen ve ben onlara göstereceğiz. Onlara öğreteceğiz. Cesaretli olmalısın Ejderböceği. Zayıflayıp da 'Ah eğer beni içeri alsınlar diye yalvanrsam, beni reddetmezler,' diye düşünmeye başlama.

Reddedebilirler ve reddedeceklerdir. Eğer kendini belli edersen seni cezalandırırlar.

Beni de." Son sözü özellikle vurguladı; içinden de "Evlerden ırak," diye mırıldandı.

Kız anlaşılmaz gözleriyle adama baktıktan sonra en sonunda, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Bana güveniyor musun Ejderböceği?

"Evet."

Bu tehlikeli işte benim göze aldığım riskin seninkinden daha büyük olduğunu bilerek, bana tamamen, bütünüyle güvenecek misin?

Evet.

O halde bana Kapıcı'ya söyleyeceğin sözü söylemen gerek.

Kız baktı. "Ama ben onu bana sen söyleyeceksin sanıyordum parolayı."

Sana soracağı parola, senin gerçek ismin olacak. Söylediğinin etkisini göstermesi için biraz bekledikten sonra yavaşça devam etti: "Benzerlik büyüsünü üzerinde güzelce harekete geçirebilmek için, Roke Ustalarının seni bir erkekten başka bir şey olarak görmemelerini sağlamak için büyüyü daha bütün ve derin yapabilmek için ben de ismini bilmek zorundayım." Yeniden durdu.

Konuşurken kendisine de söylediği her şey doğruymuş gibi gelmişti; "İsteseydim çok önce öğrenirdim. Ama bu sanatları kullanmak istemiyorum.

Bana, kendi ismini söyleyecek kadar güvenmeni istedim," derken sesi çok etkileyici ve kibardı.

Kız, dizlerinde kavuşturduğu ellerine bakıyordu. Kamaradaki fenerin kırmızımtırak soluk parlaklığında kirpikleri yanaklarına narin, uzun gölgeler düşürüyordu. Bakışlarını kaldırıp doğrudan genç adama bakarak, "İsmim inalı," dedi.

Genç adam gülümsedi. Kız gülümsemedi.

Genç adam bir şey söylemedi. Aslında ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

Bu kadar kolay olacağını bilseydi kızın ismini öğrenir ve bu güçle günler önce, haftalar önce bu çılgın planı öne sürerek ona her istediğini yaptırırdı üstelik parasından, o kıymetli saygınlığından vazgeçmek, bu deniz yolculuğuna katlanıp, ta Roke'a kadar gelmek zorunda kalmadan! Çünkü artık tüm bu planın ahmaklık olduğunu görüyordu. Kızı, kapıcıyı bir an için bile kandırabilecek şekilde gizlemesi mümkün değildi. Ustaların kendi kibrini kırdığı gibi, onun da onların kibrini kırma hevesi sabun köpüğünden ibaretti. Kızı kandırmaya o kadar

kapılmıştı ki kıza kurduğu kapana kendi düşmüştü. Acıyla, hep kendi yalanlarına kendisinin kandığını, ince ince dokuduğu ağa kendisinin takıldığını fark etti. Roke'ta kendini rezil etmişti, şimdi de yeni baştan rezil etmek için gelmişti geri. Büyük, pişmanlık yüklü bir hiddet kabardı içinde. Hiçbir şeyinT hiçbir şeyin faydası yoktu.

Ne var? dedi kız. Derin, buğulu sesindeki şefkat adamın bütün gücünü alıp götürmüştü; yüzünü elleriyle kapatıp, gözyaşlarının utancıyla savaşmaya çalıştı.

Kız elini adamın dizine koyduİlk kez dokunuyordu ona. Onca zamanı arzulayarak geçirdiği o temasın sıcaklığı ve ağırlığına katlandı.

Kızı incitmek istedi; o korkunç, cahil iyiliğinden sarsarak çıkartmak; ama sonunda konuştuğunda söylediği şey, "Sadece seninle sevişmek istemiştim," demek oldu, Gerçekten mi?

"Beni o hadımlardan biri mi sanmıştın? Kutsal olabileyim diye kendimi büyülerle hadım ettiğimi mi sanmıştın? Neden bir asam yok sanıyorsun?

Neden Okul'da değilim sanıyorsun? Söylediğim her şeye inandın mı?"

Evet, dedi kız. "Çok üzgünüm." Eli hâlâ adamın dizindeydi. "Eğer istersen sevişebiliriz," dedi.

Adam olduğu yerde doğrulup kıpırdamadan oturdu.

Nesin sen? dedi sonunda kıza, "Bilmiyorum. O yüzden Roke'a gelmek istedim. Öğrenmek it için.

Adam kendisini kurtarıp ayağa kalktı; alçak kamarada ikisi de dik duramadıkları için eğilmek zorundaydı. Yumruklarını sıkıp sıkıp açarak, sırtını dönüp kızdan mümkün olduğunca uzakta durdu.

Öğrenemeyeceksin. Hepsi yalan, hepsi taklit. Kelimelerle oyun oynayan koca adamlar. Ben onların oyununu oynamayı reddettiğim için ayrıldım. Ne yaptığımı biliyor musun?"" dedi muzafferane bir tavırla, pişmiş kelle gibi sıntarak. "Bir kızı, kasabadan bir kızı odama aldım. Hücreme. Minik, taştan, bekâret odama. Arka caddeye açılan bir penceresi vardı. Hiç büyü yapmadım etrafta onların büyüleri hüküm sürerken sen tılsım mılsım yapamazsın. Ama kız gelmek istedi ve geldi; ben pencereden ip bir merdiven salladım, o da tırmandı. Tam iş üstündeyken ihtiyar içeri girdi!"

Onlara günlerini gösterdim! Eğer seni içeri sokabilseydim yine gösterecektim, onlara derslerini verecektim!"

Eh, bir denerim, dedi kız.

Adam bakakaldı.

Seninle aynı nedenlerden dolayı değil, dedi kız, "ama yine de denemek istiyorum. Üstelik ta buraya kadar da geldik. Üstelik adımı da biliyorsun."

Doğruydu. Kızın ismini biliyordu: irialı. Bu aklının içinde ateşli bir kömür, yanan bir kor parçası gibiydi. Düşünceleri onu kavrayamıyordu.

Bilgisi onu kullanamıyordu. Dili söyleyemiyordu.

Kız gözlerini kaldırdı; keskin, güçlü yüzü gölgeli fener ışığında yumuşamıştı. "Eğer beni buraya kadar sırf sevişmek için getirdiysen Fildişi," dedi kız, "bunu yapabiliriz. Hâlâ istiyorsan."

Önce söyleyecek söz bulamadan sadece başını hayır anlamında salladı Fildişi. Bir süre sonra gülebildi. "Sanırım o ihtimali... çoktan aştık..,"

Kız hiç pişmanlık duymadan, hiç serzenişte bulunmadan veya utanmadan adama baktı.

İrialı, dedi adam; bu kez kızın ismi kolaylıkla gelmişti diline, kuru ağzına tatlı ve serin bir pınar suyu gibi. "İrialı, Büyük Ev'e girmek için şunları yapmalısın... "

III. AZVER

Kızı, hiçbir özelliği olmayan duvarlar arasından daha yüksek bir duvardaki tahta bir kapıya doğru meyleden caddenin köşesinde, dar, kasvetli, biraz müphem görünüşlü caddenin köşesinde bıraktı genç adam. Kızın üzerine bir büyü yapmıştı ve kız, öyle hissetmese de erkek gibi görünüyordu. Fildişi ile san imi şiardı çünkü ne de olsa arkadaştılar, yoldaştılar ve genç adam bütün bunları kız için yapmıştı. "Cesaret!" dedi ve kızı bıraktı.

Kız kapıyı çaldı.

Bir süre sonra kapı mandalının tıngırdadığını duydu. Sıradan görünüşlü, orta yaşlı bir adam duruyordu kapıda. "Senin için ne yapabilirim?" dedi adam. Gülümsemiyordu ama sesi çok tatlıydı.

Beni Büyük Ev'e sokabilirsiniz beyim.

İçeri nasıl girileceğini biliyor musun? Badem biçimindeki gözleri dikkatliydi ama yine de sanki kıza millerce veya yıllarca uzaktan bakıyordu.

İçeri buradan giriliyor beyim, Seni içeri almam için bana kimin ismini söyleyeceğini biliyor musun?

Kendi ismimi beyim İsmim irialı.

Öyle mi? dedi adam.

Bu kızı duraksattı. Sessiz durdu. "Bu Way'deki köyümde cadı Gül'ün iria Tepesi'ndeki pınarda bana verdiği isim," dedi sonunda, dimdik durup gerçeği söyleyerek.

Kapıcı, insana uzun bir süre gibi gelen bir zaman, kıza baktı. "Öyleyse bu senin ismin," dedi. "Ama belki de isminin tamamı değildir. Sanırım senin bir ismin daha var."

Onu bilmiyorum beyim.

Uzun bir süre daha geçtikten sonra, "Belki onu burada öğrenebilirim beyim," dedi kız.

Kapıcı başını biraz eğdi. Hafif bir tebessüm yanaklarında hilal biçimli kıvrımlar yarattı. "Gel içeri kızım," dedi.

Kız, Büyük Ev'in eşiğinden içeri adım attı.

Fildişi'nin yaptığı benzerlik büyüsü, örümcek ağı gibi üzerinden dökülüverdi. Kendi gibi görünüyordu ve kendisi olmuştu.

Kapıcıyı taş bir koridor boyunca izledi. Tam koridorun sonuna varmıştı ki dönüp, ışığın nasıl kemik beyazı pervazı içindeki yüksek kapıya oyulmuş binlerce yapraktan geçip parladığına bakmak geldi aklına.

Koridordan aşağıya aceleyle gitmekte olan gri cüppeli genç bir adam onlara yaklaşırken olduğu yerde kalakaldı. İrialı'ya bakıyordu; sonra başıyla hafifçe bir selam vererek yoluna devam etti. Kız dönüp genç adama baktı.

Adam da dönmüş kıza bakıyordu.

Göz hizasında puslu, yeşilimtırak bir ateş küresi koridor boyunca ilerliyor, belli ki genç adamı izliyordu. Kapıcı elini sallayınca top yana çekildiİri alı yolundan çekilip dehşetle eğildiği halde, üzerinden geçen serin ateşin saçlarını hafifçe yaktığını hissetti. Kapıcı dönüp baktı; artık tebessümü daha da genişlemişti. Bir şey söylemediği halde kız adamın kendisinin farkında olduğunu, onun için endişelendiğini hissediyordu. Doğrularak adamı izledi.

Adam meşe bir kapının önünde durdu. Kapıyı çalacağına grimtırak bir tahtadan yapılma hafif asasmın tepesiyle kapının üzerine minik bir işaret veya bir rün çizdi. Kapı açıldı, kapının ardındaki yankılı ses, "Girin!" dedi.

Lütfen burada bekle biraz irialı, dedi Kapıcı ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak odaya girdi. Kız kitap raflarını, kitapları, kitaplar, hokkalar ve yazılarla tepeleme dolu bir masayı, masa başında oturmuş ikiüç oğlanı, Kapıcı'nın konuştuğu beyaz saçlı, tıknaz adamı görebiliyordu. Adamın yüz ifadesinin değiştiğini, gözlerinin kısa, hayret dolu bir ifadeyle ona kaydığım, alçak, hararetli bir sesle Kapıcı'yı sorguladığını gördü.

İkisi birlikte kıza doğru geldiler. "Roke'un Dönüşüm Ustası. Way'li irialı" dedi Kapıcı.

Dönüşümcü hiç sakınmadan kızı süzüyordu. Onun kadar uzun boylu değildi. Kapıcı'ya baktıktan sonra tekrar kıza döndü.

Yüzüne karşı konuştuğum için özür dilerim genç hanım, dedi, "ama konuşmak zorundayım, Kapıcı Usta, senin yargını şimdiye kadar hiç sorgulamadığımı bilirsin, ama Kural kesindir. Kuralı bozmana ne neden oldu da onu içeri aldın merak ediyorum."

Girmek istedi, dedi Kapıcı.

Ama... Dönüşümcü durdu.

Bir kadın en son ne zaman Okul'a girmek istemişti? Kural'ın onlara izin vermediğini biliyorlar.

Sen bunu biliyor muydun irialı? diye sordu Kapıcı kıza; kız da, "Evet beyim," diye cevap verdi.

O halde seni buraya ne getirdi? diye sordu Dönüşümcü, sesi sertti ama merakını da gizlemiyordu.

"Fildişi Usta, erkek kılığında girebileceğimi söylemişti. Ama ben kim olduğumu söylemem gerektiğini düşünüyordum. Ben de herkes kadar iffetli olurum beyim"

Kapıcı'nın yanaklarında, tebessümünün yavaşça yayılmasıyla iki uzun kavis belirdi. Dönüşümcü'nün yüzü ciddiyetini korumuştu ama gözlerini kırpıştırdı ve bir süre sonra, Tabii, evet, dürüst olmak daha doğru bir düşünceymiş. Hangi Usta'dan söz etmiştin?

Fildişi, dedi Kapıcı. "Büyük Havnor Limanı'ndan üç yıl önce içeri aldığım ve geçen yıl, senin de hatırlayabileceğin gibi bıraktığım bir delikanlı."

Fildişi! El Usta'yla çalışan o çocuk mu? Burada mı o? diye sordu Dönüşümcü iriah'ya, hiddetle. Kız dimdik durarak bir şey söylemedi.

Okulda değil, dedi Kapıcı gülümseyerek.

Seni aldatmış genç hanım. Bizi aptal yerine koyup rezil edebilmek için seni aptal yerine koymuş.

Beni buraya getirmesi ve Kapıcı'ya ne söylemem gerektiğini öğrenmek için ben onu kullandım, dedi Irialı. "Ben buraya kimseyi aptal yerine koyup rezil etmeye değil bilmem gerekeni öğrenmeye geldim."

Hep o çocuğu neden okula kabul ettiğimi merak etmiştim, dedi Kapıcı. "Şimdi anlamaya başlıyorum."

Bunun üzerine Dönüşümcü ona baktı, bir süre düşündükten sonrat "Kapıcı, aklında neler var?" diye sordu ölçülü bir sesle.

Bence Way'li inalı bize sadece bilmesi gerekeni öğrenmeye gelmedi, aynı zamanda bizim de bilmemiz gerekeni öğrenmeye geldi. Kapıcının tonu da bir o kadar ölçülüydü artık, tebessümü kaybolmuştu. "Sanırım bu dokuzumuz arasında konuşulması gereken bir mesele."

Dönüşümcü bunu gerçek bir hayret ifadesiyle kabullendi. Kapıcıyı sorgulamadı. Sadece, "Ama öğrenciler arasında değil," diye ekledi.

Kapıcı, bu fikre katıldığını belli ederek başını salladı.

Kasabada kalabilir, dedi Dönüşümcü, biraz rahatlayarak.

Biz onun arkasmdan konuşurken mi?

Onu Divan Odası'na getirmeyeceksin herhalde? dedi Dönüşümcü kulaklarına inanamayarak.

Başbüyücü Arren adlı delikanlıyı getirmişti.

Ama.,. Ama Arren Kral Lebannen'di...

Peki inalı kim?

Dönüşümcü sessiz kaldı; sonra sessizce, saygıyla, "Dostum, yapmayı, öğrenmeyi planladığın nedir?" diye sordu. "Bu kız nedir ki, onun için bunu istiyorsun?"

Biz kimiz ki, dedi Kapıcı, "daha onun kim olduğunu bilmeden onu reddediyoruz?"

Bir kadın, dedi Çağrıcı Usta.

irialı birkaç saat Kapıcı'nın, Büyük Ev'in mutfaklarının bakımlı, güzel, ardında böğürtlen çalıları ve meyva ağaçlarının uzandığı, uzun sebze, yeşillik ve şifalı ot yatakları bulunan avlusuna açılan, küçük pencereli alçak, ışıklı, çıplak odasında beklemişti, irialı, kara tenli bir adam ile iki oğlanın gelip sebze bahçelerinin birindeki yabani otları yolduklannı gördü. Onların dikkatle yaptıkları işi seyretmek kızın zihnini biraz yatıştırmıştı. Onlara yar dun edebiliyor olmayı diledi. Beklemek ve bu yabancılık çok zordu. Kapıcı kıza soğuk et, ekmek ve yeşil soğan dolu bir tabak getirince, sırf adam istediği için yemeğini yedi ama çiğnemek ve yutmak zor gelmişti.

Bahçıvanlar gidince, büyüyen lahanalardan, zıplayan serçelerden, arada bir gökyüzünde yükseklerde beliren bir şahinden, bahçelerin ötesindeki yüksek ağaçlar üzerinde yavaşça hareket eden rüzgârdan başka seyredecek bir şey kalmamıştı.

Kapıcı geri gelerek, "Gel Malı," dedi. "Gel de Roke'un Ustalarıyla tanış."

Kızm kalbi dörtnala giden arabacı atı gibi atmaya başladı. Adamı bir koridorlar labirentinden, dizi halinde yüksek pencereleri bulunan karanlık duvarlı bir odaya kadar izledi. Bir grup adam duruyordu burada; kız odaya girerken hepsi bakmak için döndüler.

Way'li inalı efendiler' dedi Kapıcı. Hepsi sessizdi. Eliyle kızı odanın daha içine çağırdı. Dönüşümcü Ustayı görmüştün," dedi. Diğerlerinin hepsini teker teker tanıttı ama kız bahçıvan sanmış olduğu Şifacı Usta ile sanki kara bir taştan yontulmuş gibi sert, güzel yüzlü, uzun boylu, aralarında en gençleri olan Çağrıcı Usta hariç bir türlü onların neyin ustası olduklarını aklında tutamıyordu. Kapıcı sözünü bitirince söz alıp konuşan Çağrıcı Usta olmuştu: "Bir kadın."

Kapıcı, her zamanki kibarlığıyla tek bir kez başıyla onayladı.

Dokuzu bir araya bunun için mi getirdin? Başka bir şey değil de sadece bunun için öyle mi?

Sadece bunun için, dedi Kapıcı. "Başka bir şey yok."

iç Deniz üzerinde ejderhalar uçuyordu, Roke'un bir başbüyücüsü, adaların da gerçek anlamda taçlandırılmış bir kralı yok. Yapılacak gerçek işler var, dedi Çağncı; sesi de taş gibi soğuk ve ağırdı. "Bunları ne zaman yapacağız?"

Kapıcı konuşmayınca rahatsızlık verici bir sessizlik oldu. Sonunda, büyücülük cüppesi altına kırmızı bir tunik giymiş olan zayıf, parlak gözlü bir adam, "Bu kadım Ev'e bir öğrenci olarak mı getiriyorsun Kapıcı Usta?" diye sordu.

Eğer böyle yaparsam bunu tasdik etmek veya etmemek size kalmış, dedi Kapıcı.

Peki böyle mi yapıyorsun gerçekten? diye sordu kırmızı tunikli adam hafifçe tebessüm ederek.

El Usta, dedi Kapıcı, "o bir öğrenci olarak girmek istedi ve ben de reddetmek için bir neden bulamadım."

Daha ne nedeni olsun? dedi Çağrıcı.

Derin, berrak sesli bir adam konuştu: "Hâkim olan bizim hükümlerimiz değil, uymaya yemin ettiğimiz Roke'un Kuralları'dır."

Sanırım Kapıcı da o kuralları hafife aldığından yapmıyor bunu, dedi iriyan, beyaz saçlı, çıkık kemikli, sert bir yüz ifadesine sahip olmasına rağmen konuşuncaya kadar iri alı'nın fark etmediği biri. Diğerlerinin aksine, konuşurken ona bakıyordu. "Ben Kurremkarrnerruk," dedi kıza.

Buradaki isim Ustası olarak isimler konusunda rahatımdır, buna kendi ismim de dahil. Seni kim isimlendirdi irialı?

"Köyümüzün cadısı Gül, beyini" diye cevap verdi kız dimdik durarak; sesi biraz yüksek perdeden ve kaba çıkmıştı.

Yanlış mı isimlendirilmiş?"" diye sordu Kapıcı, tsimci Ustaya."

Kurremkarmerruk başını salladı, "Hayır. Ama... "

Sırtı onlara, yüzü de soğuk ocağa dönük duran Çağrıcı dönerek» "Cadıların birbirlerine verdikleri isimler değil buradaki konumuz," dedi. "Eğer bu kadına bir ilgi duyuyorsan Kapıcı, bunu bu duvarlar dışında aramalısın.

Koruyacağına yemin ettiğin kapının dışında. Onun burada yeri yok, asla da olmayacak. Aramıza sadece karışıklık, uyumsuzluk ve daha fazla zayıflık getirebilir. Onun önünde daha fazla konuşup bir şey söylemeyeceğim.

Bilinçli yapılan hataya tek cevap susmaktır."

Susmak yetmez efendim, dedi daha önce konuşmamış olan biri. Bu adam çok tuhaf görünmüştü irialı'ya; soluk pembemsi bir teni, uzun soluk saçları, buz renkli kısık gözleri vardı. Konuşması da tuhaftı; tutuk ve biraz şivesi bozuk. "Susmak hem her şeye, 'hem hiçbir şeye cevaptır," dedi.

Çağrıcı soylu, kara yüzünü kaldırarak odanın diğer tarafındaki soluk adama baktı ama konuşmadı. Tek bir söz söylemeden veya bir harekette bulunmadan yeniden döndü ve odadan çıktıİrialı'nın yanından yavaşça geçip giderken kız sindi. Sanki bir mezar açılmıştı, bir kış mezarı, soğuk, ıslak ve karanlık. Kızın nefesi boğazına takıldı. Hava almaya çalıştı. Kendine geldiğinde Dönüşümcü ile soluk adamın kendisini dikkatle izlediklerini fark etti.

Derin tınılı bir çan gibi sesi olan adam da ona bakıyordu ve kızla yalın, müşfik bir sertlikle konuştu. "Gördüğüm kadanyla seni buraya getiren adam kötü niyetliymiş ama sen değilsin. Yine de burada olmakla hem kendine hem bize kötülük yapıyorsun irialı. Yerinde olmayan her şey zarar verir. Ne kadar iyi söylenirse söylensin, bir nota ait olmadığı ezgiyi bozar.

Kadınlar kadınlara öğretir. Cadılar hünerlerini diğer cadılardan ve sihirbazlardan öğrenir, büyücülerden değil. Biz burada kadınlann diline uymayan bir lisan öğretiyoruz. Genç bir yürek

bu tür kanunlara isyan eder, bunlara haksız, keyfi den Ama bunlar gerçek kanunlardır; isteğimize göre değil, olanlara göre temellendirilmişlerdir. Haklı ya da haksız, ahmak ya da arif fark etmez, hepsi bunlara uymak zorundadır yoksa yaşamlannı boşa harcar ve üzülürler,"

Dönüşümcü ile yanındaki ince, zeki çehreli bir adam bu fikri kabul edercesine başlanın salladılar. El Usta, "Üzgünüm irialı. Fildişi benim öğrencimdi. Ona iyi öğretmenlik edemedim, onu yollayarak da daha büyük kötülük yaptım. Onun önemsiz, o yüzden de zararsız olduğunu sanmıştım.

Ama sana yalan söylemiş ve seni aldatmış. Utanrnamalısın. Kusur onun ve benimdi."

Utanmıyorum, dedi irialı. Hepsine baktı. Kibarlıklan nedeniyle onlara teşekkür etmesi gerektiğini hissetti ama sözler bir türlü gelmedi diline.

Gergin bir halde başıyla selam verdi, döndü ve iri adımlarla odadan çıktı.

Koridorlann kesiştiği yere varıp da nereye gideceğini bilemeden durunca, Kapıcı ona yetişti. "Bu taraftan," dedi, kızın arkasına takılarak; bir süre sonra da, "Bu taraftan," dedi; böylece kısa bir süre sonra kapıya vardılar. Kapı boynuz ve fildi sinden yapılmamıştı. Yontulmamış meşeydi, kara ve yekpare; üzerinde de zamanla aşınmış demir bir sürgü vardı. "Bu arka kapı," dedi büyücü, sürgüyü açarak. "Medra'nın Kapısı, derlerdi buraya. Her iki kapıya da ben bakarım." Kapıyı açtı. Günün parlaklığı Iriah'nın gözlerini kamaştırdı. Görebilmeye başlayınca kapıdan bahçelere ve gerisindeki tarlalara doğru ilerleyen bir patika gördü; tarlaların ötesinde de yüksek ağaçlar vardı, Roke Tepesi'nin kabartısı ise sağ taraftaydı. Fakat tam kapının dışında patika üzerinde onları bekler gibi duran kısık gözlü adam vardı.

Şekilleme Ustası, dedi Kapıcı, hiç de şaşırmadan.

Bu hanımı nereye yolluyorsun? dedi Şekilleme Ustası o garip lisanıyla.

Hiçbir yere" dedi Kapıcı. Nasıl içeri aldıysam, dışarı çıkarttım, onun isteğine göre."

Benimle gelir misin? dedi Şekilleme Ustası irialı'ya.

Kız adama ve Kapıcı'ya baktı; bir şey söylemedi, "Ben EvTde yaşamıyorum. Herhangi bir evde oturmuyorum," dedi Şekilleme Ustası. "Ben orada yaşıyorum. Koru'da. Hah" dedi aniden dönerekİri, ak saçlı adam, isimci Kurremkarmerruk patikanın biraz ilerisinde duruyordu.

Diğer büyücü "Hah," deyinceye kadar orada yoktu oysaİrialı, bir birine, bir diğerine dehşetle bakakaldı.

Bu sadece benim suretim, benim temsilim, bir gönderim, dedi yaşlı adam kıza. "Ben de burada yaşamıyorum. Millerce uzaktayım." Kuzeyi işaret etti.

Burada Şekilleme Ustası ile işin bitince oraya gelebilirsinİsmin hakkında daha fazla şeyler öğrenmek isterdim. Diğer iki büyücüye başıyla selam verdi; sonra yok oldu. Adamın olduğu yerde iri bir arı vızıldayıp duruyordu.

irialı yere baktı. Uzun bir süre sonra boğazını temizleyip, başını kaldırmadan, "Burada olmakla zarar verdiğim doğru mu?" diye sordu.

Bilmiyorum, dedi Kapıcı.

Koru'da bir zarar olmaz, dedi Şekilleme Ustası. "Haydi gel. Eski bir ev, bir kulübe var. Eski, pis. Senin için önemli değildir, ha? Biraz kal.

Göreceksin." Bunu diyerek maydanozlar ve fasulye çalıları arasından yola koyuldu. Kız Kapıcı'ya baktı; adam tebessüm etti. Kız soluk saçlı adamı izledi.

Yarım mil kadar yürüdüler Tepe, batı güneşi altında bütün heybetiyle sağlarında yükseliyordu. Arkalarında okul daha alçak olan tepesi üzerinde, bir sürü gri çatısıyla, yayılmıştı. Koru halindeki ağaçlar artık önlerinde yükselmeye başlamıştı. Kız meşeleri ve söğütleri gördü, kestaneler, dişbudaklar ve yaprağını dökmeyen uzun ağaçlar.

Ağaçların yoğun, güneşe kapalı karanlığından yeşil kıyılı bir dere akıyordu; sığırlar ve koyunlar su içmek veya karşı kıyıya geçmek için indiklerinden yer yer çiğnenip toprak rengine dönüşmüştü. Ellialtınış koyunun otladığı kısa, parlak otlu otlaktan aşıp gelmişler, şimdi de derenin yakınında duruyorlardı. "O ev," dedi büyücü ağaçların ikindi gölgelerinin altında yan yarıya saklanmış duran alçak, yosun kaplı çatıyı göstererek. "Bu gece kal. Kalacak mısın?"

Adam kızdan kalmasını rica etmişti, bunu emretmemişti. Kızın bütün yapabildiği başıyla onaylamaktı.

Ben yemek getiririm, dedi adam ve adımlarını hızlandırarak uzaklaştı, is imci kadar ani olmasa da, ağaçların altındaki ışık ve gölgeler içinde, kısa bir süre sonra gözden kayboldu İrialı adamın gerçekten kaybolmasını bekledikten sonra yüksek otlar arasından küçük eve yollandı.

Ev çok eski görünüyordu. Yeniden ve yeniden inşa edilmişti ama uzun zamandır ellenmemişti. Hissedilebildiği kadarıyla uzun bir zamandır burada yaşayan da olmamıştı. Ama hoş bir hissi vardı, sanki burada uyumuş olanlar, huzur içinde uyumuşlarmış gibi. Yıpranmış duvarlara, sıçanlara, örümcek ağlarına, sınırlı mobilyaya gelince; zaten bunların hiçbiri irialı için yeni sayılmazdı. Kel bir süpürge bularak ortalığı biraz süpürdü. Battaniyesini kerevet üzerine açtı. Çarpık kapılı bir dolaptan çatlak bir sürahi bularak kapıdan on adım ötede sessizce, tüm berraklığıyla akan dereden doldurdu. Bütün bunları adeta trans halinde yaptı, sonra da sırtını güneşin ısısını emmiş olan evin duvanna dayayarak yeret otlar arasına oturup uykuya daldı.

Uyandığı zaman Şekilleme Ustası yakında oturuyordu ve aralarındaki otların üzerinde bir sepet duruyordu.

Aç mıstn? Ye, dedi adam.

Daha sonra yerim beyim. Teşekkür ederim, dedi irialı.

Ben şimdi açım, dedi büyücü. Sepetten lop bir yumurta aldı, yumurtayı kırdı, soydu ve yedi.

Buraya Susamuru'nun Evi derler, dedi. "Çok eskidir. Büyük Ev kadar eski.

Buradaki her şey eskidir. Biz de eskiyiz yani Ustalar."

"Sen değilsin" dedi inalı. Adamın otuzkırk yaşlarında olduğunu düşünüyordu, gerçi bunu anlamak zordu; saçı siyah olmadığı için beyazmış gibi geliyordu kıza.

Ama çok uzaktan geldim. Yol da zaman sayılabilir. Ben KarghyımT"

Karego'dan. Biliyor musun?"

Aksaçlı Adamlar! dedi irialı; adama bakakalmıştı. Doğumdan yelken açıp ülkeleri yakıp yıkan, masum bebekleri mızraklarının ucuna takan Aksaçlı Adamlarla ilgili Papatya'nın bütün o türküleri; ErrethAkbe'nin Barış Halkasını nasıl kaybettiğinin hikâyesi; yeni türküler; Başbüyücü Çevik Atmaca'nın Aksaçlı Adamların arasına nasıl girip halkayla geri döndüğünü anlatan Kral'ın Öyküsü...

Aksaçlı mı? dedi Şekilleme Ustası.

Kır. Beyaz, dedi kız utanıp bakışlarını çevirerek.

Ha! Hemen ekledi, "Çağrıcı Usta da yaşlı değil." Kıza o kısık, buz rengi gözleriyle yan yan baktı.

Kız bir şey söylemedi.

Galiba ondan korktun.

Kız başıyla onayladı, Kız bir şey söylemeyip de bir süre geçince adam, "Ağaçların gölgesinde bir zarar bulunmaz," dedi. "Sadece gerçek vardır."

Yanımdan geçtiği zaman, dedi kız alçak sesle. "Bir mezar gördüm." Ha! dedi Şekilleme Ustası.

Dizinin yanında, yerde, yumurta kabuklarının parçalarıyla minik bir tepe yapmıştı. Beyaz parçacıklara bir kavis verdikten sonra uçlarım bir daire şeklinde kapattı. "Evet," dedi yumurta kabuklarını inceleyerek; sonra toprağı biraz kazıp bunları dikkatle gömdü. Ellerindeki toprağı silkti.

Yine bakışları irialı'ya kayıp, ayrıldı. "Bir cadı mıydın irialı?"

"Hayır."

"Ama biraz bilgin var."

"Hayır. Yok. Gül bana öğretmiyordu. Buna cüret edemeyeceğini söylüyordu.

Çünkü bende bir güç vardı ve o ne olduğunu anlayamıyordu."

Senin Gül irfan sahibi bir çiçekmiş, dedi büyücü gülümsemeden.

"Ama ben biliyorum ki yapmam gereken bir şey var, olmam gereken bir şey.

O yüzden buraya gelmek istedim. Bunu bulmak için. Bilgeler Adaşı'nda,"

Kız artık bu tuhaf yüze alışmaya başlamıştı ve onu okuyabiliyordu. Adamın hüzünlü bir görünüşü olduğunu düşündü. Adamın konuşma tarzı kaba, hızlı, kuru ve huzur doluydu. "Adanın insanları her zaman irfan sahibi olmuyor, ha?" dedi adam. "Belki Kapıcı." Artık kıza bakıyordu, öyle kaçamak değil, tam yüzüne bakıyor, gözleri kızın gözlerini yakalayıp hapsediyordu. "Ama orada. Ormanda. Ağaçların altında. Orada eski irfan var. Hiç eskimiyor, yaşlanmıyor. Sana Öğretemem. Seni Koru'ya sokabilirim." Bir dakika kadar sonra ayağa kalktı. "Ee?"

Tamam, dedi kız tereddütle. Ev iyi mi? Evet...

Yarın, dedi adam ve iri adımlarla uzaklaştı.

Böylece yazın sıcak günlerinde on beş gün kadar veya biraz daha uzun bir süre boyunca irialı, huzur dolu bir ev olan Susamuruhun Evi'nde yattı, Şekil leme Ustası'nın sepet içinde getirdiklerini yumurta, peynir, yeşillik, meyva, tütsülenmiş koyun etiyedi ve her akşamüstü onunla birlikte yüksek ağaçların oluşturduğu, yolların hiçbir zaman kızın hatırladığı yerlerde kalmadığı ve genellikle sınırlan sanılan şeyin daha ötesine uzanan koruya gitti. Sessizlik içinde yürüdüler orada; dinlendiklerinde de nadiren konuştular. Büyücü sakin bir adamdıİçinde bir hiddet kırıntısı olsa bile bunu kıza hiç göstermemişti; üstelik varlığı da en az Koru'nun ağaçları, nadir kuşları ve dört bacaklı yaratıkları kadar rahatlatı cıydı. Söylemiş olduğu gibi, kıza bir şeyler Öğretmeye çalışmıyordu. Kız Koru hakkında bir şeyler öğrenmek isteyince, Roke Tepesi ile birlikte Koru'nun, Segoy'un dünya adalarını yaptığından beri durduğunu, bütün büyülerin ağaçların köklerinde olduğunu, bu köklerin de gelmiş, geçmiş ve gelecek olan bütün ormanların kökleriyle karışmış olduğunu söyledi. "Ve bazen Koru burada olur," dedi adam," bazen de başka bir yerde. Ama hep olur."

Kız adamın nerede yaşadığını hiç görmedi. Nerede arzu ederse orada uyuyor herhalde, diye hayal ediyordu kız, özellikle bu ılık yaz gecelerinde.

Yedikleri yiyeceğin nereden geldiğini sordu ona; Okul'un kendisinin tedarik edemediğini, dedi adam, kendilerini Ustaların sürülerine, tarlalarına ve meyva bahçelerine yaptıkları koruma büyüsüyle mükâfatlandırılmış hisseden etraftaki çiftçiler tedarik ediyor. Bu kıza yeterince makul gelmişti. Way'de, "aşı olmayan büyücü" tabiri benzeri görülmemiş, duyulmamış şeyler için söylenirdi. Ama o bir büyücü değildi, o yüzden de aşını hak etmek için bir çiftçiden aletleri ödünç alıp, peynir parasının yarısı da hâlâ elinde olduğu için Thwil Kasabası'ndan çivi ve sıva satın alarak, Susamuru'nun evini onarmak için elinden geleni yaptı.

Şekilleme Ustası öğlenden önce hiç yanına gelmezdi, o yüzden sabahlan serbestti. Yalnızlığa alışıktı ama yine de Gütti, Papatya'yı ve Tavşanrı, tavukları, inekleri, koyunları, külhanbeyi, ahmak köpekleri, Eski iria'yı bir arada tutabilmek ve sofraya ekmek koyabilmek için evde yaptığı bütün işleri özlüyordu. O yüzden, güneş ışığı rengi saçları güneş altında parlayan büyücünün ağaçlar altından çıkışını görünceye kadar her sabah aceleyle çalışıyordu.

Bir kez Koru'ya girince artık kazanmak, hak etmek ve hatta öğrenmek gibi bir kaygısı kalmıyordu. Orada olmak kâfiydi, her şeydi.

Büyük Ev'den oraya öğrenci gelip gelmediğini sorduğunda adam, "Bazen," dedi. Başka bir keresinde, "Benim sözlerim bir hiç. Yaprakları duy," dedi.

Söylediği, öğretmek sayılabilecek tek şey buydu. Kız yürürken rüzgârın hışırdattığı yapraklan veya fır tınalar yarattığı ağaçların tepelerini dinledi; gölgelerin oynayışını seyretti ve toprağın karanlığına inmiş ağaç köklerini düşündü. Orada olmaktan son derece memnundu. Yine de bir memnuniyetsizlik veya telaş duymaksızın beklediğini hissediyordu hep. Bu sessiz beklenti ormanın korunağından çıkıp açık göğü gördüğünde en derin ve belirgin halini alıyordu.

Bir keresinde, ağaçlar arasında uzun bir yol gittikten sonra, ağaçlar, daha önce bilmediği yaprağını dökmeyen kara kara ağaçlar etraflarında yükselirken bir çığlık duydu öten bir

borazan mıydı, yoksa bir haykırış mı? Çok uzaktan gelmişti, duyma sınırının kıyısında bir yerlerindeydi.

Kıpırdamadan durup batıyı dinlemeye başladı. Büyücü yürümeye devam etmiş, sadece kızın durduğunu fark edince dönmüştü.

Duydum... dedi kız ama ne duyduğunu söyleyemedi.

Adam dinledi. Sonunda o uzak haykırışla enginleşmiş ve derinleşmiş bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Adam yanında olmadan Koru'ya girmiyordu hiç; adamın kızı yalnız bırakması bile günler almıştı. Fakat sıcak bir akşamüstü meşeler arasındaki bir açıklığa geldiklerinde adam, 'Ben buraya dönerim, ha?" dedi ve o kendine has hızlı, sessiz adımlarıyla yürüyerek hemencecik ormanın benekli, değişken derinliklerinde kayboldu.

Kızın kendi başına keşfe çıkmak gibi bir niyeti yoktu. Bu yerin huzuru hareketsizlik, izleme ve dinleme gerektiriyordu; ayrıca kız patikalarm ne kadar aldatıcı olduğunu ve Şekilieme Ustası'nın da söylediği gibi Koru'nun "İçinin dışından daha büyük olduğunu' biliyordu. Güneşle beneklenmiş gölgede oturarak, yaprakların gölgelerinin zemindeki oyunlarını seyretti.

Meşelik derindi; ormanda hiç yabani domuz görmemesine rağmen burada izlerini görmüştü. Bir an için bir tilki kokusu aldı. Düşünceleri ılık ışıkta hareket eden meltem kadar sessizce, rahatça hareket ediyordu.

Genellikle aklında hiçbir düşünce olmazdı, sanki ormanın kendisiyle dolardı ama o gün hatıralar canlamıştı. Fildişi'ni düşündü, onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündü, onu Havnor'a döndürecek bir gemi bulup bulamadığını düşündü. Kıza bir daha Batıgöleti'ne hiç gitmeyeceğini söylemişti; onun için tek yer Büyük Liman, Kral'ın Şehriydi; Way adası Solea gibi deniz dibine batsa umurunda değildi. Ama kız Way'in yollarını ve tarlalarını sevgiyle düşündü. Eski iria köyünü düşündü, iria Tepesi altındaki bataklıklı pınan, tepe üzerindeki eski evi. Kış akşamlan, tahta takunyalarla ritm tutarak mutfakta türküler söyleyen Papatya'yı düşündü; keskin bağ bıçağıyla asmanın nasıl "tam içindeki yaşama kadar" budanacağını gösteren bağlardaki yaşlı Tavşan'ı; bir çocuğun kırık kolundaki ağrıyı azaltınak için tılsımlar fısıldayan Etaudis'ini, Gül'ü düşündü, irfan sahibi insanlar tanıdım, diye düşündü, Babasını hatırlayınca zihni irkildi ama yapraklann ve gölgelerin hareketi yoluna devam ettirdi. Onu sarhoşken, bağırırken gördü. Adamın meraklı, titrek ellerini üzerinde hissetti.

Adamın ağladığını, hastalandığını, utandığını gördü ve uzun bir gerinmeyle eriyip giden bir sancı gibi hüzün de bedeninde yükselip geçti.

Adam ona, hiç tanımadığı annesinden daha az şey ifade ediyordu.

Sıcakta bedeninin rahatladığını hissederek gerindi; aklı yeniden Fildişi'ne kaydı. Hayatında arzulayabileceği kimsesi olmamıştı. Genç büyücü o zarif ve mağrur haliyle ilk kez at üstünde geldiğinde, kız bu erkeği arzulayabilmeyi dilemişti; ama arzulamamış, arzulayamamıştı; o yüzden de genç adamın büyüyle korunduğuna hükmetmişti. Gül ona büyücülerin tılsımlannın nasıl işlediğini anlatmıştı, "öyle ki ne senin, ne de onun aklına bile gelmez, anlıyor musun, dediklerine göre bu onların güçlerini alırmış." Fakat Fildişi, zavallı Fildişi çok iyi korunuyordu.

Eğer birisi bir iffet büyüsü altındaysa bu kendisi olmalıydı çünkü adam ne kadar çekici ve yakışıklı olursa olsun kız ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyordu; tek tutkusu da adamın ona öğretecekleriyle ilgiliydi.

Koru'nun derin sessizliğinde oturarak kendini düşündü. Tek bir kuş bile ötmedi; esinti durmuştu; yapraklar kıpırtısızdı. Büyülenmiş miyim?

Kısırın teki miyim, bütün olmayan, kadın olmayan biri? diye sordu kendi kendine; güçlü çıplak kollarına, gömleğinin yakasının altındaki gölgede kalan göğüslerinin hafif yu mu şak çıkıntılarına bakarak.

Başını kaldırınca Aksaçlı Adamın karanlık ulu meşe dizileri arasından çıkıp, açıklıktan kendisine doğru ilerlediğini gördü.

Adam kızın önünde durdu. Kız yüzünün ve boğazının yandığını, başının döndüğünü, kulaklarının çınladığını, yüzünün kızardığını hissetti.

Kelimeleri aradı, söyleyecek bir şey bulmaya, adamın dikkatini kendisinden başka bir yere çekmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Adam kızm yakınına oturdu. Kız sanki elinde tuttuğu geçen yılın bir yaprağının iskeletini inceliyormuş gibi bakışlarım indirdi.

Ne istiyorum? diye sordu kendi kendine; cevap sözlerle değil, tüm bedeni ve ruhunu kaplayarak geldi: Ateş, bundan daha büyük bir ateş, uçuş, ateşli uçuş Yeniden kendine döndü, ağaçların altındaki durgun havaya. Aksaçlı Adam yanına oturdu, yüzü yere eğilmişti; kız, adamın ne kadar ince, ne kadar hafif göründüğünü düşündü, ne kadar sakin ve hüzünlü. Korkacak bir şey yoktu. Bir zarar yoktu.

Adam kıza baktı.

Iriaiı, dedi, "yapraklan duyuyor musun?"

Esinti yeniden hafifçe kıpırdamaya başlamıştı; meşeler arasındaki çıplak fısıldaşmayı duyabiliyordu. "Biraz," dedi.

Kelimeleri duyabiliyor musun?

Hayır.

Kız bir şey sormadı, adam da başka bir şey söylemedi. Sonra ayağa kalktı, Ejderböceği de onları sonunda Susamuru'nun Evi ile Thwilburn yakınındaki meydana çıkartan patikaya doğru adamı izledi. Meydana çıktıklarında akşam yaklaşmıştı. Adam ırmağa giderek tam ormandan çıktığı, bütün geçişlerden önceki bir yerden su içti. Kız da öyle yaptı. Sonra kıyıdaki serin, uzun otlar arasına oturarak konuşmaya başladı adam.

Halkım, yani Karglar tanrılara tapınır, ikiz tanrılara, iki erkek kardeşe. Oradaki kral da bir tanrıdır. Ama bundan önce ve sonra akarsular vardır. Mağaralar, taşlar, tepeler. Ağaçlar, Toprak. Toprağın karanlığı.

Kadim Güçler, dedi inalı, Adam başıyla onayladı. "Orada kadınlar Kadim Güçleri bilir: Burada da biliyorlar, cadılar. Bu bilgi de kötüdür, ha?"

Kanaatini açıklar gibi görünen bir cümlenin sonuna o minik, sorgulayıcı "ha?"yi eklediğinde kızı hep gafil avlıyordu. Kız bir şey söylemedi.

Karanlık kötüdür, dedi Şekilleme Ustası. "Ha?"

iriah derin bir nefes alıp oturdukları yerden tam adamın gözlerinin içine baktı. "'Işık karanlıkta," dedi kız.

Ah, dedi adam. Kız yüzündeki ifadeyi görmesin diye başını çevirdi.

Gitmeliyim, dedi kız. "Koru'da yürüyebilirim ama orada yaşayamam. Orası benim... yerim değil. Üstelik Okuyucu Usta burada zarar verdiğimi söyledi."

Hepimiz var olmakla zarar veririz, dedi Şekilleme Ustası.

Sık sık eline ne geçerse yaptığı gibi minik bir desen oluşturuyordu: Dere kenarında, önündeki bir parça kum üzerine bir yaprak sapı, bir ince ot yaprağı ve birkaç çakıl taşı yerleştirmişti. Bunları inceleyip yeniden düzenlerken, "Artık zarar hakkında konuşmalıyım," dedi.

Uzun bir aradan sonra konuşmaya devam etti. "Ejderhanın genç kralla birlikte Çevik Atmaca Usta'yı ölümün kıyısından geri getirdiğini biliyorsun. Sonra ejderha Çevik Atmaca'yı evine götürdü, çünkü bütün gücü yok olmuştu, bir büyücü değildi. Bunun üzerine Roke Ustaları hemen yeni bir başbüyücü seçmek için burada, her zamanki gibi Koru'da toplandı. Ama her zamanki gibi değildi bu toplantı.

"Ejderha gelmeden önce Çağrıcı da, sanatının yardımıyla gidebildiği ölümden dönmüştü. Beyimiz ile genç kralı orada, taş duvar ötesindeki o diyarda görmüştü. Geri gelmeyeceklerini söyledi. Çevik Atmaca Usta'nın kendisine bizim yanımıza, yaşama dönüp bu sözü iletmesini söylediğini söylemişti. O yüzden biz de efendimiz için üzüldük.

Ama sonra ejderha Kalessin geldi, Çevik Atmaca'yı sağ salim taşıyarak."

"Roke Tepesi'nde durup Başbüyücü'nün Kral Lebannen'in önünde diz çöktüğünü izlediğimizde Çağrıcı da yanımızdaydi. O zaman, ejderha arkadaşımızı taşıyıp götürürken Çağrıcı olduğu yere yığıldı.

Ölü gibi yatıyordu, soğuktu, kalbi çarpmıyordu ama yine de nefes alıyordu. Şif acı Usta bütün sanatını kullandı ama onu uyandıramadı."

'Öldür, dedi. 'Nefesi onu terk etmiyor, ama Ölür Bunun üzerine onun için yas tuttuk. Sonra, aramızda ümitsizlik olduğu için ve benim bütün şekillerim değişim ve tehlikeden söz ettikleri için Roke Muhafızı'nı, yani bizi yönlendirecek Başbüyücü'yü seçmek için bir araya geldik. Divanda Çağrıcı'nın yerine genç kralı koyduk. Onun aramızda oturması uygun görünmüştü bize. Sadece Dönüşüm Usta buna karşı çıktı, ama sonra ikna oldu.

Ama bir araya geldiğimiz, oturduğumuz halde seçim yapamadık. Böyle dedik, öyle dedik ama tek bir isim söylenmedi. Ve o zaman ben... Bir süre duraksadı. "Üzerime halkımın, eduevanu, yani öteki nefes dediği bir hal geldi. Sözler dilime geldi, ben de konuştum: 'Hama Gondun!' dedim. Kurremkarmerruk da onlara bunu Hardca söyledi: 'Gont'ta bir kadın. Ama yeniden kendime döndüğümde onlara bunun anlamının ne olduğunu açıklayamadı m. Böylece bir başbüyücü seçemeden ayrıldık.

"Kral kısa bir süre sonra ayrıldı ve Yelanahtarı Usta da onunla birlikte gitti. Kral taç giymeden önce Gontra gidip efendimizi aradılar, 'Gont'ta bir kadın'ın ne anlama geldiğini öğrenebilmek için. Ha? Ama onun yerine sadece benim memleketimden bir kadın olan Halka'nın Tenar'ını görmüşler.

O, onlara aradıkları kadının kendisi olmadığını söylemiş. Onlar da ne birini, ne de bir şey bulabilmişler. Bunun üzerine Lebannen bunun ileride gerçekleşecek bir kehanet olduğuna karar vermiş. Ve Havnor'da kendi tacını kendi giymiş.

Şifacı Usta da, ben de, Çağncı'nın öldüğüne kanaat getirmiştik. Aldığı nefesin, bizim anlamadığımız, onun sanatıyla ilgili bir büyüden arta kalmış olduğunu düşündük; tıpkı yılanların bildikleri ve öldükten sonra uzun zaman kalplerinin atmasını sağlayan tılsımlar gibi. Nefes alıp veren bir bedeni gömmek korkunç görünse de soğuktu ve kanı akmıyordu, içinde de bir ruh yoktu. Bu"

çok daha korkunçtu. O yüzden onu gömmeye hazırlandık. Sonra, tam mezarının yanında gözleri açıldı. Hareket etti ve konuştu. 'Yapılması gerekeni yapmak için kendimi yeniden yaşama çağırdım," dedi.

Şekilleme Ustası'nın sesi pürüzlendi; aniden çakıitaşlarından oluşan minik deseni avucuyla bozdu.

"Böylece Yelanahtan Usta geri dönünce yeniden dokuz olduk. Ama bölünmüştük. Çünkü Çağrıcı yeniden toplanıp bir başbüyücü seçmemiz gerektiğini söyledi. Kralın aramızda bir yeri olmadığını iddia etti. O 'Gont'tan bir kadın'ın da her kimse, Roke'taki erkekler arasında bir yeri olmadığını. Ha? Yelanahtan, Okuyucu, Dönüşümcü ve El Usta onun haklı olduğunu düşünüyor. Ve Kral Lebannen ölümden dönen biri olarak kehaneti tamamladığına göre, başbüyücünün de ölümden dönen biri olması gerektiğini söylüyorlar."

Ama... dedi irialı ve sustu.

Bir süre sonra Şekilleme Ustası, MBu sanat, yani çağn çok.,. Çok korkunçtur. Her zaman tehlikelidir. Burada," ağaçların yeşilimtırak, altın rengi karanlığına baktı, "burada çağrı yoktur. Duvarın öte yanından getirmek yoktur. Duvar yoktur."

Yüzü bir savaşçının yüzüydü ama ağaçlara bakınca yumuşuyor, özlemli oluyordu.

O yüzden, dedi, "seni, yeniden toplanmamız için bahane etmeye çalışıyor şimdi. Ama ben Büyük Ev'e gitmem. Beni çağırmasına izin vermem."

O buraya gelmez mi?

Koru'da yürüyebileceğini zannetmem. Roke Tepesi'nde de. Tepe'de bir şey neyse, o olur.

Kız adamın ne demek istediğini bilmiyordu ama aklı başka yerde olduğu için sormadı: "Onun sizi bir araya toplamak için beni bahane ettiğini söyledin."

Evet. Bir kadını yollamak için dokuz büyücüye ihtiyaç vardır. Çok nadiren gülümserdi; gülümsediğinde de tebessümü hızlı ve hiddetli bir tebessüm oluyordu. "Roke Kuralı'nı yerine getirmek için toplanmalıyız.

Yani bir başbüyücü seçmek için."

Eğer ben gidersem.." Kız adamın başını hayır anlamında salladığını gördüİsimciye gidebilirim..."

Burada daha emniyettesin.

Bir zarar veriyor olma düşüncesi kızı rahatsız ediyordu; tehlike fikri ise hiç aklına gelmemişti. Bunu tasavvur edilemez buluyordu. "Banabir şey olmaz," dedi. "Yani isimci, sen ve Kapıcı...?"

Thorion'un Başbüyücü olmasını istemiyoruz. Şif acı da, gerçi o habire kazıp pek bir şey söylemiyorİrialı'nın hayretle kendisine baktığını gördü. "Çağrıcı Thorion gerçek ismini söyler," dedi. "Öldü, ha?"

Kız Kral Lebannen'in de gerçek ismini açıkça kullandığını biliyordu. O da ölümden dönmüştü. Yine de Çağrıcı'nın da böyle yapıyor olması, düşündükçe kızı şaşırtmaya ve rahatsız etmeye devam ediyordu.

Peki ya.,, öğrenciler?

Onlar da bölündü.

Çok kısa bir zaman bulunduğu Okul'u düşündü. Buradan, Koru'nun saçaklan altından okulu bir kümes, bir kafes gibi, tek bir v arlık biçimini içeride tutup diğerlerini dışarıda bırakan taştan duvarlar olarak görüyordu, insan nasıl olur da böyle bir yerde dengesini muhafaza edebilirdi?

Şekilleme Ustası, kumda dört çakıl taşmı bir kavis şeklinde dizerek, "Keşke Çevik Atmaca gitmemiş olsaydı," dedi. "Gölgelerin ne yazdıklarını okuyabilseydim keşke. Ama yaprakların Değişim, değişim dediğinden başka bir şey duymuyorum... Onlar dışında her şey değişecek." Yine o özlem dolu bakışla ağaçlara kaldırdı bakışlarını. Güneş kavuşuyordu; ayağa kalktı, kibarca kıza iyi geceler diledi, ağaçların altına girerek uzaklaştı.

Kız bir süre daha Thwilburn'ün kıyısında oturdu. Adamın anlatmış olduklarından, Koru'daki düşünceleri ve hislerinden huzursuz olmuştu; ayrıca herhangi bir düşünce veya hissin onu Koru'da rahatsız edebileceği fikrinden de rahatsız olmuştu. Eve gitti; tütsülenmiş et, ekmek ve yaz marulundan oluşan akşam yemeğini hazırladı ve hiç tat almadan yedi.

Derenin kıyısından suya doğru huzursuzca yürüdü. Akşam karanlığının ilerleyen saatlerin de hava hâlâ durgun ve ılıktı; süt rengi bulutlar arasından sadece en iri yıldızlar parlıyordu. Sandaletlerini çıkartarak ayaklarım suya soktu. Su serindi ama içinden güneş ısısının damarları akıyordu. Giysilerinden de sıyrıldı, tek kıyafeti olan erkek pantolonu ve gömleğinden yani; çıplak olarak, akıntının tüm itişini ve kıpırtısını bedeninde hissederek suya süzüldü iria'da hiç yüzmemişti bir nehirde, boz rengiyle kabaran denizden de nefret ederdi ama o gece, bu hızla akan su hoşuna gitmişti. Elleri su altındaki ipeksi taşlar üzerinde ve kendi ipeksi bedeni, bacakları su yosunları arasında kayarken oradan oraya sürüklenip yüzdü. Suyun akışıyla üzerindeki bütün sıkıntılar ve huzursuzluk yıkanıp akmıştı; derenin kucağında zevkle yüzüyor, yıldızların beyaz, yumuşak ateşlerini seyrediyordu.

Birden bir ürperti hissetti. Su soğudu. Kollan ve bacakları hâlâ yumuşak ve serbest duran kız kendini toparlayarak başını kaldırınca kıyıda, tepesinde siyah bir adam sureti gördü.

Suyun içinde doğrulup dimdik durdu.

Defol! diye bağırdı. "Defol git, seni hain, seni iğrenç zampara, git yoksa ciğerini deşerim!" Kız kıyıya fırladı; yabani otlara tutunup kendisini çekerek ayağa kalktı. Kimse yoktu. Öfkeyle tutuşmuş bir halde tir tir titriyordu. Kıyı boyunca koşup kıyafetlerini buldu ve bir yandan küfretmeye devam ederken bir yandan da giyindi "Seni ödlek büyücü! Seni hain orospu çocuğu!"

İrialı?

Buradaydı! diye seslendi kız. "O iğrenç yürekli, o Thorion!" Şekilleme Ustası evin yanındaki yıldız ışığının altına çıkarken o da adamı karşılamak için hızlı adımlarla ilerledi, "Derede yüzüyordum, orada durup beni seyretti!"

"Bir gönderi bir görüntü. Sana bir zarar veremez inalı."

Gözleri olan bir gönderi, gören bir görüntü! Belki o..."" Kız aniden bir söz bulamadan durdu. Kendini kötü hissediyordu. Titredi, ağzında biriken soğuk tükürüğü yuttu."

Şekilleme Ustası yaklaşıp kızın elini tuttu. Adamın elleri sıcaktı; kız o kadar şiddetle üşüyordu ki, adamın bedeninin sıcaklığına yaklaştı. Bir süre öyle durdular; kızın yüzü yana dönüktü ama elleri birleşmiş, bedenleri birbirine yaslanmıştı. Sonunda kız kendisini kurtarıp, ıslak saçlarını geri itti. "Teşekkür ederim," dedi.

Çok üşümüştüm.

Biliyorum.

Hiç üşümem, dedi kız. "Oydu."

"Sana söylüyorum iriah, buraya gelemez, sana burada bir zarar veremez."

'Bana hiçbir yerde zarar veremez, dedi kız, damarlarından yeniden ateş"

akmaya başlamıştı. "Eğer bunu denemeye kalkarsa onu yok ederim." Ya, dedi Şekilleme Ustası.

Kız adama yıldız ışığında bakarak, "Bana ismini söyle Gerçek ismini değil, sadece sana seslenirken kullanabileceğim bir ad. Seni düşündüğüm zaman," dedi.

Bir süre sessizce durduktan sonra, "KaregoAt'da, bir barbarken Azver'dim," dedi adam. "Hardcada savaş sancağı demektir."

Teşekkür ederim, dedi kız.

Küçük evde uyanık yatıyordu; hava boğucu geliyordu ona, tavanı da üzerine üzerine gelir gibiydi; derken aniden derin bir uykuya daldı. Doğu gökyüzü ağarmaya başlarken gene aniden uyandı. Görmeye bayıldığı şeye, güneş doğmadan önceki göğe bakmak için kapıya gitti. Oraya varıp bakışlarım yere indirdiğinde, Şekilleme Ustası Azver'in gri cüppesine sarılmış, tam eşiğin önünde, yerde, derin bir uykuda olduğunu gördü. Hiç ses çıkarmadan eve geri döndü. Kısa bir süre sonra adamın ormana doğru gittiğini, daha tam uyanmamış biri gibi biraz tutuk

yürüyerek başını kaşıdığını gördü, Evin iç duvarlarını sıvaya hazırlamak için kazıma işine koyuldu. Ama daha güneş pencerelerden girmeden, açık duran kapısının çalındığını duydu.

Dışarıda kızm bahçıvan zannettiği adam, yani Şif acı Usta, etten kemikten, hislerini belli etmeyen haliyle, kuru, suratsız yaşlı isimci'nin yanında kahverengi bir öküz gibi duruyordu.

Kız kapıya çıkarak onları selamlamak için bir şeyler mırıldandı, Kızın gözünü korkutuyorlardı bu Roke Ustaları; ayrıca varlıkları huzur dolu zamanların, Şekilleme Ustası ile sessiz yaz ormanındaki gezinti günlerinin geride kaldığı anlamına geliyordu. Önceki gece bitmişti o günler. Kız bunu biliyordu ama bilmek istemiyordu.

Şekilleme Ustası bizi davet etti" dedi Şifacı Usta. Rahatsız görünüyordu. Pencerenin altında bir ot kümesini fark edince, MBu velver dedi. "Havnor'dan gelen biri dikmiş buraya. Adada velver olduğunu bilmiyordum" dedi. Bitkiyi dikkatle inceledi ve kesesine birkaç tohum zarfı koydu.

irialı, isimci Usta'yı gizlice ama bir o kadar da dikkatle inceliyor, adamın gönderi denilen şeyden mi, yoksa etten kemikten mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adamın hiçbir tarafı hayali görünmüyordu ama kız adamın orada olmadığını düşündü; güneş ışığına çıktığında yere gölgesi düşmeyince de öyle olduğunu iyice anladı.

"Yaşadığınız yer ile burası çok mu uzak beyim?*' diye sordu.

Adam başıyla onaylayarak, Kendimi yan yolda bıraktım,"" dedi. Bakışlarını kaldırdı; Şekilleme Ustası da onlara doğru geliyordu; artık iyice uyanmıştı."

Onları selamlayarak, "Kapıcı gelecek mi?" diye sordu.

Kapılan korumasının daha iyi olacağını söyledi, dedi Şifacı. Bir sürü gözü olan kesesini dikkatlice kapatarak diğerlerine baktı. "Ama karınca yuvasına bir kapak yapabilecek mi, onu bilemiyorum,"

Neler oluyor? dedi Kurremkarmerruk. "Ejderhaları okuyup duruyordum.

Dikkatimi başka şeye pek veremedim. Ama Kule'de çalışan bütün oğlanlar ayrıldı."

Çağırıldılar, dedi Şifacı Usta, ince bir alayla.

Yani? dedi isimci, daha da alaycı.

Sadece olayların bana nasıl göründüğünü anlatabilirim sana, dedi Şifacı gönülsüzce, rahatsız bir tavırla.

Anlat, dedi yaşlı büyücü.

Şifacı hâlâ mütereddittı. "Bu hanım bizden biri değil," dedi sonunda. Benden biri, dedi Azver.

Buraya, tam bu zamanda geldi'dedi isimci. Üstelik buraya, bu zamanda, kimse tesadüfen gelmez. Herhangi birimizin bütün bildiği, olayların kendisine nasıl göründüğü, nasıl geldiğidirİsimlerin gerisinde isimler vardı Şifacı Efendim."

Kara gözlü büyücü başını eğerek, "Pekâlâ," dedi; belli ki onların hükümlerini kendisininkinden makbul görmenin rahatlığıyla söylemişti bunu. "Thorion diğer Ustalarla olduğu kadar genç adamlarla da birlikte oluyordu. Gizli toplantılar, iç gruplar. Dedikodular, fısıltılar. Küçük

öğrenciler korktu; birkaçı Kapıcı ile bana gidip gidemeyeceklerini sordular. Biz de onlan bıraktık. Ama limanda gemi yok ve seni getirip ertesi gün de Warthort,a yelken açan gemiden sonra, hiç gemi gelmedi hanımefendi. Yelanahtarı Usta, Roke rüzgârını bize karşı kullanıyor.

Kralın kendisi bile gelse Roke'a ayak basamaz."

Rüzgârlar değiş inceye kadar, ha? dedi Şekilleme Ustası.

Thorion, kendisine tacını giydirecek bir başbüyücü olmadığı için Lebannen'in gerçek kral olmadığını söylüyor, Ne saçma! Tarihle ilgisi yok! dedi yaşlı isimci. "İlk başbüyücü son kraldan asırlar sonra gelmişti. Kralın yokluğunda, Roke yönetmişti onun yerine."

Ah, dedi Şekilleme Ustası. "Ev sahipleri geri dönünce, evin kâhyasına anahtarları teslim etmek zor geliyor."

Barış Halkası tamamlandı, dedi Şifacı, o sabırlı, tedirgin sesiyle, "kehanet yerini buldu, Morred'in oğlu taç giydi ama yine de barış yok.

Nerede yanlış yaptık? Neden dengeyi bulamıyoruz?"

Thorion'un amacı ne? diye sordu isimci.

Lebannen'i buraya getirmek, dedi Şifacı. "Gençler 'gerçek taç'tan bahsediyor. Burada yapılacak olan ikinci bir taç giyme töreninden, Başbüyücü Thorion tarafından yapılacak,"

Evlerden ırak! diye kaçıverdi irialı'nın ağzından, böyle bir şeyin olmaması için eliyle de bir uzaklaştırma işareti yaparak. Adamlardan hiçbiri gülümsemedi; Şifacı biraz gecikmeyle aynı hareketi yaptı.

Onların hepsini nasıl bir arada tutuyor? dedi isime i. "Şifacı, irioth Çevik Atmaca ile Thorion'a meydan okuduğunda sen buradaydın. Sanının onun vergisi de Thorion'unki kadar büyüktü. Bunu insanları kullanmak için, onları tamam iyle denetim altına almak için kullanıyordu. Thorion da öyle mi yapıyor?"

Bilmiyorum, dedi Şifacı. "Tek söyleyebileceğim, onunla birlikteyken, Büyük Ev'deyken, yapılmış olandan başka bir şey yapılamayacağını düşünüyorum. Hiçbir şeyin değişemeyeceğini. Hiçbir şeyin büyümeyeceğini.

Ne deva kullanırsam kullanayım, hastalık ölümle sonuçlanacak gibi geliyor" Hepsine, yaralı bir öküz gibi baktı. "Sanırım bu da doğru.

Hareketsiz kalmaktan başka bir yol yok Denge'nin yeniden kazanılması için. Çok ileri gittik. Başbüyücü ile Lebannen'in o kadar cüretkârca ölüme gidip dönmeleri doğru değildi. Çiğnenmemesi gereken bir kanunu çiğnediler. Thorion bu kanunu eski haline koymak için geri geldi."

Nasıl, onları ölüme geri yollamak için mi? dedi isimci; Seki ileme Ustası ise, "Kanunun ne olduğunu kim söyleyebilirmiş?"

Bir duvar var, dedi Şifacı.

O duvarın temelleri benim ağaçlarım kadar derine inmiyor, dedi Şekilleme Ustası.

Ama haklısın Şifacı, Dengemiz bozuldu, dedi Kurremkarmerruk, sesi sert ve tersti. "Ne zaman ve nerede fazla ileri gitmeye başladık? Neyi unuttuk, sırtımızı döndük, görmemezlikten geldik?"

trialı bir birine, bir diğerine bakıyordu.

Denge bozulduğunda kıpırdamadan durmamın bir faydası olmaz. Daha da yanlış olur, dedi Şifacı Usta. "Ta ki... " Bir elini yukarıdan aşağıya indirirken, diğerini aşağıdan yukarıya kaldırarak, ters bir denge hareketi yaptı.

"İnsanın kendisini ölümden geri çağırmasından daha yanlış ne olabilir?" dedi isimci.

"Thorion hepimizin en iyisiydi, cesur yürekliydi, soylu bir akla sahipti" Şifacı neredeyse hiddetle konuşuyordu. Çevik Atmaca onu çok severdi. Hepimiz severdik.

Vicdanı yakaladı onu, dedi isimci. "Vicdanı, bir tek kendisinin işleri yoluna sokabileceğini söyledi. Bunun için ölümü inkâr etti, O yüzden de yaşamı inkâr etti."

Peki ona kim karşı koyacak? dedi Şekilleme Ustası. "Ben sadece ormanımda saklanabilirim,"

Ben de kulemde" dedi isimci. Sen ise Şifacı, Kapıcı ile birlikte Büyük Evde kapana kısıldınız. Duvarlar şerri dışarda tutmak için yapılmıştı. Ya da, bu durumda olabileceği gibi, içeride muhafaza etmek için."

"Ona karşı dört kişiyiz" dedi Şekilleme Ustası.

"Onlar bize karşı beş" dedi Şifacı."

iş buraya gelip dayandı mı? dedi isimci. "Segoy'un dikmiş olduğu ormanın kıyısında durup birbirimizi yok etmekten konuşacak noktaya?"

Evet, dedi Şekilleme Ustası. "Uzun süre değişmeden giden bir şey kendini yok eder. Orman sonsuzdur, çünkü ölür, ölür ve böylece yaşar. Ölü elin bana dokunmasına izin vermeyeceğim, Bize umut getiren krala dokunmasına da. Bir söz verilmişti, benim vasıtamla; benim ağzımdan çıkmıştı: —'Gont'taki bir kadın'Bu sözün unutulmasına izin vermeyeceğim,"

Yani Gont'a mı gitmeliyiz? dedi Şifacı, Azver'in hevesine kapılarak.

Çevik Atmaca orada.

"Halka'nın Tenar'ı da orada" dedi Azver.

Belki umudumuz da oradadır,"" dedi isimci."

Tereddütle, ümitlenmeye çalışarak sessizce durdular.

irialı da sessizdi ama onun ümitleri sönmüş, yerini bir utanç ve mutlak bir önemsizlik hissine bırakmıştı. Bunlar sevdikleri bir şeyi kurtarmanın yollarım arayan cesur, irfan sahibi adamlardı ama bunu nasıı yapabileceklerini bilmiyorlardı. Kız ise onların irfanlarını paylaşmıyor, kararlarında bir rol oynamıyordu. Onlardan uzaklaştı; farkına bile varmadılar. Thwilburn'ün ormandan çıkıp birkaç devrilmiş kaya üzerinden aşarak aktığı yere doğru yürümeye devam etti. Su sabah güneşinde parlaktı ve mutlu bir ses çıkartıyordu. Ağlamak istedi ama hiçbir zaman ağlamayı becerememişti. Durup suyu seyretti; utancı yavaş yavaş öfkeye dönüştü.

Üç adama doğru dönerek, "Azver," dedi. Adam hayretle kıza dönerek
biraz ileri çıktı.

Neden Kuralınızı benim için bozdunuz? Bu, hiçbir zaman sizler gibi olamayacak olan benim için değer miydi?

Azver kaşlarını çattı. "Kapıcı seni içeri girmek istediğin için aldı," dedi. "Ben seni Koru'ya getirdim çünkü ağaçlar sen daha buraya gelmeden senin ismini söylemişlerdiİriah demişlerdi, Iriaii. Neden geldiğini bilmiyorum ama tesadüfi olmadığını biliyorum. Çağrıcı da bunu biliyor."

"Belki onu yok etmeye gelmişimdir,"

Adam kıza bakıp bir şey söylemedi.

Belki Roke'u yok etmeye gelmişimdir.""

O zaman adamın soluk gözleri alevlendi. "Dene bakalım!"

Durmuş Azver'e bakarken kızı uzun bir titremedir aldı. Kız kendisini adamdan, hatta kendi olduğundan daha iri hissetti, muazzam bir irilik.

Tek bir parmağını uzatarak adamı yok edebilirdi. Adam oracıkta o minik, cesur, kısa insanlığı, o ölümlülüğüyle, savunmasız duruyordu. Kız derin bir nefes aldı. Bir adım geriledi.

O muazzam kuvvet duygusu çekilmeye başlamıştı. Başını biraz çevirip bakışlarını indirince kendi kahverengi kolunu, sıvanmış gömlek kollarını, sandaletli ayakları arasından fışkıran serin yeşil otlan görünce şaşırdı.

Tekrar Şekilleme Ustasına baktı; adam hâlâ narin bir varlık gibi duruyordu. Adama hem acıdı, hem saygı duydu. Onu içinde bulunduğu tehlikeye karşı uyarmak istedi. Ama kızın diline hiçbir söz gelmiyordu.

Dönerek, minik şelalenin yanına, nehir kıyısına gitti. Orada kamburunu çıkartarak çöktü, yüzünü kollarına kapadı, adamı, dünyayı dışarıda bıraktı.

Konuşan büyücülerin sesleri akan derenin seslerine benziyordu. Dere kendi sözlerini, onlar da kendi sözlerini söylüyorlardı ama hiçbiri doğru sözler değildi.

IV- İRİALI

AZVER diğerlerinin yanına döndüğünde yüzünde Şifacı'nın, "Ne var?" demesine neden olan bir ifade vardı.

Bilmiyorum' dedi adam. Belki Roke'tan ayrılmasak daha iyi.

Büyük bir ihtimalle ayrılamayız, dedi Şifacı, "Eğer Yelanahtarı rüzgârları bize karşı kilitlerse..."

Olduğum yere geri dönüyorum, dedi Kurremkarmerruk aniden. "Kendimi eskimiş bir ayakkabı gibi bırakmaktan hoşlanmıyorum. Bu akşam size katılırım." Ve yok oldu.

Ben de biraz ağaçlarının altında yürümek istiyorum Azver, dedi Şif acı, uzun bir iç çekişle.

Sen git Deyala. Ben burada kalacağım. Şifacı gitti. Azver irialı'nın yapıp evin Ön duvarına dayadığı kaba bankın üzerine oturdu. Derenin yukarısında, kıyıda kıpırdamadan çömelmiş olan kıza baktı. Onlarla Büyük Ev arasındaki koyunlar tarlada hafifçe meleşiyordu. Sabah güneşi ısınmaya başlamıştı.

Babası ona Savaş Sancağı ismini vermişti. Batıya gelip bütün bildiklerini geride bırakmıştı; gerçek ismini Varlık Korusu'ndaki ağaçlardan öğrenmiş ve Roke'un Şekilleme Ustası olmuştu. Bütün bu yıl boyunca gölgelerin şekilleri, dallar ve kökler, ormanının tüm sessiz lisanı yıkımdan, ihlalden ve her şeyin değişiminden söz etmişti. Artık zamanı gelmişti, biliyordu. Kızla birlikte gelmişti.

Kızdan kendisinin mesul olduğunu, kızın onun himayesinde olduğunu daha ilk gördüğünde anlamıştı. Söylemiş olduğu gibi Roke'u yok etmek için geldiği halde kıza hizmet etmeliydi. Bunu seve seve yapıyordu, Kızt o uzun boylu, sakil, korkusuz haliyle onunla birlikte ormanda yürümüştü; böğürtlen çalılarının dikenli dallarını koca, dikkatli elleriyle kenara çekmişti.

Thwilburn'ün gölgeler içindeki suyu gibi kehribar rengi olan gözleri her şeye bakmıştı; kız dinlemişti; kıpırdamadan durmuştu. Kızı korumak istiyor ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Üşüdüğü zaman kızı birazcık ısıtabilmişti. Kıza verebileceği başka bir şeyi yoktu. Kız nereye gitmesi gerekiyorsa, gidecekti. Tehlikeyi anlamıyordu. Masumiyetinden başka irfanı yoktu, öfkesinden başka da zırhı. Kimsin sen irialı? dedi adam, orada suskunluğu içinde kilitli kalmış bir hayvan gibi çömelen kıza bakarak.

Arkadaşı ormandan geri gelerek bir şiire banka, yanına oturdu. Gün ortasında, sabah Kapıcı ile birlikte geri dönmeye ikna olarak Büyük Ev'e gitti. Tüm diğer Ustalarla birlikte Koru'da buluşulmasını önereceklerdi.

Ama o gelmeyecek, dedi Deyala; Azver de başıyla onayladı.

Bütün gün boyunca adam Susamuru'nun Evi'nden aynim adan irialı'yı bekledi; kızın kendisiyle birlikte biraz yemek yemesini sağladı. Kız eve geldi ama yemeklerini bitirdikten sonra dere kıyısındaki yerine geri dönüp kıpırdamadan orada oturdu. Adam da kendi bedeni ve aklında bir atalet hissetti; karşı koyduğu ama bir türlü üzerinden atamadığı bir aptallık.

Çağrıcı'nın gözlerini düşündü; o zaman üşüyen, yaz gününün tüm sıcaklığı içinde oturduğu halde her yanı üşüyen kendi oldu. Ölüler tarafından yönetiliyoruz, diye düşündü. Bu düşünce yakasını bırakmadı.

Kurremkarmerruk'un kuzeyden Thwilburn kıyısı boyunca yavaşça geldiğini görünce ona minnettar oldu. Yaşlı adam pabuçlarını bir eline almış, uzun asası da diğer elinde su içinden

yalınayak yürüyor, taşlara iyi basamayınca homurdanıp duruyordu. Yakında bir yerlerde ayaklarını kurutmak için dere kıyısına oturup yeniden pabuçlarını giydi. "Kuleye geri dönerken" dedi, "ata bineceğim. Bir araba kiralayacağım, bir katır alacağım. Yaşlandım Azver."

Eve gel, dedi Şekilleme Ustası ve isimci'nin önüne su ve yiyecek koydu.

Kız nerede?

Uyuyor. Azver, kızın minik şelalenin üzerindeki otlar üzerine kıvrılmış yattığı yeri gösterdi.

Günün ısısı azalmaya başlamıştı ve Koru'nun gölgesi otların üzerinde uzandığı halde Susamuru'nun Evi hâlâ güneş altındaydı.

Kurremkarmerruk sırtını evin duvarına vererek banka, Az ver de eşiğe oturdu.

Sonuna geldik, dedi yaşlı adam sessizlik içinden.

Az ver başıyla onayladı sessizlikle.

Seni buraya ne getirmişti Azver? diye sordu i siniri. "Hep sana bunu sormayı düşünmüşümdür. Çok çok uzun bir yoldan geldin. Galiba Karg topraklarında büyücü de yok."

Yok. Ama bizde büyücülüğün meydana geldiği şeyler var. Su, taşlar, ağaçlar, sözler...

Ama Yaradılış sözleri değil.

Değil. Ejderha da yok.

Hiç mi?

Sadece çok çok eski bazı masallarda var. Tanrılardan öncekiİnsanlardan önceİnsanlar insan olmadan önce ejderhaymış.

Bak şimdi, bu ilginç" dedi yaşlı bilgin, doğrularak. Sana ejderhalar hakkında bir şeyler okuduğumu söylemiştim. Onlarm iç Deniz'de Gont kadar doğuya büe uçtuklarına dair söylentiler vardı. Bu, belli ki Ged'i evine götüren Kalessin'di; denizciler olayı dallandırıp budaklandırıp öyküyü genişletivermişlerdir. Ama bir çocuk, bütün köyün bu bahar ayında Onn Dağı'nın kuzey tarafında uçan bir ejderha gördüğüne önümde yemin etti.

Böylece ben de ne zamandan beri Pendor'dan doğuya gelmez olduklarını öğrenmek için eski kitapları okumaya başladım. Kitaplardan birinde senin öyküne, ya da onun gibi bir şeye rastladım. Yani insanlar ile ejderhaların aynı ırk oldukları ama kavga ettiklerine dair. Kimi batıya, kimi doğuya gitmiş ve iki ayn ırk halini almışlar ve bir zamanlar tek olduklarını unutmuşlar."

Biz en doğuya gittik, dedi Azver. "Ama benim dilimde bir ordu komutanına ne derler biliyor musun?"

Edran, dedi isimci hemen ve güldü. "Erkek ördek. Ejderha... "

Bir süre sonra, "Bir kelimenin asıl şeklini kıyamete kadar izleyebilirim... Ama bence Azver, sanırım kıyamete vardık. Onu yenemeyeceğiz," dedi.

Avantaj onda, dedi Azver son derece kuru bir sesle.

Öyle. Yani... Yani bu yüzden, bunun pek olası olmadığını, imkânsız olduğunu itiraf etmeliyim eğer onu yenersek eğer ölüme geri döner ve bizi burada canlı bırakırsa ne yaparız? Sonra ne olacak?

Uzun bir süre sonra Azver, "Hiçbir fikrim yok," dedi, "Yaprakların ve gölgelerin sana bir şey söylemiyor mu?"

Değişim, değişim, dedi Şekilleme Ustası. "Dönüşüm"

Aniden başım kaldırdı. Sınıra yakın duran koyunlar telaşla kaçışmaya başlamışlardı; Büyük Ev'in patikasından biri yaklaşıyordu.

"Bir grup genç adam" dedi Şif acı, nefes nefese, onlara doğru gelirken.

Thorion'un ordusu. Buraya geliyorlar. Kızı almaya. Kızı yollamak için.

Durup bir nefes aldı. "Ben ayrıldığımda Kapıcı onlarla konuşuyordu. Sanırım... "

işte burada, dedi Azver; Kapıcı gelmişti, pürüzsüz sarımtırak kahverengi yüzü her zamanki kadar sakindi.

Onlara, dedi, "bugün Medra'nın Kapısı'ndan geçerlerse, bir daha bildikleri eve hiç geri dönemeyeceklerini söyledim. O zaman bir kısmı geri dönmek istedi. Fakat Yelanahtarı ile Okuyucu Usta onları yüreklendirdi. Yakında burada olurlar."

Koru'nun doğusunda adamların seslerini duyabiliyorlardı.

Azver aceleyle irialı'nın dere kenarında uyuduğu yere gitti; diğerleri de onu izledi. Kız uyanarak ayağa kalktı, donuk donuk bakıyor; alıklaşmış, afallamış görünüyordu. Otuz civarında adam küçük evi geçip onlara doğru yaklaşırken kızın etrafında durdular, bir çeşit muhafız gibi. Gelenler arasında genellikle büyük öğrenciler vardı; kalabalık içinde beş altı büyücü asası da vardı ve onlara Yelanahtarı Usta önderlik ediyordu, ince, zeki yüzü kurumuş ve yorgun görünüyordu ama diğer dört büyücüyü kibarca unvanlanyla selamladı. Onlar da onu selamladılar ve Azver söz aldı: "Koru'ya gel Yelanahtarı Usta," dedi, "orada Dokuz'un kalanını bekleriz."

"İlk önce bizi bölen meseleyi halletmeliyiz" dedi Yelanahtarı Bu pek değişecek bir mesele değil,"" dedi isimci."

Yanınızdaki kadın Roke Kuralı'na meydan okuyor, dedi Yelanahtarı.

Gitmesi gerek. Rıhtımda onu götürecek bir gemi bekliyor; rahatlıkla söyleyebilirim ki, rüzgâr Way'e kadar mutedil olacak.

Bu konuda hiç kuşkum yok efendim, dedi Azver, "ama onun gideceğinden kuşkuluyum."

Sevgili Şekilleme Ustası, bu kadar uzun zamandır tek olan ve yıkım güçlerine karşı düzeni muhafaza eden Kuralımıza ve topluluğumuza karşı mı geliyorsun? Bütün insanlar içinde şekillerin düzenini kıran sen mi olacaktın?

Bu cam değil ki kırılsın, dedi Azver. "Bu nefes, bu ateş."

Konuşmak çok zor gelmişti ona.

Ölümü bilmiyor, dedi ama kendi dilinde konuştuğu için söylediklerini anlamadılar, irialı'ya daha da yaklaştı. Kızın bedeninin sıcaklığını hissetti. Kız bir hayvan kadar sessizce durmuş bakıyordu, sanki bunların hiçbirini anlamıyonmuş gibi.

Thorion Efendi hepimizi kurtarmak için ölümden döndü, dedi Yelanahtan hiddetle ve kesin bir dille. "Başbüyücü olacak, Onun yönetimi altında Roke eskisi gibi olacak. Kral gerçek tacını onun elinden giyecek ve Morred gibi onun nasihatıyla yönetecek. Kutsal toprağı hiçbir cadı pisle temeyecek. Hiçbir ejderha iç Deniz'i tehdit edemeyecek. Düzen, emniyet ve barış olacak."

Büyücülerin hiçbiri ona cevap vermedi. Yanındaki adamlar sessizce mırıldandılar; aralarında bir ses, "Cadıyı bize verin," dedi.

Hayır, dedi Azver ama başka bir şey söyleyemedi. Yeşil söğütten asasını kaldırdı ama elindeki sadece bir tahta parçasıydı. Dördü içinde bir tek Kapıcı hareket edip konuştu. Bir adım atarak bütün adamlara tek tek baktı, sırayla. "İsimlerinizi vererek bana güvendiniz. Bana hâlâ güveniyor musunuz?" dedi.

Efendim, dedi içlerinden güzel, esmer yüzlü, meşe bir büyücü asası taşıyan biri, "size güveniyoruz; o yüzden cadıyı bırakmanızı ve barışın yeniden gelmesini istiyoruz sizden."

Daha Kapıcı cevap veremeden irialı ileri bir adım attı, "Ben cadı değilim," dedi. Erkeklerin sesinden sonra sesi tiz ve metalik geliyordu kulaklara. "Benim bir sanatım yok. Bir bilgim yok.

Öğrenmeye geldim."

Burada kadınlara bir şey öğretmiyoruz, dedi Yelanahtarı. "Bunu biliyorsun."

Hiçbir şey bilmiyorum, dedi irialı. Bir adım daha attı ileri; tam büyücünün Önündeydi. "Bana kim olduğumu söyle."

Yerini bil kadın, dedi büyücü soğuk bir hiddetle, "Yerim," dedi kız yavaşça, "benim yerim tepede." Kelimeler zorla çıkıyordu ağzından.

"Her şeyin, kendi olduğu yerde. Ölü adama onu orada beklediğimi söyleyin."

Yelanahtarı sessizce durdu ama adamların oluşturduğu gruptan mırıltılar yükseldi, kızgın mırıltılar; birkaçı harekete geçti. Azver kız ile onların arasına girdi; kızın sözleri adamı, aklını ve bedenini kaplayan felçten kurtarmıştı. "Thorion'a onunla Roke Tepesi'nde buluşmak istediğimizi söyleyin," dedi. "Geldiği zaman biz orada olacağız. Şimdi benimle gel"

dedi irialı'yaİsimcit Kapıcı ve Şif acı, kızla birlikte onu Koru'ya doğru izlediler. Önlerinde bir patika vardı. Ama birkaç genç adam peşlerine düşmeye kalkınca, patika yok oldu.

Geri gelin, dedi Yelanahtarı adamlara.

Kararsızca geri döndüler. Alçalmış güneş hâlâ tarlalarda ve Büyük Ev'in çatısında parlıyordu ama ormanın içi gölgeliydi.

Cadılık bu} dediler, "küfür, kirlilik."

"En iyisi gelin gidelim" dedi Yelanahtarı Usta; yüzü asık ve sıkıntılı, zeki gözleri rahatsızdı. Okula doğru yola çıktı; diğerleri ise asabiyet ve hiddetle tartışıp müzakere ederek arkasından dağınık bir şekilde ilerlediler.

Koru'nun içine çok girmemişlerdi, hâlâ derenin yanındaydılar ki irialı durup yana döndü, suya eğilmiş bir söğüdün muazzam, kamburları çıkmış kökleri araşma çömeldi. Dört büyücü patikada durdular.

Öteki nefesle konuştu,"" dedi Azver." Isimci başıyla onayladı. Yani onu
izlemeli miyiz? diye sordu Şifacı.

Bu kez Kapıcı başıyla onayladı. "Öyle görünüyor," dedi hafifçe gülümseyerek.

Pekâlâ, dedi Şifacı sabırlı, huzursuz ifadesiyle; biraz yana ayrılıp orman zemininde bulunan minik bir bitki veya mantarı incelemek için diz çöktü.

Zaman her zamanki gibi geçti Koru'da, sanki hiç geçmiyor gibi görünüyordu ama yine de geçip gitmişti; gün birkaç uzun solukla, yaprakların titre şmesiyle, uzakta öten bir kuşla ve daha da uzakta ona cevap veren başka bir kuşun sesiyle sessizce bitmiştiİrialı yavaşça ayağa kalktı.

Konuşmadı; patikadan aşağıya baktı, sonra yürümeye başladı. Dört adam onu izledi.

Sakin, açık akşam havasına çıktılar. ThwilbunYü geçip tarlalardan önlerinde göğe karşı yüksek karanlık bir kavis gibi yükselen Roke Tepesi'ne doğru yürürken batıda hâlâ biraz parlaklık vardı.

Geliyorlar, dedi Kapıcı. Adamlar, bütün büyücüler ve öğrencilerin bir kısmı bahçelerden geçip Büyük Ev'den uzanan patikadan o tarafa doğru geliyordu. Başlarında gri cüppesiyle cüsseli görünen, etrafında soluk bir tılsım ışığının oynaştığı kemik beyazı tahtadan yapılma asasını havaya kaldırmış taşıyan Çağrıcı Thorion vardı.

İki patikanın buluşup Tepe'ye doğru dönerek tırmanmak için birleştiği yerde Thorion durarak onları beklediİriah onunla yüzleşmek için geniş adımlarla ilerledi.

Way'li iriah, dedi Çağrıcı derin, berrak sesiyle, "barış ile düzen olması ve her şeyin dengesi adına hemen bu adadan ayrılmanı emrediyorum.

Sana istediğin şeyi veremeyiz, o yüzden de senden bizi affetmeni istiyoruz. Ama eğer burada kalmaya kalkarsan kendin affedilme hakkını yitirirsin ve ondan sonra günah işlemenin sonuçlarını görürsün."

Kız neredeyse adam kadar uzun olan boyuyla dimdik duruyordu. Bir dakika boyunca bir şey söylemedi; ama sonra yüksek, pürüzlü bir sesle konuştu.

Tepeye gel Thorion, dedi.

Adamı kavşakta, düz arazi üzerinde bırakarak tepeye tırmanan patikada biraz ilerledi, birkaç adım kadar. Dönüp, daha alçakta duran adama baktı.

Seni tepeye gelmekten ne alıkoyuyor?

Etraflarında hava karanyordu. Batı sadece donuk bir kırmızı çizgi halini almıştı; doğu göğü ise deniz üzerinde gölgelerle doluydu.

Çağrıcı irialı'ya baktı. Yavaşça kollarını ve asasını bir duanın çağrı hareketiyle kaldırmaya başladı; Roke üzerindeki irfan sahibi olan olmayan bütün büyücülerin öğrendiği dilde

konuşuyordu, sanatlarının dilinde, Yaradılış Lisanı'nda: "İrialı, isminle seni çağırıp bana itaat etmen için bağlıyorum!"

Kız tereddüt etti, bir an için ona itaat edecek gibi göründü, adama gidecek gibi; sonra haykırdı, "Ben sadece iriah değilim!"

Bunun üzerine Çağrıcı kıza doğru koşmaya başladı; uzanıp kızı yakalamak ister gibi üzerine atıldı. Artık ikisi de tepenin üzerindeydi. Kız inanılmaz bir şekilde adamın üzerinde yükselmişti, aralarında ateş vardı, kızıl alevler alacakaranlığa fışkırıyordu, kızılaltın pullar parladı, geniş kanatlar göründü bir an için. Sonra bunlar geçti; tepe yolunda bir kadından ve onun önünde yavaş yavaş toprağa doğru eğilip uzanan uzun boylu bir adamdan başka bir şey kalmamıştı.

Aralarında ilk hareket eden Şifacı'ydı. Patikadan ilerleyerek Thorion'un yanında durdu. "Efendim," dedi, "arkadaşım."

Gri cüppenin altında sadece bir kumaş yığını, kuru kemikler ve kırık bir asa buldu. "Böylesi daha iyi Thorion," dedi, ağlıyordu.

Yaşlı Isimci ilerleyerek tepedeki kadına gitti ve "Kimsin sen?" diye sordu.

"Diğer adımı bilmiyorum," dedi kadın. Daha önce konuştuğu gibi konuşuyordu, Çağncı'ya konuştuğu gibi, Yaradılış Lisanında, ejderhaların konuştuğu dilde.

Kadın dönerek tepeden yukarı yürümeye başladı.

iriah, dedi Şekilleme Ustası Azver "bize geri dönecek misin?"

Kadın duraksayarak adamın yanına yaklaşmasını bekledi.

"Eğer beni çağırırsan gelirim." Uzanarak adamın eline dokundu. Adam ani bir nefes aldı. Nereye gideceksin?

"Bana ismimi verecek olanların yanına. Su içinde değil, ateş içinde.

Halkıma."

Batıya, dedi adam.

"Batının ötesine," dedi kadın.

Adama, oradakilere arkasını döndü ve yoğunlaşmakta olan karanlıkta tepeye doğru yoluna devam etti. Uzaklaştığında hepsi gördü onu; o koca altın zırhlı böğrü, ucuna doğru sivrilen yay şeklindeki kuyruğu, pençeleri, parlak bir ateş olan nefesini gördüler. Tepenin hilal şeklindeki kıyısında bir süre duraksadı kız, uzun başı Roke Adası'na bakmak için yavaşça döndü, en çok da artık karanlık içinde karanlık, bulanık bir lekeden başka bir şey değilmiş gibi görünen Koru'ya baktı. Sonra pirinç levhaların sallanmasından çıkıyormuş gibi gelen bir şıngırtı sesiyle, yelken gibi geniş kanatlar açıldı ve ejderha havaya fırlayıp bir kez Roke Tepesi üzerinde halka çizdi, sonra uçup gitti.

Bir ateş kıvrımı, bir duman tutamı karanlık hava içersinde uzaklaşıp gitti.

Şekilleme Ustası Azver, kızın temasıyla yanmış olan sol elini sağ eliyle tutarak ayağa kalktı. Tepenin eteğinde, ejderhanın peşinden sessizce bakakalmış adamlara baktı. Evet arkadaşlarım," dedi, "şimdi ne olacak?"

Sadece Kapıcı cevap verdi: "Galiba evimize gidip kapılarını açmalıyız."